

AUTOR PROSLULÉHO ROMÁNU ŠIFRA MISTRA LEONARDA

DAN BROWN DIGITÁLNÍ PEVNOST

Tajný kód... mocný, vražedný – a nerozluštitelný

DIGITÁLNÍ PEVNOST

DAN BROWN

Přeložil Pavel Kaas

Copyright © 1998 by Dan Brown
Translation © Pavel Kaas, 2005

All right reserved

ISBN 80-86518-95-7

*Mým rodičům...
mým učitelům a vzorům*

Na tomto místě děkuji svým redaktorům ze St. Martin's Press Thomasi Dunnovi a výjimečně talentované Melisse Jacobsové. Dále děkuji svým newyorským agentům Georgovi a Olze Wieserovým a Jaku Elwellovi. Můj dík náleží i všem, kteří rukopis v průběhu práce četli a přispívali k jeho úpravám. Zejména pak děkuji své ženě Blythe za její nadšení a trpělivost.

Rovněž... ano, rovněž bych chtěl alespoň touto cestou poděkovat dvěma bezejmenným bývalým kryptografům Úřadu národní bezpečnosti (NSA), kteří mi nesmírně přispěli prostřednictvím anonymních remailerů. Bez nich by tato kniha vůbec nebyla napsána.

Prolog

PLAZA DE ESPAÑA
SEVILLA, ŠPANĚLSKO
11.00

Říká se, že když přijde smrt, všechno je najednou jasné. Ensei Tankado nyní věděl, že je to pravda. Když se chytil za hrud' a v bolestech se kácel k zemi, uvědomil si, jak příšerné chyby se dopustil.

Objevili se nějací lidé, kteří se nad ním skláněli a pokoušeli se mu pomoci. Tankado však o pomoc nestál. Na tu už bylo příliš pozdě.

Třásl se po celém těle, když zdvihal levou ruku a roztáhl prsty. *Dívejte se mi na ruku!* Viděl však jen vyjevené obličej s vytřeštěnými očima, z nichž jasně vyčetl, že nic nechápou.

Na prstě se mu skvěl rytý prsten ze zlata. Rytina na okamžik zazářila v jasném andaluském slunci. Ensei Tankado věděl, že je to poslední světlo, které vidí.

Byli ve Smoky Mountains ve svém oblíbeném penzionu a David se na ni usmál. „Tak co, miláčku? Vezmeš si mě?“

Když k němu v posteli s nebesy vzhledla, věděla, že on je ten pravý. Jednou provždy. A právě když se mu upřeně zahleděla do sytě zelených očí, kdesi v dálce se rozeznělo ohlušující vyzvánění. Začal se jí vzdalovat. Natáhla se po něm, ale hrábla do prázdna.

Právě zvuk telefonu Susan Fletcherovou definitivně vytrhl ze sna. Zalapala po dechu, posadila se na posteli a hrábla po sluchátku. „Haló?“

„Susan, tady David. Vzbudil jsem tě?“

Usmála se a překulila se na posteli. „Zrovna se mi o tobě zdálo. Přijed', budeme si hrát.“

Zasmál se. „Vždyť je ještě tma.“

„Hmmm,“ protáhla smyslně, „tak to tím spíš přijed' a budeme si hrát. Než vyrazíme na sever, můžeme se vyspat dosytosti.“

David podrážděně vzdychl. „Právě proto volám. Jde o ten náš výlet. Musíme to odložit.“

V tu chvíli byla Susan dokonale vzhůru. „Cože?“

„Je mi to líto, ale musím mimo město. Do zítřka budu zpátky. Vyrazit pak můžeme hned ráno. Pořád nám ještě zbudou dva dny.“

„Ale já už jsem všechno zamluvila,“ namítla Susan a jen těžko přemáhala lítost. „Povedlo se mi sehnat ten náš pokoj ve Stone Manoru.“

„Já vím, ale...“

„Dneska to mělo být *výjimečné*... Už je to šest měsíců... Měli jsme to oslavit... *Pamatuješ* si snad, že jsme zasnoubení, nebo ne?“

„Susan,“ vzdychl David, „na tohle já teď vážně nemám čas. Čeká na mě vůz. Zavolám ti z letadla a všechno ti vysvětlím.“

„Z *letadla*?“ zopakovala po něm nechápavě. „Co se děje? Proč by univerzita...?“

„To nemá s univerzitou nic společného. Později se ti ozvu a všechno ti vysvětlím. Teď už ale vážně musím. Volají mě. Ozvu se, slibuju.“

„Davide!“ vykřikla. „Co...“

Pozdě. David už zavěsil.

Susan Fletcherová ležela celé hodiny beze spánku a čekala, až zavolá. Telefon však zatvrzele mlčel.

Odpoledne se Susan naložila do vany. Ponořila se po krk do napěněné vody

a snažila se zapomenout na Stone Manor i na Smoky Mountains. *Kde jenom může být?* přemítala v duchu. *Proč nevolá?*

Původně horká voda byla zanedlouho vlažná a nakonec vystydla docela. Zrovna se chystala vylézt, když zazvonil bezdrátový telefon. Jak Susan vskočila a hmátla po přístroji, který nechala ležet na umyvadle, vyšplíchlá voda z vany na dlaždice.

„Davide?!“

„Tady je Strathmore,“ ozvalo se ve sluchátku.

Susan celá zvadla. „Aha.“ V tu chvíli ani nedokázala zastřít, jak hrozně je zklamaná. „Dobré odpoledne, šéfe.“

„Čekala jste mladšího?“ Volající se uchechtl.

„Ne, pane,“ koktala Susan v rozpacích. „Není to tak, jak si...“

„Ale jistěže je,“ zasmál se. „David Becker je dobrý chlap. Držte se ho.“

„Díky, pane.“

Šéfův hlas náhle ztvrdl. „Susan, volám, protože vás tady potřebuju. Okamžitě.“

Snažila se rychle vzpamatovat z rozpaků a soustředit se. „Je sobota, pane. Obvykle...“

„Já vím,“ odvětil klidně. „Tohle je nouzová situace.“

Susan se napřímila. *Nouzová situace?* Tohle slovo Strathmora ještě nikdy neslyšela vypustit z úst. *Nouzová situace? V dešifrovacím?* Něco takového si ani neuměla představit. „A-ano, pane.“ Na okamžik se odmlčela. „Budu tam tak brzy, jak jen to bude možné.“

„Raději dřív.“ A pak Strathmore zavěsil.

Susan Fletcherová stála zabalená do osušky a voda z ní odkapávala na úhledně složené oblečení, které si předešlého večera přichystala: turistické šortky, svetr pro chladné zimní večery a nové prádélko, které hodlala uplatnit za nocí. Nyní však v depresi zamířila ke skříni pro čistou blůzu a sukni. *Nouzová situace? V dešifrovacím?*

Když kráčela po schodech dolů, uvažovala nad tím, co by jí tenhle den mohlo znepříjemnit ještě víc.

Záhy se to měla dozvědět.

2

David Becker civěl ve výšce devíti tisíc metrů otráveně z malého oválného okénka Learjetu 60. Bylo mu řečeno, že palubní telefon nefunguje, takže neměl jak Susan zavolat.

„Co tady vlastně dělám?“ bručel si pro sebe. Odpověď však byla jasná – některým lidem se prostě neodmítá.

„Pane Beckere,“ zapraskalo to v reproduktoru, „za půl hodiny budeme přistávat.“

Becker jen zachmuřeně přikývl v odpověď neviditelnému hlasu. *Vynikající.* Zatáhl závěs a pokoušel se usnout. Pořád však na ni musel myslet.

3

Susanin sedan Volvo zvolna zastavil ve stínu třímetrového plotu z ostnatého drátu. Mladý strážný se opřel dlaní o střechem.

„Průkaz, prosím.“

Susan mu žádané předložila a usadila se za volantem pohodlněji v očekávání obvyklého půlminutového zdržení. Strážný kartu protáhl digitalizovaným skenerem. Konečně k ní vzhlédl. „Děkuji vám, slečno Fletcherová.“ Sotva zřetelně pokynul rukou a vrata se otevřela.

O kilometr dál podstoupila Susan u stejného elektřinou nabitého plotu obdobnou proceduru. *Jen si poslužte, chlapci... Vždyť jsem tu projížděla teprve asi milionkrát.*

Když se přiblížila k poslednímu kontrolnímu stanovišti, robustní strážný se dvěma ostrými psy a samopalem na rameni jen pohlédl na poznávací značku jejího auta a mávl, aby jela dál. Po Psí cestě jela ještě dalších dvě stě padesát metrů a pak zahrnula na oddělení C parkoviště pro zaměstnance. *K neuvěření,* pomyslela si v tu chvíli. *Šestadvacet tisíc zaměstnanců, dvanáctimiliardový rozpočet, jeden by si skoro myslel, že se takový kolos beze mě obejde aspoň přes víkend.* Ostře zatočila na vyhrazené místo a zhasla motor.

Prošla zahradní terasou a vstoupila do hlavní budovy. Tam musela projít dalšími dvěma kontrolními stanovišti, než konečně vešla do tunelu bez

oken, který vedl do nově postaveného křídla. Cestu tady však blokoval pro změnu hlasový skener a k němu přidělený strážný.

ÚŘAD NÁRODNÍ BEZPEČNOSTI
DEŠIFROVACÍ ODDĚLENÍ
NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN

Ozbrojený hlídač k ní vzhlédl. „...’brý odpoledne, slečno Fletcherová.“

Susan se zmohla pouze na unavený úsměv. „Ahoj, Johně.“

„Dneska bych vás tady nečekal.“

„Jo, já bych se tu taky nečekala.“ Naklonila se k parabolickému mikrofonu. „Susan Fletcherová,“ pronesla zřetelně. Počítač okamžitě potvrdil totožnost kmitočtů v jejím hlase s uloženým záznamem a dveře se s hlasitým cvaknutím otevřely. Susan vykročila.

Zatímco dusala po betonové podlaze průchodu, strážný se za ní obdivně díval. Všiml si, že pohled jejích sytě oříškově hnědých očí je dnes jaksi nepřítomný, tváře však měla svěže růžové a její kaštanové, po ramena dlouhé vlasy vypadaly, že je má čerstvě umyté a vyfoukané. Zůstal tu po ní lehoučký závan dětského zásypu doktora Johnsona. Přejel ji pohledem od hlavy až k patě: její bílou blůzku, pod níž byla jen nepatrně znát podprsenka, khaki sukni po kolena i její nohy... Nohy Susan Fletcherové.

Jeden by nevěřil, že tyhle božské končetiny nosí IQ 170, přemítal v duchu.

Civěl za ní dost dlouho. Teprve když mu zmizela v dálce, zavrtěl mlčky hlavou.

Když Susan došla na konec tunelu, zastavila se před obloukovitými dveřmi, které připomínaly vstup do obřího trezoru. Na nich ohromnými písmeny stálo: DEŠIFROVACÍ ODDĚLENÍ.

Vzdychla, položila ruku na číselnou klávesnici zapuštěnou ve zdi a zadala svůj pětimístný osobní identifikační kód. Po několika sekundách se dvanáctitunová olověná deska začala otáčet. Susan se snažila na ni soustředit, duchem však byla stále u něho.

David Becker. Jediný muž, kterého kdy milovala. Jako nejmladší profesor na Georgetownské univerzitě a vynikající jazykový specialista byl v akademickém světě jistou celebritou. Od přírody byl nadán fotografickou pamětí a nadšením pro jazyky, takže kromě španělštiny, francouzštiny a italštiny zvládl ještě šest asijských dialektů. Na jeho univerzitních

přednáškách z etymologie a lingvistiky bývalo s železnou pravidelností nabito k prasknutí, takže mnozí dokonce stáli. Becker pravidelně zůstával dlouho po skončení a odpovídal na palbu otázek. Z jeho vystupování a vyjadřování vyzařovala autorita zároveň s nadšením, avšak k obdivným pohledům zamilovaných studentek zůstával okázale lhostejný.

Věčně rozevlátý tmavovlasý Becker s pronikavě zelenýma očima nevypadal ani na svých pětatřicet, chybu by však udělal každý, kdo by snad chtěl pro jeho mladistvý vzhled podceňovat jeho důvtip. Jeho robustní, ostře řezané a pevné rysy připomínaly Susan tesaný mramor. I při své výšce přes metr osmdesát se Becker dokázal po squashovém kurtu pohybovat daleko rychleji, než jeho protivníci stačili vůbec vnímat. Pokaždé, když soupeře s přehledem porazil, ochladil si hlavu v umyvadle a s ještě mokrou hřívou hustých černých vlasů soupeře dorazil nabídkou ovocného koktejlu a sušenky.

Stejně jako všichni ostatní mladí profesori měl David na univerzitě plat více než skromný. Čas od času, když si potřeboval zaplatit příspěvky ve squashovém klubu nebo dát raketu na nový výplet, si přivydělával překlady pro vládní úřady ve Washingtonu a okolí. A právě při jednom z takových melouchů se seznámil se Susan.

Když se Becker onoho chladného podzimního rána vrátil po joggingu do svého třípokojového služebního bytu, zjistil, že mu bliká kontrolka na telefonním záznamníku. Pustil si přehrávání zpráv a hodil do sebe sklenici pomerančové šťávy. Zpráva zněla podobně jako spousta jiných před ní: jakýsi úřad si na několik hodin téhož dne žádal jeho překladatelských služeb. Nezvyklé na tom bylo jediné to, že o úřadě toho jména Becker v životě neslyšel.

„Říkají si Úřad národní bezpečnosti,“ opakoval Becker do telefonu několika kolegům, od nichž chtěl vyzvědět, oč se jedná.

Odpověď zněla pokaždé stejně: „Chceš říct *Rada* národní bezpečnosti?“

Becker mrkl na záznam zprávy. „Ne. Úřad. Říkali úřad. *National Security Agency*, NSA.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

Becker tedy začal pátrat v adresáři vládních organizací, ani tam však odkaz na instituci s tímto názvem nenašel. Když už nevěděl kudy kam, zavolał jednomu ze starých kamarádů ze squashe, který kdysi pracoval jako politický analytik a nyní působil jako výzkumný pracovník v Kongresové knihovně. Jeho vysvětlení Davida šokovalo.

NSA prý nejenže existuje, ale dokonce je považován za jednu nejvlivnějších vládních organizací na světě. Už přes půl století v

celosvětovém měřítku shromažďuje zpravodajské údaje v elektronické podobě a zajišťuje ochranu utajovaných informací Spojených států. O jeho existenci však ví pouhá tři procenta Američanů.

„Úřad národní bezpečnosti,“ zažertoval tehdy Beckerův kamarád, „by se vlastně mohl jmenovat ‚Úplně nenápadnej baráček‘.“

Becker tehdy nabídku tajemného úřadu se směsicí obav a zvědavosti přijal a rozjel se do Fort Meade ve státě Maryland, kde byla instituce zabírající rozlohu bezmála čtyřiceti hektarů diskrétně skryta v zalesněných kopcích. Poté, co prošel nekonečnými bezpečnostními kontrolami a obdržel holografickou návštěvní kartu s šestihodinovou platností, byl eskortován do nákladně vybaveného výzkumného zařízení. Tam mu bylo řečeno, že během odpoledne bude poskytovat „slepou podporu“ dešifrovacímu oddělení: elitní skupině matematických mozků známých jako dešifranti.

V průběhu první hodiny měl Becker neodbytný pocit, že si jeho přítomnost vůbec neuvědomují. Kmitali kolem ohromného stolu a hovořili mezi sebou jazykem, který Becker jaktěživ neslyšel. Mluvili o sekvenčních šifrách, sebezničujících generátorech, sbalených variantách, nulových informačních protokolech a sjednocovacích bodech. Becker se jen díval a připadal si jako v jiném světě. Čmárali na čtverečkový papír jakési symboly, přemítali nad počítačovými sestavami a bez ustání se zaobírali zmateným textem na diaprojektoru.

J H D J A 3 J K H D H M A D O / E R T W T J L W + J G J 3 2 8
5 J H A L S F N H K H H H F A F 0 H H D F G A F / F J 3 7 W E
O H I 9 3 4 5 0 S 9 D J F D 2 H / H H R T Y F H L F 8 9 3 0 3
9 5 J S P J F 2 J 0 8 9 0 I H J 9 8 Y H F I 0 8 0 E W R T 0 3
J O J R 8 4 5 H 0 R O Q + J T 0 E U 4 T Q E F Q E / / O U J W
0 8 U Y 0 I H 0 9 3 4 J T P W F I A J E R 0 9 Q U 4 J R 9 G U
I V J P \$ D U W 4 H 9 5 P E 8 R T U G V J W 3 P 4 E / I K K C
M F F U E R H F G V 0 Q 3 9 4 I K J R M G + U N H V S 9 O E R
I R K / 0 9 5 6 Y 7 U 0 P O I K I O J P 9 F 8 7 6 0 Q W E R Q I

Konečně jeden z nich Beckerovi vysvětlil to, co už si stejně začínal domýšlet. Zmatený text byl kód neboli šifrovaný text. Skupiny číslic a písmen představovaly zakódovaná slova. Úkolem dešifrantů bylo kód prostudovat a získat z něj původní sdělení neboli „čistopis“. Beckera NSA povolal, protože se zaměstnanci úřadu domnívali, že původní sdělení bylo

napsáno mandarínskou čínštinou. Měl tudíž překládat znaky tak, jak je oni budou dešifrovat.

Po celé následující dvě hodiny Becker překládal nekonečný sled mandarínských znaků. Pokaždé, když překlad dokončil, však dešifranti jen zoufale vrtěli hlavami. Kód zjevně nedával smysl. Becker, který se upřímně snažil jim pomoci, je upozornil, že všechny znaky, které mu předložili, mají jedno společné – jsou také součástí jazyka kandži. V tu chvíli veškerý šum v místnosti utichl. Vyčouhlý chlapík jménem Morante, který si bez ustání připaloval jednu cigaretu od druhé a měl to celé na povel, se k Beckerovi nevěřícně otočil.

„Chcete říct, že ty znaky mají víc významů?“

Becker přikývl. Pak jim vysvětlil, že kandži je japonské písmo založené na modifikovaných čínských znacích. Mandarínskou čínštinu překládal, protože to po něm chtěli.

„Pane na nebi,“ zasténal Morante a odkašlal si. „Tak to zkuste s tím kandži.“

Jako mávnutím kouzelného proutku všechno najednou dávalo smysl.

Na dešifranty to sice náležitě zapůsobilo, stále však Beckerovi předkládali znaky k překladu bez souvislosti. „Je to v zájmu vaší bezpečnosti,“ sdělil mu Morante. „Takhle nebudete vědět, co překládáte.“

Becker se zasmál. Pak si ale všiml, že nikdo jiný se nesměje.

Když se konečně podařilo kód rozluštit, Becker neměl ani tušení, jaké temné tajemství to vlastně pomohl odhalit. Jedno však bylo zcela jisté – NSA bral dešifrování velice vážně, protože částka na šeku, který si odnášel v kapse, převyšovala jeho měsíční plat na univerzitě.

Když se vracel nesčetnými bezpečnostními kontrolami hlavní chodbou k východu, strážný se sluchátkem u ucha na něj zavolal: „Pane Beckere, počkejte tady, prosím.“

„Co je za problém?“ Becker nepočítal s tím, že se jednání tak protáhne, a měl nejvyšší čas, aby stihl squash, na který byl zvyklý chodit každou sobotu odpoledne.

Strážný pokrčil rameny. „Chce si s vámi promluvit vedoucí dešifrovacího. Hned se s ní seznámíte.“

„S ní?“ zasmál se Becker. V úřadu se za celý ten den nesetkal s jedinou ženou.

„Dělá vám to nějaké problémy?“ ozval se za jeho zády ženský hlas.

Becker se otočil a okamžitě ucítil, jak rudne. Pohlédl na jmenovku, kterou měla připevněnou na blůze. Vedoucí dešifrovacího oddělení Úřadu

národní bezpečnosti nejenže byla žena, ale dokonce žena nesmírně atraktivní.

„Ne,“ vykoktal ze sebe Becker. „Já jen...“

„Susan Fletcherová.“ Usmála se a napřáhla k němu štíhlou ruku.

Becker ji bez váhání přijal. „David Becker.“

„Blahopřeju vám, pane Beckere. Slyšela jsem, že jste dnes odvedl vynikající práci. Mohli bychom si o tom promluvit?“

Doufal, že dát košem zástupkyni nejmocnějšího zpravodajského úřadu světa není příliš troufalé. Zápas ve squashu mu začínal za pětáctýřicet minut, a on musel dbát na svoji pověst – na squash se David Becker nikdy neopozdil... na přednášky snad, ale *nikdy* na squash.

„Budu stručná,“ přislíbila s úsměvem Susan Fletcherová. „Tudy, prosím.“

O deset minut později už Becker seděl v jídelně NSA a popíjel džus a chroupal sušenky s krásnou hlavní dešifrankou úřadu. Rychle mu došlo, že tahle osmatřicetiletá atraktivní hnědovláška nezastává v Úřadu národní bezpečnosti tak vysoké místo náhodou. Byla to jedna z nejinteligentnějších žen, jaké kdy poznal. Když probírali kódy a jejich luštění, uvědomil si Becker, že se snaží tomu přijít na kloub a porozumět jí. Byla to pro něj naprosto nová a vzrušující zkušenost.

Po hodině, kdy už svůj zápas dávno proměškal a Susan okázale ignorovala tři vzkazy na pageru, se oba museli rozesmát. Seděly tu proti sobě dva dokonalé analytické mozky, které by měly být naprosto imunní vůči nějakému iracionálnímu poblouznění, a přece si – zatímco probírali jazykovou morfologii a pseudonáhodné generátory čísel – připadali jako dva teenageři. Jiskry mezi nimi jen sršely.

Susan se vůbec nezmínila o pravém důvodu, kvůli němuž chtěla s Davidem Beckerem původně hovořit. Měla v úmyslu mu nabídnout na zkušební dobu místo v dešifrovací skupině pro Asii. Z toho, s jakým zaujetím mladý profesor hovořil o výuce, jí však bylo naprosto jasné, že by univerzitu nikdy neopustil. Rozhodla se, že nebude mařit kouzlo okamžiku řečmi o práci. Zase jednou si připadala jako studentka a neholdala si to nechat ničím pokazit. A také nenechala.

Chodili spolu dlouho a romanticky. Kdykoli jim to jejich nabitý pracovní program umožnil, kradli jeden pro druhého chvílky, aby se spolu mohli procházet univerzitním areálem, pozdě večer vysedávali s šálky cappuccina u Merluttiho, občas zašli na nějakou přednášku nebo koncert. Susan by nikdy nevěřila, že je možné se s někým tolik nasmát. Neexistovalo snad

nic, co by David nedokázal obrátit v žert. Po neustálém stresujícím vypětí v NSA to pro ni bylo vítané uvolnění.

Jednoho chladného podzimního odpoledne spolu seděli na tribunách fotbalového stadionu a sledovali, jak to Rutgers nandávají Georgetownu.

„Jaký sport jsi to říkal, že děláš?“ rýpla si do Davida Susan. „Kvas?“

Becker jen zasténal. „Jmenuje se to *squash*.“

Podívala se na něj jako naivní čtrnáctka.

„Napřed je squash, na kvas se chodí *potom*,“ vysvětlil jí.

Susan do něj šťouchla.

Levé křídlo Georgetownu zahrálo rohovým výkopem aut a z tribun se ozval nesouhlasný pískot. Obránci se řítili hřištěm nazpět k brance.

„A co ty?“ otázal se Becker. „Ty nějaký sport provozuješ?“

„Mám černý pás v judu.“

Becker se přikrčil. „Radši mám sporty, kde se dá vyhrávat.“

Susan se pousmála. „Panáček je ješita?“

Hvězda obrany Georgetownu odvrátila útok a tribuny se rozburácely vítězným jásotem. Susan se k Davidovi naklonila a pošeptala mu do ucha:

„Doktor.“

Otočil se k ní s vyvalenýma očima. Nechápal, co tím myslí.

„Doktor,“ opakovala. „Řekni první, co tě napadne.“

Becker se zatvářil značně pochybovačně. „Slovní asociace?“

„V NSA standardní postup. Musím vědět, s kým se stýkám.“ Přísně se na něj zahleděla. „Doktor.“

Becker pokrčil rameny. „Bolíto.“

Susan se na něj zamračila. „Fajn, a co tohle... kuchyně.“

Nezaváhal ani na okamžik. „Ložnice.“

Susan stydlivě zakoulela očima. „A co třeba... raketa.“

„Střevo,“ smečoval Becker.

„Střevo?“

„Jo. Ovčí střívka jsou nejlepší na výplet squashových raket. I šampioni je používají.“

„No prima,“ zasténala.

„Jak zní diagnóza?“ zajímal se živě Becker.

Susan se na okamžik zamyslela. „Dětsinský, sexuálně frustrovaný squashový fanatik.“

Becker pokrčil rameny. „To nezní tak špatně.“

Tak to šlo celé týdny. Během společných večerů, nad nimiž proseděli celé večery, ji Becker ostřeoval nekonečnou palbou otázek.

Kde se naučila matematice?

Jak se dostala do NSA?

Jak je možné, že je tak přitažlivá?

Po poslední otázce se Susan začervenala a informovala ho, že vždycky taková nebyvala. Ještě jako studentka byla ostýchavé, vyzábblé vyžle s rovnátky, a teta Clara jí prý kdysi řekla, že když Bůh zalitoval, jaká je nicka, nadělil jí mozek. Becker usoudil, že na lítost je vždycky času dost.

Susan Davidovi prozradila i to, že o šifry a kódy se začala zajímat už na základní škole. Předseda počítačového kroužku, urostlý osmák Frank Gutmann, jí tehdy napsal milostnou báseň a zašifroval ji do čísel. Susan žadonila, aby jí obsah prozradil, ale Frank se bavil tím, že odmítal. Tak si Susan vzala papír se změtí číslic domů a s baterkou pod peřinou kód louskala celou noc, dokud té záhadě nepřišla na kloub. Každá číslice představovala jedno písmeno. Pečlivě kód dešifrovala a s úžasem sledovala, jak se jako mávnutím kouzelného proutku ze zdánlivě nesouvislého zmatku stává krásná báseň. V tom okamžiku věděla, že našla svou lásku – a kódy a šifrování se staly smyslem jejího života.

Téměř o dvacet let později, když už měla za sebou studium matematiky a získala plné stipendium na MIT, Massachusettském technickém institutu, kde se specializovala na teorii čísel, vypracovala doktorandskou práci s názvem *Šifrovací metody, protokoly a algoritmy pro manuální aplikace*. Záhy se ukázalo, že práci nečetl pouze její konzultant, protože jí zavolali z NSA a poslali jí letenku.

O NSA věděl každý, kdo se zajímal o šifrování. Úřad národní bezpečnosti byl domovem těch nejvýkonnějších dešifrantských mozků z celé planety. Každým rokem, když soukromý sektor vybíral ty nejlepší nové talenty, které se objevily na trhu práce, a oslovoval je s nabídkami nechutně vysokých platů a opcí na akcie, NSA jen pozorně sledoval cvrkot, vybíral si cíle a pak se prostě ozval s dvojnásobkem nejvyšší nabídky. Co NSA chtěl, to si koupil. Když Susan seděla v letadle přistávajícím na washingtonském Dullesově mezinárodním letišti, celá se chvěla netrpělivým očekáváním. Čekal tam na ni šofér z NSA, který ji zavezl do Fort Meade.

Toho roku z kromě ní zatelefonovali ještě jedenačtyřiceti dalším. Susan mezi nimi byla ve svých osmadvaceti letech nejmladší a kromě toho jediná žena. Z návštěvy se vyklubala spíš informační schůzka následovaná záplavou testů inteligence než nějaké přijímací řízení. Týden nato tam Susan ještě s šesti ostatními pozvali znovu. Sice váhala, ale jela. Tentokrát je okamžitě rozdělili. Jednotlivě prodělali sérii grafických testů,

psychotestů, analýzu rukopisu a pak je čekaly nekonečné hodiny pohovorů, během nichž nechyběly ani nahrávané dotazy ohledně jejich sexuální orientace a praktik. Když byla Susan dotázána, jestli někdy zkoušela sex se zvířaty, měla sto chutí se zvednout a odejít, ale mystérium, které v jejích očích tento „Palác hlavolamů“ halilo, ji přinutilo to vydržet a zůstat. Touha pracovat přímo u zdroje a stát se členkou toho nejuzavřenějšího klubu na světě, jímž Úřad národní bezpečnosti bezesporu byl, byla prostě silnější.

Becker jen seděl a civěl na ni. „Oni se tě vážně ptali, jestlis provozovala sex se zvířaty?“

Susan pokrčila rameny. „To je jen součást běžného prověřování minulosti.“

„No...“ Becker se neúspěšně pokoušel potlačit úsměv. „A cos odpověděla?“

Pod stolem ho citelně kopla. „Řekla jsem, že ne!“ A vzápětí dodala: „A do včerejší noci to taky byla pravda.“

David Becker byl podle Susan Fletcherové tak blízko předobrazu naprosté dokonalosti, jak jen to bylo možné. Podle jejího názoru měl pouze jedinou špatnou vlastnost: pokaždé, když si spolu někam vyšli, trval na tom, že o účet se postará on. Susan se nemohla dívat, jak dává celodenní mzdu za večeři pro dva, Becker byl však neoblomný. Naučila se neprotestovat, přesto jí to však nesmírně vadilo. *Vydělávám tolik peněz, že je ani nestačím utráčet*, myslela si. *Platit bych měla já.*

Až na ty své zastaralé gentlemanské názory jí však David připadal naprosto ideální. Byl citlivý, vnímavý, inteligentní, zábavný a – což bylo ze všeho nejlepší – projevoval neutuchající zájem o její práci. Zvědavosti dával průchod, ať už byli na návštěvě Smithsonianova muzea, vyjeli si na kolech nebo připravovali u Susan v kuchyni špagety. Zvědavý byl prostě pořád. Susan mu na všechno, nač mohla, odpovídala, a on si tak postupně udělal o Úřadu národní bezpečnosti všeobecnou a nikterak nezkreslenou představu. To, co se dozvídal, ho fascinovalo.

Úřad založil prezident Truman minutu po půlnoci 4. listopadu roku 1952 a už téměř padesát let byl nejutajovanější zpravodajskou institucí na světě. Sedmistránková ustavující směrnice stanovovala program naprosto výstižně a přesně: NSA má chránit komunikační kanály vlády USA a sledovat tok informací cizích mocností.

Střecha hlavní provozní budovy úřadu byla poseta více než pěti stovkami antén, mezi nimiž byly i dva obří radarové přijímače, které vypadaly jako gigantické golfové míčky. Samotná budova byla skutečný

kolos – její plocha činila přes dvě stě tisíc metrů čtverečních, což byl dvojnásobek rozlohy ústředí CIA. Uvnitř se táhlo na dva a půl tisíce kilometrů telefonních kabelů a jen samotná trvale uzavřená okna zabírala plochu osmi tisíc čtverečních metrů.

Susan Davidovi řekla i o oddělení globálního průzkumu NSA, jemuž podléhala neuvěřitelná směsice odposlechových stanic, satelitů, špiónů a štěrnic rozmístěných všude po zeměkouli. Každý den byly sledovány tisíce zpráv a rozhovorů, které byly všechny odesílány analytikům NSA k dešifrování. Rozhodování FBI, CIA i zahraničně politických poradců vlády Spojených států bylo na zpravodajských informacích NSA přímo závislé.

Becker byl jako u vytržení. „A dešifrování? Co přesně s tím máš společného ty?“

Susan mu vysvětlila, že sledované informační přenosy často pocházejí od nespolehlivých vládních režimů nebo nepřátelských frakcí či teroristických skupin, z nichž mnohé sídlí přímo na území Spojených států. Jejich informace jsou obvykle zakódované pro případ, že by se dostaly do nesprávných rukou, což se – díky oddělení globálního průzkumu – také většinou stává. Tak se David dozvídal, že Susaniným úkolem je kódy studovat, individuálně je luštit a poskytovat NSA dešifrovaná sdělení. Celá pravda to ale nebyla.

Susan se sice vůči svému milenci cítila provinile za to, že mu lže, neměla však na vybranou. Ještě před několika lety by toto vysvětlení bylo přesné, mezitím se však v NSA leccos změnilo. Změnil se vlastně celý svět kryptografie. Susaniny nově stanovené povinnosti byly tak přísně utajené, že se o nich nedozvěděly ani mnohé mocenské špičky.

„Kódy,“ pronesl Becker fascinovaně. „Jak víš, kde začít? Tedy... jak je vlastně luštíš?“

Susan se usmála. „To bys ty měl vědět nejlíp. Je to stejné jako studovat cizí jazyk. Text zpočátku vypadá jako nesrozumitelný blábol, ale jak poznáváš pravidla, která definují jeho strukturu, dokážeš začít odhalovat smysl.“

Becker zaujatě přikývl, chtěl však vědět víc.

Susan tedy použila ubrousky od Merluttioho a koncertní programy jako výukovou tabuli a poskytla svému okouzlujícímu pedagogovi rychlokurz kryptografie. Začala s Caesarovou mřížkou „dokonalých čtverců“.

Nejdřív sdělila, že Caesar byl prvním známým šifrantem v dějinách lidstva. Když zjistil, že jeho pěší poslové jsou ohrožováni léčkami a okrádání o jeho tajné depeše, vypracoval si poměrně primitivní způsob, jak své rozkazy zašifrovat. Přeuspořádal text svých zpráv tak, že

korespondence zdánlivě vůbec nedávala smysl. Samozřejmě že tomu tak nebylo. Každá zpráva měla vždycky počet písmen odpovídající kterékoli druhé mocnině – šestnácti, pětadvaceti, stu – podle toho, kolik toho Caesar potřeboval sdělit. Své vojevůdce tajně informoval, že pokud takovouto zmatenou zprávu obdrží, mají ji přepsat do čtvercové mřížky. Jakmile tak učinili a začali číst shora dolů, utajené sdělení se jim jako zázrakem objevilo.

Postupem doby Caesarovu koncepci přeuspořádání textu přijali i jiní, kteří ji pozměnili tak, aby bylo obtížnější ji rozluštit. Vrchol šifrovacího umění bez využití počítačové techniky nastal v období druhé světové války. Nacisté vyvinuli záhadný šifrovací stroj označovaný Enigma. Toto zařízení připomínalo staromódní psací stroj s mosaznými, vzájemně do sebe zapadajícími rotory, které se otáčely přesně nastaveným způsobem a měnily čistopis v matoucí změť zdánlivě nesmyslných uskupení znaků. Příjemce mohl příslušný kód rozluštit pouze v případě, že měl další přístroj Enigma nastavený naprosto stejným způsobem.

Becker jí naslouchal neschopen slova. Z učitele se najednou stal student.

Jednou večer na univerzitním představení *Louskáčka* dala Susan Davidovi rozluštit první jednoduchý kód. Celou přestávku proseděl s perem v ruce a dumal nad sdělením o třiadvaceti písmenech:

IRDL QZCZ YD IRLD RD ONSJZKCh

Přišel na to právě, když v sále zhasínala světla před druhým dějstvím. Při šifrování Susan jednoduše každé písmeno své zprávy nahradila písmenem, které stojí v abecedě před ním. Aby tedy kód rozluštil, stačilo Beckerovi každé písmeno posunout v abecedě o jedno místo dozadu – z „A“ se stalo „B“, z „B“ bylo „C“ a tak dále. Rychle si zbylá písmena posunul. Nikdy by netušil, že ho pouhých šest slůvek dokáže tolik potěšit:

JSEM RADA ZE JSME SE POTKALI

Načmáral na stejný kus papíru odpověď a podal jí ho. Stálo na něm:

IZ SZJX

Když si to Susan přečetla, celá se rozzářila.

Becker se tehdy musel smát – v pětatřiceti letech se zamiloval jako studentík. Ještě žádná žena v jeho životě ho nepřitahovala tolik jako ona. Její jemné, spíš evropské rysy a měkké hnědé oči mu připomínaly reklamu Estée Lauder. A pokud byla Susan jako teenagerka vyzáblá a nehezka, nyní tomu tak již rozhodně nebylo. Z její vysoké a štíhlé postavy s plnými, pevnými prsy a dokonale plochým břichem vyzařovala grácie víly. David si z ní často utahoval, že dokud nepoznal ji, nevěděl, že existují ženy, které mohou předvádět nejodvážnější modely plavek a zároveň se pyšnit doktorátem z aplikované matematiky a teorie čísel. A jak ubíhal měsíc za měsícem, oba začínali tušit, že našli něco, co by mohlo vydržet na celý život.

Chodili spolu už skoro dva roky, když jí David zčistajasna navrhl zasnoubení. Bylo to na víkendovém výletě ve Smoky Mountains a právě leželi v obrovské posteli s nebesy v penzionu Stone Manor. David samozřejmě žádný zásnubní prsten neměl – prostě to z něho vylétělo. Právě tu jeho spontánnost na něm tolik zbožňovala.

Dlouze a pevně jej tehdy políbila. Vzal ji do náručí a stáhl z ní noční košili.

„Beru to jako ano,“ prohlásil a pak se až do rána milovali v mihotavém světle ohně plápolajícího v krbu.

Od toho kouzelného večera uplynulo šest měsíců. To ještě nevěděli, že David bude neočekávaně jmenován vedoucím katedry moderních jazyků. A od té doby to s jejich vztahem šlo od deseti k pěti.

4

Ve dveřích dešifrovacího oddělení to píplo. Teprve tento zvuk Susan vytrhl z jejího neradostného rozjímání. Dveře se začaly otáčet a ona měla pět sekund na to, aby jimi prošla, než dokončí otočku o tři sta šedesát stupňů a opět zaklapnou. Vzpamatovala se a vstoupila. Počítač její vstup okamžitě zaznamenal.

Ačkoli v dešifrovacím oddělení od jeho dostavění před třemi lety trávila podstatnou část života, pohled na tuto úžasnou stavbu ji nepřestával ohromovat. Hlavní sál představovala obrovská kruhová hala, která se tyčila do výšky pětiposchodového domu. Kupolovitý strop dosahoval uprostřed výšky pětatřiceti metrů. Kupole z plexiskla byla vyztužená polykarbonátovým pletivem. Tato ochranná vrstva dokázala zadržet

tlakovou vlnu výbuchu o síle dvou megatun. Povrch filtroval sluneční světlo a rozptyloval je do jemného krajkoví, které se odráželo po stěnách. Drobné částičky prachu vířily v širokých spirálách vzhůru, kde je pohlcoval výkonný deionizační systém ukrytý pod střechou.

Kupole přecházela směrem dolů v téměř kolmé a matně průsvitné stěny, které v místě, kde se stýkaly s podlahou, přecházely v opalizující čern leštěných dlaždic. Ty vyzařovaly tajemný třpyt a vyvolávaly neodbytný dojem, že je podlaha průhledná. Ze všeho nejvíc připomínaly černý led.

Uprostřed sálu z podlahy jako obří torpédo vystupoval klenutý vršek zařízení, kvůli němuž byla celá hala postavena. Pozvolný oblouk horního okraje dosahoval v nejvyšším bodě výšky sedmi metrů a pak opět sestupoval až kamsi pod podlahu. Hladké a plynulé kontury vyvolávaly dojem gigantické kosatky, která v nehybném moři zpola ponořena zamrzla.

Byl to TRANSLTR – jediný exemplář nejdražší počítačové sestavy na světě, která podle vyjádření vedení NSA vůbec neexistovala.

Stejně jako ledovec ukrývalo i toto zařízení devadesát procent své hmoty a síly hluboko pod povrchem. Jeho tajemství bylo skryto v keramickém silu, jež končilo šest pater pod podlahou. Tvarem připomínalo trup rakety obklopený labyrintem lávek, kabelů a syčícího potrubí freonové chladicí soustavy. Výkonné generátory umístěné až úplně dole neustále tlumeně hučely a jejich zvuk propůjčoval akustice dešifrovacího oddělení pochmurnou, jakoby strašidelnou atmosféru.

TRANSLTR se stejně jako všechny velké technické vynálezy zrodil z nutnosti. NSA byl v osmdesátých letech svědkem převratu v telekomunikacích, který měl jednou provždy změnit svět zpravodajského průzkumu. Onen převrat spočíval ve zpřístupnění internetu veřejnosti a zejména v nástupu elektronické pošty.

Zločince, teroristy a špióny už unavovaly neustálé odposlechy jejich telefonů. Tento nový prostředek globální komunikace proto okamžitě nadšeně uvítali. E-mail byl stejně bezpečný jako konvenční pošta a rychlý jako telefon. A protože přenosy dat probíhaly podzemními optickými kabely a vůbec nevstupovaly do éteru, byly zcela zabezpečené proti zachycení. Nebo si to všichni alespoň mysleli.

Sledování elektronických zpráv při jejich průchodu internetem však bylo pro technické génie v NSA ve skutečnosti dětskou hrou. Internet nebyl žádnou převratnou novinkou, vymyšlenou pro domácí práci na počítači, jak se mnozí domnívali. Ministerstvo obrany ho vytvořilo už před třemi desetiletími. Obří počítačová síť měla vládě zajistit bezpečnou komunikaci

v případě nukleární války. A právě staří internetoví profíci se stali očima a ušima NSA. Lidé, kteří prostřednictvím e-mailu provozovali ilegální činnost, záhy pochopili, že jejich tajemství nejsou zdaleka tak tajná, jak se domnívali. FBI, úřad pro potírání drog – DEA, daňový úřad a další státní orgány určené k ochraně zákona za pomoci kádru mazaných hackerů z NSA zatýkaly a usvědčovaly jako na běžícím pásu.

Samozřejmě že jakmile uživatelé počítačů zjistili, že vláda USA má volný přístup k jejich elektronické poště, strhl se poprask. Dokonce i těm, kteří po e-mailu jen sem tam poslali běžnou korespondenci, připadal tento zásah do soukromí nepříjemný. A tak se komerční programátoři celého světa začali usilovně snažit o nalezení prostředků, jak elektronickou poštu lépe zabezpečit. Našli je rychle. Tak se zrodilo veřejně přístupné kódování.

Bylo stejně jednoduché jako důmyslné. Jeho základem byl snadno použitelný software pro běžné osobní počítače, který soukromé elektronické zprávy zkreslil tak, že byly zcela nerozluštitelné. Uživatel stačilo napsat dopis a uložit jej v kódovacím programu. Ten z textu udělal na první pohled úplný a totálně nesrozumitelný nesmysl – kód. Tomu, kdo přenos dat zpracovaných v této podobě zachytil, se na monitoru objevila pouze nečitelná změť znaků.

Zprávu bylo možné uvést do srozumitelné formy pouze zadáním odesílatelova „klíče“ – tajné série znaků, jež fungovala obdobně jako číselná kombinace PIN. Klíče byly značně dlouhé a složité, protože musely obsahovat veškeré informace nutné pro nastavení kódovacího algoritmu tak, aby mohl provést jednotlivé matematické operace pro opětovné vytvoření původního sdělení.

Nyní mohli uživatelé odesílat elektronickou poštu bez vměšování. I kdyby byl přenos dat zachycen, rozluštit jej mohl pouze ten, kdo měl k dispozici klíč.

NSA reagoval okamžitě. Jeho lidé nyní museli řešit kódy, které už nespočívaly v pouhé záměně písmen a číslic. Ta se dala dešifrovat s pomocí pouhé tužky a čtverečkováného papíru. Nyní proti nim stály počítačem generované kombinační funkce využívající teorii chaosu a znaky nejruznějších soustav k zamíchání dat tak, aby z nich vyšla jen zdánlivě beznadějná a náhodně pomíchaná směsice.

Klíče byly zpočátku natolik krátké, že je počítače NSA dokázaly jednoduše „trefit“. Jestliže měl požadovaný klíč deset číslic, byl počítač naprogramován na vyzkoušení všech kombinací počínaje 0000000000 a konče 9999999999. Dříve nebo později na správnou sekvenci narazil. Tato metoda hádání stylem pokusu a omylu vešla ve známost jako „prolomení

hrubou silou“. Byla sice časově náročná, její úspěšnost však byla matematicky zaručena.

Jak se ale svět o luštění kódů hrubou silou dovídal, začaly být klíče čím dál tím delší. Čas potřebný k tomu, aby počítač správný klíč „uhodl“, se z týdnů protáhl na měsíce a nakonec na roky.

V devadesátých letech už byly klíče více než padesátimístné a využívaly kompletní soustavu ASCII o 256 písmenech, číslicích a symbolech. Počet možností se pohyboval někde kolem 10^{120} ... Uhodnutí klíče bylo matematicky asi stejně pravděpodobné jako nalezení toho správného zrnka písku na pláži dlouhé pět kilometrů. Úspěšné prolomení standardního klíče o čtyřiašedesáti bitech hrubou silou by nejrychlejšímu počítači NSA – přísně utajovanému modelu Cray/Josephson II – trvalo odhadem víc než devatenáct let. V okamžiku, kdy by počítač klíč odhalil a rozluštil kód, by na obsahu zakódovaného sdělení už ani dost málo nezáleželo.

Úřad národní bezpečnosti, který byl v důsledku tohoto vývoje vystaven riziku, že se ocitne ve zpravodajském vakuu, přijal přísně tajný výnos, který potvrdil prezident Spojených států. S neomezenými prostředky z federálních zdrojů a s povolením udělat všechno, čeho bude k řešení problému zapotřebí, se pak NSA začal pokoušet o nemožné. Bylo nutné postavit první univerzální přístroj k luštění kódů na světě.

Navzdory názoru řady technických špiček, že zamýšlený dešifrovací počítač je nemožné zkonstruovat, se NSA držel svého hesla: *Možné je všechno. Nemožné trvá jen o něco déle.*

Naplnění tohoto hesla si vyžádalo pět let, půl milionu normohodin a 1,9 miliardy dolarů. Poslední ze tří milionů procesorů o velikosti poštovní známky byl ručně připájen, byly dokončeny poslední úpravy interního naprogramování a zavařen keramický kryt. TRANSLTR byl na světě.

Ačkoliv utajované vnitřní procesy probíhající v sestavě TRANSLTRu byly produktem spousty mozků a nikdo z nich je nechápal v plném rozsahu, základní princip byl prostý: víc hlav víc ví.

Tři miliony procesorů pracovaly současně a bleskovou rychlostí zkoušely jednu kombinaci za druhou. NSA si dělal naděje, že před nápoem výkonné sestavy TRANSLTRu nezůstanou v bezpečí ani nepředstavitelně složité a dlouhé klíče. Toto mistrovské dílo, jehož vývoj, výroba a provoz stály miliardy dolarů, využívalo ke zjišťování klíčů a luštění kódů jak paralelní zpracovávání dat, tak některé přísně utajované objevy ve vyhodnocování čistopisu. Výkon a moc TRANSLTRu nespočívaly pouze v ohromujícím počtu procesorů, ale i v dosažených pokrocích v kvantových výpočtech – moderní a převratné technice, jež umožňovala ukládat

informace nikoli pouze jako binární data, nýbrž jako stavy kvantové mechaniky.

Okamžik pravdy nadešel jednoho sychravého čtvrtetního říjnového rána. Tehdy byl zahájen první test naostro. Navzdory tomu, že nikdo neměl jistotu, jak rychlý přístroj bude, odborníci se shodli alespoň na jednom: Jestliže budou všechny procesory fungovat paralelně, bude TRANSLTR výkonný. Otázkou zůstávalo, *nakolik*.

Odpověď přišla po dvanácti minutách. Když se tiskárna probírala k životu a vysypala v čistopisu rozluštný kód, mezi hrstkou přihlížejících se rozhostilo ohromené ticho. TRANSLTR právě za něco málo přes deset minut odhalil klíč o čtyřiašedesáti bitech. Byl tedy téměř milionkrát rychlejší, než druhý nejrychlejší počítač NSA, jemuž by tentýž úkol zabral dvě desetiletí.

Vývojová kancelář NSA pod vedením provozního ředitele Trevora J. Strathmora triumfovala. TRANSLTR znamenal kolosální úspěch. Aby tento pokrok zůstal utajen, pustil Strathmore okamžitě do oběhu informaci, že celý projekt totálně selhal a veškerá aktivita v křídle vyhrazeném dešifrovacímu oddělení má pouze zmírnit dvoumiliardové fiasko. Pravdu znala jen nejvyšší elita úřadu – TRANSLTR luštil stovky kódů denně.

Fáma, že počítačem generované kódy nerozluští dokonce ani všemocný Úřad národní bezpečnosti, zvesela obíhala světem a jedno odhalené tajemství stíhalo druhé. Narkobaroni, teroristé i tuneláři a defraudanti unavení neustálými odposlechy mobilních telefonů vděčně přijímali báječný moderní prostředek globální komunikace: zakódovaný e-mail. Nadšení z toho, že už nikdy nebudou muset trapně stát před velkou porotou a z magnetofonového pásku naslouchat vlastnímu hlasu z nějakého dávno zapomenutého telefonátu zachyceného satelitem NSA, neznalo mezí.

Nikdy nebylo získávání informací jednodušší. Kódy zachycené Úřadem národní bezpečnosti byly do TRANSLTRu zadávány jako totálně nesrozumitelné kombinace a záračný přístroj je po několika minutách chrлил jako dokonale čitelný čistopis. Už žádná tajemství.

Aby Úřad národní bezpečnosti venkovní fasádu vlastní neschopnosti ještě zdokonalil, zuřivě brojil proti jakékoli modernizaci kódovacího softwaru a upozorňoval na to, že mu znemožňuje práci a orgánům činným v trestním řízení brání dopadat a vyšetřovat zločince. Obhájci občanských práv jásali a dál trvali na tom, že by jim úřad e-maily prostě číst neměl. A kódovací software dál zaplavoval trh. NSA boj prohrával přesně tak, jak měl v plánu. Celou globální elektronickou komunitu se podařilo obalamutit... nebo to tak alespoň vypadalo.

Kde jsou všichni, ptala se Susan sama sebe, když kráčela pustým sálem dešifrovacího oddělení. *Tomu tedy říkám nouzová situace.*

Ačkoli většina oddělení NSA fungovala sedm dní v týdnu, na dešifrovacím býval v sobotu obvykle klid. Matematici specializovaní na kryptografii patřili k workoholikům už od přírody, a proto tu platil nepsaný zákon, že nenastane-li mimořádná situace, bývají soboty volné. Luštitelé kódů představovali pro NSA příliš cenné mozky, než aby zaměstnavatel riskoval, že o ně přijde kvůli totálnímu přepracování.

Susan dusala po černých dlaždicích sálu a zleva mýjela TRANSLTR. Hukot generátorů o osm poschodí níž jí dnes zněl podivně zlověstně. Susan tu jen nerada zůstávala po skončení pracovní doby. Pokaždé si tu připadala jako zavřená v kleci s nějakou obrovskou futuristickou obludou. Rychle zamířila k šéfově kanceláři.

Strathmorova prosklená kancelář přezdívaná mezi zaměstnanci „akvárium“ kvůli tomu, jak vypadala s vytaženými žaluziemi, se tyčila nad změní schodišť a lávek u zadní stěny dešifrovacího. Když Susan stoupala po roštech schodiště, pohlédla vzhůru k masivním dubovým dveřím šéfovy svatyně. Skvěl se na nich znak NSA: holohlavý orel svírající starodávný klíč. Za těmito dveřmi sedával jeden z nejskvělejších mužů, jaké kdy Susan poznala.

Strathmore, provozní ředitel NSA, byl pro Susan něco jako otec. To on ji přijímal do zaměstnání a díky němu se jí úřad stal domovem. Když před více než deseti lety do NSA nastupovala, vedl Strathmore školicí středisko dešifrovacího oddělení – líheň nových dešifrantů. *Pánů* dešifrantů. Strathmore sice netoleroval žádnou šikanu, avšak zvláště bedlivě si střežil jedinou příslušnici něžného pohlaví ve svém personálu. Když byl obviňován z nadržování, odpovídal jednoduše a zcela pravdivě: Susan Fletcherová patří k nejnadějnějším nováčkům, s nimiž se kdy setkal, a on o ni nehodlá přijít kvůli sexuálnímu obtěžování. Jeden ze starých harcovníků dešifrantského týmu se bláhově pokusil jeho odhodlání otestovat.

Jednou ráno, to v NSA nepracovala ještě ani rok, se Susan zastavila v místnosti vyhrazené začínajícím dešifrantům pro nějaké papíry. Když odcházela, všimla si na nástěnce své fotografie. Málem omdlela hrůzou. Na snímku se předkláněla na posteli oděná jen ve spodních kalhotkách.

Jak se záhy ukázalo, jeden z dešifrantů si digitálně naskenoval fotografii z pornografického časopisu a Susaninu hlavu nasadil na cizí tělo. Výsledek vypadal docela přesvědčivě.

Naneštěstí pro dotyčného pána to Strathmorovi nepřípadalo ani dost málo legrační. Dvě hodiny nato už bylo uveřejněno interní sdělení následujícího znění:

*Pracovní poměr zaměstnance Carla Austina
ukončen pro nevhodné chování.*

Od té doby si na ni nikdo nic nedovolil. Susan Fletcherová byla prostě pro všechny sultánovou favoritkou.

Strathmora si však vážili nejen noví dešifranti. Nynější provozní ředitel NSA o sobě dal vědět už záhy po svém nástupu řadou neortodoxních a vysoce úspěšných zpravodajských operací. Jak Trevor Strathmore po hierarchickém žebříčku NSA stoupal stále výš a výš, proslul svými jednoznačnými, věcnými a stručnými analýzami těch nejsložitějších situací. Vyznačoval se až nepříjemně silně vyvinutou schopností prohlédnout morální dilemata související s obtížnými rozhodnutími NSA a bez výčitek svědomí jednat v zájmu obecného blaha.

Nikdo sebemeně nepochyboval, že Strathmore svou vlast miluje. Mezi svými kolegy byl znám jako patriot a vizionář... slušný člověk ve světě lží.

Za ta léta, jež uplynula od Susanina nástupu do NSA, udělal Strathmore raketovou kariéru. Z vedoucího školicího střediska se vypracoval až na druhého nejdůležitějšího muže v celém úřadě. Nad ním už stál pouze jediný člověk: ředitel Leland Fontaine, mytický vládce Paláce hlavolamů, kterého nikdy neviděli, občas o něm slyšeli a pořád se ho báli. Fontaine se Strathmorem se osobně setkávali pouze zřídkakdy a pokaždé, když k tomu došlo, připomínalo to souboj titánů. Fontaine byl gigant mezi giganty, ale Strathmorovi to očividně bylo jedno. Své nápady před ředitelem obhajoval s odhodlaností rozohněného boxera. Tak, jako se uměl Fontainovi postavit Strathmore, si to nedovolil dokonce ani prezident Spojených států. K něčemu takovému bylo zapotřebí politické nedotknutelnosti nebo – ve Strathmorově případě – politické lhostejnosti.

Když Susan došla po schodech až ke dveřím, bzučák elektronického zámku se ozval dřív, než stačila zaklepat. Dveře se okamžitě otevřely a šéf jí zevnitř pokynul, aby šla dál.

„Díky, že jste přišla, Susan. Máte to u mě.“

„Ale prosím vás,“ usmála se, když se sedala za stůl naproti němu.

Strathmore byl podsaditý, robustní chlapík, jehož poněkud nevýrazné rysy ničím neprozrazovaly tvrdohlavost, pracovitost a perfekcionismus. Z jeho šedých očí obvykle vyzařovala sebedůvěra a uvážlivost zrozená lety zkušeností, dnes však nepokojně těkaly z místa na místo.

„Vypadáte unaveně,“ poznamenala Susan.

„Už jsem na tom byl i líp,“ připustil Strathmore s povzdechem.

To bych řekla, pomyslela si.

Takhle zničeného Susan Strathmora ještě nikdy neviděla. Prořídle šedivé vlasy měl rozčuchané, a přestože klimatizace v kanceláři běžela naplno, čelo se mu perlilo potem. Oblek, který měl na sobě, vypadal, že se v něm vyspal. Seděl za moderním pracovním stolem se dvěma zapuštěnými klávesnicemi a monitorem na jedné straně. Stůl byl posetý rozházenými počítačovými sestavami a uprostřed kanceláře se staženými žaluziemi připomínal kokpit kosmické lodi z neznámé galaxie.

„Těžký týden?“ zeptala se účastně.

Strathmore pokrčil rameny. „Jako obvykle. Effíci už se do mě zase pouštějí kvůli občanským právům na soukromí.“

Susan se uchechtla. EFF, Electronics Frontier Foundation neboli Nadace elektronických hranic byla celosvětová organizace uživatelů počítačů, kteří se sdružili do mocné koalice na ochranu občanských práv. Ta byla zaměřena na podporu svobodného projevu on-line a informovanost o realitě a nebezpečích života v elektronizovaném světě. Bez ustání brojila proti tomu, co nazývala „orwellovskými odposlechovými možnostmi vládních institucí“. Obzvlášť jí pak ležel v žaludku NSA. EFF proto nevynechala jedinou příležitost, jak Strathmorovi šlápnout na kuří oko.

„To není nic tak neobvyklého. Tak co je to za nouzovou situaci, kvůli níž jste mě vytáhl z vany?“

Strathmore chvíli jen mlčky seděl a jako duchem nepřítomný si pohrával s trackballem, vestavěnou myší svého počítače. Trvalo dost dlouho, než se upřeně zadíval Susan do očí. „Pamatujete si nejdelsí čas, jaký kdy TRANSLTR potřeboval k rozluštění kódu?“

Ta otázka Susan zcela vyvedla z míry. Připadala jí nesmyslná. *Jen kvůli tomu si mě sem zavolať?*

„No...“ Na okamžik zaváhala. „Je to pár měsíců, co jsme do něj zadali zprávu zachycenou oddělením globálního průzkumu. Ta mu zabrala asi hodinu. Měla ale až směšně dlouhý klíč – něco kolem deseti tisíc znaků.“

Strathmore si odfrkl. „Tak hodinu? A co některé zátěžové testy?“

Susan pokrčila rameny. „No jestli do toho počítáte i diagnostiku, tak tam to pochopitelně trvalo i déle.“

„O kolik déle?“

Susan stále nechápala, kam tím Strathmore míří. „No, v březnu jsem zkoušela algoritmus se segmentovaným klíčem o milionu znaků. Nekonečné funkce, celulární automatické operátory a tak. TRANSLTR to ale stejně zmákl.“

„Jak dlouho mu to trvalo?“

„Tři hodiny.“

Strathmore povytáhl obočí. „Tři hodiny? Tak dlouho?“

Susan se zamračila. Trochu ji to popudilo. Poslední tři roky bylo jejím úkolem doladřovat a udržovat v maximální provozuschopnosti nejtajnější počítač na světě. Většinu programovací práce, díky níž TRANSLTR fungoval tak rychle, odvedla sama. Klíč o milionu znaků nepatřil zrovna k realistickým scénářům.

„Dobrá,“ pokýval Strathmore. „Takže dokonce ani za extrémních podmínek nevydržel žádný kód proti TRANSLTRu vzdorovat déle než zhruba tři hodiny?“

Susan přikývla. „Přesně tak. Plus minus.“

Strathmore se odmlčel, jako by se bál, že řekne něco, čeho by později mohl litovat. Nakonec k ní vzhlédl. „TRANSLTR dostal něco ke zpracování...“ A zase zmlkl.

Susan trpělivě vyčkávala. „Víc než tři hodiny...?“ zkusila mu pomoci.

Strathmore přikývl.

V Susanině tváři se objevil výraz znepokojení. „Nová diagnostika? Něco od systémářů?“

Strathmore zavrtěl hlavou. „Přišlo to zvenku.“

Susan čekala, že ten vtip bude mít nějakou pointu, ale ta se jaksi nedostavovala. „Zvenku? To si děláte legraci, ne?“

„Rád bych. Zadal jsem to někdy kolem půl dvanácté v noci. Ještě to nerozlouskl.“

Susan poklesla čelist. Pohlédla na hodinky a hned pak zase na Strathmora. „On ještě běží? Víc než patnáct hodin?“

Strathmore se předklonil a natočil svůj monitor k Susan. Byl temný až na nevelké žluté textové pole blikající uprostřed.

ČAS: 15.09.33

KLÍČ: _____

Susan na to vytřeštila oči. Zdálo se, že TRANSLTR skutečně pracuje na jediném kódu déle než patnáct hodin. Věděla, že procesory počítače vyzkoušejí třicet milionů klíčů za sekundu – sto miliard za hodinu.

Jestliže TRANSLTR dosud pracuje, znamená to, že klíč musí být skutečně ohromný. Jeho délku odhadovala na více než deset miliard znaků. Absolutní šílenství.

„To není možné!“ prohlásila. „Kontroloval jste chybové hlášky? TRANSLTR může mít nějakou závadu a –“

„Protokol je čistý.“

„Ale ten klíč musí být obrovský!“

Strathmore zavrtěl hlavou. „Standardní komerční algoritmus. Tipoval bych to čtyřiašedesátibitový klíč.“

Susan ohromeně pohlédla z okna na TRANSLTR pod nimi. Ze zkušenosti věděla, že čtyřiašedesátibitový klíč dokáže lokalizovat do deseti minut. „Nějaké vysvětlení to mít musí.“

Strathmore přikývl. „To taky má. Ale líbit se vám nebude.“

Susan se znepokojeně ošila. „Nějaká chybná funkce TRANSLTRu?“

„TRANSLTR je v pořádku.“

„Tak jsme si natáhli virus?“

Strathmore zavrtěl hlavou. „Žádný virus. Nechte mě domluvit.“

Susan si připadala jako Alenka v říši divů. TRANSLTR se ještě nesetkal s kódem, který by nedokázal rozluštit nejpozději do hodiny. Čistopis se na Strathmoreově tiskárně obvykle objevoval během několika minut. Pohlédla na vysokorychlostní tiskárnu za pracovním stolem. Byla prázdná.

„Susan,“ ozval se tiše Strathmore, „vím, že se s tím budete těžko smířovat, ale teď mě chvílku poslouchajte.“ Kousl se do rtu. „Ten kód, co na něm TRANSLTR pracuje, je... unikátní. Je to něco úplně jiného, než s čím jsme se setkávali doposud.“ Strathmore se odmlčel, jako by se chystal vyslovit něco, co je i na něj příliš tvrdé. „Ten kód je nerozluštitelný.“

Susan na něj vykulila oči a měla co dělat, aby se nerozesmála. *Nerozluštitelný? Co má TOHLETO znamenat?* Nic takového jako nerozluštitelný kód přece neexistuje. Některé kódy trvají déle než jiné, rozluštitelný je ale každý. Bylo matematicky zaručeno, že TRANSLTR dříve či později na ten správný klíč přijde. „*Prosím?*“

„Ten kód je nerozluštitelný,“ zopakoval Strathmore bezvýrazně.

Nerozluštitelný? Susan se ani nechtěla věřit, že tohle slovo vypustil z úst člověk se sedmadvaceti lety zkušeností z analýzy kódů.

„Nerozluštitelný, pane?“ zopakovala stísněně. „A co Bergofského princip?“

S Bergofského principem se Susan seznámila hned v počátcích své kariéry. Jednalo se vlastně o základní pilíř teorie prolamování kódů hrubou silou. Mimo jiné to byla i tato poučka, co Strathmore inspirovalo k sestavení TRANSLTRu. Jasně uváděla, že pokud počítač vyzkouší dostatečný počet klíčů, je matematicky zaručeno, že jednou musí najít ten správný. Bezpečnost kódu nespočívala ani tak tom, že by klíč byl neodhalitelný, jako spíš v tom, že většina lidí neměla vybavení nebo čas, aby mohla vyzkoušet dostatek kombinací.

Strathmore zavrtěl hlavou. „Tohle je něco jiného.“

„Jiného?“ Susan na něj úkosem pohlédla. *Nerozluštitelný kód je matematicky nemožný a on to ví!*

Strathmore si přejel dlaní propocené vlasy. „Tenhle kód je produkt úplně nového kódovacího algoritmu. Takového, s jakým jsme se ještě nikdy nesetkali.“

To Susaniny pochybnosti jen podpořilo. Kódovací algoritmy byly pouhé matematické vzorce, nic než návody na zašifrování textu do podoby kódu. Nové algoritmy vytvářeli matematikové a programátoři každým dnem. Na trhu jich byly stovky – PGP, Diffie-Hellman, ZIP, IDEA, El Gamal. TRANSLTR všechny jejich kódy denně louskal bez sebemenších potíží. Pro TRANSLTR byl jeden kód jako druhý, ať už ho vytvořil jakýkoliv algoritmus.

„Tomu nerozumím,“ namítla Susan. „Nebavím se tu přece o zpětném dovozování nějaké komplexní funkce, ale o hrubé síle. Ať už je to PGP, Lucifer, DSA, to je přece úplně jedno. Algoritmus vytvoří klíč, který považuje za bezpečný, a TRANSLTR hádá tak dlouho, až na něj přijde.“

Strathmore odpověděl se sebeovládáním prozrazujícím dobrého učitele. „Ano, Susan, TRANSLTR klíč najde *vždycky* – dokonce i když je obrovský.“ Dopřál si dlouhou pauzu. „Pokud ovšem...“

Susan mu užuž chtěla skočit do řeči, ale bylo jí jasné, že teď se Strathmore konečně odhodlal vypustit tu bombu. *Pokud co?*

„Pokud ovšem počítač ví, kdy kód rozluštil.“

Susan málem spadla ze židle. „Co?“

„Pokud se nestane, že počítač správný klíč sice uhodne, ale pokračuje dál v pátrání, protože neví, že už to našel.“ Strathmore se zachmuřil ještě víc. „Myslím, že ten algoritmus má rotující čístopis.“

Susan opět naprázdno otevřela ústa.

Zmínka o funkci rotujícího čístopisu byla poprvé uveřejněna v roce 1987 ve značně pofiderním dílku jistého maďarského matematika jménem Josef Harne. Protože počítače založené na metodě prolamování hrubou

silou luštily kódy prověřováním čistopisu a hledáním identifikovatelných kombinací slov, Harne navrhoval kódovací algoritmus, který by kromě zakódování čistopis ještě obohatil o časovou proměnnou. Věčná mutace by tak teoreticky zajistila, že počítač určený k luštění kódu nikdy nenarazí na rozpoznatelné slovní kombinace a tudíž nikdy nezjistí, že správný klíč už našel. Bylo to něco jako myšlenka kolonizace Marsu – na intelektuální úrovni představitelné, v současnosti však daleko za hranicí lidských možností.

„Odkud to je?“ zeptala se Susan.

Šéf si dal s odpovědí načas. „Napsal to řadový programátor.“

„Cože?“ Susan se ztěžka opřela v židli. „My tady máme ty nejlepší programátory na světě! Nikomu z nás, jak tu pracujeme, se nikdy nepodařilo ani se *přiblížit* k vytvoření funkce rotujícího čistopisu. Chcete mi naznačit, že na to přišel nějaký dacan s domácím PC?“

Strathmore ztlumil hlas, aby ji pokud možno uklidnil. „Já bych o něm jako o dacanovi nemluvil.“

Susan ho ale nevnímala. Byla přesvědčená, že v tom musí být nějaké jiné vysvětlení. Závada. Virus. Všechno bylo pravděpodobnější než nerozluštitelný kód.

Strathmore se na ni upřeně zahleděl. „Ten algoritmus vytvořil jeden z nejlepších kryptografických mozků všech dob.“

To opět jen umocnilo Susaniny pochybnosti. Nejlepší kryptografické mozky všech dob seděly v jejím oddělení a ona by o takovém algoritmu rozhodně musela něco vědět.

„Kdo?“

„To určitě uhodnete,“ podotkl Strathmore. „Náš úřad zrovna moc v lásce nemá.“

„No, tím se ovšem výběr značně zužuje,“ rýpla si sžíravě.

„Pracoval na projektu TRANSLTR. Porušil pravidla. Málem způsobil zpravodajský kolaps. Dal jsem ho deportovat.“

Susan se nechápavě tvářila už jen zlomek sekundy. Pak zbledla jako stěna. „Panebože...“

Strathmore přikývl. „Celý rok se vychloubal prací na algoritmu vzdorujícím hrubé síle.“

„Ale... ale...“ zakotkala Susan. „Já myslela, že blufuje. On to opravdu *udělal*?“

„Udělal. Definitivně nerozluštitelný kodér.“

Susan se dlouho nezmohla na slovo. „Ale to... to znamená...“

Strathmore se jí upřeně zadíval do očí. „Ano. Díky Enseimu Tankadovi je TRANSLTR dobrý leda do šrotu.“

6

Ačkoliv Ensei Tankado nebyl za druhé světové války ještě na světě, velice pozorně ji studoval. Zvláště se zaměřil na její vyvrcholení, kdy bylo na sto tisíc jeho krajanů zpopelněno jediným výbuchem.

Šestého srpna 1945, 8.15, Hirošima – ohavné orgie ničení. Zcela nesmyslná demonstrace síly, kterou si dopřála země, jež už měla válku tak jako tak vyhranou. To všechno by Tankado pochopil. Nikdy se však nesmířil s tím, že ho bomba připravila o příležitost alespoň poznat matku. Zemřela na následky komplikací zaviněných nemocí z ozáření, jemuž byla vystavena před mnoha lety, když ho přiváděla na svět.

V roce 1945 se jeho matka stejně jako spousta jejích přátel přihlásila mezi dobrovolníky, kteří v Hirošimě pracovali v lazaretech pro *hibakuša* – ozáření. Zbytkové záření tak poznamenalo i ji. Když devatenáct let nato ve svých šestatřiceti letech ležela na porodním sále s vnitřním krvácením, věděla, že umírá. Nevěděla však, že ji smrt ušetří poslední hrůzy, která ji ještě mohla potkat: pohledu na dítě, které přišlo na svět znetvořené.

Enseiho otec svého syna rovněž nikdy nespátřil. Zmožen zoufalstvím ze ztráty manželky a hanbou z narození postiženého dítěte, jemuž sestry prorokovaly, že nepřečká noc, utekl z nemocnice a už se neobjevil. Enseiho Tankada umístili do náhradní péče.

Každý večer se Tankado díval na své pokřivené prsty svírající talisman a přísahal pomstu zemi, která ho okradla o matku a jeho otce zahanbila tak, že ho zavrhl. Netušil, že zasáhne ruka osudu.

V únoru toho roku, kdy Ensei dovršil dvanáctý rok, výrobce počítačů z Tokia oslovil jeho pěstounskou rodinu se žádostí, zda by jejich postižené dítě nemohlo být zařazeno do testovací skupiny, která bude zkoušet novou klávesnici vyvinutou pro handicapované děti. Rodina souhlasila.

Ačkoliv Ensei Tankado do té doby počítač nikdy neviděl, zdálo se, že okamžitě instinktivně pochopil, jak s ním pracovat. Počítač mu zpřístupnil světy, o jejichž existenci neměl do té doby sebemenší tušení. Netrvalo dlouho a stal se mu celým životem. Když byl starší, začal práci s počítačem vyučovat. Vydělával peníze a nakonec získal stipendium na univerzitě

Došiša. Zanedlouho byl Ensei Tankado po celém Tokiu znám jako *fuguša kisai* – zmrzačený génius.

Nakonec se Tankado dočetl i o Pearl Harboru a japonských válečných zločinech. Jeho zášť vůči Americe zvolna ochlázala. Stal se zaníceným buddhistou. Na svou přísahu pomsty z dětství zapomněl. Jedinou cestou k osvícení bylo přece odpuštění.

Ve dvaceti letech byl již Ensei Tankado mezi programátory jakousi undergroundovou kultovní osobností. Společnost IBM mu nabídla pracovní vízum a práci v Texasu. Tankado po této šanci okamžitě skočil. Po třech letech z IBM odešel do New Yorku, kde začal vyvíjet software na vlastní pěst. Právě včas zachytil nový trend veřejně přístupného kódování. Začal vytvářet kódovací algoritmy a vydělávat jmění.

Stejně jako mnoho další špičkových tvůrců kódovacích algoritmů i Tankada oslovil Úřad národní bezpečnosti. Samozřejmě mu neušel paradox, jaký představovala příležitost pracovat v samotném lůně vlády země, jíž kdysi přísahal pomstu a nenávist až za hrob. Rozhodl se, že na přijímací pohovor půjde. Ale ať už měl jakékoli pochybnosti, všechny se rozplynuly, jakmile se seznámil se Strathmorem. Hovořili spolu naprosto otevřeně o Tankadově minulosti a zázemí, o případných nepřátelských citech, jež by mohl vůči Spojeným státům chovat, i o jeho plánech do budoucna. Tankado podstoupil grafické testy, testy písma a přestál i pět týdnů tvrdých psychologických prověrek. Všemi úspěšně prošel. Jeho nenávist vystřídala naprostá oddanost Buddhovu učení. Čtyři měsíce nato Ensei Tankado nastoupil do dešifrovacího oddělení Úřadu národní bezpečnosti.

Přestože měl vysoký plat, jezdil Tankado do práce na starém mopedu a nosil si oběd v sáčku, který pak jedl sám u pracovního stolu, místo aby s ostatními zamířil do luxusní jídelny úřadu. Ostatní dešifranti si ho nesmírně vážili. Byl prostě skvělý – nejlepší programátor, s jakým se kdokoli z nich kdy setkal. Byl to skromný, tichý a poctivý dřič neochvějných morálních zásad. Morální bezúhonnost mu byla nade vše. Právě proto představovalo jeho propuštění z NSA a následná deportace takový šok.

Tankado stejně jako ostatní zaměstnanci dešifrovacího oddělení pracoval na projektu TRANSLTR s vědomím, že pokud budou úspěšní, výsledek jejich práce bude k dešifrování e-mailů používán pouze v případech předem schválených orgány ministerstva spravedlnosti. Práce úřadu s TRANSLTRem měla být regulována v podstatě stejně, jako když FBI potřebovala příkaz federálního soudu k instalaci odposlechu. TRANSLTR

měl být vybaven programovou instalací, jež by vyžadovala hesla uložená ve smlouvě u třetích osob. Těmi mělo být ministerstvo spravedlnosti a státní banka Federal Reserve. Teprve na základě poskytnutí těchto hesel mělo být možné příslušný soubor dešifrovat. Tak by bylo Úřadu národní bezpečnosti znemožněno nepřístojně se vměšovat do soukromé komunikace zákona dbalých obyvatel celého světa.

Když však nadešel čas na instalaci tohoto programu, bylo obsluze TRANSLTRu řečeno, že došlo ke změně plánu. Z důvodu časové tísně, která protiteroristické úkoly úřadu často provázela, bude TRANSLTR neregulovaným dekódovacím zařízením, jehož běžný provoz bude podléhat výhradně rozhodnutím NSA.

To Enseie Tankada rozzuřilo. V konečném důsledku totiž toto opatření znamenalo, že NSA bude mít možnost kdykoliv nahlížet do jakékoliv elektronické pošty bez vědomí odesílatele i adresáta. Strathmore se ho snažil přimět, aby na TRANSLTR nahlížel jako na prostředek k ochraně zákonů, ale nebylo to nic platné. Tankado neochvějně trval na tom, že to znamená hrubé porušování lidských práv. Okamžitě odešel z práce a během několika málo hodin porušil služební tajemství NSA tím, že se pokusil kontaktovat Nadaci elektronických hranic. Byl odhodlán šokovat celý svět informací o tajném zařízení schopném vystavit uživatele počítačové sítě po celém světě nepřístojnému vměšování ze strany úřadů. NSA neměl jinou možnost než ho zastavit.

Tankadovo zatčení a následná deportace, publikované okamžitě on-line, zapůsobily jako bomba, ovšem poněkud nešťastně zacílená. Specialisté na eliminaci rizik z řad zaměstnanců NSA se obávali, že se Tankado pokusí přesvědčit veřejnost o existenci TRANSLTRu, a proto i přes Strathmoreův nesouhlas vypustili do světa fámy, které pošpinily Tankadovu důvěryhodnost. Tak se Enseie Tankado stal černou ovčí globální počítačové komunity. Nikdo už nevěřil mrzákovi obviněnému ze špionáže, zvláště když se pokoušel koupit si svobodu absurdním obviňováním amerických úřadů ze zneužívání dešifrovacího zařízení.

Nejpodivnější na tom všem ale bylo, že Tankado jako by to chápal – prostě to patřilo ke zpravodajské hře. Neprojevoval žádný vztek ani nenávist, jen zarputilé odhodlání. Když ho ochranka vyváděla z budovy úřadu, s mrazivým klidem ještě Strathmorovi oznámil: „Všichni máme právo na tajemství. Jednou se postarám, aby tomu tak bylo.“

Susan se v hlavě honila jedna neradostná myšlenka za druhou. *Ensei Tankado vytvořil program, který sestavuje nerozluštitelné kódy!* Pořád se jí tomu nechťelo věřit.

„Digitální pevnost,“ pronesl náhle Strathmore. „Tak tomu říká. Nepřekonatelná protišpionážní zbraň. Pokud se tenhle program dostane na trh, bude si moci každý šupák, co má doma modem, posílat po síti kódy, které náš úřad nebude schopen rozluštit. A naše zpravodajské systémy budou v háji.“

Susan však právě teď vůbec nemyslela na politické důsledky, jaké by mohlo působení Digitální pevnosti mít. Pořád ještě se pokoušela pochopit samotnou její existenci. Kódy dešifrovala skoro celý život, život tomu také zasvětila a vždycky kategoricky popírala existenci nerozluštitelného kódu. *Každý kód je rozluštitelný – viz Bergofského princip!* Připadala si jako ateista, který náhle stanul tváří v tvář Bohu.

„Jestli se ten kód dostane ven,“ zašeptala, „tak je z kryptografie mrtvá věda.“

Strathmore přikývl. „A to by bylo ještě to nejmenší.“

„Nemůžeme Tankada uplatit? Já vím, že nás nenávidí, ale mohli bychom mu přece předhodit pár milionů dolarů, ne? Tak by se snad dal přesvědčit, aby to nedistribuoval?“

Strathmore se zachechtal. „Pár milionů? Víte, jakou má ta věc cenu? Všechny vlády světa mu utrhnou ruce. Dokážete si představit, jak prezidentovi oznamujeme, že Iráčanům sice pořád ještě kontrolujeme komunikaci, ale to, co zachytíme, už nedokážeme přečíst? A nejde jen o NSA, ale o veškeré zpravodajství. Tenhle úřad poskytuje podporu úplně všem – FBI, CIA, DEA... A ti všichni teď pojedou poslepu. Dodávky drogových kartelů budou po světě putovat beze stop, nadnárodní korporace si budou převádět peníze bez jakýchkoli papírových podkladů, takže ministerstvo financí nebude mít o ničem ani tušení, teroristi si spolu budou klábosit v naprostém utajení – prostě totální chaos.“

„EFF z toho bude mít druhý Vánoce,“ hlesla Susan bledá jako křída.

„Ti nemají o tom, co my tady děláme, ani páru,“ odfrkl si Strathmore znechuceně. „Kdyby věděli, kolik teroristických útoků už jsme odvrátili, protože můžeme a dokážeme dešifrovat kódy, zpívali by jinak.“

Susan s ním sice souhlasila, zároveň si však uvědomovala, že v tomto případě řeší pouze akademický problém. EFF se nikdy nedozví, jak

důležitý TRANSLTR je. Pomohl eliminovat desítky útoků, tyto informace však byly přísně utajované a nikdy neměly být zveřejněny. Důvod utajení byl prostý – vláda si nemohla dovolit masovou hysterii vyvolanou odhalením pravdy. Nikdo nemohl vědět, jak by veřejnost reagovala na zprávy, že jen za poslední rok se fundamentalistické skupiny na území USA pokusily o dva jaderné útoky.

Nukleární útoky však neznamenaly jedinou hrozbu. Jen za poslední měsíc TRANSLTR překazil jeden z nejdokonaleji naplánovaných teroristických útoků, jakých byl NSA za dobu své existence svědkem. Jistá protivládně orientovaná organizace připravila plán s krycím názvem Sherwood. Útok byl zaměřen proti newyorské burze s cílem „přerozdělit bohatství“. Členové této skupiny rozmístili v průběhu šesti dnů po budovách v okolí burzy sedmadvacet nevýbušných indukčních vysílačů. Tato zařízení by po aktivaci vyvolala mocnou magnetickou vlnu. Současná stimulace všech těchto důmyslně dislokovaných přístrojů by vytvořila tak silné magnetické pole, že by to vymazalo všechna magnetická média burzy – pevné disky počítačů, záložní CD-ROMy, magnetické pásky a dokonce i diskety. Všechny záznamy o tom, komu co patří, by byly definitivně zničeny.

Protože k současné aktivaci indukčních vysílačů bylo zapotřebí naprosto přesného časového sladění, byla tato zařízení vzájemně propojena prostřednictvím internetových telefonních linek. Během dva dny trvajícího odpočítávání si vnitřní časové spínače vysílačů vyměňovaly nekonečný sled kódovaných synchronizačních dat. NSA sice datové pulzy jako anomálii na síti zachytil, ignoroval je však jako zdánlivě neškodné bláboly. Jakmile však datové toky dekodeval TRANSLTR, analytici v sekvenci ihned rozpoznali po síti synchronizované odpočítávání. Indukční vysílače byly lokalizovány a odstraněny tři hodiny předtím, než měly být aktivovány.

Susan věděla, že proti rozvinutému elektronickému terorizmu by byl jejich úřad bez TRANSLTRu bezmocný. Pohlédla na monitor. Stále ukazoval čas delší než patnáct hodin. I kdyby se Tankadův soubor podařilo rozluštit teď hned, NSA by tak jak tak vězel v potížích až po uši. Dešifrovací oddělení by nestihlo dešifrovat ani dva kódy za den. V současnosti jich denně louská sto padesát, a stejně to nestačí.

„Tankado mi minulý měsíc volal,“ přerušil Strathmore tok Susanin neveselých myšlenek.

Susan k němu vzhledla. „Vám?“

Přikývl. „Aby mě varoval.“

„Varoval vás? Vždyť vás nenávidí!“

„Volal mi, aby mi oznámil, že dokončuje algoritmus, který sestavuje nerozluštitelné kódy. Nevěřil jsem mu.“

„Ale proč vám to vykládal?“ nechápala Susan. „To chtěl, abyste to koupil?“

„Ne. Bylo to vydírání.“

Najednou to Susan začalo docházet. „No jistě,“ řekla užasle. „Chtěl, abyste očistil jeho jméno.“

„Ne.“ Strathmore se zamračil. „Tankado chtěl něco jiného. Chtěl TRANSLTR.“

„TRANSLTR?“

„Ano. Chtěl po mně, abych veřejně vystoupil s oznámením, že ho máme. Prohlásil, že pokud přiznáme, že dokážeme číst veškerou elektronickou poštu, Digitální pevnost zničí.“

Susan se zatvářila značně pochybovačně.

Strathmore pokrčil rameny. „Teď už je na to stejně pozdě. Umístil Digitální pevnost jako freeware na své webové stránky. Stáhnout si ji může kdokoli.“

Susan zesinala ještě víc. „Cože?“

„Jde jen o trik pro získání publicity. Tohle nám zatím vrásky dělat nemusí. Ta verze je zakódovaná. Lidi si ji sice mohou stáhnout, nikdo ji ale neotevře. Geniální tah. Zdrojový kód Digitální pevnosti byl zakódovaný tak, že se k ní nikdo nedostane.“

Susan vytřeštila oči. „No jasně! Každý ji tedy může mít, ale nikdo ji neotevře.“

„Přesně tak. Tankado prostě rozhazuje návnadu.“

„Už jste ten algoritmus viděl?“

Šéf na ni zmateně pohlédl. „Ne. Přece jsem vám říkal, že je zakódovaný.“

Teď vypadala stejně zmatená i Susan. „Ale vždyť my máme TRANSLTR, tak proč to prostě nerozšiřujeme?“ Sotva se však podívala Strathmorovi do očí, pochopila, že pravidla jsou teď jiná. „Prokristapána.“ Zalapala po dechu. Najednou to pochopila. „Digitální pevnost je zakódovaná *sama sebou*?“

Strathmore přikývl. „Uhodla jste.“

Susan oněměla úžasem. Kód Digitální pevnosti byl zašifrován právě Digitální pevností. Tankado poskytl neocenitelný matematický vzorec, jeho text však zakódoval. A k zakódování použil *téhož* vzorce.

„Bigglemanův sejf,“ hlesla v hrůze Susan.

Strathmore opět přikývl. Bigglemanův sejf byl hypotetický kryptografický scénář, který by se dal zjednodušeně interpretovat tak, že konstruktér nakreslí plány nedobytného sejfu. Chce plány uchovat v tajnosti, proto sejf postaví a plány do něj zamkne. Tankado učinil s Digitální pevností totéž. Svůj návod ochránil tím, že ho zakódoval vzorcem, který je v návodu obsažen.

„A ten soubor, co teď louská TRANSLTR?“ otázala se Susan.

„Ten jsem si stáhl z Tankadových webových stránek jako kdokoli jiný. NSA je nyní hrdým vlastníkem algoritmu Digitální pevnosti. Jen ho nedokážeme otevřít.“

Susan žasla nad Tankadovou prozíravostí. Aniž by svůj algoritmus prozradil, přesvědčil NSA o jeho nerozluštitelnosti.

Strathmore jí podal novinový výstřížek. Byl to překlad z listu *Nikkei Shimbun*, japonské verze Wall Street Journalu. V článku stálo, že japonský programátor Ensei Tankado dokončil matematický vzorec, díky němuž je podle jeho tvrzení možné vytvářet nerozluštitelné kódy. Vzorec je označován jako Digitální pevnost a je volně ke zhlédnutí na internetu. Programátor jej v aukci prodá nejvyšší nabídce. Pisatel dále uváděl, že ačkoli je o tuto novinku v Japonsku obrovský zájem, několik amerických softwarových společností, které už se o Digitální pevnosti doslechly, považuje toto tvrzení za absurdní a přirovnává je k pokusům vyrábět z olova zlato. Vzorec je podle nich podvod a nelze ho brát vážně.

Susan vzhlédla. „Aukce?“

Strathmore přikývl. „V tomto okamžiku už mají zakódovanou verzi Digitální pevnosti staženou všechny softwarové firmy v Japonsku a snaží se ji rozlousknout. A s každou sekundou, po kterou se jim to nedaří, cena roste.“

„To je absurdní,“ odsekla Susan. „Žádný nově zakódovaný soubor není rozluštitelný, pokud nemáte TRANSLTR. I kdyby Digitální pevnost byla jen obyčejný generický algoritmus, žádná z těch firem ho nerozluští.“

„Ale jako marketinkový tah je to geniální,“ oponoval Strathmore. „Jen se nad tím zkuste zamyslet – všechny značky neprůstředného skla zastavují střely, ale když se výrobce odváží nechat vás do toho svého skla vystřelit, najednou to začnou zkoušet všichni.“

„A Japonci opravdu věří, že ta Digitální pevnost je něco jiného? Že je lepší, než cokoli jiného volně dostupného na trhu?“

„Z Tankada se sice stala černá ovce, nicméně všichni vědí, že génius to je. Mezi hackery je to v podstatě kultovní osobnost. Když Tankado říká, že je nějaký algoritmus nerozluštitelný, pak je nerozluštitelný.“

„Ale pro veřejnost jsou nerozluštitelné *všechny*!“

„Ano...“ Strathmore se na okamžik odmlčel. „Momentálně.“

„Co má zase *tohle* znamenat?“

Strathmore si povzdechl. „Před dvaceti lety by nikoho nenapadlo, že budeme luštit dvanáctibitové šifry. Ale technický pokrok jde kupředu. Pořád kupředu. Výrobci softwaru počítají s tím, že jednoho dne budou existovat počítače jako je TRANSLTR. Technologie se vyvíjejí geometrickou řadou, a dokonce i současné veřejně přístupné kódovací algoritmy přestanou být bezpečné. Aby se udržel náskok před počítači budoucnosti, bude zapotřebí lepších algoritmů.“

„Jako je Digitální pevnost?“

„Přesně tak. Algoritmus, který odolává prolomení hrubou silou, nebude zastaralý nikdy, ať už budou dekódovací počítače jakkoli výkonné. Přes noc by se z toho mohl stát světový standard.“

Susan se zhluboka nadechla. „Pánbůh s námi,“ zašeptala. „Můžeme se do té aukce zapojit s nabídkou?“

Strathmore zavrtěl hlavou. „Tankado už nám šanci dal. Vyložil nám to jasně. A navíc je to příliš riskantní. Pokud by se přišlo na to, že jdeme do aukce, znamenalo by to přiznání, že z jeho algoritmu máme strach. Veřejně bychom tak potvrdili nejen to, že máme TRANSLTR, ale i fakt, že Digitální pevnost je nedobytná.“

„A časově to vypadá jak?“

Strathmore se zamračil. „Tankado má v plánu oznámit nejvyšší nabídku zítra v poledne.“

Susan cítila, jak se jí sevřel žaludek. „A dál?“

„Vítěz aukce dostane klíč.“

„Klíč?“

„To je taky součást jeho tahu. Algoritmus už mají všichni, takže Tankado v aukci nabízí klíč, který ho otevře.“

Susan zasténala. „No jasně.“ Bylo to dokonalé. Jednoduché a jasné. Tankado Digitální pevnost zakódoval a on jediný má k dispozici klíčové heslo k jejímu otevření. Jen stěží si dokázala představit, že někde – nejspíš na kusu papíru v Tankadově kapse – je napsán klíč o čtyřiašedesáti znacích, který může Spojeným státům jednou provždy zabránit v získávání zpravodajských informací.

Když to Susan začala domýšlet dál, najednou se jí udělalo špatně. Tankado poskytne klíč firmě, která dá v aukci nejvyšší nabídku, a ta otevře soubor Digitální pevnosti. Pak s největší pravděpodobností algoritmus uloží na čip bezpečný proti nabourání a během pěti let bude Digitální pevnost součástí standardní výbavy všech počítačů na světě. Žádný komerční výrobce nikdy ani neuvažoval o vytvoření kódovacího čipu, protože by se tím normální kódovací programy staly zbytečnými. Digitální pevnost však nebude zbytečná nikdy. Díky funkci rotujícího čistopisu se žádným prolamováním hrubou silou nikdy nepodaří nalézt správný klíč. Nový standard digitálního kódování. Od nynějška jednou provždy. Všechny kódy nerozluštitelné. Bankéři, makléři, tuneláři, teroristé, vyzvědači. Jeden svět – jeden algoritmus.

Anarchie.

„Jaké jsou možnosti?“ zeptala se. Velmi dobře si uvědomovala, že zoufalé situace si žádají zoufalé činy. Dokonce i v NSA.

„Odstranit ho nemůžeme, jestli se ptáte na tohle.“

Přesně na tohle se Susan ptala. Za ta léta v NSA už se k ní donesly fámy o občasných stycích úřadu s nejzkušenějšími nájemnými vrahy na světě. Externí profesionálové byli najímáni na špinavou práci zpravodajské komunity.

Strathmore zavrtěl hlavou. „Tankado je příliš chytrý, než aby nám tuhle možnost poskytl.“

Susan kupodivu pocítila zvláštní úlevu. „Chrání se?“

„To není úplně nejpřesnější.“

„Schovává se?“

Strathmore pokrčil rameny. „Tankado opustil Japonsko. Aukci měl v plánu sledovat prostřednictvím telefonu. My ale víme, kde je.“

„A to nemáte v úmyslu jednat?“

„Ne. Pojistil se. Kopii klíče poskytl anonymní třetí straně... pro případ, že by se cokoli stalo.“

Samozřejmě, žasla v duchu Susan. *Anděl strážný*. „Předpokládám, že pokud se Tankadovi něco stane, ten tajemný neznámý klíč prodá.“

„Ještě hůř. Jestliže po Tankadovi někdo vyjede, jeho partner to zveřejní.“

Teď už byla Susan zase zmatená. „On zveřejní klíč?“

Strathmore přikývl. „Umístí ho na internet, dá ho do novin, polepí jím billboardy. Prostě ho *rozdá*.“

Susan vykulila oči. „Vlné stahování?“

„Přesně tak. Tankado usoudil, že pokud bude mrtvý, peníze už potřebovat nebude, tak proč nedat světu takový malý dárek na rozloučenou?“

V kanceláři nastalo dlouhé ticho. Susan zhluboka dýchala, jak se snažila vstřebat tu děsivou pravdu. *Ensei Tankado vytvořil nerozluštitelný algoritmus. Drží nás v šachu.*

Náhle vstala a odhodlaně prohlásila: „Musíme se s ním spojit! Musí přece existovat způsob, jak ho přesvědčit, aby to nepouštěl ven! Můžeme mu dát trojnásobek nejvyšší nabídky! Můžeme očistit jeho jméno, prostě cokoli!“

„Pozdě,“ odvětil Strathmore a zhluboka se nadechl. „Enseiho Tankada dnes ráno ve Španělsku, v Seville, našli mrtvého.“

8

Dvoumotorový Learjet 60 se dotkl rozpálené ranveje. Holá pláň španělské nížiny za oknem se poznenáhlu měnila z rozmazané šmouhy ve zpomalující se obraz nabývající stále jasnějších kontur.

„Pane Beckere,“ zapraskalo to v reproduktoru, „jsme na místě.“

Becker vstal a protáhl se. Teprve když otevřel schránku na zavazadla nad sedadlem, uvědomil si, že žádná nemá. Na balení nebyl čas. Nijak na tom ale nezáleželo – bylo mu řečeno, že půjde jen o krátkou cestu. Na otočku.

Když se hukot motorů ztišil, letoun zaroloval ze sluneční výhně do stínu prázdného hangáru naproti hlavnímu terminálu. Vzápětí se objevil pilot a otevřel dveře. Becker do sebe hodil zbytek džusu, postavil prázdnou sklenici na odkládací stolek a sáhl po plášti.

Pilot vytáhl z náprsní kapsy kombinézy tlustou hnědou obálku. „Dostal jsem pokyn vám tohle předat.“ Podal obálku Beckerovi. Na líci bylo modrým inkoustem napsáno:

DROBNÉ SI NECHTE

Becker projel prsty svazek bankovek, na nichž převládala červená barva. „Co to...?“

„Místní měna,“ odvětil nevzrušeně pilot.

„Já vím, co to je,“ vykoktal Becker, „ale je to... je to moc. Mně stačí jen na taxíka.“ Rychle v duchu přepočítával částku v obálce na dolary. „Tady je peněz za *tisíce* dolarů!“

„Mám své rozkazy, pane.“ Pilot se otočil, zmizel v kabině a vzápětí za ním zapadly dveře.

Becker jen civěl vzhůru k letadlu a pak se znovu podíval na bankovky, které mu zůstaly v ruce. Ještě chvilku postával v prázdném hangáru, ale pak obálku zastrčil do náprsní kapsy, hodil si plášť na rameno a vykročil přes ranvej. Připadalo mu to jako hodně zvláštní začátek. Rychle to ale vypudil z mysli. Bude-li mít jen trochu štěstí, dostane se zpátky dost brzy, aby zachránil alespoň část víkendu se Susan ve Stone Manoru.

Na otočku, zopakoval si v duchu. Na otočku.

Svatá prostoto.

9

Technik systémové bezpečnosti Phil Chartrukian měl v úmyslu strávit v dešifrovacím jen minutku. Chtěl si tam jen vyzvednout nějaké papíry, na které předchozího dne zapomněl. Všechno ale mělo být jinak.

Jakmile přešel sál dešifrovacího a vstoupil do laboratoře oddělení systémové bezpečnosti, bylo mu jasné, že něco není v pořádku. Počítačový terminál, který nepřetržitě monitoroval funkci TRANSLTRu, byl bez obsluhy a monitor vypnutý.

„Haló!“ křikl Chartrukian.

Žádná odpověď se odnikud neozvala. Laboratoř byla vyklizená a bez poskvrnky, jako by tu nikdo nebyl už celé hodiny.

Ačkoli bylo Chartrukianovi teprve třiadvacet a mezi systémáři se ještě ani pořádně neohrál, byl důkladně vyškolen a přesně znal pravidla. V dešifrovacím měl někdo ze systémářů službu *pořád...* a obzvlášť o sobotách, kdy tu nebýval nikdo z dešifrantů.

Okamžitě zapnul monitor a otočil se k nástěnce s rozpisem služeb. „Kdopak slouží?“ zeptal se nahlas sám sebe a rychle přešel pohledem seznam jmen. Podle rozpisu měl o půlnoci z pátku na sobotu nastupovat na dvojitou směnu nováček Seidenberg. Chartrukian se ještě jednou rozhlédl po pusté laboratoři a zamračil se. „Kde sakra vězí?“

Když se díval na rozsvěčující se monitor, napadlo Chartrukiana, jestli Strathmore ví, že je laboratoř systémové bezpečnosti bez obsluhy. Když

kráčel sálem dešifrovacího oddělení, všiml si stažených žaluzií na oknech akvária, což znamenalo, že šéf je uvnitř. To ale nebylo ani sobotu nic neobvyklého. Strathmore sice po svých lidech požadoval, aby alespoň o sobotách odpočívali, sám ale pracoval snad tři sta pětadesát dní v roce.

Jedno však Chartrukian věděl se stoprocentní jistotou: pokud Strathmore zjistí, že personál laboratoře systémové bezpečnosti není na svém místě, bude to toho bažanta stát flek. Chartrukianův pohled zabloudil k telefonu. Napadlo ho, jestli by neměl kolegovi zavolat a zachránit ho tak před vyhazovem. Mezi systémáři platil nepsaný zákon, že tady jeden druhému kryje záda. V dešifrovacím byli považováni za něco druhořadého; mezi nimi a pány dešifranty panovalo neustálé napětí. Nebylo žádným tajemstvím, že v tomhle multimiliardovém pelechu vládou dešifranti. Systémáři byli tolerováni jen proto, že se starali, aby jejich hračky bez problémů fungovaly.

Chartrukian se už rozhodl. Sáhl po sluchátku. K uchu už je ale nedonesl. Strnul v půli pohybu s pohledem upřeným na monitor, který se konečně úplně rozzářil. Jako ve zpomaleném filmu sluchátko zase položil a v němém úžasu otevřel ústa.

Za osm měsíců v oddělení systémové bezpečnosti Phil Chartrukian na monitoru pro sledování funkce TRANSLTRu v textovém poli pro *hodiny* nikdy neviděl nic jiného než dvě nuly. Dnes tomu poprvé bylo jinak.

ČAS: 15.17.21

„Patnáct hodin a sedmnáct minut?“ zasípal Chartrukian. „Nesmysl!“

Vypnul a znovu zapnul monitor a modlil se, aby nenaskočil. Když se ale obrazovka opět rozzářila, vypadalo to pořád stejně.

Chartrukianovi přeběhl mráz po zádech. Systémáři na dešifrovacím oddělení měli jednu jedinou starost - udržovat TRANSLTR „čistý“, tedy bez virů.

A Chartrukian věděl, že pokud TRANSLTR běží už více než patnáct hodin nepřetržitě, znamená to jediné: virus. Do TRANSLTRu se dostal napadený soubor a ten teď narušuje programové vybavení. Okamžitě se v něm probíraly instinkty nacvičené v průběhu školení. Teď už vůbec nezáleželo na tom, že je laboratoř bez obsluhy a monitory že byly vypnuté. Teď se musel soustředit na jediné – na TRANSLTR. Okamžitě si na monitor vyvolal přehled všech souborů zadaných do TRANSLTRu během uplynulých osmačtyřiceti hodin a začal seznam procházet.

Mohl se tam dostat napadený soubor, uvažoval horečně. Že by bezpečnostním filtrům něco uniklo?

Z bezpečnostních a preventivních důvodů musel každý soubor zadávaný do TRANSLTRu projít systémem označovaným jako Ulička. Jednalo se o celou sérii vstupních testů, komplexních filtrů a antivirových programů, které v příchozích souborech hledaly počítačové viry a potenciálně nebezpečné podprogramy. Souborům obsahujícím programové součásti, jež Ulička neznala, byl okamžitě zamítnut přístup a musely být prověřovány manuálně. Čas od času Ulička zamítla i naprosto neškodné soubory, protože obsahovaly programy, s nimiž se filtry dosud nesetkaly. V takovém případě provedli technici oddělení systémové bezpečnosti důkladnou individuální kontrolu, a teprve když se potvrdilo, že je soubor čistý, dovolili mu obejít filtry Uličky a odeslali do TRANSLTRu.

Počítačové viry jsou stejně variabilní jako viry roznášející infekční choroby. A stejně jako jejich fyziologické protějšky i ony mají jediný cíl – uchytit se v hostitelském systému a začít se množit. A hostitelským systémem byl v tomto případě TRANSLTR.

Chartrukian žasl nad tím, že NSA nikdy v minulosti neměl s viry problémy. Ulička sice fungovala jako spolehlivá obrana, jenže úřad byl jako sací bagr, který sbírá všechno, nač přijde – ze systémů celého světa do něj denně proudilo ohromné množství digitálních informací. A čmouchání v datech se dost podobalo promiskuitnímu sexu – ať se chráníte jak chcete, dříve nebo později něco chytнете tak jak tak.

Chartrukian dokončil kontrolu seznamu příchozích souborů. Po ní si však připadal ještě zmatenější než předtím. Všechny soubory byly prověřeny a schváleny. Ulička nezaznamenala nic neobvyklého, což znamenalo, že soubor v TRANSLTRu je naprosto čistý.

„Tak co mu může tak dlouho trvat, ksakru?“ zeptal se prázdné laboratoře. Cítil, že mu na čele vyráží studený pot. Horečně uvažoval, jestli má s touto zprávou obtěžovat Strathmora.

„Virový test,“ pronesl pevně ve snaze uklidnit se. „Měl bych spustit virový test.“

Chartrukian věděl, že právě virový test bude Strathmore vyžadovat ze všeho nejdřív. Rozhlédl se po prázdném sále dešifrovacího oddělení a rychle zauvažoval. Pak se rozhodl. Aktivoval příslušný program a spustil ho. Test obvykle trval zhruba patnáct minut.

„Řekni mi, že je to čistý,“ zašeptal Chartrukian. „Čistý jak slovo Boží. Prosím řekni taťkovi, že tam nic není.“

Podvědomě však cítil, že *nic* nebude to pravé sovo. Instinkt mu napovídal, že uvnitř té obrovské dekódovací nestvůry se děje cosi velmi neobvyklého.

10

„Ensei Tankado je mrtvý?“ Susan cítila, jak se jí zvedá žaludek. „Vy jste ho zabili? Říkal jste přece...“

„Ani jsme se ho nedotkli,“ ubezpečil ji Strathmore. „Zemřel na srdeční příhodu. Dnes ráno mi to volali z globálního průzkumu. Jejich počítač zachytil Tankadovo jméno v záznamech sevillské policie pro Interpol.“

„Srdeční záchvat?“ zapochybovala Susan. „Bylo mu třicet.“

„Dvaatřicet,“ opravil ji Strathmore. „A měl vrozenou srdeční vadu.“

„O tom jsem nikdy neslyšela.“

„Ukázalo se to při našich vstupních prohlídkách. Nečekáte přece, že by se tím chlubil.“

Susan se ale přece jen nechtělo té neočekávané shodě náhod uvěřit. „A to ho to jeho nemocné srdce zabilo tak najednou?“ Připadalo jí to až příliš snadné.

Strathmore pokrčil rameny. „Slabé srdce... k tomu to španělské slunce... přidejte si ještě stres z vydírání NSA...“

Susan hned nereagovala. Dokonce i za této situace ji ztráta tak skvělého kolegy matematika zabolela. Tok jejích trudných myšlenek přerval až Strathmoreův skřípavý hlas.

„Na tomhle fiasku nás může utěšovat jedině to, že cestoval sám. Je značná šance, že jeho partner dosud neví, že je Tankado mrtev. Španělské úřady nám oznámily, že si tuto informaci ponechají pro sebe tak dlouho, jak bude třeba. My jsme tu zprávu obdrželi jen proto, že oddělení globálního průzkumu se k tomu náhodou nachomýtl.“ Strathmore se na Susan upřeně zahleděl. „Musím toho druhého najít dřív, než se o Tankadově smrti dozví. Proto jsem vás také zavolal. Potřebuji vaši pomoc.“

To Susan opět zmátlo. Domnívala se, že Ensei Tankado zemřel právě včas, aby se celý problém vyřešil jednou provždy. „Šéfe,“ namítla, „pokud je úředně potvrzeno, že zemřel na srdeční příhodu, jsme přece z obliga. Jeho společník bude vědět, že za nic nemůžeme.“

„Že za nic nemůžeme?“ Strathmore na ni nevěřičně vyvalil oči. „Někdo, kdo vydírá NSA, je pár dní nato zničehonic po smrti, a my *za nic*

nemůžeme? Vsadím všechno, co mám, že Tankadův tajemný společník se na to bude dívat docela jinak. Ať už to bylo jakkoli, vinu bude dávat nám. Mohl to přece být jed, zfalšované výsledky pitvy, prostě cokoli.“ Strathmore se odmlčel. „Jak jste zareagovala vy, když jsem vám řekl, že je Tankado mrtvý?“

Zamračila se. „Myslela jsem si, že jsme si jeho smrt objednali.“

„No tak vidíte. Když NSA dokáže umístit na orbitální dráhu nad Střední východ pět špionážních satelitů synchronizovaných s pohybem Země, dá se asi docela spolehlivě předpokládat, že má i prostředky na podplacení několika španělských policajtů.“ Pro Susan se vyjádřil naprosto jasně.

Pomalu vydechla. *Ensei Tankado je po smrti. Vina bude přičítána NSA.* „Dokážeme toho jeho společníka najít včas?“

„Myslím, že by to šlo. Stopu máme vcelku dobrou. Tankado mnohokrát veřejně oznámil, že s někým spolupracuje. Řekl bych, že se tak chtěl pojistit proti tomu, aby mu softwarové firmy nějak ublížily nebo se pokusily mu jeho klíč ukrást. Vyhrožoval, že pokud dojde k nějakému podrazu, jeho partner klíč zveřejní a všichni budou mít najednou proti sobě konkurenci v podobě freeware.“

„Chytré,“ pokývla Susan.

Strathmore pokračoval. „Tankado svého partnera dokonce několikrát veřejně jmenoval. Říkal mu North Dakota.“

„North Dakota? To musí být nějaká přezdívka nebo tak něco.“

„Ano, ale pro jistotu jsem zkusil zadat heslo North Dakota do vyhledávače na internetu. Nečekal jsem, že na něco upotřebitelného narazím, ale objevil jsem e-mailovou adresu.“ Strathmore se na okamžik odmlčel. „Pochopitelně jsem nepředpokládal, že je to ta osoba, o kterou nám jde, ale pro všechny případy jsem si tu adresu projel. Dovedete si představit ten šok, když jsem zjistil, že je to e-mail od Enseie Tankada?“ Strathmore povytáhl obočí. „A všechny ty zprávy byly plné zmínek o Digitální pevnosti a Tankadových plánech na vydírání NSA.“

Susan si Strathmora skepticky změřila. Nechtělo se jí věřit, že by se její představený nechal tak snadno napálit. „Šéfe,“ namítla proto, „Tankado dobře věděl, že NSA může elektronickou poštu kontrolovat. *Nikdy* by ji proto nepoužil k posílání tajných informací. Je to léčka. Ensei Tankado vám toho North Dakotu *předhodil*. On *věděl*, že budete pátrat tímhle směrem. Ať už posílal jakékoliv informace, *chtěl*, abyste je našel. Tohle je falešná stopa.“

„Instinkt máte dobrý,“ opáčil Strathmore, „ale něco tu neseď. Pod heslem North Dakota jsem opravdu nic nenašel, tak jsem vyhledávací řetězec pozměnil. Tu adresu jsem objevil pod heslem NDAKOTA.“

Susan zavrtěla hlavou. „Testování kombinací je standardní postup. Tankado věděl, že budete zkoušet nejrůznější varianty, dokud na něco nenarazíte. A NDAKOTA není zrovna nejnáročnější obměna.“

„Možná,“ odvětil Strathmore a načmáral cosi na kus papíru. Podal ho Susan se slovy: „Podívejte se na tohle.“

Susan si jeho čmáranici přečetla a najednou pochopila, jak šéf uvažuje. Na papíru stála celá e-mailová adresa.

NDAKOTA@ara.anon.org

Susaninu pozornost upoutala právě písmena ARA v adrese. Byla to zkratka proslulého anonymního serveru American Remailers Anonymous.

Anonymní servery byly oblíbené u těch uživatelů internetu, kteří chtěli uchovat v tajnosti svoji totožnost. Společnosti poskytující tyto služby za určitý poplatek fungovaly v elektronické poště jako prostředníci a zajišťovaly tak účastníkovi e-mailového styku soukromí. Bylo to v podstatě stejné jako pronájem poštovní příhrádky – uživatel mohl posílat a přijímat e-maily, aniž by odhalil svoji pravou adresu nebo jméno. Firma obdržela e-mail adresovaný klientovi a přeposlala ho na skutečnou adresu. Tyto takzvané emailové společnosti byly smluvně zavázány nikdy neprozradit totožnost ani místo pobytu skutečných uživatelů.

„Důkaz to sice není,“ mínil Strathmore, „ale je to hodně podezřelé.“

Susan přikývla. Tohle už ji přece jen poněkud zvíklalo. „Takže podle vás bylo Tankadovi jedno, jestli bude North Dakotu někdo po internetu hledat, protože jeho totožnost a úkryt chrání ARA.“

„Přesně tak.“

Susan se na okamžik zamyslela. „ARA spravuje hlavně adresy uživatelů z USA. Myslíte si, že North Dakota je někdo odsud?“

Strathmore pokrčil rameny. „Může být. Pokud by měl partnera v Americe, mohl by Tankado oba klíče oddělit i geograficky. Nebyl by to špatný tah.“

Susan opět zauvažovala. Měla vážné pochybnosti, že by Tankado svěřil klíč někomu jinému než velmi blízkému příteli, a pokud jí bylo známo, ve Státech zrovna moc přátel neměl.

„North Dakota,“ přemítala nahlas a její šifrantský mozek už probíral jeden možný význam té přezdívky za druhým. „A jak vypadaly jeho e-maily Tankadovi?“

„Nemám ponětí. Zachytit se podařilo jen ty, které odeslal Tankado jemu. Pokud jde o North Dakotu, momentálně nemáme nic než tu anonymní adresu.“

Susan se znovu zamyslela. „Nemůže to být jen klamný manévr?“

Strathmore povytáhl obočí. „Jak to myslíte?“

„Tankado mohl odesílat falešné e-maily na mrtvou schránku v naději, že ji vyčmuháme. Chtěl v nás vyvolat přesvědčení, že se pojistil, aby vůbec nemusel riskovat a někomu ten klíč doopravdy svěřovat. Mohl prostě pracovat sám.“

Strathmore se uchechtl. Ta hypotéza na něj zjevně udělala dojem. „Chytré, ale má to háček. Nepoužíval žádnou ze svých domácích ani pracovních internetových adres. Vždycky se jen zastavil na univerzitě Došiša a připojoval se od nich. Podle všeho tam má adresu, kterou se mu podařilo uchovat v tajnosti. To utajení je vážně dobré. Přišel jsem na to čistě náhodou.“ Strathmore se odmlčel. „Takže... pokud by Tankado chtěl, abychom mu čmuhali v poště, proč by používal tajnou adresu?“

Susan si odpověď chvíli rozmýšlela. „Třeba proto, abyste ho nepodezíral z klamného manévru? Možná tu adresu utajil jen natolik, abyste na ni nakonec přece jen narazil a myslel si, jaké jste měl štěstí. Tímhle dodal svým e-mailům na důvěryhodnosti.“

Strathmore se opět ušklíbl. „Vy jste měla dělat agenta v terénu. Tohle není špatně vymyšlené. Bohužel ale na každou Tankadovu zprávu přišla odpověď. Tankado napsal, partner odpověděl.“

Susan se zamračila. „No dobře. Takže podle vás je ten North Dakota skutečný.“

„Obávám se, že ano. A my ho musíme vypátrat. *V tichosti*. Jestli zvětří, že po něm jdeme, je po všem.“

Teď už bylo Susan úplně jasné, proč ji šéf zavolal. „Budu hádat,“ ozvala se. „Chcete, abych prolezla tajnou databázi ARA a zjistila skutečnou identitu toho North Dakoty?“

Strathmore se křečovitě usmál. „Vy mi čtete myšlenky, slečno Fletcherová.“

Pokud šlo o diskrétní prohledávání internetu, byla Susan Fletcherová osobou na svém místě. Byl tomu zhruba rok, co jistý vysoce postavený činitel Bílého domu dostával elektronickou poštou výhrůžné dopisy od někoho s anonymní e-mailovou adresou. Národní bezpečnostní úřad byl

požádán, aby zjistil totožnost pachatele. Ačkoli mohl NSA využít svého vlivu a remailovou společnost o tuto informaci prostě požádat, zvolil diskrétnější metodu – „stopaře“.

Susan totiž vytvořila navigační program maskovaný jako zpráva elektronické pošty. Stačilo jej poslat na krycí uživatelskou adresu a remailová společnost udělala to, zač byla placena – přeposlala zprávu na adresu skutečnou. Jakmile tam program maskovaný jako zpráva dorazil, zaznamenal svou lokalizaci a odeslal hlášku do NSA. Pak se beze stopy vymazal. Od té doby pro ně anonymní remaileři neznamenali nic než nepatrný a snadno řešitelný problém.

„Dokážete ho najít?“ otázal se Strathmore.

„Jistě. A proč jste mě vůbec nezavolał dřív?“

„No, vlastně...“ Strathmore se zamračil. „Neměl jsem v plánu volat vás vůbec. Nechtěl jsem do toho zaplétat nikoho dalšího. Pokoušel jsem se toho vašeho stopaře odeslat sám, ale vy jste to napsala v některém z těch nových hybridních jazyků. Vůbec jsem to nepřiměl ke spolupráci. Pořád mi chodila naprosto nesmyslná data. Nakonec jsem to musel překousnout a zavolat vám.“

Susan se zasmála. Strathmore byl sice v kryptografickém programování mistr, ale jeho repertoár se omezoval především na algoritmy. Novější, „neortodoxní“ programovací postupy už mu poněkud unikaly. Susan navíc svůj program napsala v novém hybridním programovacím jazyce zvaném LIMBO. Bylo tedy vcelku pochopitelné, že Strathmore narazil na problémy. „Já se o to postarám.“ Usmála se a už se zvedala k odchodu. „Budu u svého terminálu.“

„Máte nějakou představu, jak dlouho to může trvat?“

Susan se zamyslela. „No... přijde na to, jak pohotově ARA e-maily přeposílá. Pokud je dotyčný tady ve Státech a používá nějaký komerční server jako třeba AOL nebo Compuserve, vyslídím jeho kreditku a do hodiny mám adresu klienta. Jestli má ale adresu na nějaké univerzitě nebo ve firmě, potrvá to o něco déle.“ Stísněně se usmála. „To ostatní už potom bude na vás.“

Susan věděla, že „to ostatní“ bude úderný tým NSA, který dům podezřelého obklíčí a vletí tam okny s narkotizačním plynem. Komando si bude nejspíš myslet, že jde o záťah proti drogám. Strathmore se pak s největší pravděpodobností sám prohrabe troskami a ten klíč o čtyřiašedesáti znacích najde. A pak ho zničí. Digitální pevnost zůstane na internetu viset navždycky, jednou provždy zakódovaná a nepřístupná na věky věků.

„Stopaře pošlete opatrně,“ naléhal Strathmore. „Pokud North Dakota zjistí, že jsme mu na stopě, zpanikaří, a než se tam úderné komando dostane, vypaří se nám i s klíčem.“

„Stopař mizí, jakmile odvede svoji práci,“ ujistila ho Susan. „Hned, jak najde tu adresu, vymaže se. Dotyčný se vůbec nedozví, že jsem ho navštívila.“

Šéf unaveně přikývl. „Díky.“

Susan se na něj měkce usmála. Vždycky žasla nad tím, jak Strathmore dokáže, dokonce i tváří v tvář katastrofě, zachovat rozvahu a klid. Byla přesvědčená o tom, že právě díky této schopnosti udělal takovou kariéru a dostal se až na vrchol mocenského žebříčku.

Když mířila ke dveřím, dlouze se zahleděla dolů na TRANSLTR. Pořád ještě se pokoušela pochopit existenci nerozluštitelného algoritmu. V duchu se modlila, aby North Dakotu našli včas.

„Pospěšte si,“ zavolal za ní Strathmore, „ať můžete být do setmění ve Smoky Mountains.“

Susan strnula v půli kroku. Dobře věděla, že o tomhle výletu se před Strathmorem nikdy slovem nezmínila. Otočila se na podpatku. *To mi NSA odposlouchává telefon?*

Strathmore se provinile usmál. „O tom výletu mi dnes ráno řekl David. Povídal, že se kvůli tomu zpoždění pořádně nakrknete.“

Susan stále nic nechápala. „Vy jste *dnes ráno* mluvil s Davidem?“

„Samozřejmě.“ Ted' se zase zatvářil zmateně Strathmore, jako by Susaninu reakci nechápal. „Musel jsem ho přece předtím instruovat.“

„Instruovat?“ zopakovala po něm. „Před čím?“

„Před cestou samozřejmě. Poslal jsem Davida do Španělska.“

11

Do Španělska. *Poslal jsem Davida do Španělska.* Tahle šéfova slova ji totálně ohromila.

„David je ve Španělsku?“ Susan tomu pořád ještě nemohla uvěřit. „Vy jste ho poslal do Španělska?“ Pak se do jejího hlasu vloudila zlost. „Proč?“

Strathmore vypadal značně zaskočeně. Zjevně nebyl zvyklý, aby na něj někdo řval, i kdyby to měla být jeho nejlepší dešifrantka. Zmateně se na Susan podíval. Nahrbila se před ním jako tygřice bránící své mládě.

„Susan,“ ozval se potom, „vy jste spolu nemluvili? David vám to snad vysvětlil, nebo ne?“

Byla příliš v šoku, než aby mu hned dokázala odpovědět. *Španělsko? Tak kvůli tomu David odložil výlet do Stone Manor?*

„Dnes ráno jsem pro něj poslal auto. Říkal, že než odejede, chce vám ještě zavolat. Mrzí mě to. Myslel jsem...“

„Proč byste Davida posílal do Španělska?“

Strathmore tázavě zvedl obočí a nechápavě se na ni podíval. „Přece pro druhý klíč.“

„Pro jaký druhý klíč?“

„Pro Tankadovu kopii.“

To Susan poněkud zmátlo. „O čem to mluvíte?“

Strathmore si povzdychl. „Když Tankado zemřel, stoprocentně u sebe měl kopii klíče. Nestojím o to, aby se to povalovalo někde v sevillské márnici.“

„Takže jste tam poslal Davida Beckera?“ Teď už Susan nechápala vůbec nic. Nic tu nedávalo smysl. „David pro vás přece vůbec nepracuje!“

Strathmore najednou vypadal skutečně zaraženě. Tímhle způsobem s provozním ředitelem NSA nejspíš ještě nikdo nemluvil. „Susan,“ ozval se tedy znovu a snažil se zachovat klid, „o to právě jde. Potřeboval jsem...“

Vtom se v ní tygřice probudila naplno. Přešla do útoku. „Máte pod sebou dvacet tisíc lidí! Kdo vám dal právo posílat tam mého snoubence?“

„Potřeboval jsem nenápadného kurýra. Obyčejného občana. Někoho, kdo nemá s vládou nic společného. Kdybych šel standardní služební cestou a někdo zavětril...“

„A David Becker je jediný řadový občan, kterého znáte?“

„Ne! *Není!* Jenže ono se to dneska v šest ráno seběhlo dost narychlo, víte? David zná jazyk, je inteligentní, důvěřuju mu a kromě toho jsem si myslel, že mu pomůžu!“

„Pomůžete?“ vyprskla Susan. „Tím, že ho pošlete do Španělska, jste mu chtěl pomoci?“

„Ano! Za jeden den práce deset tisíc, to není pomoc? A to po něm nechci nic jiného, než aby tam zaletěl, vyzvedl si Tankadovy věci a zase se vrátil!“

Susan zmlkla. Konečně pochopila. Zase jen ty peníze.

V myšlenkách se vrátila o pět měsíců zpátky k tomu večeru, kdy rektor Georgetownské univerzity Davidovi nabídl postup na místo vedoucího katedry jazyků. Upozornil ho, že už by zdaleka tolik neučil a o to víc že by si užil papírování, ale s nabídnutou funkcí souviselo podstatné zvýšení

platu. Když se to Susan dozvěděla, chtělo se jí vykřiknout: *Nedělej to, Davide! Budeš z toho nešťastný! Máme spoustu peněz a co záleží na tom, kdo z nás dvou je vydělavá?* Ale rozhodnout se musel on sám. Přetrpěla tedy i jeho rozhodnutí nabízenou pozici přijmout. Když toho večera usínali, snažila se mít radost spolu s ním, přestože hodně hluboko v ní jí něco našeptávalo, že to bude katastrofa. Měla pravdu. Nikdy by ji ale nenapadlo, že až *takovouhle*.

„Deset tisíc dolarů?“ zeptala se. „To je špinavý trik!“

Ted' se ovšem rozohnil pro změnu Strathmore. „Trik? Jaký trik, ksakru? Já jsem ho na peníze nelákal! Požádal jsem ho o laskavost a on souhlasil.“

„Pochopitelně že souhlasil! Jste můj šéf! Jste provozní ředitel NSA? Nemohl odmítnout!“

„Máte pravdu,“ vyštěkl Strathmore. „proto jsem taky zavolal jemu. Nemohl jsem si dovolit...“

„Ředitel ví, že jste poslal civila?“

„Susan,“ začal znovu a klidně Strathmore, bylo na něm ale znát, že trpělivost už mu dlouho nevydrží. „Ředitele do toho neplet'te. Ten o tom nic neví.“

Susan na šéfa nevěřičně vytřeštila oči. Měla pocit, že toho člověka, se kterým hovoří, až do dneška vůbec neznala. Napřed jejího snoubence – obyčejného učitele – pověřil misí úřadu a pak před ředitelem utají největší krizi v historii organizace.

„Leland Fontaine o tom *neví*?“

To už bylo na Strathmora moc. „Susan, ted' mě dobře poslouchajte!“ vybuchl vzápětí. „Pozval jsem vás sem, protože potřebuju spojence, ne inkvizitora! Mně tenhle den taky nezačal zrovna nejlíp! Včera večer jsem si stáhnul ten Tankadův soubor a pak jsem celé hodiny dřepěl u tiskárny a modlil se, aby to TRANSLTR rozlouskl. Když už svítalo, spolknul jsem hrdost a rozhodl se zavolat řediteli. Věřte mi, že na *tenhle* rozhovor jsem se *moc* těšil. Dobré ráno, pane, nezlobte se, že vás budím. Proč volám? Ale jen jsem zrovna zjistil, že můžeme TRANSLTR hodit do šrotu kvůli algoritmu, na který celý můj zlatem vyvažovaný kryptografický tým nedokázal přijít ani náhodou!“ Strathmore vztekle praštil pěstí do stolu.

Susan mlčela jako zařezaná. Nedokázala ze sebe vypravit ani hlásku, protože za těch deset let viděla Strathmora vylétnout jen několikrát a příčinou nikdy nebyla ona.

Nějakých deset vteřin oba mlčeli. Nakonec se Strathmore opřel v křesle a Susan si uvědomila, že se jeho dech začíná vracet k normálu. Když konečně promluvil, zněl jeho hlas kupodivu klidně a vyrovnaně.

„Bohužel jsem zjistil, že ředitel je v Jižní Americe,“ pokračoval už zase tiše. „Schůzka s kolumbijským prezidentem. Odtamtud nemohl dělat nic, takže jsem měl dvě možnosti – buďto ho požádat, aby okamžitě ukončil jednání a vrátil se, nebo to tu vyřešit sám.“ Následovala dlouhá pauza. Pak Strathmore vzhlédl a upřel na Susan pohled unavených očí. Náhle mu tvrdé rysy v obličeji povolily. „Omlouvám se, Susan. Jsem vyčerpaný. Tohle je horší než noční můra. Je to skutečnost. Já vím, že se na mě kvůli Davidovi zlobíte. Nechtěl jsem, abyste se o tom dozvěděla takhle. Myslel jsem, že to víte.“

Susan bylo najednou líto, že tak vyletěla. Náhle si i ona připadala provinile. „Reagovala jsem zbytečně ostře. Omlouvám se. S Davidem to byl dobrý nápad.“

Strathmore jako duchem nepřítomný přikývl. „Večer bude zpátky.“

Susan si v duchu probírala všechno, co musí její šéf snášet. Stres související s dozorem nad provozem TRANSLTRu, nekonečné hodiny práce a jednání. Povídalo se, že ho jeho podstatně mladší žena opouští. A jako bonbonek navrch teď ta Digitální pevnost – největší zpravodajské ohrožení v historii úřadu. A to všechno má ten chudák na hrbu sám. Najednou už se vůbec nedivila, že je na zhroucení.

„Když uvážím okolnosti,“ podotkla, „myslím, že byste řediteli zavolat měl.“

Strathmore zavrtěl hlavou, až mu na desku stolu odkápla krůpěj potu. „Nehodlám ohrožovat jeho bezpečnost ani riskovat únik informací jen proto, abych mu řekl o krizi, se kterou stejně nic nenadělá.“

Susan věděla, že má pravdu. Strathmore dokázal dokonce i v takto vypjatých okamžicích uvažovat s chladnou hlavou. „Co zavolat prezidentovi?“

Strathmore opět zavrtěl hlavou. „Ne. I o tom jsem přemýšlel, ale nakonec jsem to zavrhl.“

Tomu se Susan vůbec nedivila. Nejvyšší představitelé Úřadu národní bezpečnosti byli oprávněni řešit zjištěná zpravodajská rizika, aniž by o tom vyrozuměli výkonnou moc. NSA byl jedinou zpravodajskou organizací ve Spojených státech, která se federální vládě nemusela z ničeho zpovídat. Strathmore této výsady často využíval. Raději si svá kouzla nechával pro sebe.

„Šéfe,“ namítla ale přece jen Susan, „tohle je moc velké sousto, než aby je mohl zvládnout jediný člověk. Někoho o tom budete muset informovat.“

„Susan, existence Digitální pevnosti má dalekosáhlý vliv na budoucnost téhle organizace. Nebudu obcházet ředitele a referovat prezidentovi. Máme

tady krizi a já ji řeším.“ Zamyšleně se na ni zahleděl. „Já jsem provozní ředitel.“ Po tváři mu přelétl unavený úsměv. „A kromě toho přece nejsem sám. Mám na své straně Susan Fletcherovou.“

V tu chvíli Susan pochopila, proč si Trevor Strathmore váží především. Po celých těch deset let, ať se dělo cokoli, jí vždycky ukazoval cestu. Nikdy neuhýbal. Nenechal se zastrašit. Právě to odhodlání na ni dělalo největší dojem – to jeho neotřesitelné lpění na zásadách, na věrnosti vlasti a ideálům. Ať se dělo cokoli,

Trevor Strathmore byl jako maják v moři problémů a ožehavých rozhodnutí.

„Jste na mé straně, ne?“ ujišťoval se.

Susan se usmála. „Ano, pane, jsem. Na sto procent.“

„Fajn. Tak že bychom se vrátili k práci?“

12

David Becker byl sice na pohřby zvyklý, a pár mrtvých tedy za svůj život také viděl, ale tohle bylo přece jen něco jiného. Všichni ti mrtví na pohřbech byli upravení a leželi v honosných rakvích potažených smutečním flórem. Tohle tělo však bylo nahé, jako když přišlo na svět, a leželo na kovovém stole. Oči mrtvého dosud nenabýly onoho prázdného, skelného výrazu. Upřeně civěly do stropu a zračila se v nich děsivá směsice strachu a lítosti.

„*Dónde están sus efectos?*“ zeptal se Becker plynou kastilskou španělštinou. „Kde jsou jeho věci?“

„*Allí,*“ odvětil stručně poručík se zažloutlým chrupem. Ukázal na pult, kde bylo složeno oblečení a další osobní věci.

„*Es todo?* To je všechno?“

„*Sí.*“

Becker požádal o krabici a poručík odkvačil, aby nějakou sehnal.

Sevillská márnice byla v sobotu večer pro kohokoli jiného uzavřená. Beckera sem mladý poručík pustil na přímý rozkaz vrchního velení místní policie. Vypadalo to, že ten Američan má známé hodně vysoko.

Becker si pozorně prohlédl hromádku šatstva. V jedné botě objevil zastrčený pas, peněženku a brýle. Ležela tu i menší sportovní taška, kterou policie vyzvedla v hotelu, kde mrtvý bydlel. Becker obdržel naprosto jasný

pokyn – ničeho se nedotýkat, nic nečíst, prostě jen všechno přivést. Všechno. Na nic nezapomenout.

Becker si tu nuznou hromádku znovu pohlédl a zamyšleně se zamračil.
Co chce NSA s touhle veteší dělat?

Poručík přispěchal s nevelkou krabicí a Becker do ní začal skládat oblečení.

Policista šťouchl mrtvolu do nohy. „*Quien es? Kdo je to?*“

„Nemám poněť.“

„Vypadá jako Číňan.“

Japonec, pomyslel si Becker.

„Chudák chlap. Infarkt, co?“

Becker v zamyšlení přikývl. „Tak mi to řekli.“

Poručík si povzdechl a soucitně potřásl hlavou. „Sevillský slunce dovede být krutý. Dejte si na ně zítra pozor.“

„Díky,“ odvětil Becker, „ale já se vracím domů.“

Policista vytřeštil oči. „Vždyť jste teprve přijel!“

„Já vím, ale ti, co mi platí cestu, čekají na tyhle věci.“

Vypadalo to, že se poručík urazil tak, jak to dovede jen pravý Španěl.
„Chcete říct, že se ani *neseznámíte* se Sevillou?“

„Před pár lety jsem tu byl. Krásné město. Pobyl bych moc rád.“

„Takže La Giraldu jste viděl?“

Becker přikývl. Na starobylou maurskou věž sice nikdy nevylezl, ale s čistým svědomím mohl říct, že ji viděl.

„A co Alcazar?“

Becker opět přikývl a zavzpomínal na večer, kdy slyšel Paka de Luciu hrát na kytaru flamenco pod hvězdnatým nebem na nádvoří pevnosti z patnáctého století. Mrzelo ho, že už se tehdy neznali se Susan.

„A pak je tu taky Kryštof Kolumbus,“ rozzářil se poručík. „Je pohřbený tady v katedrále.“

Becker vzhlédl. „Vážně? Myslel jsem, že je pochovaný v Dominikánské republice.“

„Ani náhodou! Kdo šíří tyhle fámy? Kolumbovo tělo je tady ve Španělsku. Neříkal jste, že jste chodil na vysokou?“

Becker pokrčil rameny. „Tak to jsem asi chyběl, když se tohle probíralo.“

„Španělská církev je na jeho ostatky nesmírně hrdá.“

Španělská církev. Becker dobře věděl, že tady ve Španělsku je církev jen jedna: římskokatolická. Katolicismus tu znamenal víc než ve Vatikánu.

„Nemáme samozřejmě celé jeho tělo,“ dodal náhle poručík. „*Solo el escroto*.“

Becker přestal balit a vytřeštil na policistu zrak. *Solo el escroto*? S vypětím všech sil potlačil úsměv. „Jen šourek?“

Poručík pyšně přikývl. „Ano. Když církev získá ostatky slavného člověka, posvěť je a jednotlivé relikvie rozmístí do různých katedrál, aby je mohli obdivovat všichni.“

„A vy jste dostali...“ Becker měl co dělat, aby se nerozchechtal nahlas.

„No jistě! To je hodně důležitá partie!“ hájil poručík národní poklad. „Žádné žebro nebo prst jako v těch kostelích v Galicii! Vážně byste měl zůstat a prohlédnout si to.“

Becker zdvořile přikývl. „Možná se tam zastavím cestou z města.“

„*Mala suerte*.“ Policista vzdychl. „Smůla. Katedrála je až do jitřní mše zavřená.“

„Tak třeba jindy.“ Becker se usmál a zdvihl krabici. „Už bych měl raději jít. Čeká na mě letadlo.“ Ještě se naposledy rozhlédl po místnosti.

„Chcete hodit na letiště?“ nabídl se policista. „Mám venku motorku.“

„Ne, díky. Chytím si taxíka.“ Becker jel na motocyklu jen jednou, ještě na vysoké škole, a málem se zabil. Víckrát na to nehodlal sednout bez ohledu na to, kdo bude řídit.

„Jak chcete,“ pokrčil rameny poručík a vykročil ke dveřím. „Jdu zhasnout.“

Becker si strčil krabici pod paži. *Mám všechno*? Naposledy se podíval na tělo na stole. Nebožtík byl úplně nahý a ležel na zádech ozářen mrtvolným jasnem zářivek tak, že snad nebylo možné nic přehlédnout. Becker si uvědomil, že ho pořád podivně přitahují ty zvláštně znetvořené ruce. Znovu se na mrtvého upřeně a tentokrát pozorněji zahleděl.

Policista zhasnul světla a místnost zahalila tma.

„Moment,“ ozval se Becker. „Rozsviňte mi tady ještě.“

Zářivky se opět rozblikaly.

Becker postavil krabici na podlahu a vrátil se ke stolu. Sehnul se a s přimhouřenýma očima si prohlížel nebožtíkovu levou ruku.

Policista si všiml, kam se Becker dívá. „Hnusný, co?“

Beckerovu pozornost však neupoutala deformace. Všiml si něčeho jiného. Obrátil se k poručíkovi. „Jste si jistý, že je v té krabici všechno?“

Policista přikývl. „Jo. Všechno.“

Becker chvilku stál s rukama založenýma v bok. Pak krabici zvedl, odnesl ji nazpátek k pultu a obsah na něj vysypal. Potom začal oblečení opatrně kus po kuse protřepávat. Nakonec vyklopil i věci z bot a začal jimi

poťukávat, jako by z nich chtěl vyklepat kamínek. Když to celé ještě zopakoval, poodstoupil a zamračil se.

„Problém?“ zeptal se stručně poručík.

„Jo,“ odpověděl Becker. „Něco tu chybí.“

13

Tokugen Numataka stál ve své luxusní střešní kanceláři a shlížel na panorama Tokia. Mezi svými zaměstnanci i konkurenty měl přezdívkou *akuta same* – žralok lidožrout. Za tři desetiletí se mu podařilo přechytračit, přeplatit nebo reklamou předhonit veškerou konkurenci v Japonsku. Nyní mu scházelo už jen pár krůčků k tomu, aby se stal gigantem i na světovém trhu.

Měl před sebou největší obchod svého života – obchod, díky němuž se jeho společnost Numatech Corp. stane Microsoftem budoucnosti. Cítil, jak mu stoupá hladina adrenalinu v krvi. Byznys je válka – a válka je vzrušující.

Ačkoli v něm ten telefonát před třemi dny zpočátku vzbudil podezření, nyní už znal pravdu. Dostalo se mu požehnání v podobě *miuri* – šťastné náhody. Bohové si ho vyvolili.

„Mám klíč k Digitální pevnosti,“ řekl hlas s americkým přízvukem. „Chcete ho koupit?“

Numataka měl co dělat, aby se nerozesmál nahlas. Věděl, že je to léčka. Numatech Corp. nabídla v aukci za nový algoritmus Enseie Tankada velkorysou sumu a někdo z konkurentů se teď průhlednou fintou pokouší zjistit, kolik nabídka činila.

„Vy máte klíč?“ předstíral Numataka zájem.

„Mám. Jmenuju se North Dakota.“

Numataka opět potlačil zachechtání. Tohle jméno už znal v branži každý. Tankado se o svém utajovaném společníkovi zmínil médiím. Bylo od něj rozumné zajistit si partnera. Nepoctivost a podrazy v obchodních vztazích už pronikly i do Japonska. Enseie Tankado nebyl právě v bezpečí. Stačil však jediný podtrh ze strany obchodní společnosti, která by po jeho tajemství prahla až příliš, a klíč by byl zveřejněn, takže by to postihlo všechny softwarové firmy bez rozdílu.

Numataka zhluboka potáhl z doutníku *umami* a rozhodl se ještě chvilku si s volajícím pohrát. „Takže vy prodáváte ten klíč? Zajímavé. A co na to Ensei Tankado?“

„Panu Tankadovi nejsem nijak zavázán. Udělal chybu, že mi důvěřoval. Ten klíč má stokrát větší cenu, než kolik mi platí za to, že mu ho hlídám.“

„Je mi líto,“ odvětil Numataka. „Váš klíč sám o sobě pro mě nemá žádnou cenu. Až Tankado zjistí, co jste udělal, prostě svou kopii zveřejní a zaplaví trh.“

„Dostanete *oba* klíče,“ prohlásil neznámý. „Tankadův a můj.“

Numataka zakryl mluvítko dlaní a konečně se hlasitě rozesmál. Nedokázal si však odpustit otázku: „A kolik za oba ty klíče chcete?“

„Dvacet milionů amerických dolarů.“

Požadovaná částka téměř nachlup odpovídala Numatakově nabídce do aukce. „Dvacet milionů?“ V předstíraném zděšení zalapal po dechu. „To je šílenství!“

„Já jsem ten algoritmus viděl. Ujišťuji vás, že tu cenu má.“

To *nepochybně*, pomyslel si Numataka. *Má desetkrát větší.* „Bohužel,“ prohlásil pak, protože už ho ta hra začínala unavovat. „My oba víme, že by si to pan Tankado nenechal líbit. Jen si představte ty právní tahanice.“

Volající se na chvilku zlověstně odmlčel. „A co kdyby pan Tankado vpadl ze hry?“

Numataka už se chtěl znovu zasmát, ale zarazil jej podivně odhodlaný tón na druhém konci linky. „Kdyby Tankado *vypadl ze hry*?“ Zamyslel se. „V tom případě bychom se dohodli.“

„Ozvu se,“ řekl neznámý a zavěsil.

14

Becker upřeně hleděl na mrtvolu. Dokonce i po dlouhých hodinách, jež uplynuly od mužovy smrti, prozrazovalo narůžovělé zbarvení Asiatova obličeje nedávné spálení sluncem. Jinak byla kůže mrtvého světla zažloutlá – až na malinkou zarudlou podlitinku přímo nad srdcem.

Nejspíš od masáže srdce, přemítal Becker v duchu. *Škoda – nebyla už k ničemu.*

Znovu se zadíval na nebožtíkovy ruce. Něco takového nikdy v životě neviděl. Každá ruka měla jen tři podivně zkrivené a pokroucené prsty. Beckera však deformace nezajímala.

„Hele, spletl jsem se,“ zabručel poručík na opačné straně místnosti. „Byl to Japonec, ne Číňan.“

Becker vzhlédl. Policista listoval v nebožtíkově pase. „Byl bych raději, kdybyste si to neprohlížel,“ ozval se zdvořile Becker. *Ničeho se nedotýkat. Nic nečíst.*

„Ensei Tankado... narozen v lednu...“

„Prosím,“ požádal Becker stále ještě zdvořile. „Dejte to zpátky.“

Policista se ještě jednou podíval do pasu a pak ho hodil nazpátek na hromadu. „Ten chlap měl vízum třetí kategorie. Mohl tu být celé roky.“

Becker šťouchl propiskou do nebožtíkovy ruky. „Třeba tady bydlel.“

„Omyl. Podle záznamu v pase přicestoval minulý týden.“

„Tak se sem možná chtěl *přistěhovat*,“ zkusil to Becker už poněkud podrážděně.

„Jo, možná. To mu ten první týden zrovna nevyšel. Napřed se spálí a pak ho složí infarkt. Smolař.“

Becker policistu ignoroval a dál si soustředěně prohlížel ruku mrtvého. „Jste si jistý, že když zemřel, neměl žádné šperky?“

Poručík sebou trhl a podíval se na něho. „Šperky?“

„Jo. Pojd'te se na to kouknout.“

Poručík k němu přistoupil.

Kůže na Tankadově levé ruce byla celá spálená od slunce – až na úzký proužek kolem nejmenšího prstu.

Becker ukázal na světlejší kroužek. „Vidíte? Tady to není spálené. Vypadá to, že měl prsten.“

Policista se zatvářil překvapeně. „*Prsten?*“ V jeho hlase zazněl úžas a pochopení zároveň. Zahledl se na nebožtíkův prst a pak se ostýchavě začervenal. „Panebože,“ uchechtl se. „Takže to byla *pravda?*“

Becker měl najednou pocit, že tápe. „Prosím?“

Policista nevěřícně zavrtěl hlavou. „Řek bych vám o tom dřív... ale myslel jsem, že to byl jenom nějaký cvok.“

Pokud čekal, že se Becker chápavě usměje, nedočkal se. „Kdo jako?“

„Nějaký chlap telefonoval na tísňovou linku. Nějaký kanadský turista. Pořád žvanil něco o prstenu. V životě jsem nikoho neslyšel mluvit tak mizerně španělsky.“

„On řekl, že Tankado *měl prsten?*“

Policista přikývl. Vytáhl krabičku cigaret Ducado, ohlédl se po nápisu ZÁKAZ KOUŘENÍ, ale nakonec si stejně zapálil. „Asi jsem vám to měl říct, ale ten chlap mi vážně připadal jako totální magor.“

Becker se zamračil. V mysli mu zněla ozvěna Strathmorových slov. *Chci všechno, co měl Ensei Tankado u sebe. Všechno. Nic tam nenechávejte. Ani sebemenší útržek papíru.*

„Kde je ten prsten teď?“ zeptal se Becker.

Policista vyfoukl mocný oblak modravého kouře. „To je na delší povídání.“

Becker začínal tušit, že tohle *nebude* dobré. „Jen povídejte.“

15

Susan Fletcherová seděla u svého počítačového terminálu v Uzlu 3. Uzel 3 byla zvukotěsná místnost vyhrazená pouze dešifrantům a umístěná těsně nad úrovní hlavní haly dešifrovacího oddělení. Pěticentimetrová zakřivená stěna z jednosměrného skla umožňovala dešifrantům přehlédnout celou halu, ale dovnitř neviděl nikdo.

V zadní části Uzlu 3 bylo do kruhu rozmístěno dvanáct terminálů. Kruhové uspořádání bylo zvoleno za účelem posílení vzájemné spolupráce dešifrantů. Mělo jim připomínat, že jsou všichni v jednom velkém týmu – něco jako rytíři kulatého stolu. Tady se ale tajemství nevytvářela, ba právě naopak.

Uzel 3 přezdívaný „Jesličky“ neměl nic společného s naprostou sterilitou ostatních prostor dešifrovacího oddělení. Všechno se tu podřizovalo snaze, aby se tady dešifranti cítili co nejlépe, pokud možno jako doma. Tomu napomáhaly jak hebké koberce, tak hudba z dokonalé aparatury stejně jako bezvadně zásobená chladnička a kuchyňka a dokonce i basketbalový koš. Vedení NSA zastávalo ohledně dešifrovacího oddělení naprosto jasnou filozofii: nemá smysl vyhodit dvě miliardy dolarů za dešifrovací počítač, když k němu nepřilákáte také ty nejlepší mozky.

Susan vyklouzla z lodiček od Salvatora Ferragama a prsty v hedvábných punčochách zabořila do koberce s vysokým vlasem. Dobře placeným vládním zaměstnancům bylo doporučováno, aby nedávali svoji zámožnost nijak okázale najevo. Susan to žádné problémy nedělalo – byla naprosto spokojená v poměrně skromně zařízeném dvoupodlažním bytě, stačil jí sedan Volvo a konzervativně vybavený šatník. Ovšem boty – boty, to bylo něco docela jiného. Už jako studentka si dokázala sestavit chudíčky rozpočet tak, aby se mohla obouvat do toho nejlepšího.

Nemůžeš doskočit ke hvězdám, když tě bolí nohy, řekla jí kdysi teta. A až se dostaneš, kam chceš, musíš teprve dobře vypadat!

Susan se rozkošnický protáhla a dala se do práce. Přepnula si terminál na svého „stopaře“ a začala chystat spuštění tohoto navigačního programu. Ještě jednou mrkla na e-mailovou adresu, kterou dostala od Strathmora.

NDAKOTA@ara.anon.org

Člověk, který si říkal North Dakota, měl anonymní e-mailovou adresu. Susan si však byla jistá, že dlouho anonymní nezustane. Stopař projde přes systém ARA, bude přeměřován na adresu North Dakoty a odešle nazpět informaci obsahující pravou internetovou adresu tajemného neznámého.

Jestli půjde všechno dobře, bude North Dakota rychle lokalizován a Strathmore získá klíč. Pak už to bude jen na Davidovi. Pokud najde Tankadovu kopii, budou moct být oba klíče zničeny. Tankadova časovaná bomba tak bude zneškodněna, protože smrtelně nebezpečná třaskavina se ocitne bez rozbušky.

Susan se ještě jednou podívala na adresu, kterou měla napsanou na listu kancelářského papíru na stole před sebou. Pak tuto informaci zadala do příslušného datového pole. Zasmála se při představě, jak se Strathmore neúspěšně sám potýká s aktivací stopaře. Podle všeho ho odeslal dvakrát a pokaždé dostal zpátky nikoli adresu North Dakoty, nýbrž Tankadovu. Jednoduchá chybička, pomyslela si Susan. Strathmore pravděpodobně zaměnil datová pole, takže stopař pátral po nesprávné adrese.

Susan dokončila zadávání dat a aktivovala program k odeslání. Vzápětí učinila ještě jedním kliknutím poslední krok.

STOPAŘ ODESLÁN.

Teď už bylo zapotřebí pouze čekat.

Susan zhluboka vydechla. Mrzelo ji, jak na šéfa vyjela. Pokud je tuto hroznou situaci vůbec někdo schopen zvládnout sám, pak je to Trevor Strathmore. Nevěděla sice, jak to dělá, ze zkušenosti jí však bylo známo, že zbraně nepřátel dokázal ten chlap snad pokaždé obrátit proti nim samým.

Když EFF, Nadace elektronických hranic, zhruba před půl rokem začala vykřikovat, že NSA prostřednictvím ponorky sleduje datové přenosy v podmořských telefonních kabelech, vypustil Strathmore bez nejmenšího vzrušování do světa zdánlivě uniknuvší informaci, že ponorka ve skutečnosti v oceánu ukládala toxický odpad. EFF se spolu s ochránci

životního prostředí tak dlouho dohadovala, která verze je pravdivá, až to média nakonec unavilo a přestala se o celou záležitost zajímat úplně.

Strathmore každý svůj krok dopodrobna plánoval. Při sestavování i hodnocení svých plánů se plně spoléhal na počítač. Stejně jako mnoho jiných zaměstnanců úřadu, používal i on jejich vlastní softwarový produkt zvaný BrainStorm jako bezrizikový způsob, jak si v bezpečí počítače prověřit jednotlivé situace „co by kdyby“.

BrainStorm byl experimentem v oblasti umělé inteligence. Jeho tvůrci jej pracovně označovali za simulátor příčin a následků. Původně byl vyvinut pro politické kampaně jako prostředek k vytváření modelů daného „politického prostředí“ v reálném čase. Pokud byl program „nakrmen“ dostatečným množstvím údajů, vytvořil vztahovou síť – hypotetický model vztahů mezi jednotlivými politickými proměnnými, mezi něž patřili stávající prominenti, jejich personál, vzájemné osobní kontakty a vztahy, choulostivé problémy a individuální motivace s různou statistickou vahou jako sex, etnické vztahy, peníze a moc. Pak mohl uživatel zadat hypotetickou situaci a BrainStorm předpověděl, jaký by měla vliv na „prostředí“.

Strathmore s programem BrainStorm pracoval naprosto důsledně. Nikoli však z politických důvodů. Pro něj to byla výhradně součást plánovacího softwaru – soustavy nesmírně výkonných nástrojů pro sestavování komplexních strategií a předvídání slabých stránek. Susan měla nejasné tušení, že někde ve Strathmorově počítači jsou ukryty plány, které jednoho dne změní svět.

Ano, pomyslela si. Byla jsem k němu příliš tvrdá.

Její úvahy přerušilo zasyčení otevírajících se dveří Uzlu 3.

Vzápětí dovnitř vrazil Strathmore. „Susan,“ vyhrkl bez úvodu, „zrovna volal David. Máme problém.“

16

„Prsten?“ Susan se zatvářila pochybovačně. „Tankadovi chybí prsten?“

„Ano. Máme štěstí, že na to David přišel. Pozorovací talent tedy má, to se mu musí nechat.“

„Ale vám přece jde o klíč, ne o klenoty.“

„To ano,“ odvětil Strathmore, „ale já si myslím, že by to mohlo být jedno a totéž.“

Susan se podívala poněkud nechápavě.

„To je dlouhá historie.“

Pokynula k monitoru s běžícím navigačním programem. „Já nikam nespíchám.“

Strathmore si zhluboka vzdychl a začal přecházet po místnosti. „Tankadova smrt se neobešla beze svědků. Podle zjištěných informací tam dnes ráno volal na policii nějaký zpanikařený kanadský turista, že prý v parku dostal jakýsi Japonec záchvat. Když tam dotyčný policista dorazil, našel mrtvého Tankada a u něj toho Kanadana. Zavolał tedy záchranku. Když odvážela Tankadovo tělo do márnice, pokusil se policista od Kanadana vyzvědět, co se vlastně stalo. Ale ten stařík prý blábolil pořád něco o nějakém prstenu, který mu Tankado dal, než zemřel.“

Susan se po šéfovi skepticky podívala. „Tankado mu *dal* prsten?“

„Jo. Podle toho, co víme, ho strkal tomu staříkovi pod nos, jako by ho prosil, aby si ho vzal. Vypadá to, že ten turista měl dost času důkladně si ho prohlédnout.“ Strathmore přerušil rázování po místnosti a otočil se. „Na tom prstenu prý byla rytina – nějaký nápis.“

„Nápis?“

„Ano, a angličtina to podle něj nebyla.“ Strathmore významně povytáhl obočí.

„Japonština?“

Strathmore zavrtěl hlavou. „To mě taky nejdřív napadlo. Zajímavé je, že podle toho Kanadana byl ten nápis naprosto nesrozumitelný. Japonské znaky by si s latinkou určitě nespletl. Říkal, že ta písmena byla tak zmateně zpřeházená, jako když se po klávesnici rozběhne kočka.“

Susan se zasmála. „Šéfe, snad si vážně nemyslíte...“

Strathmore ji utnul v půli věty. „Susan, je to úplně jasné. Tankado vyryl klíč k Digitální pevnosti do toho prstenu. Zlato je trvanlivé a ať spal, jedl nebo se třeba sprchoval, měl klíč pořád u sebe. Kdykoli ho mohl zveřejnit.“

Susan zapochybovala. „Na prstě? Takhle všem na očích?“

„A proč ne? Španělsko není zrovna rájem dešifrantů. Nikdo nemohl mít ponětí, co ta písmena znamenají. A kromě toho, jestli je to standardní čtyřiašedesátibitový klíč, nikdo nemohl stihnout přečíst a zapamatovat si všech čtyřiašedesát znaků, i kdyby ten prsten nakrásně viděl za plného světla.“

To už byla Susan zmatená úplně. „A Tankado, než zemřel, dal ten prsten úplně cizímu člověku? Proč?“

Strathmore přimhouřil oči. „Proč byste myslela?“

Susan trvalo jen chvilku, než jí to došlo. V tu chvíli vykulila oči.

Strathmore přikývl. „Tankado se ho chtěl zbavit. Myslel si, že jsme ho zabili my. Cítil, že umírá, a logicky předpokládal, že je to naše práce. Ta časová shoda byla až příliš podezřelá, než aby to mohl považovat za náhodu. Usoudil, že jsme ho dostali nějakým jedem nebo co já vím, prostě nějakým prostředkem, který postupně ochromuje srdeční činnost. Věděl, že bychom se ho odvážili zabít jen v případě, kdybychom našli North Dakotu.“

Susan přeběhl mráz po zádech. „No jasně,“ zašeptala. „Tankado si myslel, že jsme vyřadili jeho pojistku, a proto že jsme mohli odstranit i jeho.“

Najednou to všechno do sebe naprosto dokonale zapadalo. Ten srdeční záchvat přišel pro NSA právě včas, takže Tankado usoudil, že je za něj úřad také zodpovědný. A to poslední, nač ještě stačil pomyslet, byla pomsta. Těsně před smrtí se pokusil klíč zveřejnit tím, že prsten někomu předal. A jakkoli to je neuvěřitelné, teď má klíč k nejdokonalejšímu kódovacímu algoritmu všech dob nějaký nic netušící kanadský turista.

Susan se zhluboka nadechla a odhodlala se k nevyhnutelné otázce: „A kde je ten Kanadčan teď?“

Strathmore se zamračil. „To je právě ten problém.“

„Ten policista to neví?“

„Ne. Ta historka zněla natolik absurdně, že usoudil, že ten chlapík je buď v šoku, nebo senilní. Posadil si ho proto za sebe na motorku, že ho odveze do hotelu. Jenže ten dědouš se ani neuměl držet. Spadl, ještě neujeli snad ani metr, rozbil si hlavu a zlomil zápěstí.“

„Cože?“ zalapala Susan po dechu.

„Ten polda ho chtěl odvézt do nemocnice, ale děda se prý rozvzteklil a řekl mu, že než by ještě jednou sedl na motorku, půjde radši do Kanady po svých. Tomu policistovi nezbylo nic jiného, než dědu doprovodit na zdravotní středisko poblíž parku, kde se to všechno sběhlo. Tam ho nechal na ošetření a na kontrolu.“

Susan se zamračila. „Předpokládám, že se ani nemusím ptát, kam má teď namířeno David.“

David Becker vykročil po rozpáleném dláždění náměstí Plaza de España. Před ním se mezi stromy oživujícími více než hektarovou plochu pokrytou

modro-bílými dlažebními kostkami tyčila starobylá městská radnice El Ayuntamiento. Podle maurských věží a zdobené fasády by se na první pohled mohlo zdát, že byla stavěna spíš jako honosná rezidence než jako veřejná budova. Navzdory historii plné vojenských převratů, požárů a veřejných poprav ji většina turistů navštěvovala kvůli reklamním brožurám, které uváděly, že právě zde se natáčely scény z britského vojenského velitelství pro film *Lawrence z Arábie*. Pro společnost Columbia Pictures bylo daleko levnější točit ve Španělsku než v Egyptě a maurský vliv na sevillskou architekturu dostačoval k tomu, aby návštěvníci kin věřili, že se dívají na záběry z Káhiry.

Becker si na svých hodinách značky Seiko nastavil místní čas. Bylo 21.10, podle zdejších měřitek tedy pořád ještě odpoledne. Správný Španěl nikdy nevečeří před soumrakem a líné andaluské slunce jen zřídka kdy opouští oblohu před desátou.

Přestože slunce i v nadcházejícím večeru připalovalo, Becker krácel parkem svižným krokem. Tentokrát zněl Strathmoreův hlas daleko naléhavěji než ráno. Jeho nové pokyny byly naprosto jasné – najít toho Kanadana a zajistit prsten. Udělat, co bude třeba, ale ten prsten přivést.

Becker si lámal hlavu, co na tom prstenu s bůhvíjakým nápisem může být tak důležitého. Strathmore se o tom nezmínil a on se neptal. *Úřad národní bezpečnosti*, pomyslel si. *Úplně nemá bastardi.*

Zdravotní středisko na protější straně Avenidy Isabela Católica bylo vidět už z dálky. K orientaci mu dokonale posloužil obvyklý znak červeného kříže v bílém poli umístěný na střeše. Policista tam toho Kanadana dovedl před bůhvíkolika hodinami. Zlomené zápěstí a potlučená hlava – pacient už byl nepochybně dávno ošetřen a propuštěn. Becker jen doufal, že na středisku budou ochotni sdělovat informace. Stačil by mu název hotelu nebo telefonní číslo, na kterém by byl ten člověk k zastížení. Když bude mít jen trochu štěstí, Kanadana vypátrá, dostane od něj prsten a bez dalších komplikací se vrátí domů.

Strathmore Beckerovi sdělil: „Pokud to bude nutné, zaplaťte za prsten těch deset tisíc. Pak se vyrovnáme.“

„To nutné nebude,“ odvětil Becker. Stejně měl v úmyslu ty peníze vrátit. Neletěl do Španělska kvůli penězům, nýbrž kvůli Susan. Trevor Strathmore byl její učitel a ochránce. Byla jeho velkou dlužnicí. Věnovat mu jeden den tudíž Becker považoval za to nejmenší, co pro něj může udělat.

Ráno se však věci bohužel nevyvíjely tak, jak si představoval. Měl v úmyslu Susan zatelefonovat z letadla a všechno jí vysvětlit. Napadlo ho, že by mohl požádat pilota, aby pro ni rádiem předal Strathmorovi vzkaz, ale nechtělo se mu zatěžovat provozního ředitele NSA svými milostnými problémy.

Třikrát se jí pokusil dovolat – poprvé z nefunkčního telefonu na palubě letadla, podruhé z budky na letišti a nakonec z márnice. Susan to nebrala. David si lámal hlavu, kde jen může být. Ozval se mu sice záznamník, ale na něm žádnou zprávu nezanechal. To, co jí chtěl říct, potřeboval vysvětlit osobně.

Nedaleko vchodu do parku zahlédl telefonní budku. Rozběhl se k ní, sejmul sluchátko a vložil do přístroje telefonní kartu. Když naťukal číslo, bylo dlouho ticho. Konečně to na druhé straně začalo vyžvánět.

Tak dělej. Zvedni to.

Po pěti zazvoněních se ozvalo klapnutí.

„Ahoj, tady Susan Fletcherová. Bohužel nejsem momentálně doma, ale pokud nadiktujete své jméno...“

Becker netrpělivě naslouchal hlasu z pásku. *Kde je?* Teď už o něj má určitě strach. Napadlo ho, jestli snad do Stone Manoru neodjela bez něj. Vtom se ve sluchátku ozvalo pípnutí.

„Ahoj, tady David.“ Odmlčel se. Náhle nevěděl, co říct. Záznamníky nesnášel mimo jiné také proto, že když se člověk odmlčí, aby přemýšlel, vypnou se. „Promiň, že jsem se neozval,“ vybrebtl právě včas. Horečně si lámal hlavu, jestli jí má prozradit, oč jde. Pak si to raději rozmyslel. „Zavolej Strathmorovi. On ti všechno vysvětlí.“ Beckerovi bušilo srdce jako o závod. *Je to všechno nesmysl*, pomyslel si. „Miluju tě,“ dodal ještě chvatně a zavěsil.

Počkal, až se v hustém podvečerním provozu na Avenidě Borbolla najde mezera. Myslel na to, že Susan už se určitě bojí nejhoršího. Nebývalo jeho zvykem, aby nezavolał, když to slíbil.

Vstoupil do čtyřproudové jízdní dráhy širokého bulváru. „Na otočku,“ zašeptal si pro sebe. „Na otočku.“ Byl příliš zaměstnán vlastními starostmi, než aby si všiml muže se skly v drátěných obroučkách, který ho sledoval z protější strany ulice.

Numataka stál u obrovského okna své kanceláře v mrakodrapu tyčícím se vysoko nad Tokiem. Zhluboka potáhl z doutníku a usmál se. Ani se mu nechtělo věřit, jaké má štěstí. S Američanem mluvil znovu, a pokud jde všechno podle plánu, měl by už teď Ensei Tankado být mimo hru a jeho kopie klíče by měla být zabavena.

Numataku napadlo, jaký je to paradox, že klíč Enseie Tankada skončí u zrovna něho. Před mnoha lety se s Tankadem jednou setkal. Mladý programátor se tehdy přišel do Numatech Corp. rovnou po škole ucházet o místo. Numataka jej odmítl. Nebylo sice pochyb, že Tankado je odborně mimořádně na výši, tenkrát ale byly ve hře i jiné faktory. Japonsko už se sice měnilo, Numataka byl však ze staré školy. Žil podle starobylého kodexu *menboko* – kodexu cti a důstojnosti. Ten netoleroval nedokonalost. Pokud by přijal mrzáka, uvrhl by svou společnost do hanby. Proto Tankadovu žádost bez mrknutí oka zamítl.

Numataka znovu pohlédl na hodinky. Ten Američan, co si říká North Dakota, už by měl volat. Numataka si uvědomil, že podléhá nervozitě. Doufal jen, že je všechno v pořádku.

Pokud jsou ty klíče skutečně tak dobré, jak se říká, měly by znamenat přístup k nejžádanějšímu produktu počítačového věku – k naprosto neprůstřelnému digitálnímu kódovacímu algoritmu. Numataka by ho mohl uložit do zablokovaných a zapečetěných počítačových čipů a ty masově dodávat výrobcům počítačů, vládám, institucím a možná i na poněkud neprůhlednější trhy – třeba na černý trh teroristů celého světa.

Numataka se usmál. Zdá se, že mu *šičigosan* – sedm božstev štěstí – opět přeje. Numatech Corp. už brzy bude mít k dispozici jedinou existující kopii Digitální pevnosti. Dvacet milionů dolarů je sice hodně peněz, ale vzhledem k protihodnotě je to kšeft století.

„A co když po tom prstenu pátrá ještě někdo jiný?“ zeptala se Susan a najednou ji přepadla nervozita. „Nehrozí Davidovi nebezpečí?“

Strathmore zavrtěl hlavou. „Nikdo jiný neví, že ten prsten existuje. Proto jsem tam také poslal Davida. Chtěl jsem to všechno udržet pod pokličkou. Učitelům španělštiny se zvědaví špioni obvykle na paty nevěší.“

„On je profesor,“ opravila ho Susan a vzápětí zalitovala toho, jak se nechala vyprovokovat. Pořád se nemohla zbavit dojmu, že šéfovi pro ni David nepřipadá dost dobrý. Jako by si myslel, že má na víc než jen na obyčejného kantora.

„Šéfe,“ pokračovala raději dál v pracovní debatě, „jestli jste dnes ráno Davidovi telefonoval do auta, mohl to někdo odposlouchávat...“

„To je pravděpodobnost jedna ku milionu,“ přerušil ji Strathmore konejšivým tónem. „Ty zvědavé uši by musely být v bezprostřední blízkosti a musely by vědět, co mají poslouchat.“ Položil jí ruku na rameno. „Kdybych si myslel, že je to nebezpečné, nikdy bych tam Davida neposlal.“ Usmál se. „Věřte mi. Seběmenší náznak problémů a šli by profíci.“

Tečku za Strathmorovými slovy udělalo náhlé zabušení na prosklenou stěnu Uzlu 3. Susan i Strathmore se otočili.

Technik oddělení systémové bezpečnosti Phil Chartrukian tiskl obličej na sklo, divoce do něj mlátil a snažil se nahlédnout dovnitř. Jeho ústa se sice pohybovala, přes zvukotěsné sklo však nemohli slyšet ani pípnutí. Vypadal ale, jako by právě spatřil strašidlo.

„Co tady ksakru dělá Chartrukian?“ zavrčel Strathmore. „Dneska nemá službu.“

„Vypadá to na nějaký problém,“ poznamenala Susan. „Nejspíš si všiml, jak dlouho už běží testování.“

„Krucinál!“ zasyčel Strathmore. „Zvlášť jsem v noci volal technikovi, co měl mít službu, aby sem nechodil!“

To Susan nijak nepřekvapilo. Zrušit službu systémové bezpečnosti bylo sice proti pravidlům, Strathmore si tak ovšem zajistil v hale klid, o nějž mu nepochybně šlo. To poslední, co potřeboval, byl nějaký paranoik od bezpečáků, který by vyžvanil zvěst o Digitální pevnosti.

„Raději bychom měli testování vypnout,“ navrhla Susan. „Stačí je pak znovu spustit a Phila přesvědčíme, že se mu něco zdálo.“

Vypadalo to, že o tom Strathmore vážně uvažuje. Nakonec zavrtěl hlavou. „Ještě ne. TRANSLTR si s tím zatím hraje přes patnáct hodin. Chci ho to nechat louskat celých čtyřiaadvacet hodin – pro jistotu.“

I tohle Susan chápala. Digitální pevnost byla vůbec prvním případem využití rotujícího čistopisu. Třeba Tankado něco přehlédl. Třeba to TRANSLTR po čtyřiaadvaceti hodinách rozluští. Susan se však nedokázala ubránit pochybnostem.

„TRANSLTR poběží dál,“ rozhodl Strathmore. „Potřebuju s naprostou jistotou vědět, že ten algoritmus je neprůstřelný.“

Chartrukian dál bušil do skla jako zběsilý.

„Tohle nemá cenu,“ zasténal Strathmore. „Neshod'te to.“

Zhluboka se nadechl a rázně vykročil k posuvným skleněným dveřím. Aktivoval dotykové čidlo na podlaze a dveře se s tlumeným sykotem otevřely.

Chartrukian dovnitř doslova vpadl. „Pane... já... omlouvám se, že obtěžuju, ale testovací program... spustil jsem virový test a...“

„Phile, Phile, Phile,“ pronesl klidně Strathmore a položil Chartrukianovi ruku na rameno, aby ho zklidnil. „Pomalů. Co máte za problém?“

Z uvolněného tónu Strathmoreova hlasu by nikdo nepoznal, že se kolem něj bortí svět. Provozní ředitel Úřadu národní bezpečnosti ustoupil stranou a pokynul Chartrukianovi, aby vešel do svatyně Uzlu 3. Technik váhavě překročil práh jako dobře vychovaný pes, který ví, že do bytu nesmí. Ze zmateného výrazu jeho obličeje bylo zřejmé, že interiér Uzlu 3 nikdy neviděl. Ať už bylo příčinou jeho panikaření cokoli, pro tuto chvíli na to zapomněl. Pozorně si prohlížel luxusně vybavené středisko, kruh terminálů, pohovky, knihovny a tlumené osvětlení. Sotva však jeho pohled zabloudil k vládce dešifrovacího oddělení Susan Fletcherové, bleskově odvrátil zrak. Pohled na ni ho vždycky naprosto vyvedl z míry. Jako by přicházela odněkud z jiné planety. Byla až znepokojivě krásná, a on míval v její přítomnosti pocit, že ze sebe nedokáže vypravit jedinou souvislou větu. A ten její bezelstný výraz to všechno dělal ještě horší.

„Tak copak máte za problém, Phile?“ zopakoval Strathmore a otevřel chladničku. „Dáte si něco k pití?“

„Ne, já... ne, děkuju, pane.“ Měl pocit, že mu najednou zdřevěněl jazyk. Rozhodně si nebyl jistý, jestli je tu skutečně vítán. „Pane... myslím, že je tu problém s TRANSLTRem.“

Strathmore ledničku zase zavřel a klidně se na Chartrukiana podíval. „Myslíte testovací program?“

Chartrukian byl v šoku. „Chcete říct, že jste to *viděl*?“

„Jistě. Běží už zhruba šestnáct hodin, pokud se nemýlím.“

Chartrukian se zatvářil zmateně. „Ano, pane, šestnáct hodin. Ale to není všechno. Spustil jsem antivirový program a přišel jsem na něco hodně divného.“

„Vážně?“ Nezdálo se však, že by to Strathmore ve skutečnosti doopravdy zajímalo. „A na co?“

Susan jen přihlížela a žasla, jaké divadlo dokáže její šéf sehrát.

Chartrukian zakoktal: „TRANSLTR zpracovává něco hrozně náročného. Filtry se s něčím takovým ještě nesetkaly. Obávám se, že je v TRANSLTRu nějaký virus.“

„Virus?“ Strathmore se pouze žoviálně pousmál. „Phile, já si skutečně vážím vašeho zájmu. My se slečnou Fletcherovou ale provádíme nový diagnostický test. Zkoušíme velice složitý kód. Byl bych vás na to upozornil, ale nevěděl jsem, že máte dnes službu.“

Technik se snažil nějak z toho se ctí vycouvat. „Vyměnil jsem si směnu s jedním nováčkem. Vzal jsem za něj víkendovou službu.“

Strathmore náhle přimhouřil oči. „To je zvláštní. S tím jsem večer mluvil. Říkal jsem mu, aby sem nechodil. O žádné výměně služeb nemluvil.“

Chartrukian cítil, jak mu v krku roste knedlík. Ve středisku se rozhostilo napjaté ticho.

„No,“ povzdechl si nakonec Strathmore, „nejspíš to všechno bude jen nějaké nedorozumění a z toho vznikl ten zmatek.“ Stiskl mladému technikovi rameno a vykročil po jeho boku ke dveřím. „Dobrá zpráva je, že můžete jít domů. My tu se slečnou Fletcherovou budeme celý den. Vezmeme si to tu na starost. Vy si užijte víkend.“

Chartrukian zaváhal. „Šéfe, ale já si opravdu myslím, že bychom měli zkontrolovat...“

„Phile,“ ozval se Strathmore tentokrát již o odstín přísnějším tónem, „TRANSLTR je v pořádku. Jestli váš test přišel na něco nezvyklého, je to tím, že jsme to tam pustili *my*. A teď, když dovolíte...“ Strathmore nedokončil větu, ale Chartrukian pochopil. Audience byla u konce.

„Diagnostika, to zrovna!“ brumlal si pro sebe Chartrukian, když vrazil zpátky do laboratoře oddělení systémové bezpečnosti. „Která lineární funkce by dokázala na šestnáct hodin zaměstnat tři miliony procesorů?“

Napadlo ho, jestli by neměl zavolat šéfa systémové bezpečnosti. *Šifranti pitomí*, pomyslel si. *O bezpečnosti nevědí vůbec nic!*

Hlavou mu běžela přísaha, kterou skládal, když do oddělení systémové bezpečnosti nastupoval. Přisahal tehdy, že nasadí své znalosti, schopnosti i instinkt k ochraně miliardových hodnot, které NSA obhospodařoval.

„Instinkt,“ zahučel si pro sebe vzdorovitě. *Jeden nemusí být jasnovidec, aby poznal, že tohle žádná podělaná diagnostika není!*

Odbojně přistoupil k terminálu a spustil kompletní softwarovou soustavu prověřování systému TRANSLTRu.

„Tvoje děťátko je v prűseru, starouši,“ brblal přitom. „Kdyř nevěříš instinktűm, dostaneř dűkaz!“

20

Zdravotní středisko La Clínica de Salud Pública sídlilo v budově někdejší základní školy. Dnešní klinika tedy nemocniční zařízení přiliř nepřipomínala. Byla to dlouhá jednoposchodřová cihlová budova s obrovskými okny a zrezivělou, léta zjevně nepoužívanou houpacřkou. Becker zaměřil po drolících se schodech vzhůru.

Uvnitř bylo řero a hlučno. Čekárnu tvořila vlastně jen řada kovových skládacích řidlí, která lemovala celou dlouhou chodbu. Ve stojanu tu byla umístěna lepenková tabule s nápísem OFICINA a řípkou ukazující kamsi dál do chodby.

Becker vykročil mizerně osvětlenou chodbou naznačeným směrem. Připadal si jako v nějakých filmových dekoracích pro natáčení děsivého hollywoodského hororu. Všude to tu páchlo močí. Na druhém konci chodby bylo zhasnuto a posledních deset nebo možná patnáct metrű už nerozeznával nic než nejasné siluety. Krvácející řena... mladý plačící pár... modlíci se dívka... Konečně dotápal na konec potemnělé chodby. Dveře po levé straně byly nepatrně pootevřené. Strčil do nich a otevřel je úplně. Za nimi však uviděl jen scvrklou stařenku. Seděla nahá na lůřku a potýkala se s mísou.

No nádhera. Becker hlasitě zasténal. Pak dveře zase zavřel. *Tak kde je řsakru ta jejich kancelář?*

Potom k němu od úzkého schodiřtě dolehly nějaké hlasy. Vykročil za hlukem a narazil na dveře z mlěčného skla, za nimiř se podle toho kraválu musela odehrávat hromadná řvačka. Becker do dveří nejistě strčil. Kancelář. *Narvaná k prasknutí.* Přesně jak se obával.

Ve frontě tu stálo asi deset lidí, kteří se mezi sebou strkali a překřikovali jeden druhého. Beckerovi bylo známo, ře čas ve řpanělsku nepatří zrovna k nejvřše ceněným hodnotám. Věděl, ře by tu na informace o ošetřeném a propuřtěném Kanadřanovi mohl čekat taky celou noc. Za pultem seděla jediná sekretářka, která měla co dělat s odrážením výpadű nevrlych pacientű. Becker se na okamřík zastavil ve dveřích a zvažoval své možnosti. Rychle si spočítal, co bude nejlepší.

„*Con permiso!*“ vykřikl za ním sanitář. Vzápětí se kolem něj protlačil s vozíkem.

Becker mu uskočil z cesty a křikl za ním: „*Dónde está el teléfono?*“

Muž, aniž by zmírnil tempo, ukázal na litací dveře a zmizel za rohem. Becker přistoupil k lítačkám a proklouzl dovnitř.

Prostor za nimi byl přímo obrovský. Becker okamžitě pochopil, že když v téhle budově ještě fungovala škola, sál sloužil jako tělocvična. Podlaha byla hráškově zelená a ve světle slabě hučících zářivek jako by mu ubíhala pod nohama kamsi do daleka. Na stěně visel z držáku vyrvaný basketbalový koš. Po podlaze bylo halabala rozestaveno pár desítek nízkých lůžek obsazených pacienty. V protilehlém rohu hned pod vyhaslou výsledkovou tabulí objevil Becker starý telefonní automat. V duchu se modlil, aby fungoval.

Když rázoval k telefonu, zašátral v kapsách po drobných. Našel pětasedmdesát peset v pětipesetových mincích – drobné, co mu vrátil taxikář. Na dva místní hovory tak akorát. Zdvořile se usmál na odcházející sestru a přistoupil k automatu. Vzal sluchátko a vytočil číslo informací. Po půlminutě už znal číslo hlavní kanceláře kliniky.

Becker počítal s univerzálním pravidlem kanceláří celého světa – nikde nevydrží nevzít telefon. Ať už na obsloužení čeká kolik chce zákazníků či žadatelů, příslušná úřednice pokaždé nechá všeho, co právě dělá, jen aby mohla okamžitě zvednout telefon.

Becker vytůkal šestimístné číslo. Za okamžik se mu ozve kancelář kliniky. Víc Kanad'anů se zlomeným zápěstím a otřesem mozku tady určitě během dneška neošetřovali. Nebude tudíž těžké najít jeho záznam. Becker sice tušil, že pro něj jako pro úplně cizího člověka nebude jednoduché z nich jméno a adresu pacienta vymámit, svůj plán však už měl v hlavě.

Ozval se vyzváněcí tón. Becker tipoval, že bude zapotřebí takových pěti zazvonění. Bylo jich devatenáct.

„Clínica de Salud Pública,“ vyštěkla na druhé straně uštvaná sekretářka.

Becker promluvil španělsky s výrazným frankoamerickým přízvukem: „Tady David Becker z kanadského velvyslanectví. Dnes u vás ošetřovali jednoho našeho občana. Potřebuji nějaké informace, abychom mohli zajistit úhradu léčebných výloh.“

„V pořádku,“ odvětila žena v kanceláři. „V pondělí to pošlu na ambasádu.“

„Víte,“ nedal se odbýt Becker, „dost záleží na tom, abych ty informace dostal ihned.“

„Nepřipadá v úvahu,“ vyštěkla úřednice. „Máme moc práce.“

Becker se snažil působit tak komisně, jak jen to šlo. „Jde o naléhavou záležitost. Ten muž měl zlomené zápěstí a úraz hlavy. Byl ošetřen někdy během dopoledne. Jeho složka by měla být hned nahoře.“

Ještě zvýraznil přízvuk. Teď už byla jeho španělština srozumitelná jen potud, aby to stačilo na vysvětlení jeho požadavků, jinak si dával záležet, aby její zkomolenost co nejvíc dráždila. Podráždění lidé si vždycky najdou cestu, jak obejít pravidla.

Jenže ta osoba na druhém konci linky pravidla neobešla. Zavrčela jen cosi o nafoukaných Severoameričanech a práskla mu s telefonem.

Becker se zamračil a zavěsil. Takže tentokrát fiasko. Představa mnohahodinového čekání ve frontě ho nijak nelákala. Čas běží a ten kanadský dědouš už může být kdekoliv. Třeba se rozhodl k návratu do Kanady. Třeba ten prsten prodá. Becker si zkrátka nemohl dovolit čekat bůhvíjak dlouho ve frontě. S novým odhodláním sluchátko zase zdvihl a začal opět volit číslo. Přitiskl si telefon k uchu a opřel se o stěnu. Na druhé straně to začalo vyzvánět. Becker bloumal pohledem po sále. Jedno zazvonění... druhé... třetí...

Náhle mu krví proletěl prudký příval adrenalinu.

Prudce se otočil a praštil sluchátkem do vidlice. Pak se otočil zase nazpátek do sálu a neschopen slova upřeně zíral na lůžko přímo proti sobě. Podložen hromadou zašlých polštářů tam ležel postarší muž s čistě bílou sádrou na pravém zápěstí.

21

Američanův hlas zněl přes soukromou linku Tokugena Numataky značně úzkostlivě.

„Pane Numatako... mám jen chvíličku.“

„V pořádku. Předpokládám, že máte oba klíče.“

„Dojde k menšímu zpoždění,“ odpověděl Američan.

„Nepřipadá v úvahu,“ zasyčel Numataka. „Řekl jste, že je budu mít ještě dnes!“

„Zbývá mi ještě jedna věc.“

„Tankado je mrtvý?“

„Ano,“ odpověděl ten hlas. „Můj člověk Tankada zabil, ale nepřinesl mi klíč. Tankado ho, než zemřel, předal jistému turistovi.“

„To je neslýchané!“ zaburácel Numataka. „Jak mi tedy můžete slíbit výhradní...“

„Jen klid,“ chlácholil ho Američan. „Výhradní práva mít budete, to vám zaručuji. Jakmile se najde chybějící klíč, Digitální pevnost bude vaše.“

„Ale ten klíč může někdo okopírovat!“

„Kdokoli klíč uvidí, bude zlikvidován.“

Nastalo dlouhé ticho. Nakonec se ozval Numataka: „Kde je ten klíč teď?“

„Vám stačí vědět, že *bude* nalezen.“

„Jak si můžete být tak jistý?“

„Protože nejsem jediný, kdo ho hledá. O chybějícím klíči se už dozvěděli i američtí zpravodajci. Z pochopitelných důvodů by rozšíření Digitální pevnosti rádi zabránili. Poslali proto pro klíč svého člověka. Jmenuje se David Becker.“

„Odkud máte zase tohle?“

„Na tom nezáleží.“

Numataka se na chvilku odmlčel. „A co když ten Becker klíč najde?“

„Můj člověk mu ho zase vezme.“

„A potom?“

„O to si nemusíte dělat starosti,“ pronesl Američan chladně. „Jestliže pan Becker klíč najde, bude po zásluze odměněn.“

22

David Becker přistoupil blíž a zadíval se na starce, který spal na lůžku. Právě zápěstí měl v sádře. Mohlo mu být zhruba mezi šedesáti a sedmdesáti lety. Sněhobílé vlasy měl hladce sčesané ke straně a středem čela se mu táhla sytě fialová podlitina, jež končila až u pravého oka.

Menší boule? Becker si maně vzpomněl na poručíkova slova. Pak se zadíval na staříkovy prsty. Po nějakém zlatém prstenu nikde ani stopy. Sklonil se a dotkl se starcovy paže. „Pane?“ Zlehka jím zatřásl. „Promiňte... pane?“

Muž se ani nepohnul.

Becker to zkusil znovu a tentokrát jej oslovil poněkud hlasitěji. „Pane?“

Muž se zavrtěl. „*Qu'est-ce... quelle heure est...*“ Teprve nyní zvolna otevřel oči a zaostřil na Beckera. Tím, že ho vzbudil, mu zjevně velkou radost neudělal. „*Qu'est-ce-que vous voulez?*“

No ano, pomyslel si Becker. *Kanaďan z francouzské části!* Usmál se na staříka. „Měl byste chvilku?“

Ačkoli byla Beckerova francouzština dokonalá, rozhodl se hovořit raději anglicky. Doufal, že v angličtině bude stařík slabší. Přesvědčit úplně cizího člověka, aby mu dobrovolně vydal zlatý prsten, by mělo být poměrně náročné, a Becker se proto rozhodl využít všech svých výhod.

Dlouho bylo ticho. Staříkovi chvíli trvalo, než se zorientoval. Rozhlédl se kolem a hubeným prstem si uhladil zplihlý bílý knír. Konečně se zeptal: „Co chcete?“ V jeho angličtině zněl slabý nosový přízvuk.

„Pane,“ začal Becker s přehnanou artikulací, jako by hovořil s hluchým, „potřebuji se vás zeptat na pár věcí.“

Muž na něj upřel zrak. V jeho tváři se objevil číhavý výraz. „Máte nějaký problém?“

Becker se zamračil. Staříkova angličtina byla bezvadná. Okamžitě zavrhl blahosklonný tón. „Omlouvám se, že vás obtěžuji, pane, ale nebyl jste dnes náhodou na Plaza de España?“

Stařec přimhouřil oči. „Vy jste z městské rady?“

„Ne, já jsem...“

„Z ministerstva zahraničí?“

„Ne, já...“

„Tak podívejte se, já vím, proč jste tady!“ Stařec se s vypětím všech sil pokusil posadit. „Nehodlám se nechat zastrašovat! Řekl jsme to jednou a klidně to řeknu třeba tisíckrát – Pierre Cloucharde píše tak, jak žije. Tady u vás zřejmě stačí autora cestovního průvodce zadarmo provést nočním městem, aby napsal, co potřebujete, ale *Montreal Times* nejsou nájemný plátek! Odmítám!“

„Promiňte, pane, ale vy asi nechápe—“

„*Merde alors!* Chápu naprosto dokonale!“ Ukázal na Beckera kostnatým prstem a jeho hlas se rozlehl celou tělocvičnou. „Nejste první! Totéž zkoušeli v Moulin Rouge, v Brown's Palace a v Golfignu v Lagosu! Ale co vyšlo tiskem? Pravda! Nejhorší řízek, jaký jsem kdy jedl! Nejšpinavější vana, jakou jsem kdy viděl! Nej kamenitější pláž, po jaké jsem kdy šlapal! Mí čtenáři očekávají pravdu!“

Pacienti na nejbližších lůžkách si začínali sedat, aby lépe viděli na to, co se tu děje. Becker se nervózně rozhlédl, jestli není nablízku sestra. To poslední, oč stál, bylo nechat se odtud vyhodit.

Cloucharde běsnil dál. „Ta ubohá výmluva toho policisty je pro vaše město typická! Jen vám to vyhovuje! To on mě přinutil, abych si na tu jeho motorku sedl! Jen se na mě podívejte!“ Pokusil se zdvihnout zápěstí. „Kdo

ted' napíše můj článek?"

„Pane, já..."

„Za těch třiačtyřicet let, co cestuju, jsem ještě nezažil větší nepohodlí! Jen se tady rozhlédněte! Abyste věděl, můj článek půjde přes agentury do více než..."

„Pane!“ Becker zdvihl obě paže na znamení příměří. „Mně nejde o váš článek. Jsem z kanadského konzulátu. Jsem tady, abych se přesvědčil, že jste v pořádku!"

V tělocvičně se náhle rozhostilo hrobové ticho. Stařec z postele vzhlédl a podezíravě si vetřelce prohlížel.

Becker pokračoval téměř šeptem. „Přišel jsem zjistit, jestli bych vám nemohl nějak pomoci.“ *Třeba do tebe narvat koňskou dávku valia.*

Kanaďan promluvil teprve po dlouhé pauze. „Z konzulátu?" zeptal se podstatně klidnějším tónem.

Becker přikývl.

„Takže vy tu nejste kvůli mému článku?"

„Ne, pane."

Pierre Cloucharde náhle vypadal jako dítě, kterému uletěl pout'ový balonek. Pomalu se zase složil na hromadu polštářů. Zdálo se, že ztratil smysl života. „Myslel jsem, že jste od města... že se mě budete snažit přesvědčit..." Zmlkl a opět vzhlédl. „Jestli to není kvůli mému článku, tak proč jste tady?"

Dobrá otázka, napadlo Beckera, když si vybavil Smoky Mountains. „Jen neformální diplomatická návštěva," zalhal.

Muž se zatvářil značně překvapeně. „Diplomatická návštěva?"

„Ano, pane. Jak muž ve vašem postavení zajistí ví, kanadská vláda se usilovně snaží ochránit své občany před nedůstojným zacházením typickým pro... ehm... řekněme... méně *kultivované* země."

Clouchardovy tenké rty se mírně roztáhly v zasvěceném úsměvu. „Ale samozřejmě... to je milé."

„Jste přece kanadský občan, ne?"

„Ano, jistě. Bylo to ode mne pošetilé. Odpusťte, prosím. Na člověka v mém postavení se často obracejí... jak bych to řekl... no, však vy mi rozumíte."

„Ano, pane Cloucharde, samozřejmě vám rozumím. Je to cena, kterou člověk platí za proslulost."

„Bohužel ano." Cloucharde si tragicky povzdychl. Zjevně se vžil do role mučedníka proti své vůli, který se musí podřizovat masám. „Věřil byste

tady té špíně?“ Zakoulel očima po skutečně poněkud bizarním okolí. „To je výsměch. A to si mě tu chtějí nechat přes noc.“

Becker se okázale rozhlédl. „Já vím, je to tu příšerné. Moc mě mrzí, že mi to trvalo tak dlouho.“

Cloucharde se zatvářil poněkud zmateně. „Vůbec jsem nevěděl, že máte přijít.“

Becker rychle změnil téma. „Ta podlitina vypadá hodně ošklivě. Bolí to?“

„Ale vlastně ani ne. Dal jsem si dnes ráno co proto. To má člověk za to, že se snaží pomáhat druhým. Zato zápěstí, to opravdu bolí. Ten pitomý policista! Představte si, že člověka v *mém* věku posadí na motocykl! Trestuhodné!“

„Mohu pro vás něco zařídit?“

Cloucharde se na okamžik zamyslel. Ta pozornost mu dělala očividně dobře. „No, vlastně...“ Natáhl krk a ohlédl se doleva i doprava. „*Mohl* by se mi hodit další polštář, kdyby to šlo.“

„Ale samozřejmě.“ Becker bez okolků sebral polštář z nejbližšího lůžka a pomohl Clouchardovi udělat si pohodlí.

Stařec spokojeně vzdychl. „Takhle je to mnohem lepší... děkuji vám.“

„*Pas du tout*,“ odvětil Becker.

„Aha!“ Stařec se přímo rozzářil. „Vidím, že vy *také* mluvíte jazykem civilizovaného světa.“

„Není to nijak valné,“ připustil Becker ostýchavě.

„Žádný problém,“ prohlásil pyšně Cloucharde. „Mou rubriku přebírají agentury ve Spojených státech. Moje angličtina je tedy prvotřídní.“

„To slyším.“ Becker se usmál. Pak si přisedl na okraj starcova lůžka. „Když dovolíte, pane Cloucharde, jak se člověk jako vy může ocitnout na *takovémhle* místě? V Seville jsou přece daleko lepší nemocnice.“

Cloucharde zbrunátněl v obličeji vzteky. „To ten policajt... shodil mě z motorky a nechal mě na ulici krvácet jako zapíchnuté podsvinče. Nezbylo mi, než si sem dojít po svých.“

„To vám nenabídl odvoz do lepšího zdravotnického zařízení?“

„Na tom jeho pekelném vehiklu? Děkuji, nechci!“

„A co se tedy vlastně toho rána stalo?“

„Říkal jsem to už tomu poručíkovi.“

„Já jsem s ním mluvil a...“

„Doufám, že jste mu náležitě vynadal!“ přerušil ho Cloucharde.

Becker rezolutně přikývl. „Velice ostře. Dál to budeme řešit úřední cestou.“

„To doufám.“

„Pane Cloucharde,“ usmál se Becker a vytáhl z náprsní kapsy saka pero. „Chci podat městu oficiální stížnost. Pomohl byste mi? Člověk vašeho jména by byl cenným svědkem.“

Zdálo se, že představa, že bude citován, Cloucharda přímo rozjařila. Napřímil se v polštářích a prohlásil: „Proč ne, zajisté... samozřejmě. Bude mi potěšením.“

Becker vylovil nevelký notes a s nadějí v očích na Cloucharda pohlédl. „Fajn, tak začneme dnešním ránem. Povězte mi o té nehodě.“

Stařec vzdychl. „To bylo opravdu smutné. Ten ubohý Asiat prostě zkolaboval. Já jsem se mu snažil pomoci, ale nebylo to nic platné.“

„Dělal jste mu masáž srdce?“

Cloucharde se zatvářil poněkud zahanbeně. „Je mi líto, ale to neumím. Zavolal jsem záchranku.“

Becker si vzpomněl na modravou podlitinu na Tankadovu hrudníku. „A záchranáři oživovací pokusy dělali?“

„Ale proboha, samozřejmě že ne!“ zasmál se Cloucharde. „Proč bičovat mrtvého koně? Ten chlapík byl v pánu dávno předtím, než dorazili. Zkusili mu jen nahmatat pulz a pak ho odvezli a mě tam nechali s tím příšerným policistou.“

To je zvláštní, zauvažoval Becker, jemuž nešlo do hlavy, odkud se tedy ta podlitina vzala. Nakonec zanechal jalových úvah a vrátil se k aktuálnímu tématu. „A co ten prsten?“ zeptal se tak nenuceně, jak jen to dokázal.

Cloucharde na něj překvapeně vykulil oči. „Ten poručík vám o něm řekl?“

„Ano, jistě.“

To Cloucharda zjevně ohromilo. „Vážně? Nezdálo se mi, že by mému svědectví věřil. Byl velmi hrubý, skoro to vypadalo, že si myslí, že lžu. Mé svědectví ale bylo přesné. Naprosto přesné. Na přesnost já si totiž potrpím.“

„A kde je ten prsten?“ zeptal se Becker.

Nezdálo se však, že by ho Cloucharde vnímal. Nepřítomným pohledem civěl kamsi do prázdna a mumlal: „Byl opravdu zvláštní. Ten nápis... nepřipomínalo to žádnou řeč, s jakou jsem se kdy setkal.“

„Nemohla to být japonština?“ zkusil to Becker.

„To rozhodně ne.“

„Takže jste měl možnost dobře si ho prohlédnout?“

„No samozřejmě! Když jsem si klekl, abych mu pomohl, ten člověk mi strkal ruku pod nos. Chtěl mi ten prsten dát. Bylo to opravdu hrozné – ty jeho ruce obzvlášť. Ty byly přímo příšerné.“

„Takže jste si ten prsten vzal?“

Cloucharde na něj vyvalil oči. „To vám ten policista řekl? Že jsem si ten prsten vzal *já*?“

Becker se neklidně zavrtěl.

Cloucharde explodoval. „Já jsem věděl, že mě neposlouchá! Takhle vznikají pomluvy a fámy! Říkal jsem mu, že ten Japonec předal prsten, ale ne *mně*! Já bych si od umírajícího člověka nic nevzal! Panebože! To je hrůza!“

Becker cítil, že ho čekají další problémy. „Takže vy ten prsten nemáte?“

„Proboha ne!“

Beckerovi se úzkostí sevřel žaludek, až to zabořelo. „Tak kdo ho má?“

Cloucharde ho sjel rozhořčeným pohledem. „Přece ten Němec! Ten Němec ho má!“

Becker měl pocit, že ztrácí pevnou půdu pod nohama. „Němec? Jaký Němec?“

„Ten Němec z parku! Říkal jsem o něm tomu policajtovi! Já jsem ten prsten odmítl, to ta fašistická svině si ho vzala!“

Becker odložil pero a papír. Představení skončilo. Tohle bude opravdu problém. „Takže ten prsten má nějaký *Němec*?“

„No jistě.“

„A kam zmizel?“

„Nemám ponětí. Šel jsem volat policii. Když jsem se vrátil, byl už pryč.“

„Víte, kdo to byl?“

„Nějaký turista.“

„Jste si tím jistý?“

„Turisté jsou můj život,“ odsekl Cloucharde. „Když nějakého uvidím, poznám ho. Byl se svou dámou na procházce v parku.“

Becker byl z toho žvanění čím dál zmatenější. „S dámou? Takže s tím Němcem byl *ještě někdo*?“

Cloucharde přikývl. „Společnice. Překrásná rusovláska. *Mon Dieu!* Krasavice.“

„Společnice?“ To Beckera ohromilo. „To jako... prostitutka?“

Cloucharde se ušklíbl. „Nu ano, když už musíte používat takové vulgární termíny.“

„Ale... ten policista nic neříkal...“

„Samozřejmě že ne! O té společnici jsem se nezmínil.“ Cloucharde nad Beckerovým údivem pohrdlivě mávl zdravou rukou. „Nejsou to přece

žádné kriminální živly – je absurdní, že se s nimi zachází jako s obyčejnými zlodějkami.“

Becker byl pořád ještě mírně v šoku. „Byl tam ještě někdo další?“

„Ne, jen my tři. Bylo vedro.“

„A jste si jistý, že ta žena byla prostitutka?“

„Stoprocentně. Tak krásná žena by nikdy nebyla s takovým mužem, kdyby za to nebyla dobře placená. *Mon Dieu!* Byl tak tlustý, tlustý, *tlustý!* Velkohubý, přežraný, nechutný Němčour!“ Cloucharde přimhouřil oči, když se na lůžku obrátil, ale ignoroval bolest a pokračoval dál. „Ten chlap byl učiněná stvůra. Musel vážit alespoň takových sto čtyřicet kilo. Držel se té ubohé chudinky, jako by mu měla utéct – ačkoli bych se jí vůbec nedivil. To myslím vážně! Měl ruce úplně všude. Vysloveně se vychloubal, že mu za tři sta dolarů patří na celý víkend! To *on* tam měl padnout mrtvý, ne ten chudák Asiat.“ Cloucharde se konečně odmlčel, aby se nadechl, a Becker mu skočil do řeči.

„Víte, jak se jmenuje?“

Cloucharde se na okamžik zamyslel a pak zavrtěl hlavou. „Nemám tušení.“ Opět přivřel oči bolestí a pomalu se uložil nazpátek do polštářů.

Becker vzdychl. Vidina prstenu se mu právě rozplynula před očima. To Strathmora zrovna nepotěší.

Cloucharde si přejel prsty po čele. Výbuch emocí si vybral svoji daň. Najednou vypadal opravdu špatně.

Becker se rozhodl zkusit to jinak. „Pane Cloucharde, rád bych získal i vyjádření toho Němce a jeho společnice. Nemáte ponětí, kde by mohli bydlet?“

Cloucharde zavřel oči. Síly jej viditelně opouštěly. Začínal dýchat přerývaně a povrchně.

„Nebo něco jiného?“ naléhal dál Becker. „Co třeba jméno té ženy?“

Dlouho bylo ticho.

Cloucharde si promnul pravý spánek. Najednou byl v obličeji bledý jako stěna. „No... tedy... ne. Asi...“ Hlas se mu třásl, že mu bylo sotva rozumět.

Becker se k němu naklonil. „Jste v pořádku?“

Cloucharde mírně pokývl hlavou. „Ano, úplně... jen trochu... asi to vzrušení...“ Hlas mu selhal.

„Přemýšlejte, pane Cloucharde,“ naléhal na něj tiše Becker. „Je to důležité.“

Cloucharde přimhouřil oči. „Já nevím... ta žena... on jí pořád říkal...“ Zavřel oči a zasténal.

„Jak se jmenovala?“

„Opravdu si nevzpomínám.“ Cloucharde rychle ztrácel vědomí.

„Přemýšlejte,“ nedal se odbýt Becker. „Je důležité, aby byly záznamy konzulátu pokud možno co nejuplněnější. Potřebuji vaše svědectví podpořit i výpověďmi dalších svědků. Hodí se mi jakákoliv informace, která mi je pomůže najít.“

Cloucharde už ho ale neposlouchal. Otíral si právě čelo cípem prostěradla. „Promiňte... snad zítra...“ Vypadal, že se každou chvíli pozvrací.

„Pane Cloucharde, je důležité, abyste si vzpomněl *ted'*.“ Beckerovi najednou došlo, že mluví příliš nahlas. Pacienti na okolních lůžkách stále seděli a sledovali, co se děje. Na protější straně sálu už se v lítačkách objevila sestra a rázně zamířila rovnou k nim.

„Cokoli, nač si vzpomenete,“ pokusil se ještě Becker.

„Ten Němec jí říkal...“

Becker Clouchardem mírně zatřásl, aby ho ještě alespoň na chvílku probral.

Cloucharde zamrkal. „To jméno...“

Vydrž ještě, starouši.

„Dew...“ Cloucharde opět zavřel oči. Sestra se blížila a přátelsky se rozhodně netvářila.

„Dew?“ Becker ho popadl za paži a zatřásl s ním.

Stařec zasténal. „Říkal jí...“ Ted' už jen sotva slyšitelně mumlal.

To už k nim sestra měla slabé tři metry. Začala na Beckera rozčileně španělsky ječet. Becker ji však nevnímal. Upíral zrak na starcovy rty jako v hypnóze. Ještě stačil Clouchardem naposledy zatřást, a pak už se k němu sestra vrhla.

Popadla Davida Beckera za rameno. Zrovna, když se Clouchardovy rty pootevřely, trhnutím ho postavila na nohy. To jediné slovo, které stařec vypustil z úst, snad ani nebylo vysloveno. Byl to spíš výdech připomínající závan vzdálené vzpomínky z minulosti. „Dewdrop.“

Rozzuřená sestra vlekla Beckera pryč.

Dewdrop? Becker nevěděl, co si o tom má myslet. *Dewdrop? Co je to sakra za jméno?* Vyškubl se sestře a ještě naposledy se obrátil ke Clouchardovi. „Dewdrop? Jste si jistý?“

Ale Pierre Cloucharde už tvrdě spal.

Susan seděla sama v pohodlí Uzlu 3. Zvolna upíjela bylinkový čaj s citronem a očekávala odezvu navigačního programu – návrat stopaře.

Jako hlavní dešifrantka dostala Susan terminál s nejlepším výhledem. Byl umístěn v zadní části kruhu počítačů a Susan od něj přehlédla prakticky celou halu dešifrovacího oddělení a celý Uzel 3. Na opačné straně jednosměrného skla měla jako na dlani TRANSLTR trůnící uprostřed haly.

Mrkla na hodiny. Čekala už skoro hodinu. Server American Remailers Anonymous si s přeposláním e-mailu na pravou adresu North Dakoty dával zjevně načas. Zhluboka si povzdechla. Přestože se usilovně snažila zapomenout na ranní telefonát s Davidem, neustále si svá slova omílala v hlavě. Věděla, že k němu byla nespravedlivá a v duchu se modlila, aby to ve Španělsku dopadlo dobře.

Myšlenky jí přervalo hlasité zasyčení, jak se odsunuly prosklené dveře. Když vzhlédla, tlumeně zasténala. Na prahu stál dešifrant Greg Hale.

Greg byl vysoký, svalnatý blondák s ostře řezanou, výraznou bradou. Byl to hřmotný chlapík, který se rád nápadně oblékal. Kolegové dešifranti mu dali přezdívku „Halit“ podle jistého minerálu. Hale byl skálopevně přesvědčen, že se přezdívka vztahuje k jeho bezkonkurenčnímu intelektu a dokonalému vzhledu a že se tudíž musí jednat o nějaký vzácný drahokam. Kdyby mu jeho ješitnost dovolila nahlédnout do nějaké encyklopedie, zjistil by, že pod názvem halit se neskrývá nic víc než krystalky kamenné soli – pozůstatky po vyschlých oceánech.

Stejně jako všichni ostatní dešifranti NSA, i Hale měl velice solidní příjem. Na rozdíl od ostatních si to však prostě neuměl nechat pro sebe. Jezdil v bílém sportovním voze značky Lotus se stahovací střechou a přímo ohlušující hudební aparaturou. Jako správný milovník nejmodernějších technických vymožeností si nejrůznějšími vynálezy vyšperkoval i auto. Instaloval si do něj globální lokalizační počítačový systém, hlasově aktivované zámky, špičkovou radarovou rušičku a mobilní fax s telefonem, aby se náhodou nestalo, že by byl mimo dosah. Poznávací značku si vyzdobil nápisem MEGABYTE a olemoval ji řvavým neonem.

Greg Hale měl už jako výrostek za sebou slušnou řádku přestupků a drobných trestných činů. Změnu v jeho životě způsobil až nástup k námořní pěchotě. Právě tam se naučil pracovat s počítači. Stal se jedním z nejlepších programátorů, jací kdy námořní pěchotou prošli, a byl na nejlepší cestě k velmi slušné kariéře v ozbrojených složkách. Dva dny před dokončením

třetího služebního turnusu však v opilecké rvačce zabil svého kolegu. Jak se ukázalo, starobylé korejské umění sebeobraný takewon-do poslouží nejen k obraně, ale i k smrtícímu útoku. Hale byl okamžitě zproštěn služby.

Když si odseděl krátký trest, začal se Halit poohlížet po práci programátora v soukromém sektoru. Protože se s ním táhl škaloup v podobě incidentu z námořní pěchoty, získával si oslovené zaměstnavatele nabídkou, že u nich bude měsíc pracovat bez nároku na plat, aby ukázal, co dovede. Tento trik se mu osvědčoval. Všude, kde to s ním zkusili, už ho nechtěli pustit, když zjistili, co všechno s počítačem dokáže.

Jak jeho zkušenosti z práce s počítači rostly, začal si Hale dělat přes internet známé po celém světě. Stal se jedním z těch novodobých počítačových maniaků, kteří si elektronickou poštou dopisují s lidmi z druhého konce planety a brouzdají z jednoho internetového diskuzního fóra do druhého. Dvakrát přišel o zaměstnání, protože používal firemní internetové připojení k posílání pornografických snímků svým známým.

„Co ty tady děláš?“ zeptal se Hale, když strnul ve dveřích a vytřeštil na Susan oči. Zjevně předpokládal, že dnes bude mít celý Uzel 3 jen pro sebe.

Susan se s vypětím všech sil ovládla. „Je sobota, Gregu. Stejnou otázku bych mohla položit já tobě.“ Ona však věděla, co tu Hale dělá. Byl už prostě na počítačích docela normálně závislý. Navzdory pravidlu volných sobot často do dešifrovacího oddělení zapadl i o víkendu, aby si na nejdokonalejším počítačovém vybavení NSA vyzkoušel nové programy, na nichž pracoval.

„Jen si chci projet pár věcí a zkontrolovat si poštu,“ pokrčil rameny Hale a zvědavě se na Susan zadíval. „Cos říkala, že tu děláš ty?“

„Nic jsem neříkala,“ odvětila Susan.

Hale překvapeně povytáhl obočí. „Proč ta zdrženlivost? Tady v Uzlu 3 před sebou přece nemáme žádné tajnosti, pamatuješ? Jeden za všechny, všichni za jednoho.“

Susan usrkla čaje a raději ho ignorovala. Hale pokrčil rameny a rázně vykročil k ledničce. K té vedly jeho kroky ihned po příchodu do zaměstnání pokaždé. Když přecházel místnost, zhluboka vzdychl a sjel mlsným pohledem po Susaniných nohou natažených zpod terminálu. Susan ani nevzhlédla, jen nohy stáhla pod stůl a pracovala dál. Hale se ušklíbl.

Susan už si na jeho náarážky zvykla. S oblibou jí předhazoval, že by měli zkusit svoje rozhraní, aby zjistili kompatibilitu svého vybavení. Susan se z něj obracel žaludek, byla však příliš hrdá, než aby si na něj šla stěžovat Strathmorovi. Daleko jednodušší bylo si ho prostě nevšímát.

Hale přistoupil k ledničce a otevřel ji s razancí vyhladovělého pitbulla. Z mrazničky vytáhl krabici tofu a kus si ho rovnou nacpal do úst. Pak se opřel o mikrovlnnou troubu a uhladil si šedé kalhoty Bellvienne a sněhobílou košili. „Zdržíš se dlouho?“

„Celou noc,“ odpověděla Susan suše.

„Hmmm...“ zamumlal Hale slastně s plnými ústy. „Rozkošná sobota v Jesličkách – jen my dva.“

„Jen my *tři*,“ přerušila ho Susan. „Strathmore je u sebe. Možná bys měl zmizet, než tě tu uvidí.“

Hale pokrčil rameny. „Nezdá se, že ty bys mu tady vadila. Nejspíš mu tvoje společnost dělá fakt dobře.“

Susan se měla co přemáhat, aby nevyletěla.

Hale se tlumeně uchechl a schoval tofu zpátky do mrazáku. Namísto něj z chladničky vylovil lahvičku nejkvalitnějšího olivového oleje a dal si pár loků. Byl posedlý péčí o kondici a zdraví a při každé příležitosti prohlašoval, že si olivovým olejem čistí střeva. Když zrovna kolegům nevnucoval mrkvovou šťávu, šířil moudra o prevenci rakoviny konečníku.

Potom za olivovým olejem zaklapla dvířka chladničky a Hale zamířil ke svému terminálu přímo naproti Susan. Ta i přes celou šířku kruhu počítáčů ucítila jeho kolínskou. Nedalo jí to a pokrčila nos.

„Prima kolínská, Gregu. Tos na sebe vylil celou flašku?“

Hale spustil terminál. „Extra kvůli tobě, zlato.“

Jak tam tak seděl a čekal, až proběhne spouštěcí proces terminálu, přepadly Susan znepokojivé myšlenky. Co když se Hale napojí na monitorovací program TRANSLTRu? Neměl k tomu sice žádný logický důvod, Susan však bylo jasné, že ten by jí žádnou narychlo splácanou historku o testovacím programu, který TRANSLTR zaměstnal na šestnáct hodin, nespokl. Hale by se nedal odbýt, dokud by se nedozvěděl pravdu. Tu mu však Susan rozhodně neměla v úmyslu prozradit. Ona Gregu Halovi nevěřila. Nebyl to podle ní pro NSA vhodný typ. Od začátku byla proti tomu, aby ho vzali, úřad však neměl na vybranou. Halovo přijetí bylo něco jako prevence – menší zlo.

Skokanovo fiasko.

Ve snaze vytvořit jednoduchý standard veřejně přístupného kódování Kongres před čtyřmi lety pověřil nejlepší matematiky země, tedy Úřad národní bezpečnosti, vypracováním nového superalgoritmu. Plán byl jasný – Kongres nový algoritmus uzákoní jako standardní pro celou zemi a zabrání tak problémům, jimiž trpí velké podniky a instituce používající ke kódování různé algoritmy.

Samozřejmě že chtít po NSA pomoc při vylepšování veřejně přístupného kódování bylo totéž jako chtít po odsouzení, aby si vyrobil vlastní rakev. TRANSLTR byl tehdy ještě hudbou budoucnosti a společný kódovací standard by jen podpořil šíření kódované komunikace a ztížil by úřadu jeho už tak dost obtížnou práci.

Nadace elektronických hranic tento střet zájmů okamžitě pochopila a vehementně brojila proti pověření Úřadu národní bezpečnosti s odůvodněním, že může vytvořit algoritmus nedostatečné kvality, aby ho mohl rozluštit. Aby tyto obavy utišil, oznámil Kongres, že až NSA algoritmus dokončí, bude jeho dílo zveřejněno a matematici celého světa budou moci prověřit jeho kvalitu.

Kryptografický tým NSA pod vedením Trevora Strathmore nakonec, ač neochotně, vypracoval algoritmus, který dostal jméno Skokan. Pod tímto názvem byl také předložen Kongresu ke schválení. Skokana testovali matematici ze všech koutů světa a na všechny bez rozdílu udělal dojem. Označovali ho za spolehlivý a bezchybný algoritmus, velmi vhodný jako standardní nástroj veřejně přístupného kódování komunikace. Tři dny předtím, než měl Kongres Skokana hlasováním schválit, což bylo víceméně jisté, však mladý programátor ze společnosti Bellových laboratoří šokoval svět oznámením, že v algoritmu našel skrytá zadní vrátka.

Ta byla tvořena několikařádkovým podprogramem, který do algoritmu vložil sám Strathmore. Zakomponoval ho tam tak dokonale, že si toho kromě Gega Hala nikdo nepovšiml. Strathmoreův tajný dodatek k algoritmu v podstatě znamenal, že jakýkoli kód napsaný v programu Skokan bude možné rozluštit díky tajemnému heslu známému pouze pracovníkům NSA. Strathmore se tak ocitl krůček od obrovského úspěchu. Z navrženého národního kódovacího standardu se mohla stát jedna z největších zpravodajských bomb v historii NSA. Úřad mohl mít k dispozici univerzální klíč ke všem kódům napsaným v Americe.

Počítačová veřejnost šlela vzteky. Nadace elektronických hranic se na skandál vrhla jako hejno supů a pustila se do Kongresu pro jeho naivitu. Prohlašovala tehdy dokonce, že NSA znamená od Hitlerových dob největší hrozbu pro svobodný svět. A bylo po kódovacím standardu.

Nebylo tudíž žádným velkým překvapením, že dva dny poté Greg Hale nastoupil do Úřadu národní bezpečnosti. Strathmore usoudil, že bude lepší, když ho bude mít u sebe a Hale bude pracovat pro úřad, než aby zůstal mimo a pracoval proti němu.

Strathmore se skandálu se Skokanem postavil čelem. Před Kongresem své kroky razantně hájil. Namítal, že touha veřejnosti po soukromí by se jí

jednou mohla vymstít. Trval na tom, že na veřejnost musí někdo dohlížet a že je nutné, aby NSA měl možnost luštit kódy, jinak že nedokáže uhájit mír. Zájmové skupiny typu Nadace elektronických hranic to však viděly jinak a od té doby mu nepřestávaly jít po krku.

24

David Becker stál v telefonní budce naproti klinice De Salud Pública. Odtamtud ho právě vyhodili pro obtěžování pacienta číslo 104, *monsieur* Cloucharda.

Situace se oproti jeho očekávání najednou značně zkomplikovala. Z obyčejné laskavosti, kterou chtěl Strathmorovi prokázat tím, že pro něj vyzvedne pár nebožtíkových osobních věcí, se vyklubala honba za nějakým prapodivným prstenem, při níž si připadal tak trochu jako hyena.

Právě volal Strathmorovi a řekl mu o tom německém turistovi. Ta zpráva nebyla přijata zrovna s nadšením. Poté, co se jej Strathmore vyptal na podrobnosti, rozhostilo se na drátě dlouhé mrtvé ticho. „Davide,“ pronesl pak Strathmore hrobovým hlasem, „nalezení toho prstenu je věcí národní bezpečnosti. Necháávám to na vás. Nezklamte mě.“ Pak linka oněměla.

David zůstal stát v budce a hlasitě si povzdechl. Pak sáhl po otrhaném telefonním seznamu s nápisem *Guía Telefónica* a začal listovat ve žlutých stránkách. „Tohle nebude k ničemu,“ zamumlal si pro sebe.

V seznamu našel jen tři odkazy na zprostředkování placených společnic a navíc se v podstatě ani neměl čeho chytit. Jediné, co věděl, bylo, že společnosti toho Němce byla rusovláska, což nebylo ve Španělsku zrovna obvyklé. Když už Cloucharde blouznil, vzpomněl si, že se měla jmenovat Dewdrop. Becker se zamračil. Dewdrop? To jméno mu sedělo spíš ke krávě než k půvabné dívce. Rozhodně mu to neznělo jako běžné křestní jméno. Cloucharde se musel zmýlit.

Vytočil první číslo.

„Servicio Social de Sevilla,“ ozval se příjemný ženský hlas.

Becker svoji španělštinu ozvláštnil výrazným německým přízvukem. „*Hola, hablas Aleman?*“

„Ne, ale mluvím anglicky,“ ozvala se odpověď.

Becker tedy pokračoval lámanou angličtinou. „Děkuji vám. Napadlo mě, jestli vy mi pomocť.“

„Čím vám můžeme posloužit?“ Ta žena zjevně hovořila úmyslně pomalu, aby jí potenciální klient rozuměl. „Potřebujete společníci?“

„Ano, prosím. Můj bratr Klaus, on dnes dívku, moc krásná. Rezavé vlasy. Chci já tu samou. Na zítra, prosím.“

„Váš bratr Klaus byl tady u nás?“ Najednou byl ten hlas o poznání vřelejší, jako by byli staří přátelé.

„Ano. On hodně tlustý. Pamatujete ho, ne?“

„Říkáte, že tu byl dneska?“

Becker slyšel, jak žena na druhém konci linky listuje v nějakých papírech. Možná, že tam žádného Klause uvedeného mít nebude, předpokládal však, že klienti těchto služeb jen zřídka udávají skutečná jména.

„Hm... omlouvám se,“ ozvalo se po chvílce, „ale nikde ho tu nevidím. Jak se jmenovala ta dívka, se kterou byl váš bratr?“

„Měla rezavý vlasy,“ prohlásil Becker ve snaze vyhnout se odpovědi.

„Rezavé vlasy?“ zopakovala po něm. „Tady je Servicio Social de Sevilla. Jste si jistý, že váš bratr byl u nás?“

„Jistě, ano.“

„Señor, my žádné zrzky nemáme. Máme jen čistokrevné andaluské krasavice.“

„Rezavý vlasy,“ opakoval Becker a připadal si přitom jako idiot.

„Je mi líto, žádné rudovlásky opravdu nemáme, ale pokud byste chtěl...“

„Jméno Dewdrop,“ vybrebl Becker a připadal si čím dál tím trapněji.

Ani to jméno ženě na opačném konci linky nic neřeklo. Omluvila se, doporučila Beckerovi zkusit jinou agenturu a zdvořile se rozloučila.

První pokus v háji.

Becker se zamračil a vytočil další číslo. Na druhém konci to zvedli okamžitě.

„Buenas noches, *Mujeres España*. Jak vám mohu pomoci?“

Becker rozjel opět tutéž fintu. Znovu sehrál německého turistu ochotného klopit dolary za zrzku, se kterou dnes strávil den jeho bratr.

Tentokrát se mu dostalo zdvořilé odpovědi v němčině, výsledek však byl tentýž. „*Keine Rotköpfe*, lituji.“ Pak ta žena zavěsila.

Druhý pokus na nic.

Becker mrkl do seznamu. Zbývalo mu poslední číslo. Poslední šance.

Začal vytáčet.

„Escortes Belén,“ ozval se úlisný mužský hlas.

A Becker znovu vyklopil naučenou báčorku.

„Sí, sí, señor. Jmenuji se señor Roldán. Bude mi potěšením vám pomoci. Máme dvě rusovlásky. Překrásná děvčata.“

Beckerovi poskočilo srdce v hrudi. „Překrásná?“ zopakoval se silným německým přízvukem. „Rezavé vlasy?“

„Ano. Jak se jmenuje váš bratr? Řeknu vám, která jej dnes doprovázela, a zítra vám ji můžeme poslat.“

„Klaus Schmidt,“ vyletělo z Beckera jméno, které mu uvízlo v paměti ještě z nějaké staré učebnice němčiny.

Následovala dlouhá pauza. „No... Klause Schmidta v našem registru nevidím, ale možná že chtěl váš pan bratr zachovat diskrétnost... že by paní choť?“ Ozvalo se poněkud nemístné zasmání.

„Ano, Klaus ženatý. Ale on moc tlustý. Jeho žena neležet s ním.“ Becker se podíval na odraz svého obličej ve skle telefonní budky a obrátil oči v sloup. *Ještě že mě neslyší Susan*, pomyslel si. „Já tlustý a osamělý taky. Chci ležet s ní. Zaplatím spoustu peněz.“

Becker to sice hrál výborně, zašel však příliš daleko. Prostituce byla ve Španělsku ilegální a señor Roldán byl opatrný muž. Nebylo by to poprvé, co by se ho policisté vystupující jako nadržení turisté pokusili napálit. *Chci ležet s ní*. Roldán pochopil, že je to léčka. Pokud řekne ano, čeká ho pořádná pokuta, a navíc bude jako vždycky nucen poskytnout policejnímu komisaři jednu ze svých nejlepších pracovnic na celý víkend zdarma.

Když Roldán znovu promluvil, jeho hlas už nezněl ani zdaleka tak přátelsky jako předtím. „Pane, tady je Escortes Belén. Smím se zeptat, kdo volá?“

„No... Sigmund Schmidt,“ vybředl Becker první křestní jméno, které jej napadlo.

„Odkud máte naše číslo?“

„La Guía Telefónica – žluté stránky.“

„No vidíte, pane, a tam jsme uvedeni jako zprostředkování společnic.“

„Ano. Chci společnici.“ Becker už tušil, že se něco pokazilo.

„Pane, Escortes Belén je společnost zajišťující dámský doprovod pro podnikatele na obědy, večere a společenské akce. Proto jsme uvedeni v telefonním seznamu. To, co děláme, je legální. To, co hledáte vy, není společnice, ale *prostitutka*.“ Vyslovil to, jako by hovořil o nějaké nechutné chorobě.

„Ale můj bratr...“

„Pane, pokud váš bratr strávil den líbáním dívky v parku, pak nebyla od nás. My máme přísně vymezena pravidla kontaktu doprovodu s klientem.“

„Ale...“

„S někým jste si nás spletl. Máme jen dvě rusovlásky, Inmaculadu a Rocío, a ani jedna by se s mužem nevypala za peníze. Tomu se říká prostituce a ta je ve Španělsku nezákonná. Dobrou noc, pane.“

„Ale...“

CVAK.

Becker potichu zaklel a hodil sluchátko do vidlice. Takže to nevyšlo ani na třetí pokus. Byl si jist, že Cloucharde říkal, že ten Němec měl dívku najatou na celý víkend.

Becker vyšel z telefonní budky na křižovatce Calle Salado a Avenida Asunción. Navzdory hustému večernímu provozu byl vzduch kolem něj prosycen sladkou vůní sevillských pomerančů. Na město se snášel romantický soumrak. Myslel na Susan. Pak si opět vybavil Strathmorova slova. *Najděte ten prsten*. Nešťastně se svezl na lavičku a uvažoval, jak dál.

Jak dál?

25

Návštěvní hodiny na klinice De Salud Pública skončily. Světla v bývalé tělocvičně zhasla. Pierre Cloucharde spal jako dřevo. Nemohl proto vidět postavu, která se nad ním sklonila. Ve tmě se zaleskla jehla na ukradené injekční stříkačce. Vzápětí se zabodla do intravenózní hadičky těsně nad Clouchardevým zápěstím. Stříkačka obsahovala třicet kubíků saponátu ukradeného z vozíku pro uklízečky. Palec vší silou přitlačil na píst stříkačky a nahnal všechnu namodralou tekutinu starci do žil.

Cloucharde se probudil jen na pouhých několik sekund. Nebýt dlaně, která se mu mocnou silou přitiskla na ústa, byl by řval bolestí. Takhle však jen ležel v pasti nemocničního lůžka pod čísi vahou, proti níž neměl sebemenší šanci. Cítil, jak mu paží postupuje bolest jako plamen výtahovou šachtou. Vzápětí ucítil příšerné pálení v podpaží, pak v prsou a nakonec se mu to jako milion skleněných střepů zarylo do mozku. Cloucharde spatřil oslepující záblesk... a pak už nic.

Návštěvník uvolnil sevření a ve tmě zamžoural na jméno pacienta na tabulce nad postelí. Potom tiše vyklouzl ven.

Na ulici muž v brýlích s drátěnými obroučkami nahmatl nepatrný přístroj na opasku. Obdélníková krabička nebyla větší než kreditní karta. Ve skutečnosti to byl prototyp nového počítače Monocle. Miniaturní počítač vyvinulo americké válečné námořnictvo pro potřeby techniků, kteří s jeho pomocí snímali ve stísněných prostorech ponorek napětí baterií. Byl vybaven satelitním modemem a dalšími nejnovějšími miniaturizovanými vymoženostmi počítačové techniky. Jeho monitor byl ve formě průhledného displeje z tekutých krystalů zamontován do levého skla brýlí. Monocle znamenal naprostý převrat ve vývoji osobních počítačů – uživatel se nyní mohl dívat *skrze* svá data, a přitom stále být v kontaktu se světem kolem sebe.

Největším zázrakem však na Monoclu nebyl miniaturní displej, nýbrž systém zadávání dat. Uživatel je zadával přes nepatrné kontakty, které měl upevněny na špičkách prstů. Jednotlivé sekvence vzájemných doteků kontaktů fungovaly podobně jako těsnopis používaný soudními stenografy. Počítač „těsnopis“ vzápětí přeložil do angličtiny.

Zabíják stiskl drobnou spínač a jeho brýle jakoby ožily. S rukama volně spuštěnými podél těla začal v rychlém sledu pohybovat prsty. Před očima mu nabíhala zpráva, kterou psal.

SUBJEKT: P. CLOUCHARDE – ODSTRANĚN

Usmál se. Odesílat vyrozumění o likvidaci patřilo k jeho úkolům běžně. Ale včetně jmen obětí... Tomu muž s drátěnými obroučkami říkal pokrok. Opět zakmítal prsty a aktivoval satelitní modem.

ZPRÁVA ODESLÁNA

26

Becker stále ještě seděl na lavičce naproti státní klinice a lámal si hlavu, co dál. Telefonáty do agentur poskytujících služby společník a průvodkyň nebyly k ničemu. Strathmore jej požádal, aby znovu zavolal, teprve až bude mít ten prsten, protože nechtěl příliš často hovořit prostřednictvím veřejných telefonních linek. Becker měl v úmyslu obrátit se o pomoc na

místní polici. Třeba by mohla mít o té rezavé šlapce záznam. Jenže to mu Strathmore také zatrhlo. *Jste neviditelný. Nikdo nesmí vědět, že ten prsten existuje.*

Beckera napadlo, jestli třeba podle něj nemá prolézt celou feťáckou čtvrt' Trianu, jen aby tu tajemnou ženskou našel. Nebo snad má procházet jednu restauraci po druhé a hledat obézního Němce? To všechno mu připadalo jako ztráta času.

Znovu si vybavil Strathmorova slova. *Je to věc národní bezpečnosti... musíte ten prsten najít.*

Cosí Beckerovi napovídalo, že mu něco uniklo. Něco zásadního. Za živého boha však nedokázal přijít na to, co by to mohlo být. *Jsem učitel, ne nějaký pitomý tajný agent!* Začínalo mu být divné, proč sem Strathmore neposlal profesionála.

Becker vstal a zvolna, bez jakéhokoliv určitého cíle vykročil po Calle Delicias. V duchu zvažoval své možnosti. Dlážďení chodníku mu temnělo před očima. Na město se rychle snášela noc.

Dewdrop.

To absurdní jméno mu nešlo z mysli. *Dewdrop.* Slizký hlas seňora Roldána z agentury Escortes Belén slyšel v duchu pořád dokola. „*Máme jen dvě rusovlásky... Dvě rusovlásky, Inmaculadu a Rocío... Rocío... Rocío...*“

Becker náhle strnul na místě. Najednou mu to došlo. *A já si říkám jazykový specialista?* Nechtělo se mu věřit, že mu zrovna tohle mohlo ujít.

Rocío je jedno z nejoblíbenějších španělských dívčích jmen. Nese v sobě všechny správné vlastnosti dobré katolické dívky – čistotu, nezkaženost, přirozenou krásu. Z jejího doslovného významu „kapka rosy“, anglicky *drop of dew*, čistota přímo vyzařuje!

Beckerovi najednou zazněl v uších hlas starého Kanaďana. *Dewdrop.* Rocío si své jméno přeložila do jediného jazyka, který měla se svým klientem společný – do angličtiny. Beckera se náhle zmocnilo vzrušení. Rázně vykročil ulicí v naději, že narazí na telefonní budku.

Po protějším chodníku se stejným směrem, jen s dostatečným odstupem, vydal muž s brýlemi v drátěných obroučkách.

27

Stíny dopadající na podlahu dešifrovacího oddělení začínaly být čím dál tím delší a rozmazanější. Systém automaticky regulovaného osvětlení

postupně zvyšoval intenzitu světla. Susan stále ještě seděla za terminálem a očekávala odezvu stopaře. Trvalo to déle, než čekala.

Stýskalo se jí po Davidovi a Greg Hale jí tu lezl na nervy. Byla by nejspokojenější, kdyby už vypadl domů. Sice se nehýbal z místa, naštěstí byl však alespoň zticha, pohroužen do práce za terminálem. Susan bylo úplně jedno, co dělá, jen když se nepodívá na monitoring TRANSLTRu. To zatím podle všeho neudělal, protože těch šestnáct hodin by ho muselo šokovat tak, že by to Susan těžko přeslechla.

Usrkávala z třetího šálku čaje, když to konečně přišlo – terminál jednou pípnul. Pulz se jí okamžitě zrychlil. Na monitoru se objevila blikající ikonka ve tvaru obálky ohlašující došlý e-mail. Susan střelila pohledem po Halovi. Ten byl ale plně pohlcen svou prací. Zatajila dech a dvakrát rychle za sebou klikla na obálku.

„Tak, North Dakoto,“ zašeptala si pro sebe, „teď uvidíme, co jsi zač.“

Když si otevřela příchozí zprávu, stála tam jen jediná řádka. Susan si ji přečetla. Pak ještě jednou.

CO VEČEŘE U ALFREDA? VE 20.00?

Hale na protější straně kruhu terminálů se tlumeně uchechtl. Susan mrkla na kolonku odesílatele.

FROM: GHALE@crypto.nsa.gov

Cítila, jak se v ní vzdouvá vlna zběsilého vzteku, dokázala ji však s vypětím všech sil potlačit. Smazala zprávu. „Velmi nápadité, Gregu.“

„Dělají tam bezva carpaccio.“ Hale se usmál. „Co ty na to? A pak bychom mohli...“

„Na to zapomeň.“

„Náfuko.“ Hale vzdychl a obrátil se zase k terminálu. To byl devětaosmdesátý pokus dostat Susan Fletcherovou. Ta nádherná holka s úžasným mozkiem ho doháněla k šílenství. Hale si často představoval, jak by si to s ní užil. Opřel by ji o klenutý trup TRANSLTRu a vzal by si ji rovnou na jeho horkých černých dlaždicích. Jenže Susan s ním nechtěla nic mít. Pro Hala to bylo o to horší, že byla zamilovaná do nějakého univerzitního kantárka, který někde nekonečné hodiny šaškuje za pár šupů. Bylo by přece škoda, kdyby zrovna Susan promrhala svůj dokonalý genetický potenciál s nějakým školometem – zvlášť když může mít Grega. *Měli bychom perfektní děti*, myslel si.

Rozhodl se zkusit jiný přístup. „Na čem děláš?“ zeptal se.

Susan mlčela.

„Tedy ty jsi vážně týmový hráč. Podívat se ale snad můžu, ne?“ Hale vstal a vykročil kolem kruhu terminálů směrem k ní.

Susan cítila, že dnes by Halova zvědavost mohla působit nepříjemné potíže. Bleskově se rozhodla držet se šéfovy lži. „Jen diagnostiku,“ broukla.

Hale zůstal stát. „Diagnostiku?“ neznělo to dvakrát přesvědčeně. „Ty trávíš sobotu rutinním testováním, místo abys laškovala s tím svým profou?“

„Jmenuje se David.“

„Mně je to jedno.“

Susan ho sjela ostrým pohledem. „To nemáš nic lepšího na práci?“

„Snažíš se mě zbavit?“ zeptal se uraženě.

„Jo.“

„Teda Sue, to mě ranilo.“

Susan Fletcherová přimhouřila oči. Nesnášela, když jí říkal Sue. Nic proti té zdobnělině neměla, ale jediný, kdo ji tak oslovoval, byl právě Hale.

„Co kdybys ti pomohl?“ nabídl se Hale. Náhle opět vykročil směrem k ní. „V diagnostice se mi nikdo nevyrovná. A kromě toho umírám touhou zjistit, co je to za diagnostiku, že kvůli ní sama mocná Susan Fletcherová chodí do práce v sobotu.“

Susan cítila, jak jí v krvi stoupá adrenalin. Pohlédla na monitor se spuštěným stopařem. Věděla, že nemůže připustit, aby to Hale viděl – měl by příliš mnoho otázek. „Mám to pod kontrolou, Gregu,“ prohlásila.

Jenže Hale se nedal odbýt. Jak se blížil k jejímu terminálu, bylo Susan čím dál jasnější, že musí jednat rychle. Byl od ní už pouhých pár metrů. Vstala právě včas, aby zastoupila tomu kolohnátovi cestu. Z jeho kolínského se jí rázem udělalo mdlo.

Podívala se mu zpřímá do očí. „Řekla jsem ne.“

Hale naklonil hlavu ke straně. Její podivné tajnůstkářství ho očividně zaujalo. Provokativně vykročil kupředu. Na to, co se stalo pak, ale nebyl Greg Hale rozhodně připraven.

Susan mu bez mrknutí oka zapíchla ukazovák do rozložené hrudi a na místě ho zastavila.

Hale se zarazil a v šoku ucouvl o krok nazpět. Pochopil, že to Susan Fletcherová myslí vážně. Ještě nikdy se ho nedotkla. Dnes poprvé. Takhle si Hale sice jejich první kontakt nepředstavoval, ale začátek to byl. Dlouze

na ni upřel zmatený pohled a pomalu se vrátil ke svému terminálu. Když se posadil, měl naprosto jasno alespoň v jednom – úžasná Susan Fletcherová pracuje na něčem důležitém a diagnostika to není ani náhodou.

28

Señor Roldán seděl v kanceláři agentury *Escortes* Belén za stolem a v duchu si gratuloval, jak obratně se vyhnul nejnovějšímu zoufalému pokusu policie dostat ho do pasti. Aby policista předstíral německý přízvuk a požadoval děvče na noc, to tu tedy ještě nebylo. Takové okaté navádění – co si vymyslí příště?

Telefon na stole se hlasitě rozezvonil. *Señor Roldán* naučeným ladným pohybem hrábl po sluchátku. „*Buenas noches*, *Escortes* Belén.“

„*Buenas noches*,“ ozval se mužský hlas kulometnou španělštinou. Znělo to poněkud nosově, jako by byl nastydlý. „To je hotel?“

„Ne, pane. Jaké číslo voláte?“ Dnes večer už *señor Roldán* nehodlal skočit na nějaký další trik.

„34-62-10,“ odpověděl ten člověk.

Roldán se zamračil. Ten hlas mu byl nějak matně povědomý. Snažil se zařadit někam ten akcent. Že by Burgos? „Číslo máte správné,“ zkusil to opatrně, „ale tady je zprostředkování společnic.“

Ve sluchátku bylo chvilku ticho. „Aha... rozumím. Omlouvám se. Našel jsem to číslo napsané. Myslel jsem, že je to hotel. Nejsem zdejší, jsem z Burgosu. Moc se omlouvám, že jsem obtěžoval. Dobrou...“

„*Espére!* Počkejte!“ *Señor Roldán* si nemohl pomoci. Byl obchodník tělem i duší. Že by nějaké doporučení? Nový klient ze severu? Přece se kvůli paranoidním obavám nepřipraví o kšeft!

„Příteli,“ zašveholil do telefonu, „hned se mi zdálo, že slyším burgoský přízvuk. Já jsem z Valencie. Co vás přivádí do Sevilly?“

„Prodávám klenoty. Perly. *Majórica*.“

„Vážně? To asi hodně cestujete, že?“

Na druhém konci linky se ozvalo chraplavé zakašlání. „No, dalo by se to tak říct.“

„A v Seville jste obchodně?“ nedal se Roldán odbýt. Tohle nemůže být v žádném případě policista; tohle je zákazník s velkým Z. „Nechte mě hádat – naše číslo jste dostal od přítele? Řekl vám, abyste k nám zavolal. Mám pravdu?“

Do hlasu volajícího se vloudily zjevné rozpaky. „No, tedy... vlastně je to úplně jinak.“

„Nemusíte se ostýchat, *señore*. Jsme slušný servis, nic, zač by bylo třeba se stydět. Půvabné dívky, doprovod do společnosti, nic víc. Kdo vám dal naše číslo? Třeba je to náš pravidelný zákazník. Mohl bych vám poskytnout zvláštní slevu.“

To už neznámý poněkud znervózněl. „Ale... mně tohle číslo vlastně nedal *nikdo*. Našel jsem je založené v pasu. Teď se snažím najít majitele.“

Roldánovo nadšení rázem ochladlo. Tak přece jenom to není zákazník. „Říkáte, že jste to číslo *našel*?“

„Ano, našel jsem dnes v parku pas. Vaše číslo bylo uvnitř na kousku papíru. Myslel jsem si, že je to třeba telefon do hotelu, kde ten člověk bydlel. Chtěl jsem mu tam ten pas vrátit. Je to moje chyba. Prostě ho nechám na policii, až pojedou...“

„*Perdón*,“ přerušil ho nervózně Roldán. „Mohl bych vám navrhnout lepší řešení?“ Roldán se vždycky pyšnil diskrétností a návštěvy na policii z jeho zákazníků většinou dělaly zákazníky bývalé. „Podívejte se,“ začal, „protože měl ten člověk v pase naše číslo, s největší pravděpodobností byl naším klientem. Možná bych vám mohl cestu na policii ušetřit.“

Volající znatelně zaváhal. „No, já nevím. Nejspíš bych měl prostě...“

„Nepospíchejte tolik, příteli. Ač nerad, musím přiznat, že policie tady v Seville není vždycky tak výkonná jako nahoře na severu. Mohlo by trvat celé dny, než by ten člověk dostal svůj pas zpátky. Když mi řeknete jeho jméno, mohu zařídit, aby ho dostal *okamžitě*.“

„Ano, dobrá... Myslím, že na tom není nic špatného...“ Na opačném konci linky zašustily papíry a pak se hlas ozval znovu: „Je to nějaké německé jméno. Ani to neumím pořádně vyslovit... Gusta... Gustafson?“

Roldánovi to jméno sice nic neříkalo, ale měl už tu klienty z celého světa. Nikdy neudávali pravá jména. „Jak vypadá – myslím na té fotografii? Třeba poznám, o koho jde.“

„No...“ ozvalo se ve sluchátku. „V obličejí je nesmírně tlustý.“

Roldán si vzpomněl okamžitě. Tu obézní tvář si velmi dobře pamatoval. Byl to ten muž, co dostal Rocío. Zvláštní, napadlo ho, za jeden večer dva telefonáty kvůli jednomu Němci.

„Pan Gustafson?“ uchechtl se neupřímně Roldán. „No samozřejmě že ho znám. Velmi dobře ho znám! Pokud mi jeho pas přinesete, postarám se, aby ho dostal.“

„Jsem v centru bez auta,“ přerušil ho volající. „Nemohl byste přijet za mnou?“

„Víte,“ začal uhýbat Roldán, „nemohu se hnout od telefonu. Ale není to vůbec daleko, jestli...“

„Nezlobte se, ale na procházku už je moc pozdě. Tady kousek je policejní stanice. Nechám to tam, a když pana Gustafsona uvidíte, můžete mu vyřídit, kde to má.“

„Ne, počkejte!“ vykřikl Roldán. „Policii do toho opravdu není nutné zatahovat. Říkal jste, že v centru? Znáte hotel Alfons XIII.? Je to jeden z nejlepších ve městě.“

„Ano,“ připustil neznámý. „Ten hotel znám. Je to odsud kousek.“

„Výborně! Pan Gustafson tam má na dnešek rezervované ubytování. Měl by tam nejspíš už být.“

V hlase volajícího se opět ozvalo zřetelné zaváhání. „Rozumím. No, tak... to by snad šlo.“

„Skvělé! Má v hotelové restauraci smlouvenou večeři s jednou z našich společnic.“ Roldán věděl, že teď už budou nejspíš v posteli, ale musel být opatrný, aby se volajícího nějak nedotkl. „Pas prostě nechte u recepcního. Jmenuje se Manuel. Řekněte mu, že vás posílám. Požádejte ho, aby to dal Rocío. Rocío je společnice pana Gustafsona pro dnešní večer. Ta už se postará, aby pan Gustafson svůj pas dostal nazpátek. Můžete do něj vložit lístek se svým jménem a adresou – třeba vám bude pan Gustafson chtít nějak vyjádřit svůj dík.“

„Výborný nápad. Takže Alfons XIII. Dobrá. Vezmu to tam hned teď. A děkuji vám za ochotu.“

David Becker zavěsil a uchechtl se. „Alfons XIII.,“ broukl si spokojeně. „Jenom se člověk musí umět zeptat.“

Za okamžik už kráčel po Calle Delicias do zvolna houstnoucí andaluské noci následován nenápadným stínem.

29

Susan, stále ještě rozrušená ze střetu s Halem, upřeně civěla jednosměrným sklem z Uzlu 3 do pusté haly dešifrovacího oddělení. Hale už byl zase zticha a nad čímsi hloubal za svým terminálem. Susan se v duchu modlila, aby už zmizel.

Napadlo ji, jestli by neměla zavolat Strathmora. Ten by ho mohl prostě vyhodit – je přece *sobota*. Susan však bylo jasné, že pokud by to byl

vskutku udělal, Hale by okamžitě pojal podezření. Jakmile by odešel, začal by obtelefonovávat ostatní dešifranty a vyptávat se jich, co se podle jejich názoru děje. Susan proto usoudila, že bude lepší si Hala zkrátka nevšímat. Stejně musí brzy vypadnout.

Nerozluštitelný algoritmus. Vzdychna si a znovu se soustředila na Digitální pevnost. Ohromovalo ji, že je vůbec možné takový algoritmus vytvořit. Důkaz však měla přímo před sebou, protože TRANSLTR se s ním dál bezvýsledně potýkal.

Pak v myšlenkách zabloudila ke Strathmorovi. Myslela na to, jak hrdinně nese na svých bedrech to strašlivé břemeno, dělá všechno, co je třeba, a zachovává chladnou hlavu i tváří v tvář katastrofě.

Někdy jí Strathmore tak trochu připomínal Davida. Měli řadu společných vlastností – mimo jiné vytrvalost, zarputilost a inteligenci. Občas se Susan zdálo, že bez ní by byl Strathmore ztracen. Její ryzí láska ke kryptografii jako by mu poskytovala citové pouto, které ho drželo nad rozbouřenou hladinou politického oceánu a připomínalo mu jeho vlastní dešifrantské začátky.

Právě tak byla ovšem Susan závislá na Strathmorovi. Znamenal pro ni bezpečné útočiště ve světě lidí bažících po moci, podporoval její kariéru, chránil ji a – jak často v žertu říkávala – staral se, aby se jí plnily všechny sny. Něco na tom bylo. Dosáhl toho sice neúmyslně, byl to však on, kdo Davida Beckera toho osudného dne povolal do NSA. Sotva si na Davida znovu vzpomněla, její pohled zabloudil k plexisklu na stole, pod nímž ležel list z faxu.

Ten fax tam měla už sedm měsíců. Byla to jediná šifra, kterou se jí zatím nepodařilo rozluštit. Stvořil ji David a četla ji snad už tisíckrát.

Poslal jí to po jedné menší roztržce. Celé měsíce ho přemlouvala, aby jí prozradil, co to znamená, ale David odmítal. Takhle se jí odvděčil. Susan ho o kódování a luštění kódů hodně naučila, a aby nevyšel ze cviku, každou zprávu nebo vzkaz mu jednoduchým kódem zašifrovala. Seznamy věcí na nákup, milostné vzkazy – všechno bylo zakódované. Byla to zajímavá hra a z Davida se vyklubal docela schopný dešifrant. Pak se rozhodl jí to oplatit. Všechny své dopisy začal podepisovat nejen svým jménem, ale i šifrou. Susan měla takových vzkazů víc než dvacet a všechny končily stejnou šifrou, s níž si bezvýsledně lámala hlavu. Bez ustání škemrala, aby jí prozradil skrytý význam, David však byl neoblomný. Kdykoli se ho vyptávala, s úsměvem odpovídal: „Ty jsi dešifrant.“

Nejlepší dešifranti úřadu vyzkoušeli úplně všechno: substituce, číselné mřížky, dokonce i přesmyčky. Susan si slova šifry nechala projet

počítačem, aby písmena uspořádal do jiných významů. Dostala z něj však jen naprosté nesmysly. Zdálo se, že nejen Ensei Tankado umí sestavovat nerozluštitelné kódy.

Její myšlenky opět přerušilo zasyčení hydrauliky otevírajících se dveří. Do Uzlu 3 rázně vešel Strathmore.

„Susan, už máte nějakou odezvu?“ Vtom si všiml Gega Hala a strnul v půli kroku. „No, dobrý večer, pane Hale.“ Zamračil se a s přimhouřenýma očima se zeptal: „Co vy tady v sobotu? Čemu vděčíme za tu čest?“

Hale se usmál jako nevinnost sama. „Jen se snažím přiložit ruku k dílu.“

„Aha.“ Strathmore si odfrkl a zjevně zvažoval své možnosti. Po chvilce se evidentně právě tak jako Susan rozhodl Hala zbytečně nedráždit a chladně se obrátil k Susan. „Slečno Fletcherová, mohl bych s vámi na chvíli mluvit? *Venku?*“

Susan zaváhala. „No... ano, pane.“ Stísněně mrkla na monitor a pak se podívala na Gega Hala na druhé straně místnosti. „Okamžik.“

Stiskem několika kláves spustila program ScreenLock. Ten fungoval jako spolehlivá ochrana soukromí jednotlivých operátorů. Byl jím vybaven každý terminál Uzlu 3. Protože terminály běžely nepřetržitě, ScreenLock dešifrantům umožňoval opouštět svá pracoviště bez obav, že si někdo bude hrát s jejich daty. Susan zadala pětimístný kód a monitor potměněl. Černý zůstane, dokud se nevrátí a nezadá správnou kombinaci.

Pak si nazula boty a vyšla za šéfem ze dveří.

„Co *tenhle* tady ksakru pohledává?“ zeptal se útočně Strathmore, jakmile za Susan zapadly dveře Uzlu 3.

„To, co obyčejně,“ odvětila Susan. „Nic.“

Strathmoreův obličej se svažil obavami. „Říkal něco o TRANSLTRu?“

„Ne, ale jestli si spustí monitoring a zjistí, že už běží sedmnáct hodin, určitě k tomu bude mít co říct.“

Strathmore se nad tím zamyslel. „Nemá důvod ho spouštět.“

Susan se na šéfa upřeně zahleděla. „Chcete ho poslat domů?“

„Ne. Necháme ho na pokoji.“ Strathmore zabloudil pohledem ke kanceláři oddělení systémové bezpečnosti. „Chartrukian už odešel?“

„Nevím, neviděla jsem ho.“

„Ježíši,“ zasténal Strathmore, „tohle je ale cirkus.“ Přejel si dlaní po strništi, jímž mu za uplynulých šestatřicet hodin potměněly tváře. „Už máte nějakou odezvu od stopaře? Mám pocit, že tam jen dřepím s rukama v klíně.“

„Zatím nic. David už se vám ozval?“

Strathmore zavrtěl hlavou. „Požádal jsem ho, aby mi nevolal, dokud ten prsten nenajde.“

To Susan překvapilo. „Proč? Co když potřebuje pomoc?“

Strathmore pokrčil rameny. „Odsud mu stejně pomáhát nemohu. Je to na něm. A kromě toho nerad mluvím přes nezabezpečené linky. Jeden nikdy neví, kdo ho poslouchá.“

Susan starostlivě svažila obočí. „Jak mám rozumět zase *tomuhle*?“

Strathmore si okamžitě uvědomil, že přestřelil. Konejšivě se na ni usmál a omluvným tónem rychle dodal: „David je v pohodě. Jsem prostě opatrný.“

Sotva deset metrů od nich, skryt za jednosměrným sklem Uzlu 3, stál u Susanina terminálu Greg Hale. Monitor byl černý jako noc. Hale se ohlédl po šéfovi a Susan. Pak sáhl po peněžence, vylovil z ní nevelkou kartičku a mrkl na ni.

Ještě jednou se ujistil, že Strathmore a Susan jsou stále zabrání do rozhovoru, a teprve pak stiskl na Susanině klávesnici pět kláves. Vzápětí se monitor probral z letargie.

„Bingo,“ vyhrkl Hale a zachechtal se.

Krást privátní kódy pracovníků Uzlu 3 bylo docela jednoduché. Každý terminál tu měl naprosto stejnou demontovatelnou klávesnici. Hale si proto tu svou jednoho večera tajně odnesl domů a nainstaloval do ní čip, který registroval každý stisk klávesy. Druhý den stačilo přijít do práce dřív než ostatní, svoji upravenou klávesnici umístit k terminálu některého z kolegů a pak už jen čekat. Po skončení směny klávesnice opět vyměnil a projel si data zaznamenaná čipem. Za směnu to sice byly miliony úhozů, ale nalézt mezi nimi přístupový kód k odemčení monitoru bylo prosté – kód byl to první, co každý dešifrant po příchodu do práce na klávesnici zadával. Hale se proto nemusel nijak zvlášť namáhat – přístupový kód tvořilo prvních pět znaků na seznamu.

Je to paradox, pomyslel si Hale, když civěl na Susanin monitor. Soukromé přístupové kódy ukradl jen tak pro povyražení, ale teď byl rád, že to udělal. Nezdálo se, že by si tu Susan hrála jen s nějakou bezvýznamnou diagnostikou.

Hale se chvilku snažil rozluštit, s čím má tu čest. Program byl napsán v jazyce LIMBO, který nebyl zrovna jeho specialitou. Stačilo mu však jenom se podívat, aby mu bylo jasné, že tohle tedy žádná diagnostika *není*. Smysl mu sice dávala pouze dvě slova, ale i to bohatě stačilo.

STOPAŘ HLEDÁ...

„Stopař?“ pronesl Hale nahlas. „A hledá co?“ Náhle znejistěl. Chvilku tam jen seděl a upřeně civěl na monitor Susanina terminálu. Pak se rozhodl.

O programovacím jazyce LIMBO věděl dost na to, aby mu bylo známo, že při jeho vývoji bylo do značné míry využito starších jazyků C a Pascal. Oba znal do nejmenších podrobností. Rychle se proto ubezpečil, že Susan a Strathmore spolu venku stále ještě hovoří, a pak začal improvizovat. Zadal pár pozměněných příkazů v jazyce Pascal a stiskl klávesu RETURN. Stavový řádek stopaře zareagoval přesně, jak čekal.

STOPAŘ UKONČIT?

Hale rychle natůkal: ANO

OPRAVDU SI PŘEJETE PROGRAM UKONČIT?

Opět vytůkal totéž: ANO

Vzápětí se v počítači ozvalo pípnutí.

STOPAŘ UKONČEN

Hale se usmál. Terminál právě odeslal Susaninu stopaři pokyn, aby se předčasně vymazal. Ať už holčička hledala cokoli, bude to muset počkat.

Aby po sobě nezanechal žádné stopy, Hale si bez problémů otevřel soubor s historií práce na Susanině terminálu a vymazal v něm všechny příkazy, které zadal. Pak opět vytůkal Susanin privátní kód.

Monitor vzápětí zčernal.

Když se Susan vrátila do Uzlu 3, seděl Greg Hale jako pěna za svým terminálem.

30

Alfons XIII. byl nevelký čtyřhvězdičkový hotel nedaleko náměstí Puerta de Jerez, obklopený mohutným plotem z tepaných železných mříží lemovaných šeríky. David vyšel po mramorovém schodišti nahoru, a než se

stačil dotknout dveří, jako zázrakem se před ním otevřely a portýr mu uctivě pokynul, aby vstoupil.

„Zavazadla, *señor*? Mohu vám pomoci?“

„Ne, díky. Potřebuju recepčního.“

Portýr se zatvářil dotčeně, jako by ho jejich kratičký rozhovor tak docela neuspokojil. „*Por aquí, señor*.“ Zavedl Beckera do haly, ukázal na recepci a odkvačil zpět na své místo u dveří.

Nevelká hala byla zařízena honosně, přepychově, a přece s elegancí a vkusem. Zlatý věk španělského impéria byl už sice dávno pryč, v 17. století však tato země vládla světu a tato místnost toho byla pyšnou připomínkou. V rozích byla rozestavena rytířská brnění, stěny zdobily šlechtické erby a v prosklené vitríně se skvěly zlaté pruty z Nového světa.

Nad recepčním pultem s nápisem CONSERJE se tyčil štíhlý, elegantní muž, který se usmíval tak natěšeně, jako by celý život dychtil jen po tom, aby mohl někomu posloužit. „*En qué puedo servirle, señor*? Čím posloužím, pane?“ Hovořil s afektovaným šišláním a Beckerovi neušlo, jak si ho přeměřil od hlavy až k patě.

Becker odpověděl španělsky: „Potřeboval bych mluvit s Manuelem.“

Opálený obličej recepčního se rozzářil ještě širším úsměvem. „*Sí, sí, señor*, já jsem Manuel. Co si přejete?“

„*Señor Roldán z Escortes Belén* mi řekl, že byste...“

Recepční Beckera mávnutím ruky umlčel a nervózně se rozhlédl po hale. „Račte, prosím, blíž,“ vybídl ho a pokynul mu až na konec pultu. „Tak,“ pokračoval, nyní již téměř šeptem, „jak vám mohu pomoci?“

Becker začal znovu a rovněž ztlumil hlas. „Potřebuju mluvit s jednou z jeho hostesek, která by tu měla být na večeři. Jmenuje se Rocío.“

Recepční vydechl, jako by ho Beckerova slova ohromila. „Ach, Rocío... půvabné stvoření.“

„Musím se s ní okamžitě sejít.“

„Ale ona je právě s klientem, *señor*.“

Becker omluvně přikývl. „Je to důležité.“ *Jde o národní bezpečnost.*

Recepční rezolutně zavrtěl hlavou. „Nepřichází v úvahu. Snad kdybyste nechal...“

„Bude to jen chvilíčka. Je v jídelně?“

Recepční znovu zavrtěl hlavou. „Jídelna je už půl hodiny zavřená. Obávám se, že Rocío a její host už se dnes večer neobjeví. Kdybyste u mne nechal vzkaz, mohu jí ho hned ráno předat.“ Ukázal na řadu číslovaných schránek na vzkazy za svými zády.

„Stačilo by mi zavolat jí na pokoj a...“

„Lituji,“ prohlásil recepční a jeho zdvořilost začínala ochabovat. „Hotel Alfons XIII. přísně dbá na soukromí hostů.“

Becker rozhodně neměl v úmyslu čekat deset hodin, až ten tlust'och s prostitutkou sejdou dolů na snídani.

„Chápu,“ pokýval. „Promiňte, že jsem vás obtěžoval.“ Otočil se a vykročil zpátky do haly. Zamířil ke stolku z třeshňového dřeva, který upoutal jeho pozornost, už když sem vešel. Byla na něm rozložena nepřeborná nabídka pohlednic s motivy hotelu a kolekce dopisních papírů, per a obálek. Becker si vzal obyčejný list papíru, a aniž by na něj cokoli napsal, zalepil ho do obálky. Na tu pak načmáral jediné slovo.

ROCÍO.

Potom se vrátil k recepci.

„Omlouvám se, že znovu obtěžuju,“ prohodil, když plaše přistoupil k pultu. „Asi se chovám trochu nevhodně. Chtěl jsem Rocío osobně sdělit, jak mi s ní bylo dobře. Dnes v noci ale odjízďím, tak bych jí snad přece jen nechal vzkaz.“ Položil obálku na pult.

Recepční na ni mrkl a smutně sešpulil rty. *Další zamilovaný heterosexuál*, pomyslel si. *Škoda*. Vzhlédl však s úsměvem. „Ale ovšem, pane...?“

„Buisán,“ vyhrkl chvatně Becker. „Miguel Buisán.“

„Zajisté. Postarám se, aby to Rocío dostala hned ráno.“

„Děkuju vám.“ Becker se usmál a obrátil se k odchodu.

Poté, co recepční nenápadně zhodnotil Beckerovo pozadí, sebral z pultu obálku a otočil se k řadě očíslovaných schránek na stěně za recepcí. Právě když obálku vkládal do jedné z nich, obrátil se Becker na podpatku s posledním dotazem.

„Odkud bych si mohl zavolat taxi?“

Recepční se odvrátil od schránek a odpověděl. Becker ho však už nevnímal. Načasovat se mu to podařilo dokonale. Manuelova ruka se právě vynořila ze schránky nadepsané Apartmá 301.

Becker mu poděkoval a pomalu odcházel. Pozorně se přitom rozhlížel, aby nepřehlédl výtah.

Na otočku, zopakoval si znovu v duchu.

Když se Susan vrátila do Uzlu 3, trápily ji po rozhovoru ze Strathmorem ještě větší obavy o Davida. Její představivost se rozběhla na plné obrátky.

„Tak povídej,“ vyhrkl zpoza svého terminálu Hale. „Copak chtěl Strathmore? Že by romantický večer ve dvou se svou vedoucí dešifrantkou?“

Susan jeho poznámku ignorovala a usadila se za terminál. Zadala privátní přístupový kód a monitor se rozsvítil. Naskočil na něm navigační program. Žádnou informaci o adrese tajemného neznámého, který si říkal North Dakota, zatím neodeslal.

Sakra, pomyslela si Susan, proč mu to trvá tak dlouho?

„Vypadáš nějak zkroušeně,“ poznamenal Hale jakoby nic. „Nějaké problémy s tou diagnostikou?“

„Nic vážného,“ odvětila, ale jistá si nebyla. Stopaři to nějak podezřeale trvalo. Napadlo ji, jestli při jeho zadávání neudělala sama nějakou chybu. Začala proto kontrolovat sáhodlouhé řádky v programovacím jazyce LIMBO ve snaze najít něco, co chod programu tak zdržuje.

Hale si ji úkosem prohlížel a pak zkusmo vypálil: „Hele, chtěl jsem se zeptat... co si myslíš o tom nerozluštitelném algoritmu, co prý píše Ensei Tankado?“

Susan cítila, jak se jí srdce v hrudi na okamžik zastavilo. Přesto se přinutila vzhlednout od terminálu. „Nerozluštitelný algoritmus?“ Konečně se ovládla. „Jo... myslím, že jsem o tom někde něco četla.“

„To je hodně odvážný tvrzení, co?“

„Jo,“ odvětila Susan a lámala si hlavu, proč o tom Hale tak najednou začal. „Já tomu ale nevěřím. Každý přece ví, že matematicky není něco takového možné.“

Hale se pousmál. „No jo... Bergofského princip.“

„A zdravý rozum,“ odsekla.

„Kdo ví...“ Hale si teatrálně povzdychl. „Jsou věci mezi nebem a zemí...“

„Prosím?“

„Shakespeare,“ napověděl jí Hale. „*Hamlet*.“

„Četl jsi ve vězení hodně?“

Hale se uchechl. „Ale vážně, Susan, nenapadlo tě někdy, že to třeba je možné a že Tankado možná ten nerozluštitelný algoritmus *doopravdy* napsal?“

Ten rozhovor už jí začínal jít na nervy. „No, *my* bychom to nezvládli.“

„Třeba je Tankado lepší než my.“

„Třeba,“ odtušila Susan a pokrčila rameny ve snaze předstírat nezájem.

„Chvilku jsme si psali,“ nadhodil lhostejně Hale. „Tankado a já. Vědělas to?“

Když Susan opět vzhlédla, musela se hodně snažit, aby na sobě nedala znát, jak ji to šokovalo. „Vážně?“

„Jo. Když jsem rozkryl algoritmus Skokana, napsal mi – prý jsme bratři v globálním boji za soukromí na síti.“

Susan měla co dělat, aby utajila úžas. *Hale se osobně zná s Tankadem!* Přece jen se jí však podařilo poměrně zdařile předstírat, že ji jeho vychloubání nijak zvlášť nezajímá.

A Hale pokračoval. „Blahopřál mi k tomu, že jsem odhalil zadní vrátka Skokana. Podle něj to prý je bod ve prospěch práva civilistů z celého světa na soukromí. Musíš uznat, Susan, že ta pojistka ve Skokanu byla obyčejná podpásovka. Číst e-maily celému světu? Jestli tě zajímá můj názor, tak Strathmore si *zasloužil*, aby ho při tom někdo přistihl.“

„Gregu,“ vyjela Susan a jen s největším úsilím potlačovala vztek, „ta pojistka tam byla proto, aby NSA mohl dekódovat e-maily, které by ohrožovaly bezpečnost téhle země.“

„Vážně?“ Hale nevěřícně zakroutil hlavou a zatvářil se jako nevinátko. „A šmírování řadových občánků by byl jen příjemný vedlejšák?“

„My řadové občany nešmírujeme a ty to dobře víš. FBI může taky napíchnout telefon, ale to ještě neznamená, že odposlouchává *každý* uskutečněný hovor.“

„Kdyby měla dost lidí, dělala by to.“

Susan tu poznámku ignorovala. „Vláda by měla mít právo zachytávat informace, které ohrožují obecné blaho.“

„Kristepane,“ vzdychl Hale, „ty mluvíš, jako by ti už Strathmore úplně vypláchnul mozek. Přece až moc dobře víš, že FBI nemůže odposlouchávat, co chce, protože k tomu potřebuje soudní příkaz. Napíchnutý veřejný kódovací systém by ale znamenal, že NSA bude mít možnost šmírovat *kohokoli, kdykoli a kdekoli*.“

„Máš pravdu – protože tu možnost bychom *měli* mít!“ vyjela Susan a hlas jí náhle zdrsnel. „Kdybys tu pojistku ve Skokanu neodhalil, měli bychom přístup ke *každému* kódu, který potřebujeme rozluštit, a ne jen k těm, které vyřeší TRANSLTR.“

„Kdybych na ni nepřišel já,“ namítl Hale, „přišel by na ni někdo jiný. Když jsem to zveřejnil, zachránil jsem vám kůži. Dovedeš si představit ty následky, kdyby už byl Skokan v oběhu, až by se ta zpráva dostala ven?“

„Každopádně nám teď ale jdou po krku paranoidní ochránci elektronických hranic, kteří si myslí, že máme takováhle zadní vrátka ve všech svých algoritmech,“ kontrovala Susan.

„A nemáme?“ rýpl si jedovatě Hale.

Susan ho sjela ledovým pohledem.

„Hele,“ snažil se Hale vycouvat, „teď už je to stejně jedno. Postavili jste TRANSLTR. Máte bezprostřední zdroj informací. Můžete si číst, co chcete, kdy chcete, a nikdo se na nic neptá. Vyhráli jste.“

„Nechtěl jsi snad říct vyhráli *jsme*? Pokud vím, pracuješ v NSA, nebo se snad něco změnilo?“

„Dočkáš se,“ broukl Hale.

„Neslibuj, abych se nezačala radovat.“

„Myslím to vážně. Jednoho dne odsud vypadnu.“

„To mě zlomí.“

V tu chvíli si Susan uvědomila, že se do Hala s takovou chutí obouvá, protože by na něj nejraději svalila vinu za všechno, co jí nevychází. S chutí by mu vynadala za Digitální pevnost, za problémy s Davidem i za to, že teď není ve Smoky Mountains. Nic z toho ale není jeho vina. Halovou jedinou chybou je jeho vlezlost. Ona ale musí zůstat nad věcí. Jako hlavní dešifrantka je povinna udržet na oddělení klid zbraní a lidi vést a učit, nikoli rozdělovat. Hale je prostě mladý a naivní.

Podívala se na něj. Napadlo ji, jaká je škoda, že Hale má talent na to, aby se stal pro její oddělení přínosem, ale přitom pořád ještě nepochopil význam toho, co NSA vlastně dělá.

„Gregu,“ pronesla už zase vyrovnaným a sebejistým hlasem, „jsem dneska pod dost velkým tlakem, tak se nediv, že mě nakrkne, když o nás mluvíš, jako bychom byli nějací internetoví šmíráci. Tahle organizace byla založena s jediným cílem – chránit bezpečnost téhle země. To samozřejmě znamená, že musíme čas od času zatřást nějakým tím stromem a podívat se, jestli z něho nepadají shnilotiny. Podle mě většina občanů část soukromí docela ráda obětuje, když budou vědět, že ti špatní nemohou nekontrolovaně řádit.“

Hale mlčel.

„Dřív nebo později,“ pokračovala Susan v argumentaci, „se každý člověk v téhle zemi někomu s něčím svěří. Po síti běhá spousta dobrých věcí, ale mezi nimi je zamíchaná taky spousta těch druhých. Někdo musí

mít možnost to sledovat a oddělovat dobré od špatného. A to je naše práce. Naše povinnost. Ať se nám to líbí nebo ne, demokracii od anarchie odděluje jen hodně křehká brána a tu stráží Úřad národní bezpečnosti.“

Hale zamyšleně přikývl. „*Quis custodiet ipsos custodes?*“

Susan se zatvářila poněkud nechápavě.

„To je latinsky,“ informoval ji Hale. „Znamená to něco jako ,kdo bude hlídat hlídače?““

„Nechápu,“ prohlásila Susan. „*Kdo bude hlídat hlídače?*“

„Jo. Jestli jsme my hlídači společnosti, tak kdo bude dohlížet na *nás*? Kdo zajistí, abychom *my* nebyli nebezpeční?“

Susan přikývla, ale nevěděla hned jak odpovědět.

Hale se usmál. „Takhle Tankado končil všechny svoje dopisy. Bylo to jeho oblíbené úsloví.“

32

David Becker stál na chodbě před apartmá 301. Věděl, že tam někde za těmi ozdobně vyřezávanými dveřmi je ten prsten. *Věc národní bezpečnosti*.

Zevnitř na chodbu dolehly jakési zvuky. Rozeznal tlumený hovor. Pak zaklepal.

„*Ja?*“ ozvalo se z pokoje.

Becker mlčel.

„*Ja?*“

Dveře se na škvírku pootevřely a Becker spatřil kulatý otlý mužský obličej.

Zdvořile se usmál. Protože neznal mužovo jméno, zkusil to jinak. „*Deutscher, ja?*“ zeptal se. „Němec, že?“

Muž nejistě přikývl.

Becker tedy pokračoval dokonalou plynou němčinou. „Mohl bych s vámi na chvilku mluvit?“

Muž se zatvářil poněkud stísněně. „Co chcete?“

Becker si uvědomil, že tohle si měl promyslet a nacvičit dřív, než drze zaklepal na dveře cizincova apartmá. Narychlo teď hledal vhodná slova. „Máte něco, co potřebuju.“

Tak tohle tedy rozhodně vhodná slova nebyla. Němec přimhouřil oči.

„*Ein Ring,*“ upřesnil Becker. „Prsten. Máte prsten.“

„Zmizte,“ zavrčel Němec a chystal se zavřít dveře. Becker do škvíry bez dlouhého přemýšlení vsunul nohu. Vzápětí toho zalitoval.

Němec vyvalil oči. „Co to děláte?“ vyjel na Beckera.

Becker věděl, že je v tom až po uši. Nervózně se rozhlédl po chodbě. Už ho vyhodili z kliniky a o další podobný zážitek nestál.

„Dejte tu nohu pryč!“ zaburácel Němec.

Becker se mu rychle podíval na těstovité ruce. Po prstenu ani stopy. *Jsem už tak blízko*, pomyslel si. „*Ein Ring!*“ zopakoval, ale to už se mu dveře přibouchly před nosem.

David Becker na honosně zařízené hotelové chodbě dlouhou dobu jen bezradně postával. Nedaleko visela replika díla Salvatora Dalího. „To sedí,“ zasténal. *Surrealismus. Věším v nějakém absurdním snu*. Ráno se vzbudil ve své posteli a skončil ve Španělsku, kde se dobývá do cizího hotelového pokoje a pátrá po nějakém magickém prstenu.

Do reality ho vrátila vzpomínka na Strathmorova příkrá a nesmlouvavá slova: *Musíte ten prsten najít*.

Becker se zhluboka nadechl a vytěsnil ta slova z mysli. Chce jet domů. Ohlédl se zpátky po dveřích s číslem 301. Tam, za nimi je jeho zpáteční jízdenka – zlatý prsten. Stačí ho dostat, a je to.

Zvolna a soustředěně vydechl a rázně vykročil k apartmá 301. Tam razantně zaklepal na dveře. Nejvyšší čas přitvrdit.

Němec prudce otevřel a už se nadechoval k hlasitému protestu, ale Becker ho předešel. Zamával mu před očima členskou kartou svého squashového klubu a vyštkl: „*Polizei!*“ Pak se kolem něj protlačil do pokoje a rozsvítil.

Němec šokovaně přivřel oči. „*Was...*“

„Ticho!“ přešel Becker do angličtiny. „Máte tady prostitutku?“ Rozhlédl se po pokoji. Tak luxusně zařízené apartmá ještě neviděl. Růže, šampaňské, obrovská postel s nebesy... Ale Rocío nikde. Dveře do koupelny byly zavěšené.

„*Prostituiert?*“ Němec se nejistě ohlédl po dveřích do koupelny. Byl ještě mohutnější, než si ho Becker představoval. Chlupatý hrudník mu začínal hned pod trojitou bradou a plynule přecházel v obrovskou klenbu gigantického břicha. Pásek bílého froté županu se znakem hotelu Alfons XIII. mu kolem pasu sotva stačil.

Becker se podíval obrovi do očí tak vyzývavě a drze, jak jen to dokázal. „Jak se jmenujete?“

Němec začal očividně ztrácet půdu pod nohama. „Co chcete?“

„Jsem z cizineckého oddělení policie v Seville. Máte tady na pokoji prostitutku?“

Němec znovu nervózně pohlédl na zavřené dveře do koupelny. Zjevně váhal. „Ja,“ přiznal nakonec.

„Víte, že je to ve Španělsku nezákonné?“

„Nein,“ lhal Němec, jako když tiskne. „To jsem nevěděl. Hned ji pošlu pryč.“

„Obávám se, že na to už je pozdě,“ prohlásil Becker autoritativně. Beze všeho se začal proměnovat po pokoji. „Mám pro vás návrh.“

„*Ein Vorschlag?*“ Němec zalapal po dechu. „Návrh?“

„Ano. Buďto vás okamžitě odvedu na komisařství...“ Becker si dopřál dramatickou pauzu a protáhl si prsty na rukou, až mu zapraskalo v kloubech.

„Nebo co?“ zeptal se Němec s očima vykulenýma strachem.

„Nebo uděláme obchod.“

„Jaký obchod?“ Němec už o úplatnosti a zkorumpovanosti španělské Guardia Civil slyšel hotové zkazky.

„Máte něco, co chci,“ pokračoval Becker.

„Ale jistě, samozřejmě!“ začal se Němec s vynuceným úsměvem na tváři přímo rozplývat. Namířil si to rovnou k peněžence odložené na prádelníku. „Kolik?“

Becker nechal poklesnout čelist, aby byl výraz předstíraného rozhořčení dokonalý. „Vy se pokoušíte uplatit představitele zákona ve službě?“ zahřměl.

„Ne! Jistěže ne! Jen jsem si myslel...“ Tlust'och peněženku zas rychle odložil. „Já... já...“ Očividně už byl úplně zmatený. Ztěžka dosedl na roh postele a sepal ruce. Lůžko pod jeho vahou jen zasténalo. „Omlouvám se.“

Becker vytáhl z vázy uprostřed pokoje růži, lhostejně k ní přivoněl a nechal ji vypadnout z prstů na podlahu. Náhle se k Němci prudce otočil. „Co mi můžete říct k té vraždě?“

Němec zbělel jako křída. „*Mord?* Vražda?“

„Ano. Co ten Asiat dnes ráno v parku? To byla vražda. *Ermordung*.“ S německým výrazem pro vraždu se Becker přímo mazlil. *Ermordung*. Znělo to tak hrozivě...

„*Ermordung?* On... on byl...?“

„Ano.“

„Ale... ale to není možné,“ lapal Němec po dechu. „Byl jsem u toho. Dostal srdeční záchvat. Viděl jsem to. Žádná krev. Žádné střelení.“

Becker pohrdlivě zavrtěl hlavou. „Vždycky to není tak, jak to na první pohled vypadá.“

Němec byl čím dál tím sinalejší.

Becker se musel v duchu smát. Lež se osvědčila. Chudák Němec se koupal ve vlastním potu.

„C-c-co chcete?“ vykoktal. „Já nic nevím.“

Becker začal rázovat po pokoji. „Ten zavražděný měl zlatý prsten. Potřebuju ho.“

„Já... já ho nemám.“

Becker trpitelsky vzdychl a vědoucně ukázal na dveře do koupelny. „A co Rocío? Dewdrop?“

Muž změnil barvu z bílé na nachovou. „Vy znáte Dewdrop?“ Otřel si z masitého rudého čela pot, až si zmáčel rukáv froté županu. Už se chystal promluvit, když se dveře do koupelny prudce otevřely.

Oba muži vzhledli.

Na prahu stála Rocío Eva Granadová. Připomínala zjevení. Dlouhé splývající rezavé vlasy, dokonalá snědá pleť, hluboké tmavohnědé oči a vysoké hladké čelo. Měla na sobě sněhobílý froté župan stejně jako Němec. Páskem ho měla pevně utažený přes boky a u krku se jí volně rozvíral, takže odhaloval opálené poprsí. Do pokoje vstoupila jako sebevědomí samo.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptala se hrdelní angličtinou.

Becker se na tu úchvatnou krásku upřeně zadíval a bez mrknutí oka chladně prohlásil: „Potřebuji ten prsten.“

„Kdo jste?“ zeptala se.

Becker přešel do španělštiny s dokonalým andaluským přízvukem. „Guardia Civil.“

Zasmála se. „Nesmysl,“ odvětila rovněž španělsky.

Becker se nemohl zbavit dojmu, že se něco zadrhlo. Rocío bude zjevně poněkud tvrdší oříšek než její klient. „Nesmysl?“ zopakoval po ní a snažil se zachovat chladnou hlavu a nevypadnout z role. „Mám vás vzít s sebou, abych vám to dokázal?“

Rocío se ušklíbla. „Nerada bych vás ztrapnila přijetím té nabídky. Tak co jste zač?“

Becker se dál držel své legendy. „Jsem od sevillské policie.“

Rocío k němu výhrůžně přistoupila. „Já znám každého policajta, co tu slouží. Jsou to mí nejlepší zákazníci.“

Becker cítil, jak ho tím plamenným pohledem propaluje skrz naskrz. Rozhodl se proto k výpadu. „Patřím ke zvláštní cizinecké skupině. Dejte mi ten prsten, nebo vás budu muset vzít na okrsek a...“

„A co?“ zeptala se a v předstíraném očekávání povytáhla obočí.

Becker zmlkl. Tohle už začínalo být nad jeho síly. Plán se obrátil proti němu. *Proč to nespoklí?*

Rocío k němu přistoupila ještě blíž. „Nevím sice, kdo jste ani co chcete, ale jestli odsud okamžitě nevypadnete, zavolám hotelovou ochranku a *opravdová* Guardia vás sebere za neoprávněné vystupování jménem policie.“

Becker sice věděl, že by ho Strathmore dostal z vězení do pěti minut, bylo mu však velmi jasně naznačeno, že tato záležitost má být vyřízena diskrétně. Nechat se zatknout určitě nebylo součástí plánu.

Rocío se zastavila pár kroků před Beckerem a hypnotizovala ho zlostným pohledem.

„Tak fajn,“ vzdychl Becker a dal si záležet, aby jeho hlas zněl skutečně poraženecky. Přestal i s předstíráním místního akcentu. „Nejsem od sevillské policie. Jistá americká vládní organizace mě poslala, abych našel ten prsten. Víc vám prozradit nemohu. Jsem ale zplnomocněn vám za něj zaplatit.“

V pokoji se rozhostilo ticho.

Rocío nechala jeho slova doznít, a teprve pak se mazaně usmála. „A ani to nebolelo, co?“ zeptala se, sedla si do křesla a přehodila nohu přes nohu. „Kolik?“

Becker s námahou potlačil úlevný povzdech. Takže nebude muset dál ztrácet čas. Konečně se jde rovnou k věci. „Mohu vám zaplatit sedm set padesát tisíc peset. Pět tisíc amerických dolarů.“ Byla to polovina peněz, které měl u sebe, ten prsten však nejspíš stál sotva desetinu.

Rocío povytáhla obočí. „To je spousta peněz.“

„Ano, to je. Dohodneme se?“

Rocío zavrtěla hlavou. „Kéž bych mohla říci ano.“

„Milion peset?“ vyhrkl Becker. „To je všechno, co mám.“

„No tak, no tak,“ usmála se. „Vy Američani zrovna moc smlouvat neumíte. U nás byste s tím dlouho nevydrželi.“

„Hotově, hned teď,“ kul Becker železo, dokud bylo žhavé, a sáhl po obálce v saku. *Prostě už chci domů.*

Rocío zavrtěla hlavou. „Nemůžu.“

Becker se vztekle nasupil. „Proč ne?“

„Protože už ten prsten nemám,“ vysvětlila mu omluvně kráska. „Prodala jsem ho.“

33

Tokugen Numataka hleděl z okna a přecházel po kanceláři jako šelma v kleci. North Dakota se mu stále ještě neozval. *Zatracení Američani! Nemají vůbec smysl pro dochvilnost!*

Zavolal by North Dakotovi sám, ale neměl jeho telefonní číslo. Byznys, při němž třímal v ruce taktovku někdo jiný, se Numatakovi z duše protivil.

Už na začátku ho napadlo, že by ty Dakotovy telefonáty mohly být podvod některého z jeho japonských konkurentů, kteří se ho snaží přechytračit. Nyní se ty prvotní pochyby opět vynořily v plné síle. Numataka usoudil, že bude potřebovat víc informací.

Vyrazil z kanceláře a vydal se hlavní chodbou Numatechu doleva. Zaměstnanci, kolem nichž rázoval, se uctivě ukláněli. Numataka nebyl tak naivní, aby si myslel, že ho mají doopravdy rádi. Úklonou japonští zaměstnanci tradičně zdravili i ty nejkrutější šéfy.

Numataka vrazil rovnou do hlavní telefonní ústředny společnosti. Všechny hovory přepojovala na dvanáctikanálovém spojovacím terminálu Corencu 2000 jediná operátorka. Měla sice plné ruce práce, ale když Numataka vešel, vyskočila a uklonila se.

„Sedněte si,“ vyštěkl.

Poslechla.

„Dnes v šestnáct čtyřicet pět jsem měl na soukromé lince hovor. Můžete mi zjistit, odkud se volalo?“ Numataka by si byl v tu chvíli s chutí nakopal, že tohle nezkusil dřív.

Operátorka nervózně polkla. „Na tomhle terminálu nemáme identifikaci volajícího, pane. Ale mohu se spojit s telefonní společností. Určitě nám pomohou.“

O tom, že by telefonní společnost pomoci vskutku mohla, neměl Numataka nejmenší pochybnosti. V tomto digitálním věku se soukromí stalo přežitkem minulosti. Záznamy existují prakticky o všem. Telefonní společnosti dokážou přesně zjistit, kdo volal a jak dlouho hovořil.

„Tak to udělejte,“ přikázal Numataka. „A dejte mi vědět, co jste zjistila.“

Susan seděla o samotě v Uzlu 3 a čekala na odezvu stopaře. Hale se rozhodl vyjít ven trochu se provětrat. Susan mu za to rozhodnutí byla nesmírně vděčná. Ani v momentální samotě se jí však nedařilo utéci nepříjemným myšlenkám. Uvědomila si, že se jí honí hlavou ta nová souvislost. Tankado a Hale.

„Kdo bude hlídat hlídače?“ opakovala si pro sebe. *Quis custodiet ipsos custodes?* Ta slova jí bez ustání vířila hlavou. Konečně ty myšlenky násilím zaplašila.

Vrátila se ve svých úvahách k Davidovi. Doufala, že je v pořádku. Pořád jaksi nemohla uvěřit, že je ve Španělsku. Čím dřív najdou klíče k tomu algoritmu a všechno to skončí, tím lépe.

Ztratila pojem o čase. Už si ani neuvědomovala, jak dlouho tu sedí a čeká na odezvu stopaře. Dvě hodiny? Tři? Vyhledla prosklenou stěnou do pusté haly dešifrovacího oddělení a v duchu se modlila, aby už terminál pípnul. Ticho však nenarušil sebemenší zvuk. Slunce už zapadlo a zářivky ovládané automatickým osvětlovacím systémem se jí rozsvítily nad hlavou. Susan začínala mít pocit stále větší časové tísně.

Pohlédla na monitor a zamračila se. „Tak dělej,“ broukla, „času jsi měl dost.“ Položila dlaň na myš a proklikala se do stavového řádku programu. „Jak dlouho už vlastně jedeš?“

Otevřela si okno stavového řádku, kde nechyběly ani digitální hodiny podobně jako v monitoringu TRANSLTRu. Ukazovaly čas uplynulý od spuštění stopaře. Susan se na monitor upřeně zahleděla a čekala, že uvidí záznam hodin a minut, které už uběhly. Spatřila však něco úplně jiného a ztuhla jí z toho krev v žilách.

STOPAŘ UKONČEN

„Ukončen?“ zasípala. „Proč?“

V náhlém návalu paniky začala zuřivě prohledávat všechna data ve snaze najít v programu povely, které by pro stopaře znamenaly pokyn k ukončení. Její pátrání však vyznělo naprázdno. Vypadalo to, že se stopař zastavil sám od sebe. Susan věděla, že to může znamenat jediné – stopař má mouchy.

„Mouchy“ Susan považovala za to nejstrašnější na celém programování. Jelikož se počítače řídí naprosto přesným sledem operací, mají na jejich

chod často zhoubný vliv i zdánlivě naprosto bezvýznamné programovací chybičky. Obyčejná syntaktická chyba – stačilo dát místo pomlčky tečku – dokázala srazit do kolen celé počítačové systémy. Susan často myslela na to, jak legračně tenhle termín vznikl.

Bylo to v době, kdy v laboratořích Harvardu fungoval první počítač na světě – Mark 1, obrovská změť elektromechanických okruhů vybudovaná v roce 1944, která zabrala celý sál. Jednoho dne se počítač porouchal a nikdo nebyl schopen odhalit příčinu. Po hodinách pátrání konečně jeden z operátorů laboratoře na problém přišel – na jednu z nesčetných obvodových sběrnic si sedla můra a zkratovala ji. Od té doby se nevysvětlitelným závadám počítačů začalo říkat mouchy.

„Tak na tohle nemám čas,“ zasyčela Susan.

Najít v programu mouchu byl proces, který mohl trvat i několik dní. Bylo zapotřebí projít tisíce řádků programu, než se našla jediná drobounká chybička. Bylo to totéž jako pročitat celou encyklopedii kvůli jedinému chybně vytištěnému písmenku.

Susan věděla, že má jedinou možnost – spustit stopaře znovu. Zrovna tak ale věděla, že program s téměř stoprocentní jistotou narazí zase na tutéž závadu a opět se sám ukončí. A odstranění závady z programu bude vyžadovat čas – čas, kterého se jí a Strathmorovi tak zoufale nedostává.

Jak ale civěla na monitor a lámala si hlavu, kde udělala chybu, uvědomila si, že tu něco nedává smysl. Tentýž program přece použila bez jakýchkoli problémů minulý měsíc. Proč by se v něm tedy měla tak najednou objevit závada?

A jak nad tím tak hloubala, znovu se jí vybavila Strathmorova slova. *Pokoušel jsem se toho vašeho stopaře odeslat sám, ale pořád mi chodila naprosto nesmyslná data.*

Ta slova jí zněla v uších jako zaseknutá deska. *Pořád mi chodila naprosto nesmyslná data. Pořád mi chodila...*

Naklonila hlavu ke straně. Je to možné? Mohla mu chodit data?

Pokud Strathmore ze stopaře dostával nějaká data, pak musel fungovat. Nesmyslná byla podle Susan jen proto, že Strathmore zadal nesprávné vyhledávací řetězce, ale stopař jako takový funguje.

Okamžitě jí došlo, že zbývá jediné vysvětlení, proč se stopař sám zastavil. Interní chyby programu nebyvaly jedinou příčinou závad; někdy se projevovaly i vlivy *vnější* – energetické rázy, prachové částice na tištěných spojích, vadné kabelové spoje... Dosud ji ani nenapadlo brát to v úvahu, protože hardware byl v Uzlu 3 vždy v dokonalém stavu.

Vstala a rychle zamířila přes celý Uzel 3 k veliké knihovně plné technických příruček. Popadla složku ve spirálové vazbě s označením SYS-OP a začala v ní listovat. Když našla, co hledala, odnesla si manuál k terminálu, posadila se a zadala několik povelů. Pak vyčkávala, až počítač projede seznam pokynů zadaných v průběhu uplynulých tří hodin. Doufala, že průzkum odhalí nějaké narušení zvenčí – příkaz k zastavení vyvolaný výkyvem v přívodu energie nebo defektním čipem.

Za okamžik už to v terminálu píplo. Susan cítila, jak se jí zrychlil pulz. Se zatajeným dechem se zahleděla na monitor.

CHYBA KÓD 22

To v Susan znovu roznítilo jiskřičku naděje. Byla to svým způsobem skutečně dobrá zpráva. Když se při vyhledávání našel chybový kód, znamenalo to, že je stopař v pořádku. Jeho chod byl zřejmě ukončen vlivem externí anomálie, která už se s největší pravděpodobností nebude opakovat.

CHYBA KÓD 22 Susan pátrala v paměti a pokoušela se vybavit si, co vlastně kód 22 označuje. Selhání techniky byla v Uzlu 3 natolik vzácná, že si číselné kódování jednotlivých typů poruch ani nepamatovala.

Zalistovala v manuálu a našla si seznam chybových kódů.

19: VADNÁ PEVNÁ SOUČÁST

20: RÁZ STEJNOSMĚRNÉHO PROUDU

21: SELHÁNÍ MÉDIA

Když došla k číslo 22, zarazila se a dlouze se na stránku zahleděla. Pak se zmateně podívala na monitor. Potom ještě jednou.

CHYBA KÓD 22

Susan se zamračila a vrátila se k operačnímu manuálu. To, co tam našla, jí nedávalo smysl. Vysvětlení bylo prosté:

22: MANUÁLNÍ UKONČENÍ

Becker na Rocío šokovaně civěl. „Vy jste ten prsten *prodala*?“

Když prostitutka přikývla, rozvlnily se jí hedvábně hebké ryšavé vlasy po ramenou.

Becker se snažil namluvit sám sobě, že to všechno není pravda. „Ale... vždyť...“

Pokrčila rameny a španělsky dodala: „Jedné dívce kousek od parku.“

Becker cítil, jak se mu podlamují nohy. *To přece nemůže být pravda!*

Rocío se omluvně usmála a ukázala na Němce. „*Él quería que lo guardara*. On si ho chtěl nechat, ale já jsem odmítla. Mám v sobě krev *gitanas*, cikánů. My *gitanas*, kromě toho že máme rezavé vlasy, jsme velice pověřiví. A prsten od umírajícího, to není dobré znamení.“

„Znáte tu dívku?“ pustil se do ní Becker.

Rocío povytáhla obočí. „Koukám, že vy ten prsten doopravdy chcete, co?“

Becker suše přikývl. „Tak komu jste ho prodala?“

Obrovitý Němec seděl jako hromádka – nebo spíš hromada – neštěstí na posteli. Jeho romantický večer byl v troskách a on nechápal proč. „*Was passiert?*“ zeptal se nervózně. „Co se děje?“

Becker mu vůbec nevěnoval pozornost.

„Vlastně jsem ho ani neprodala,“ pokrčila rameny Rocío. „Zkusila jsem to, ale to děcko nemělo žádné peníze. Tak jsem jí ho nakonec dala. Vědět, s jak velkorysou nabídkou přijdete, schovala bych si ho pro vás.“

„Proč jste z toho parku odešli?“ pokračoval ve vyptávání Becker. „Zemřel tam člověk. Proč jste nepočkali na policii a nedali ten prsten jí?“

„Nabízím řadu služeb, pane Beckere, ale trable mezi ně nepatří. A kromě toho to vypadalo, že to tam má pod kontrolou ten starý pán.“

„Kanaďan?“

„Ano. To on zavolal sanitku. Rozhodli jsme se zmizet. Neviděla jsem důvod, proč by měl mít můj klient nebo já opletačky s policií.“

Becker jako duchem nepřítomný přikývl. Pořád ještě se snažil smířit s tím krutým osudovým zvratem. *Tak ona ten šmuk prostě dala pryč!*

„Já jsem se tomu umírajícímu pokoušela pomoci,“ vysvětlovala Rocío. „Ale vypadal, že o to ani nestojí. Začalo to tím prstenem – pořád nám ho strkal pod nos. Měl takové tři zmrzačené, pokroucené prsty. Pořád k nám vztahoval ruce, jako bychom si ten prsten měli vzít. Já jsem ho nechtěla, ale tady můj přítel ho nakonec vzal. A pak ten člověk umřel.“

„A zkoušeli jste masáž srdce?“ otázal se Becker.

„Ne. Ani jsme se ho nedotkli. Mého přítele to vyděsilo. Je sice silný, ale poseroutka.“ Svůdně se na Beckera usmála. „Nemusíte se bát – španělsky neumí ani slovo.“

Becker se zamračil. Pořád mu nešly do hlavy ty podlitiny na Tankadově hrudníku. „A záchranáři mu masáž dělali?“

„Nemám ponětí. Řekla jsem vám přece, že jsme odešli dřív, než přijeli.“

„Chcete říct potom, co jste *ukradli* ten prsten,“ zavrčel Becker.

Rocío ho sjela zlobným pohledem. „My jsme ho neukradli. Ten člověk umíral a bylo jasné, že nám ho dává. Splnili jsme jen jeho poslední přání.“

Becker si uvědomil, že na ni byl zbytečně tvrdý. Rocío měla pravdu. On sám by nejspíš udělal tutéž pitomost. „Ale pak jste ten prsten dala nějaké dívce.“

„Jak jsem vám řekla. Ten prsten mi naháněl strach. To děvče bylo samý šperk, a tak jsem si myslela, že by jí mohl udělat radost.“

„A jí nepřípadalo divné, že jste jí jen tak *darovala* prsten?“

„Ne. Řekla jsem jí, že jsem ho našla v parku. Myslela jsem, že mi za něj nabídně nějaké peníze, ale nedočkala jsem se. Bylo mi to jedno. Prostě jsem se ho chtěla zbavit.“

„Kdy jste jí ho dala?“

Rocío pokrčila rameny. „Dnes odpoledne. Asi tak hodinu po tom, co jsem ho dostala.“

Becker se podíval na hodinky. Bylo 23.48. Stopa byla osm hodin stará. *Co tady ksakru dělám? Měl jsem být ve Smoky Mountains.* Vzdychl si a položil Rocío jedinou otázku, která ho napadla. „Jak ta dívka vypadala?“

„*Era un punki*,“ odpověděla Rocío.

Becker se na ni nejistě podíval. „*Un punki*?“

„*Sí. Punki*.“

„Jako punkerka?“

„Ano, punk,“ řekla anglicky se silným přízvukem a rychle zase přešla do španělštiny. „*Mucha joyería*. Samá cetka. A v uchu měla takový divný přívěsek. Myslím, že to byla lebka.“

„V Seville jsou punkeři?“

Rocío se usmála. „*Todo bajo el sol*. Všechno, co najdete pod sluncem.“ Bylo to heslo sevillských úřadů pověřených podporou cestovního ruchu.

„Řekla vám, jak se jmenuje?“

„Ne.“

„A říkala, kam má namířeno?“

„Ne. Španělsky mluvila mizerně.“

„To nebyla Španělka?“ zeptal se Becker.

„Ne. Podle mě Angličanka. A měla hodně divokou barvu vlasů – červenou, bílou a modrou.“

Becker si zkusil to bizarní stvoření představit a přimhouřil oči. „Třeba to byla Američanka,“ namítl.

„To bych neřekla,“ odvětila Rocío. „Měla na sobě tričko, co vypadalo jako britská vlajka.“

Becker otupěle přikývl. „Fajn. Červeno-bílo-modré vlasy, tričko s britskou vlajkou, lebka v uchu. Co dál?“

„Nic. Prostě normální punkerka.“

Normální punkerka? Becker pocházel ze světa triček s univerzitními emblémy a velice konzervativních účesů. Dívku, kterou mu Rocío popisovala, si ani nedokázal představit. „Nevzpomenete si ještě na něco?“ naléhal.

Rocío se na okamžik zamyslela. „Ne,“ zavrtěla pak hlavou. „To je všechno.“

Přesně v tu chvíli hlasitě zavržala postel, jak se na ní Rocíin klient nervózně zavrtěl. Becker se k němu otočil a oslovil ho plynouou němčinou: „Ještě něco, podle čeho bych tu punkerku s prstenem mohl najít?“

Nastala dlouhá pauza. Vypadalo to, že obr má něco na srdci, jen neví, jak do toho. Spodní ret se mu na okamžik zachvěl, pak opět znehybněl, a teprve pak Němec promluvil. Tři slova, která ze sebe vypravil, byla určitě anglicky, jen byla kvůli příšernému německému akcentu sotva srozumitelná. „Vypadni a chcípni.“

Becker v šoku zapomněl zavřít ústa. „Prosím?“

„Vypadni a chcípni,“ opakoval tlust'och a pokusil se napodobit italský posunek plesknutím masité levé dlaně o stejně tučné pravé předloktí.

Becker toho měl ten den za sebou příliš, než aby ho to urazilo. *Vypadni a chcípni? Co se to stalo s panem poseroutkou?* Otočil se zpátky k Rocío a španělsky poznamenal: „Vypadá to, že jsem návštěvu poněkud přetáhl.“

„Z toho si nic nedělejte,“ zasmála se. „Obyčejná frustrace. Dostane, co potřebuje.“ Pohodila hřívou rezavých vlasů a mrkla.

„Opravdu už vás nenapadá nic, co by mi mohlo nějak pomoci?“ zkusil to ještě naposledy.

Rocío zavrtěla hlavou. „To je všechno. Nikdy ji nenajdete. Sevilla je velké město. A umí být zrádná.“

„Udělám, co bude v mých silách.“ *Je to věc národní bezpečnosti.*

„Kdyby se vám nedařilo,“ ozvala se Rocío s pohledem upřeným na kapsu Beckerova saka, z níž se drala naditá obálka, „zastavte se. Můj přítel

bude spát, můžete být klidný. Stačí potichu zaklepat, já seženu jiný pokoj a poznáte Španělsko tak, že na to do smrti nezapomenete.“ Svůdně našpulila rty.

Becker se přinutil k zdvořilému úsměvu. „Už bych měl jít.“ Ještě se Němci omluvil, že mu kazil večer.

Obr se plaše pousmál. „*Keine Ursache.*“

Becker vykročil ke dveřím. *Bez problémů? A co to ,vypadni a chcípni‘?*

36

„Manuální ukončení?“ Susan civěla na monitor jako hypnotizovaná.

Věděla, že žádný povel k manuálnímu ukončení nezadala. Rozhodně ne úmyslně. Napadlo ji, jestli snad nešťastnou náhodou nestiskla nesprávnou sérii kláves.

„To není možné,“ zamumlala. Podle záznamu byl příkaz k manuálnímu ukončení zadán před necelými dvaceti minutami. Susan věděla, že to jediné, co v uplynulých dvaceti minutách zadávala, byl její privátní kód, než odešla ven promluvit si se šéfem. Představa, že by počítač přijal kód jako povel k ukončení programu, byla naprosto absurdní.

Ačkoli si byla jistá, že je to ztráta času, vyvolala si na monitoru záznam funkcí programu ScreenLock, aby se ujistila, že byl privátní kód zadán správně. Samozřejmě byl.

„Tak odkud přišlo to manuální ukončení?“ vyjela zlostně.

Zamračila se a zavřela okno programu ScreenLock. Zlomek sekundy předtím, než okno zmizelo, si však něčeho všimla. Znovu okno otevřela a začala studovat jednotlivá data. Nedávalo to smysl. Byl tu záznam o „zamčení“ monitoru, když opouštěla Uzel 3, čas následujícího „odemčení“ jí však připadal nesmyslný. Mezi oběma záznamy byl rozestup necelé minuty. Susan přitom s naprostou jistotou věděla, že se šéfem strávila venku delší dobu.

Přejela pohledem celé okno. To, co spatřila, ji šokovalo. S odstupem tří minut tu byl záznam *dalšího* zamčení a odemčení. Podle záznamového protokolu tedy někdo její terminál odblokoval, zatímco byla pryč.

„To není možné!“ zasípala znovu. V úvahu připadal jedině Greg Hale a Susan si byla stoprocentně jistá, že jemu svůj přístupový kód nikdy neprozradila. V souladu s osvědčeným šifrovacím pravidlem si kód zvolila

náhodně a nikdy si ho nikam nezapsala. Bylo zhora nemožné, aby Hale správnou kombinaci pěti znaků uhodl z více než šedesáti milionů možností.

Záznamový protokol programu ScreenLock však hovořil naprosto jasně. Susan na něj užasle civěla. Zatímco byla pryč, Hale se jí nějak dostal do terminálu a ručně zadal povel k ukončení navigačního programu.

Otázka *jak* rychle ustoupila do pozadí a vystřídalo ji naléhavé *proč*. Hale neměl žádný motiv k proniknutí do jejího terminálu. Vůbec přece nevěděl, že pracuje se stopařem. *A i kdyby to věděl*, namítla v duchu Susan, *proč by mu mělo vadit, že se snažím vypátrat někoho, kdo si říká North Dakota?*

Nezodpovězené otázky jí v hlavě vířily jedna přes druhou. „Pěkně popořadě,“ řekla si nahlas. S Halem se vypořádá až potom. Nyní se soustředila na to, co bylo nutné zajistit především. Znovu aktivovala stopaře a stiskla klávesu ENTER. Z terminálu se ozvalo krátké pípnutí.

STOPAŘ ODESLÁN

Susan bylo jasné, že potrvá celé hodiny, než se od stopaře dočká nějaké odezvy. V duchu Hala proklínala a lámala si hlavu, jak se mohl dostat k jejímu přístupovému kódu a proč se tak zajímá o stopaře.

Vstala a rázně vykročila k Halovu terminálu. Monitor byl černý, poznala však okamžitě, že není zablokovaný, protože po okrajích vydával slabé záření. Dešifranti si terminály obvykle blokovali, jen když z Uzlu 3 večer odcházeli. Jinak jen ztlumili jas monitoru, což tu platilo jako nepsaný zákon, že k počítači nemá nikdo přistupovat.

Susan se naklonila nad Halův terminál. „Kašlu na nepsané zákony,“ prohlásila. „Oč ti jde, sakra?“

Rychle přejela pohledem pustou halu dešifrovacího oddělení a rozsvítila monitor. Jakmile se rozzářil, zjistila, že obrazovka je prázdná. Zamračila se, a protože nevěděla, jak dál, aktivovala vyhledávač a zadala heslo STOPAŘ.

Byla to sice střelba naslepo, pokud by se však v Halově počítači nacházel nějaký odkaz na její navigační program, vyhledávač by ho našel. Snad by to vneslo alespoň trochu světla do záhady, proč Hale stopaře ručně zastavil. Monitor vzápětí ožil.

ŽÁDNÝ ODKAZ NENALEZEN

Takže žádný záznam. Susan chvilku jen seděla a přemýšlela, co má vlastně hledat. Pak to zkusila znovu.

HLEDAT: SCREENLOCK

Monitor blikl a objevila se na něm celá série bezvýznamných informací. Nikde žádný náznak, že by měl Hale v počítači kopie Susanina přístupového kódu.

Susan hlasitě vzdychla. *Tak jaképak programy dnes používal?* Přepnula v hlavní nabídce do volby „Recent Applications“ pro zjištění posledního používaného programu. Byl to Halův e-mailový server. Susan prohledala adresáře pevného disku a nakonec složku s elektronickou poštou našla diskrétně skrytou v jiném adresáři. Když ji otevřela, objevily se další složky – vypadalo to, že Hale má řadu e-mailových adres. Susan si s údivem všimla, že jedna z nich je anonymní. Otevřela složku, klikla na jednu starší příchozí zprávu a přečetla si ji.

Okamžitě zatajila dech. Ve zprávě stálo:

KOMU: NDAKOTA@ARA.ANON.ORG

OD: ET@DOSHISHA.EDU

OBROVSKÝ POKROK! DIGITÁLNÍ PEVNOST JE SKORO
HOTOVA, TOHLE POSUNE NSA O CELÁ DESETILETÍ
NAZPÁTEK!

Susan tu zprávu jako ve snách četla znovu a znovu. Když si otevírala další, uvědomila si, že se jí třesou ruce.

KOMU: NDAKOTA@ARA.ANON.ORG

OD: ET@DOSHISHA.EDU

ROTUJÍCÍ ČISTOPIS FUNGUJE! JE TO V MUTAČNÍCH
ŘETĚZCÍCH!

Sice to znělo nepředstavitelně, ale bylo to tak. Byl to e-mail od Enseie Tankada. Psal Gregu Halovi. Pracovali společně. Neúprosná pravda, která na Susan z terminálu přímo řvala, ji úplně ochromila.

Greg Hale je North Dakota?

Susan nedokázala odtrhnout zrak od monitoru. Stále se zoufale snažila přijít na jiné vysvětlení, ale žádné neexistovalo. Tohle byl důkaz – jasný a nevyvratitelný. Tankado použil k vytvoření funkce rotujícího čistopisu mutačních řetězců a Hale se s ním spolčil, aby srazil NSA na kolena.

„To...“ vykoktala Susan. „To... to není možné.“

Vzápětí se jí však vybavila Halova slova: *Tankado a já... chvíli jsme si psali... Strathmore riskoval, když mě sem vzal... Jednoho dne odsud vypadnu.*

Susan však stále ještě nebyla ochotna uvěřit tomu, co viděla na vlastní oči. Ano, Greg Hale je vlezlý a arogantní, ale není přece zrádce! Ví, co by Digitální pevnost pro NSA znamenala. Přece by se nezapojil do spiknutí, které ji mělo uvést do oběhu!

Jenže, uvědomila si vzápětí, pokud mu v tom nezabrání takové věci jako slušnost a čest, potom už nic. Vzpomněla si na případ s algoritmem přezdívaným Skokan. Greg Hale překazil úřadu plány už jednou. Proč by to nezkusil i podruhé?

„Ale Tankado přece...“ Susan byla zmatená na nejvyšší míru. *Jak by mohl takový paranoik jako Tankado důvěřovat člověku tak nespolehlivému, jako je Hale?*

Věděla však, že na ničem z toho teď sebestěně nezáleží. Teď bylo třeba okamžitě vyrazit za Strathmorem a oznámit mu, že jakousi ironickou hrou osudu mají Tankadova partnera rovnou pod nosem. Zajímalo by ji, jestli už Hale ví, že je Ensei Tankado po smrti.

Rychle začala Halovy e-mailové soubory zavírat tak, aby terminál zanechala v naprosto stejném stavu, jako když k němu usedla. Hale nesmí mít sebemenší podezření. Teď ještě ne. S úžasem jí došlo, že klíč k Digitální pevnosti bude nejspíš skryt přímo tady, v tomto počítači.

Když však zavírala poslední soubory, mihl se kolem prosklené stěny Uzlu 3 stín. Rychle vzhlédla a uviděla přicházet Grega Hala. Srdce se jí rozbušilo jako zběsilé. Byl už skoro u dveří.

„Ksaku!“ zaklela a změřila pohledem vzdálenost, která dělila Halův terminál od jejího. Věděla, že to nemůže stihnout. Hale už byl téměř na prahu.

Zoufale se rozhlédla po Uzlu 3 a zvažovala své možnosti. Za jejími zády se ozvalo cvaknutí aktivované dveřní západky. Ten zvuk v Susan probudil dávno zasuté instinkty. Odrazila se nohama v luxusních lodičkách, až se zabořily do nadýchaného koberce, a několika dlouhými skoky se ocitla u chladničky. Když se dveře Uzlu 3 s tlumeným sykotem otevřely, Susan právě zastavila před chladničkou tak prudce, až málem uklouzla. Trhnutím otevřela dveře. Skleněný džbánec v horní polici se povážlivě zakolébál, ale naštěstí to ustál.

„Vyhládlo?“ zeptal se Hale, sotva vkročil do místnosti, a zamířil k ní. Jeho hlas zněl klidně a frivolně jako obvykle. „Nedáš si se mnou tofu?“

Susan vydechla, a teprve pak se k němu otočila. „Ne, díky,“ zamítla jeho nabídku. „Já asi...“ Slova jí však uvázla v hrdle. Najednou zbledla jako stěna.

Hale se po ní znepokojeně podíval. „Co se stalo?“

Susan se kousla do rtu a upřeně se mu podívala do očí. „Nic,“ vypravila ze sebe, ale byla to lež. Halův terminál na protější straně místnosti jasně svítil. Zapomněla ho ztlumit.

37

V přízemí hotelu Alfons XIII. zamířil Becker unaveným krokem k baru. Trpaslík na druhé straně pultu před něj rozložil ubrousek. „*Qué bebe usted?* Co budete pít?“

„Nic, díky,“ odvětil Becker. „Potřeboval bych vědět, jestli jsou tady ve městě nějaké kluby pro punk rockery.“

Barman si ho nechápavě změřil. „Kluby? Pro punkery?“

„Jo. Scházejí se tu někde?“

„*No lo sé, señor.* Nevím. Určitě ne tady!“ Barman se usmál a zkusil to znovu. „Co takhle drink?“

Becker měl sto chutí chytit ho pod krkem. Nic nešlo tak, jak by mělo.

Vtom rozeznal tlumenou hudbu v reproduktorech umístěných pod stropem. *Brandenburgský koncert*, uvědomil si. *Číslo čtyři*. Loni se Susan u nich na univerzitě navštívili vystoupení proslulého orchestru, který hrál právě tuto skladbu. Náhle prudce zatoužil po její přítomnosti. Závan vzduchu od stropního ventilátoru mu připomněl, jak je venku. Představil si sám sebe, jak se za chvíli zase bude ploužit rozpálenými ulicemi Triany zamořenými drogami a hledat nějakou punkerku v tričku s britskou vlajkou. Znovu si vzpomněl na Susan. A pak uslyšel sám sebe říkat: „*Zumo de arándano*. Brusinkový džus.“

Barman znejistěl. „*Solo?*“ Brusinkový džus je sice ve Španělsku oblíbené pití, ale pít ho samotný, s tím se barman zjevně ještě nesetkal.

„*Sí,*“ odvětil Becker. „*Solo.*“

„*Echo un poco de Smirnoff?*“ zkusil to ještě barman s nabídkou vodky.

„*No, gracias.*“

„*Gratis,*“ lákal ho barman dál. „Na účet podniku.“

Beckerovi začínala třesit hlava. Představil si ty špinavé ulice Triany, dusivé vedro a dlouhou noc, kterou má před sebou. *A vlastně proč ne. Přikývl. „Sí. Échame un poco de vodka.“*

Barmanovi se očividně ulevilo. Otočil se na podpatku a pospíchal namíchat drink.

Becker se rozhlížel po naleštěném baru a ptal se sám sebe, jestli se mu to všechno jen nezdá. Všechno by bylo věrohodnější než skutečnost. *Jsem univerzitní učitel, pomyslel si, s tajným posláním.*

To už se barman opět přitočil k pultu a s rozmáchlým gestem před Beckera postavil drink. *„A su gusto, señor. Brusinky s kapkou vodky.“*

Becker mu poděkoval a zdvihl sklenici ke rtům. Usrkl a vzápětí se otrásl. *Tak tomuhle tady říkají kapka?*

38

Hale se zastavil na polovině cesty ode dveří k chladničce a vytřeštil na Susan oči. „Co se děje, Sue? Vypadáš hrozně.“

Susan se zoufale snažila potlačit narůstající strach. Tři metry od nich jasně zářil Halův monitor. „Jsem... jsem v pohodě,“ vypravila ze sebe, ale přes tlukot rozbušeného srdce sotva slyšela vlastní hlas.

Hale na ni civěl s nechápavým výrazem ve tváři. „Nechceš trochu vody?“

Susan nebyla schopna odpovědi. V duchu se proklínala. *Jak jsem jen mohla zapomenout ztlumit ten pitomý monitor?* Věděla, že v okamžiku, kdy se Hale dovítí, že se mu hrabala v počítači, pochopí rovněž, že už přišla na to, kdo je North Dakota. Přepadl ji strach, že Hale udělá cokoli, jen aby tato informace neopustila stěny Uzlu 3.

Dokonce už ji napadlo i dát se na útěk ke dveřím, ale realisticky usoudila, že nemá šanci. Náhle se ozvalo zabušení na prosklenou stěnu. Oba se lekli, až nadskočili. Byl to Chartrukian. Upocenou pěstí znovu zabušil do jednosměrného skla. Vypadal, jako by se právě potkal se strašidlem.

Hale se na vykuleného technika za sklem zaškaredil a otočil se k Susan. „Hned jsem zpátky. Dej si něco k pití, jsi zelená jak sedma.“ Obrátil se a vyšel ven.

Susan se rychle uklidnila a bleskově se přesunula k Halovu terminálu. Jediným rychlým pohybem ztlumila jas a monitor rázem ztmavl.

Hlava jí třesla. Otočila se a jako němohru sledovala rozhovor odehrávající se v hlavní hale dešifrovacího oddělení. Chartrukian tedy nakonec domů neodešel. Mladý technik systémové bezpečnosti zjevně propadl panice a teď na Grega Hala páté přes deváté chrлил, co věděl. Susan bylo jasné, že je to úplně jedno, protože Hale stejně ví všechno.

Musím za Strathmorem, pomyslela si. A rychle.

39

V apartmá číslo 301 stála Rocío Eva Granadová nahá před zrcadlem v koupelně. Nadešla chvíle, jíž se obávala celý den. Němec už ležel v posteli a čekal na ni. Většího chlapa Rocío v životě neviděla.

Zdráhavě vyňala z kbelíku na šampaňské kostku ledu a potřela si jí bradavky. Ztvrdly okamžitě. Přesvědčit muže, že po nich touží, to dovedla vždycky skvěle. Právě proto se k ní tak rádi vraceli. Přejela si dlaněmi dokonale opálené tělo kyprých tvarů a v hloubi duše zadoufala, že jí vydrží ještě alespoň čtyři nebo pět let, než bude mít našetřeno dost, aby toho mohla nechat. Většinu inkasovaného honoráře si nechával *señor* Roldán, Rocío však věděla, že nebýt jeho, skončila by stejně jako ostatní šlapky, které v ulicích Triany shánějí opilce. Tihle chlapi mají alespoň peníze, nikdy ji nebijí a není obtížné je uspokojit. Vklouzla do prádélka, zhluboka se nadechla a otevřela dveře do pokoje.

Když vyšla z koupelny, Němec vypouklil oči jako tlustý žabák. Rocío na sobě měla jen černé negligé. Její kaštanově snědá kůže se v měkkém světle slabě leskla a pod tenounkou látkou se ostře rýsovaly vztyčené bradavky.

„Komm doch hierher,“ zachrochtal Němec, shodil ze sebe župan a svalil se na záda.

Rocío se přinutila k úsměvu a přistoupila k posteli. Pohlédla na obrovitého Němce a vydechla úlevou. Zároveň měla co dělat, aby se nerozesmála. Nástroj mezi jeho nohama velikostí ani dost málo neodpovídal ostatním mužovým rozměrům.

Hrábl po ní a netrpělivě z ní serval prádlo. Jeho tučné prsty postupně prohmataly každý čtvereční centimetr jejího těla. Svezla se na něj a začala se v předstírané extázi svíjet a sténat. Když ji převálil a lehl si na ni, začala se bát, že ji rozdrtí. S obličejem opřeným o jeho sudovitý krk sípavě lapala po dechu. Jen se v duchu modlila, aby mu to netrvalo moc dlouho.

„Sí! Sí!“ hekla mezi dvěma přírazy. Zaryla mu nehty do zad, aby ho povzbudila.

Hlavou jí přitom nazdařbůh táhly myšlenky, jedna za druhou. Viděla obličej té spousty mužů, které uspokojila, i všechny ty stropy, do nichž hodiny civěla ve tmě, vzpomínala na sny o tom, že jednou bude mít děti...

Náhle se Němec bez jakéhokoli přechodu prohnul v kříži, ztuhl a téměř okamžitě se na ni zhroutil. *To je všechno?* Ani nevěděla, jestli je víc překvapená nebo spokojená.

Pokusila se zpod něj vyklouznout. „Drahousku,“ zašeptala chraptivě, „pusť mě nahoru.“ Jenže muž se ani nehnul.

Zdvihla paže a opřela se o jeho masitá ramena. „Zlato, já... já nemůžu dýchat!“ Začaly se o ni pokoušet mrákoty. Cítila, že jí každou chvíli začnou prskat žebra. Prsty mu vjela do zpocených vlasů přilepených k lebce. *Prober se!*

A právě v tu chvíli ucítila tu teplou lepkavou tekutinu. Měl jí slepené vlasy a jí to stékalo na tváře i do úst. Bylo to slané. Divoce se pod Němcem začala zmítat. Náhle tmou probleskl pruh světla, který ozářil jeho znetvořený obličej. Z díry po kulce ve spánku prýštila Rocío po celém těle krev. Chtěla začít vřískat, ale pod tím strašlivým závažím se jí nedostávalo dechu. Drtil ji čím dál víc. Z posledních sil zatápala po pruhu světla, který sem dopadal pootevřenými dveřmi. Zahlédla ruku. Potom pistoli s tlumičem a záblesk. A pak už nic.

40

Chartrukian se před Uzlem 3 se zoufalým výrazem ve tváři pokoušel Hala přesvědčit, že TRANSLTR má problémy. Susan je mújela s jedinou myšlenkou – najít Strathmora.

Vyděšený technik systémové bezpečnosti ji popadl za paži dřív, než se kolem nich stihla protáhnout. „Slečno Fletcherová! Máme virus! Je to jisté! Musíte...“

Susan se mu vyškubla ze sevření a sjela ho zlostným pohledem. „Neříkal vám šéf, abyste šel domů?“

„Ale co ten monitoring? Už osmnáct...“

„Pan Strathmore vám nařídil jít domů!“

„SERU NA STRATHMORA!“ zavřeštěl Chartrukian tak, že se to klenutou halou dešifrovacího oddělení ozvěnou neslo ještě hezky dlouho.

Vtom shora zaduněl hluboký has. „Pane Chartrukiane?“

Všichni tři ztuhlí jako přimražení.

Vysoko nad nimi se za zábradlím před svou kanceláří tyčil Strathmore.

Najednou byl v celé hale slyšet jen kolísavý hukot generátorů kdesi hluboko pod podlahou. Susan se zoufale snažila upřeným pohledem Strathmora zhypnotizovat, aby se na ni podíval. *Šéfe! North Dakota je Hale!*

Strathmore však nespouštěl zrak z mladého bezpečnostního technika. Sešel ze schodů, aniž by mrknul okem, a po celou cestu na Chartrukiana upíral spalující pohled. Přesl halu a zastavil se až těsně před třesoucím se mladíkem. „*Co jste říkal?*“

„Pane,“ zasípěl Chartrukian, „TRANSLTR má problém.“

„Šéfe?“ pokusila se do toho vložit Susan. „Jestli mohu...“

Strathmore ji umlčel pouhým mávnutím ruky. Ani na okamžik nespustil oči z Chartrukiana.

Phil vybrebl: „Máme tam napadený soubor, pane. Jsem si tím jistý!“

Strathmore zrudl jako podrážděný krocan. „Pane Chartrukiane, tohle už jsme spolu probrali. TRANSLTR není napaden žádným virem!“

„Ale ano, je!“ vykřikl Chartrukian. „A jestli se to dostane do hlavní databáze...“

„Kde je sakra ten váš napadený soubor?“ zaburácel Strathmore. „Ukažte mi to!“

Chartrukian zrozačtil. „To nemůžu.“

„Pochopitelně! Protože neexistuje!“

Susan to zkusila znovu: „Šéfe, musím...“

Strathmore ji však i tentokrát umlčel vzteklým mávnutím ruky.

Susan si úkosem prohlédla Hala. Působil naprosto uvolněným a klidným dojmem. Pochopitelně, pomyslela si. *Přece se nebude rozčilovat kvůli nějakému neexistujícímu viru, když ví, co v TRANSLTRu ve skutečnosti probíhá.*

Chartrukian se zjevně nehodlal nechat odbýt. „Ten napadený soubor *existuje*, pane. Ale Ulička ho vůbec nedokázala lokalizovat.“

„Když ho Ulička nelokalizovala,“ soptil Strathmore, „tak jak ksakru víte, že *existuje*?“

Ted' jako by se Chartrukian najednou cítil silnější v kramflecích. „Mutační řetězce, pane. Spustil jsem kompletní analýzu a test objevil mutační řetězce!“

Ted' už bylo Susan jasné, proč je technik tak vyděšený. *Mutační řetězce*, přemítala v duchu. Věděla, že mutační řetězce jsou programovací sekvence,

kteřé působí mimořádně rozsáhlá poškození dat. V počítačových virech byly velice časté, zvláště pak v těch, které ovlivňovaly velké datové soubory. Susan však také z Tankadova mailu věděla, že mutační řetězce, na které Chartrukian narazil, jsou neškodné. Šlo pouze o součást Digitální pevnosti.

Technik pokračoval v přesvědčování: „Když jsem ty řetězce uviděl prvně, pane, myslel jsem si, že selhaly filtry Uličky. Pak jsem si ale projel pár testů a zjistil jsem...“ Mladík se odmlčel a stísněně se rozhlédl kolem sebe. „Zjistil jsem, že Uličku někdo manuálně *přeskočil*.“

Po jeho slovech se v hale opět rozhostilo ticho. Strathmorův obličej zrudl o další odstín. Bylo naprosto jasné, koho Chartrukian obviňuje, protože oprávnění k přeskočení filtrů Uličky měl v celém dešifrovacím oddělení pouze Strathmoreův terminál.

Když Strathmore znovu promluvil, měl hlas jako led. „Pane Chartrukiane, ne že by to byla vaše starost, ale Uličku jsem přeskočil *já*.“ Jak pokračoval, postupně se dostával do varu. „Jak už jsem vám řekl, testuji velice náročnou diagnostiku. Mutační řetězce, které jste v TRANSLTRu objevil, jsou její součástí. Jsou tam proto, že jsem je tam nasadil *já*. Ulička odmítala natažení souboru, takže jsem její filtry přeskočil.“ Strathmore Chartrukiana propaloval pohledem. „Ještě něco, než půjdete?“

Teprve teď to Susan došlo všechno najednou. Když si Strathmore z internetu stáhl zakódovaný algoritmus Digitální pevnosti a pokusil se ho nechat projet přes TRANSLTR, mutační řetězce narazily na filtry Uličky. Protože Strathmore zoufale potřeboval zjistit, jestli je Digitální pevnost rozluštitelná, rozhodl se filtry deaktivovat.

Za normálních okolností by bylo vynechání Uličky naprosto nemyslitelné. V této situaci však odeslání Digitální pevnosti přímo do TRANSLTRu neznamenaló žádné nebezpečí, protože Strathmore přesně věděl, co je soubor zač a odkud pochází.

„Při vši úctě, pane,“ nedal se odbýt Chartrukian, „nikdy jsem neslyšel o diagnostice, která by využívala mutační...“

„Šéfe,“ vložila se do toho znovu Susan, která už nedokázala dál čekat, „opravdu potřebuju...“

Tentokrát byla její slova vzápětí přerušena zacvrlikáním Strathmoreova mobilního telefonu. Provozní ředitel NSA po něm chňapl a vyštkl: „Co je?“ Potom však zmlkl a bez hlesu naslouchal volajícímu.

Susan na okamžik zapomněla na TRANSLTR i na Hala. V duchu se modlila, aby to byl David. *Řekni mi, že je v pořádku*, myslela si vroucně.

Řekni mi, že našel ten prsten! Strathmore však její pohled zachytil a zamračil se. Takže David to není.

Susan si uvědomila, jak se jí zrychluje dech. Zoufale potřebovala vědět, jestli je muž, jehož miluje, v bezpečí. Zároveň věděla, že Strathmore je netrpělivý z jiného důvodu. Pokud by to Davidovi trvalo moc dlouho, musel by tam šéf poslat posily – terénní agenty úřadu. Tohoto riskantního tahu se však Strathmore chtěl vyvarovat.

„Šéfe,“ naléhal Chartrukian dál, „opravdu si myslím, že bychom měli zkontrolovat...“

„Okamžik,“ omluvil se Strathmore volajícím. Zakryl dlaní mikrofon a upřel na mladíka vzteklý pohled. „Pane Chartrukiane,“ zavrčel výhrůžně, „tahle diskuze končí. Opusťte oddělení. *Okamžitě*. Je rozkaz.“

Chartrukian zůstal ohromeně stát. „Ale pane, ty mutační ře–“

„OKAMŽITĚ!“ zařval Strathmore.

Chartrukian na něj vytřeštil oči. Nebyl schopen slova. Pak se otočil na podpatku a rozběhl se k laboratoři oddělení systémové bezpečnosti.

Strathmore se otočil a nechápavě se zadíval na Hala. Susan bylo jasné, co ho mate. Hale byl pořád zticha – až příliš zticha. Dobře věděl, že žádná diagnostika využívající mutačních řetězců neexistuje, a už vůbec ne taková, která by dokázala TRANSLTR zaměstnat na osmnáct hodin. A přece neřekl ani slovo. Zdálo se, že je ke všemu tomu zmatku naprosto lhostejný. Strathmore s zjevně lámal hlavu *proč*. A Susan znala odpověď.

„Šéfe,“ pronesla naléhavě, „kdybych s vámi mohla –“

„Za chvíli,“ přerušil ji, aniž by z Hala spustil nechápavý pohled. „Musím dokončit ten hovor.“ Pak se otočil a zamířil do své kanceláře.

Susan otevřela ústa, ale slova jí zamrzla na rtech. *Hale je North Dakota!* Stála jako solný sloup a zapomněla i dýchat. Cítila na sobě upřený Halův pohled. Otočila se. Hale ustoupil stranou a dvorně jí pokynul směrem k Uzlu 3. „Až po tobě, Sue.“

41

Na podlaze kumbálu na povlečení ve třetím patře hotelu Alfons XIII. ležela v bezvědomí pokojská. Muž s brýlemi v drátěných obroučkách jí právě vracel do kapsy univerzální klíč od pokojů. Když ji omráčil, nezdálo se mu, že by vykřikla, ale s jistotou to nevěděl – od dvanácti let byl hluchý.

S jakousi nábožnou úctou se dotkl schránky s bateriemi na opasku. Tento dárek od klienta pro něj znamenal začátek nového života. Nyní mohl přijímat objednávky, ať byl kdekoli. Veškerá komunikace byla okamžitá a nevystopovatelná.

Dychtivě se dotkl spínače. Brýle vzápětí ožily. I tentokrát začal kmitat a vzájemně se dotýkat prsty. Jako obvykle zaznamenal jména obětí. Stačilo prohledat tu náprsní tašku, tu zase kabelku. Kontakty na špičkách prstů byly propojeny a v brýlích mu jako přízraky naskakovala písmena.

SUBJEKT: ROCÍO EVA GRANADOVÁ – ODSTRANĚN

SUBJEKT: HANS HUBER – ODSTRANĚN

O tři poschodí níž zaplatil David Becker účet a s nedopitou sklenicí v ruce vykročil zvolna halou k otevřené hotelové terase, aby se trochu nadýchal čerstvého vzduchu. *Na otočku*, přemítal. Situace se nevyvíjela ani zdaleka tak, jak očekával. Bude se muset rozhodnout. Má to prostě vzdát a vyrazit na letiště? *Věc národní bezpečnosti*. Tlumeně zaklel. Tak proč sakra posílali učitele?

Becker se vzdálil z barmanova dohledu a zbytek ze sklenice vylil do květináče s jasmínem. Z vodky se mu začínala točit hlava. *Nikdo nemá tak lacinou opici jako ty*, říkala mu vždýcky Susan. Když si do těžké křišťálové sklenice nabral vodu z fontánky, zhluboka se napil.

Několikrát se protáhl ve snaze setřást lehké alkoholické opojení, které se ho zmocnilo. Pak odložil sklenici a vykročil přes halu.

Když míjel výtah, dveře se právě otevřely. Uvnitř stál muž, z něhož si Becker stačil všimnout jen brýl s drátěnými obroučkami. Pak si muž zdvihl k obličeji kapesník a vysmrkal se. Becker se pouze zdvořile pousmál a kráčel dál... ven do dusivé sevillské noci.

42

Susan nedokázala vydržet na jednom místě. Bez ustání přecházela po Uzlu 3 a vyčítala si, že Hala neodhalila, když k tomu měla příležitost.

Ted' už zas klidně seděl za svým terminálem. „Stres je zabiják, Sue. Potřebuješ ze sebe něco vypumpovat?“

Susan se přece jen přinutila usednout. Napadlo ji, že ted' už by Strathmore mohl mít ten hovor vyřízený a mohl by přijít, aby si s ní

promluvil. Pořád se však neobjevoval. Susan se marně snažila zachovat klid. Upřeně se zahleděla na monitor svého počítače. Stopař – už podruhé – stále běžel. Ted' už na tom ale nezáleželo. Susan stejně věděla, jakou adresu jí stopař oznámí: GHALE@crypto.nsa.gov.

Susan opět vzhledla k Strathmorově kanceláři a věděla, že déle už čekat nevydrží. Nejvyšší čas přerušit šéfovi telefonát. Vstala a zamířila ke dveřím.

Hale náhle podivně zneklidněl. Očividně si všiml Susanina neobvykle nervózního chování. Rázně vykročil ke dveřím, předhonil ji a s rukama založenýma na prsou jí zastoupil cestu.

„Řekni mi, co se děje,“ požádal ji. „Dneska tu něco není v pořádku. Oč jde?“

„Nech mě projít,“ pronesla Susan tak klidně, jak jen to dokázala, ale musela usilovně přemáhat kypící vztek.

„Nech toho,“ nedal se odbýt Hale. „Strathmore Chartrukiana v podstatě vyrazil za to, že dělal svoji práci. Co chroustá TRANSLTR? Žádnou diagnostiku, která by trvala osmnáct hodin, nemáme. Jsou to kecy a ty to dobře víš. Tak povídej – co se děje?“

Susan přimhouřila oči. *Ty víš až moc dobře, co se děje!* „Uhni, Gregu,“ požádala ho znovu. „Musím na toaletu.“

Hale se ušklíbl. Dal si ještě načas, ale nakonec ukročil stranou. „Promiň, Sue. Jen jsem to zkoušel.“

Susan se kolem něj protáhla a vyšla z Uzlu 3. Když mījela prosklenou stěnu, cítila, jak ji Hale zevnitř provrtává pohledem.

Jen nerada zahrnula k toaletám. Než navštíví šéfa, bude muset tuhle okliku udělat, protože Greg Hale nesmí mít nejmenší podezření.

43

Chad Brinkerhoff, elegantní pětáctýřicátník, vypadal vždycky jako ze žurnálu – nažehlený, učesaný, upravený... a dokonale informovaný. Na jeho letním obleku nebylo ani stopy po zmačkání nebo obnošení. Pískově plavé vlasy měl husté – a především vlastní. Modrou barvu očí ještě umocňovaly stejně zbarvené kontaktní čočky.

Rozhlédl se po dřevem obložené kanceláři a věděl, že v Úřadu národní bezpečnosti došel tak vysoko, jak jen to šlo. Je v devátém poschodí přezdívaném „mahagonová ulička“. Kancelář 9A197. Ředitelství.

V sobotu večer byla mahagonová ulička vyliďněná. Všichni šéfové si užívali volného času tak, jak si to vlivní mužové mohou dovolit. Brinkerhoff sice vždycky toužil dosáhnout v úřadě „opravdového“ postavení, osud tomu však chtěl, aby skončil jako „osobní tajemník“, což v honbě za politickou kariérou znamenalo v podstatě slepou kolej. Fakt, že pracuje po boku nejmocnějšího muže amerických zpravodajských služeb, mu byl skutečně chabou útěchou. Brinkerhoff absolvoval Andover i Williams s vyznamenáním, a přesto ani teď, ve středním věku, nemá žádnou opravdovou moc. Nic ve skutečnosti neznamená. Celý život jen organizoval program někomu jinému.

Dělat řediteli osobního tajemníka ale mělo i něco do sebe – k funkci patřila luxusně zařízená kancelář na ředitelství, neomezený přístup do všech oddělení NSA a jistý odlesk výjimečnosti člověka, v jehož blízkosti se pohyboval. Dělal poskoka nejmocnějšímu z mocných. Ve skrytu duše Brinkerhoff věděl, že se pro funkci osobního tajemníka narodil – je dost chytrý, aby si vedl spolehlivou evidenci, dost pohledný, aby mohl vést tiskové konference, a dostatečně líný, aby mu to stačilo.

Sladkobolná zvonkohra stojacích hodin mu připomněla konec dalšího dne jeho trapně nicotné existence. Do prdele, pomyslel si. *Sobota, pět odpoledne. Co tady ksakru dělám?*

„Chade?“ Ve dveřích se objevila ženská postava.

Brinkerhoff vzhlédl. Byla to Midge Milkenová, Fountainova analytička vnitřní bezpečnosti. Přes šedesátku na krku a nějaké to kilo navíc byla – což Brinkerhoffa nepřestávalo udivovat – pořád poměrně přitažlivá. Když tato sebejistá, třikrát rozvedená koketa do komplexu šesti místností ředitelských kanceláří vešla, šířila kolem sebe ducha nesmlouvavé autority, kterou dokázala uplatnit s jedovatostí sobě vlastní. Byla mimořádně inteligentní, intuice jí rovněž nechyběla, pracovala bez ohledu na čas a šuškal o ní, že toho o zákulisí NSA ví víc, než samotný pánbůh.

Sakra, pomyslel si Brinkerhoff, když si ji v těch šedých kašmírových šatech přeměřil. *Bud'to já stárnu, nebo ona vypadá mladší.*

„Týdenní hlášení,“ oznámila mu s úsměvem a zamávala vějířem papírů. „Musíte zkontrolovat, jestli to sedí.“

Brinkerhoff ji přešel nestydatým pohledem. „Jak tak koukám, tak to sedí docela dobře.“

„Podívejte, Chade,“ zachechtala se, „jsem tak stará, že bych vám mohla dělat matku.“

To mi ani nepřipomínej, pomyslel si.

Midge vešla dovnitř a přitočila se k jeho stolu. „Jsem na odchodu, ale ředitel to chce mít pohromadě, až se vrátí z Jižní Ameriky, to znamená v pondělí hned ráno.“ Pohodila před něj výstupy z počítače.

„A já jsem snad účetní?“

„Kdepak, zlato, vy jste tu ten hlavní. Já myslela, že to víte.“

„Tak proč mám zrovna já louskat nějaká čísla?“

Potřepala ho po vlasech. „Chtěl jste větší pravomoci. Tady jsou.“

Smutně k ní vzhlédl. „Midge... co já mám za život?“

Poklepala prstem na papíry. „*Tohle* je váš život, Chade Brinkerhoffe.“

Pohlédla na něj, a přece jen trochu změkla. „Ještě něco, než vypadnu?“

Žádostivě si ji prohlédl a zakroutil bolavým krkem. „Mám ztuhlá ramena.“

Midge mu na to ale neskočila. „Vemte si aspirin.“

Našpulil zarmouceně ústa. „Žádná masáž zad?“

Zavrtěla hlavou. „Podle *Cosmopolitanu* masáž zad ve dvou třetinách případů končí sexem.“

Brinkerhoff se zatvářil jako nevinátko. „To u nás nikdy!“

„Přesně,“ mrkla na něj Midge. „To je právě ten problém.“

„Midge...“

„Dobrou, Chade.“ Vykročila ke dveřím.

„Vy odcházíte?“

„Víte, já bych zůstala,“ nadhodila Midge, když se ještě zastavila na prahu, „ale mám alespoň nějakou hrdost. Nesnesla bych hrát druhé housle. A už vůbec ne po nějaké pubertářce.“

„Moje žena *není* pubertářka,“ bránil se Brinkerhoff. „Jen se tak chová.“

Midge se na něj překvapeně podívala. „Já nemluvím o vaší ženě.“ Nevinně zakoulela očima. „Mluvím o *Carmen*.“ To jméno vyslovila s důrazem na portorikánský přízvuk.

Brinkerhoffovi nepatrně přeskočil hlas. „O kom?“

„O Carmen z kantýny.“

Brinkerhoff cítil, že se červená jako školák. Carmen Huertová byla sedmadvacetiletá cukrářka z jídelny úřadu. Brinkerhoff s ní nejednou trávil po pracovní době slušné přesčasy ve skladu. Byl však dodnes přesvědčený, že to zůstalo tajemstvím.

Midge na něj lišácky mrkla. „Nezapomeňte, Chade... Velký bratr ví všechno.“

Velký bratr? Brinkerhoff jen nevěřicně polkl. *Velký bratr sleduje taky SKLADIŠTĚ?*

Velký bratr nebo, jak ho Midge často zkráceně nazývala, „Bratříček“, nesl strohé technické označení Centrex 333. Zařízení bylo ukryto v nevelkém uzavřeném výklenku prostřední místnosti ředitelského apartmá. Bratříček pro Midge znamenal celý svět. Snímal data ze 148 uzavřených televizních okruhů, 399 elektronicky ovládaných dveří, 377 telefonních odposlechů a 212 volně rozmístěných štěnic z celého komplexu budov NSA.

Vedení úřadu už se dávno tvrdě poučilo, že těch 26 000 zaměstnanců pro NSA neznamená jen velký přínos, ale zároveň i velký problém. Kdykoli došlo v historii úřadu k významnějšímu ohrožení bezpečnosti, stalo se tak zevnitř. Midge jako analytička vnitřní bezpečnosti měla tudíž za úkol sledovat všechno, co se ve zdech úřadu dělo... a tedy i ve skladišti jídelny.

Brinkerhoff vstal, aby se obhájil, ale Midge už byla na odchodu.

„A ruce *na stůl*,“ zavolala na něj ještě přes rameno. „Žádné legrácky, až odejdu. Stěny tu mají oči.“

Brinkerhoff se posadil a naslouchal zvuku klapajících podpatků, který se zvolna vytrácel chodbou. Když nic jiného, tak alespoň ví, že to na něj Midge nepráskne. Dokonce i ona má své slabé stránky. Sama si však dovolila jen tu a tam nějaký ten prohřešek – většinou to byly masáže s Brinkerhoffem.

Vrátil se v myšlenkách ke Carmen. Vybavil si její pružné tělo, snědá stehna, rádio, které jim k tomu hrálo naplno... Usmál se. *Třeba se zastavím na zákusek, až tady skončím.*

Rozbalil první výstup.

DEŠIFROVACÍ ODDĚLENÍ – PRODUKCE/VÝDAJE

Najednou měl hned lepší náladu. Midge mu to naservírovala na stříbrném podnosu. Zpráva z dešifrovacího byla vždycky třešničkou na dortu. Teoreticky by měl kompletně shrnout celý přehled, ředitel se však vždycky ptal jen na jedno jediné číslo – PND. Průměrné náklady na dešifrování. Pod tímto termínem se skrýval odhad částky, které bylo zapotřebí, aby TRANSLTR rozluštil jeden kód. Dokud se toto číslo drželo pod tisícem dolarů, zůstával Fontaine v klidu. *Talíř za rozluštění.* Brinkerhoff se pro sebe uchichtl. *Peníze daňových poplatníků v akci.*

Sotva se začel do dokumentu a dal se do kontroly denních nákladů, začaly se mu do mysli opět vkrádat smyslné představy. Viděl Carmen

Huertovou, jak se potírá medem a krystalovým cukrem... Za půl minuty už byl skoro hotov. Data z dešifrovacího byla perfektní – jako ostatně vždycky.

Těsně předtím, než se pustil do dalšího hlášení, však cosi upoutalo jeho pozornost. Až úplně dole byl poslední číselný údaj posunutý. To číslo bylo tak velké, že přeskočilo do dalšího sloupce a rozhodilo celou stránku. Brinkerhoff na ně šokovaně vytřeštil zrak.

999 999 999? Brinkerhoff zalapal po dechu. *Miliarda dolarů?* Carmen mu z mysli zmizela jako mávnutím kouzelného proutku. Kód za *miliardu* dolarů?

Brinkerhoff snad celou minutu jen dřepěl neschopen pohybu. Pak se jej náhle zmocnila panika. Vyřítel se na chodbu. „Midge! Vraťte se!“

44

Phil Chartrukian stál uprostřed laboratoře oddělení systémové bezpečnosti a soplil vzteky. V mysli mu dosud zněla Strathmorova slova. *Opusťte oddělení. Okamžitě. Je to rozkaz!* Zuřivě kopl do koše na odpadky a nahlas zaklel, až se to prázdnou laboratoří rozlehlo.

„Diagnostika, kristepane! To určitě! Odkdy provozní ředitel přeskakuje filtry?“

Technici systémové bezpečnosti byli za ochranu počítačových systémů NSA dobře placeni a Chartrukian záhy pochopil, že jsou na něj kladeny dva základní pracovní požadavky – být mimořádně bystrý a naprosto paranoidní.

Ksakru, zaklel znovu, tohle přece není paranoia! Ten zasranej monitoring TRANSLTRu už jede osmnáct hodin!

Chartrukian byl skálopevně přesvědčen, že je to virus. Právě tak neměl pochybnosti ohledně toho, co se podle jeho názoru sběhlo – Strathmore přeskočil filtry Uličky, což byla jen a jen jeho chyba, a teď se to snaží zakamuflovat nějakou nedokvašenou historkou o diagnostice.

Chartrukian by nebyl ani zdaleka tolik podrážděný, kdyby šlo pouze o TRANSLTR. Jenže nešlo. Obrovské dešifrovací monstrum tak sice vypadalo, ale rozhodně to nebyl žádný izolovaný ostrov. Ačkoli byli dešifranti přesvědčeni, že Ulička byla zkonstruována jen pro ochranu jejich dešifrovacího zázraku, technici systémové bezpečnosti věděli své. Filtry Uličky sloužily ještě daleko většímu božstvu – hlavní databance NSA.

Historie vybudování této databanky Chartrukiana vždycky fascinovala. Navzdory tomu, že ministerstvo obrany dělalo ke konci sedmdesátých let, co bylo v jeho silách, aby si internet ponechalo pro sebe, byl to nástroj příliš užitečný, aby nepřilákal pozornost veřejného sektoru. Jako první se do něj vetřely univerzity. Krátce po nich přišly komerční servery. Stavidla byla otevřena a veřejnost se drala na internet jako velká voda. Na počátku devadesátých let byla z kdysi bezpečné vládní sítě jen zahlcená divočina veřejných e-mailů a virtuálního porna.

V důsledku řady sice nezveřejněných, nicméně značně nebezpečných infiltrací do počítačů Úřadu námořního zpravodajství, začínalo být čím dál tím zřejmější, že v počítačích napojených na stále rušnější internet už nejsou státní tajemství v bezpečí. Prezident proto po dohodě s ministerstvem obrany vydal tajný výnos o založení nové, dokonale utajené vládní informační sítě, která měla nahradit zaneřádný internet a fungovat jako spojení mezi americkými zpravodajskými službami. Aby se zabránilo dalšímu počítačovému vykrádání státních tajemství, byla všechna choulostivá data přemístěna na jediné, důkladně zabezpečené místo – do nově vybudované databanky Úřadu národní bezpečnosti, která měla být Fort Knoxem zpravodajských dat USA.

Miliony nejtajnějších snímků, nahrávek, dokumentů a videozáznamů byly digitalizovány a přemístěny do obrovské databanky. Pevné nosiče pak byly zničeny. Databanka byla chráněna třístupňovým relé a několikastupňovým digitálním záložním systémem. Aby byla zabezpečena před působením magnetických polí a případných explozí, nacházela se pětadesát metrů pod zemí. Činnosti probíhající v řídicím sále spadaly pod nejvyšší vládní stupeň utajení: *přísně tajné* neboli *umbra*, podle nejtemnějšího místa sluneční skvrny... Státní tajemství nebyla nikdy lépe zabezpečena. Nedobytná databanka obsahovala záznamy výkresů nejmodernějších zbraňových systémů, seznamy programu ochrany svědků, identifikace tajných agentů, detailní analýzy a plány tajných operací... výčet by mohl pokračovat donekonečna. Zpravodajské služby Spojených států již nikdy nemělo ohrožovat žádné vměšování zvenčí.

Samozřejmě, že vedení NSA pochopilo, že uložená data mají hodnotu jen tehdy, jsou-li přístupná. Skutečným smyslem a výhodou databanky nebylo stáhnout data tak, aby nebyla nikomu na očích, nýbrž zpřístupnit je pouze těm správným lidem. Každá uložená informace měla bezpečnostní klasifikaci a podle stupně utajení byla přístupná státním zaměstnancům podle rezortní příslušnosti. Kapitán ponorky se mohl připojit a zkontrolovat si nejnovější satelitní snímky ruských přístavů pořízené satelity NSA,

neměl však přístup například k plánům protidrogových operací na území Jižní Ameriky. Analytici CIA měli přístup k záznamům o známých atentátnících, nemohli se však napojit na data o odpalovacích kódech přístupná pouze prezidentovi.

Technici oddělení systémové bezpečnosti neměli pochopitelně přístup k žádným informacím v databance, byli však zodpovědní za jejich zabezpečení. Stejně jako kterákoli jiná databáze počínaje pojišťovnami a konče univerzitami, byla i databanka NSA neustále vystavena útokům počítačových pirátů – hackerů – snažících se proniknout do tajemství skrytých uvnitř. Bezpečnostní programátoři úřadu však byli ti nejlepší na světě. Nikdy se nikomu nepodařilo databanku NSA infiltrovat – a úřad neměl důvod obávat se, že by se na tom mělo něco změnit.

Chartrukian stál v laboratoři oddělení systémové bezpečnosti a potil se po celém těle. Nedokázal se rozhodnout, zda má skutečně odejít. Problémy v TRANSLTRu znamenaly problémy v databance. Strathmorova lhostejnost jej děsila.

Všichni věděli, že TRANSLTR je s hlavní databankou NSA složitě a mnohonásobně propojen. Každý nový kód, jakmile byl rozluštěn, byl z dešifrovacího oddělení čtyřmi sty padesáti metry kabelů z optických vláken přenesen do databanky, kde byl bezpečně uložen. Tato svatyně informací měla jen omezený počet vstupů a TRANSLTR byl jedním z nich. Ulička měla fungovat jako spolehlivý strážce. A Strathmore ji obešel.

Chartrukian slyšel tlukot vlastního srdce. *TRANSLTR už jede osmnáct hodin!* Představa počítačového viru pronikajícího do TRANSLTRu a pak nekontrolovaně postupujícího do nejtajnějších informací NSA byla na Chartrukiana příliš. „Tohle musím hlásit,“ vybředl nahlas.

Chartrukian věděl, že v podobných situacích má volat jen jednomu jedinému člověku – šéfovi oddělení systémové bezpečnosti, prchlivému dvoumetrákovému počítačovému guruovi, který Uličku vytvořil. Přezdívali mu Jabba. V úřadu byl něco jako polobůh, který si směl téměř ke každému dovolit skoro všechno. S oblibou lidem hlasitě spílal do slaboduchých a neschopných ignorantů. Chartrukian věděl, že až se Jabba dozví, že Strathmore obešel filtry Uličky, rozpoutá se hotové peklo. *Je mi líto*, pomyslel si. *Je to moje povinnost*. Hrábl po telefonu a začal vytáčet číslo Jabbova mobilního telefonu pro nepřetržitý kontakt.

David Becker bezcílně bloumal po dláždění Avenida del Cid a pokoušel se utřídit si myšlenky. Po kočičích hlavách mu pod nohama tančily rozmazané stíny. Pořád ještě na sobě cítil vypitou vodku. Měl pocit, jako by měl rozostřené nejen vidění, ale i myšlenky. Vrátil se ve vzpomínkách k Susan a napadlo ho, jestli si vyzvedla jeho telefonický vzkaz.

Kus před ním se ozvalo zaskřípění brzd a na zastávce zabrzdil autobus městské hromadné dopravy. Beckem se k němu zadíval. Dveře se otevřely, nikdo však nevystupoval. Hlučný diesel se znovu rozburácel, ale právě když se autobus dával do pohybu, vyběhli z nedalekého baru tři výrostci a za hlasitého křiku a mávání se rozběhli na zastávku. Otáčky motoru opět klesly a řidič počkal, až ho doběhnou.

Becker zůstal stát nějakých třicet metrů od nich a jen nevěřícně třesl oči. Najednou měl zrak dokonale zaostřený, ale zároveň mu bylo jasné, že to co vidí, je nemožné. Šance, že se tohle stane, nemohla být větší než jedna k milionu.

Mám halucinace.

Jakmile se však dveře autobusu otevřely, mládež se u nich shlukla a začala nastupovat. A tehdy to Beckem uviděl znovu. Tentokrát už si byl jistý. Pod světlem pouliční lampy ji zahlédl naprosto zřetelně.

Cestující nastoupili a motor autobusu se znovu rozeřval. Teprve nyní se Becker vzpamatoval a rozběhl se jako o život. Ten bizarní zjev mu nešel z hlavy: černá rtěnka, divoké oční stíny a ty vlasy... trčely jí ve třech natužených pramenech. Jeden byl červený, druhý bílý a třetí modrý.

Autobus už se odlepoval od chodníku, když se Becker ještě hnal vylištěnou ulicí, nad níž se vznášel oblak výfukových zplodin.

„*Espera!*“ zavolal, aniž by zpomalil.

Mokasíny z jemné kůže mu klouzaly po dláždění. Jeho obvyklá sportovní pohyblivost a trénovanost jako by ho najednou opustily. Neustále mu dělalo problémy udržet rovnováhu. Mozek nějak nestačil pohybu nohou. Becker v duchu proklínal barmana a únavu zaviněnou rozdílem časových pásem.

Autobus nepatřil zrovna k posledním výkřikům techniky a naštěstí pro Beckera mu trvalo hodně dlouho, než první převodový stupeň zabral na plné obrátky. Becker viděl, jak se vzdálenost mezi nimi zkracuje, a bylo mu jasné, že musí autobus dohnat dřív, než řidič přehradí na dvojku.

Z dvojitého výfuku se vyvalil oblak hustého kouře, jak se řidič chystal na přerazení. Becker zmobilizoval všechny síly a rozběhl se ještě rychleji. Když doběhl na úroveň zadního nárazníku, uhnul vpravo a běžel zároveň s autobusem. Už viděl zadní dveře, které byly jako u všech sevillských autobusů otevřené dokořán. Jako klimatizace to bylo úplně nejlevnější řešení.

Becker se maximálně soustředil na otevřené dveře a snažil se ignorovat pálení v nohou. Zadní pneumatiky nabíraly stále větší otáčky provázené sykotem a hvízdáním těsně za jeho zády. Znovu o něco zkrátil vzdálenost, která ho dělila ode dveří. Vrhł se vpřed, ale minul madlo a málem ztratil rovnováhu. Vyrazil znovu, ještě usilovněji. Kdesi pod podvozkem se ozval rachot týrané spojky. Dvojka tam bude co nevidět, uvědomil si Becker.

Už řadí! Nestihnu to!

V okamžiku, kdy řidič před zařazením druhého stupně na okamžik přeřadil na neutráł, však autobus nepatrně zvolnil. Becker toho využil a v posledním zoufalém výpadu se vrhl vpřed. Pak motor opět zabral. Becker se na poslední chvíli zachytil madla u dveří. Jak autobus vyrazil, měl pocit, že mu vyrve paži z ramenního kloubu. Naštěstí jej to však katapultovalo rovnou na schůdky.

David Becker ležel zhroucený jako hromádka neštěstí na schůdcích autobusu. Dláždění ubíhalo jen pár centimetrů pod ním. Teď už byl dokonale střízlivý. Nohy a ramena ho bolely jako čert. Vrávoravě se s podlamujícími se koleny postavil a vešel do přítmí autobusu. Ve shluku siluet jen pár sedadel od sebe rozeznal ty tři trčící prameny vlasů.

Červená, bílá a modrá! Dokázal jsem to!

Nevěděl, jestli má dřív myslet na prsten, na Learjet 60 připravený ke startu nebo na Susan, která čeká na druhé straně oceánu.

Když přistoupil k dívčinu sedadlu a zrovna si lámal hlavu s tím, jak ji osloví, projížděl autobus pod pouliční lampou. Záblesk světla na okamžik jasně ozářil tvář sedící postavy.

Becker zděšeně vytřeštil oči. Tlustá vrstva líčidla v obličejí byla rozmazaná přes rozježené strniště. Nebyla to dívka, nýbrž mladý muž. V horním rtu měl stříbrný kroužek a na sobě černou koženou bundu bez trička na holém těle.

„Co ty kurva chceš?“ zeptal se chraptivě. Podle přízvuku Newyorčan.

Becker měl pocit, že vidí sám sebe jako ve zpomaleném filmu padat kamsi do propasti. Začal se mu zvedat žaludek. Nechápatě civěl na autobus

plný cestujících, kteří jeho upřený pohled opětovali. Všechno to byli punkeři a dobrá polovina měla červené, modré a bílé vlasy.

„*Siéntate!*“ zahulákal řidič.

Becker byl příliš ochromený, než aby ho vnímal.

„*Siéntate!*“ zařval znovu muž za volantem. „Sednout!“

Becker se zvolna otočil k zlostnému obličejí odrážejícímu se ve zpětném zrcátku. Dával si však příliš načas.

Řidič podrážděně dupl na brzdu. Becker cítil, jak ho setrvačnost žene kupředu. Na poslední chvíli hrábl po opěradle za sebou, ale minul. Vzápětí proletěl vzduchem a natvrdo přistál na špinavé drsné podlaze.

Na Avenidě del Cid se ze stínu vynořila postava s brýlemi v drátěných obroučkách. Muž si je posunul na nose a upřeně se zahleděl za odjíždějícím autobusem. David Becker sice unikl, rozhodně však ne na dlouho. Ze všech sevillských autobusů si vybral právě nechvalně proslulou linku číslo 27.

Ta měla jen jedinou stanici.

46

Phil Chartrukian vztekle vrazil telefon do kapsy. Jabba měl obsazeno a hlasovou schránku dávno vypnul, protože ji považoval ze vlezlost mobilního operátora určenou jen k tomu, aby se povedlo spojit skutečně každý hovor. Prostá fráze „právě hovořím, zavolám vám zpátky“ vynášela telefonním společenstvem miliony ročně. Jabbovo odmítání hlasové schránky bylo jeho osobitou formou němého vzdoru vůči požadavku NSA, aby byl neustále na telefonu.

Chartrukian se otočil a vyhlédl do pusté haly dešifrovacího oddělení. Hukot generátorů jako by byl minutu od minuty hlasitější. Cítil, že už mu moc času nezbývá. Věděl, že by měl odejít, na pozadí hukotu zaznívajícího zpod podlahy haly se mu však jasně ozývala základní poučka systémové bezpečnosti: *Napřed jednat, potom vysvětlovat.*

Ve světě počítačové bezpečnosti, kde šlo mnohdy o obrovské hodnoty, o tom, jestli se systém podaří zachránit, často rozhodovaly minuty. Jen zřídka byl čas nejdříve vysvětlovat nebo ospravedlňovat nápravné postupy, a teprve pak je realizovat. Technici systémové bezpečnosti byli placeni za své technické znalosti – a za instinkt.

Napřed jednat, potom vysvětlovat. Chartrukian věděl, co musí udělat. Zrovna tak ovšem věděl, že až tohle skončí, buď se stane hrdinou NSA, nebo rozmnoží řady nezaměstnaných.

Obrovský dekódovací počítač byl napaden virem, o tom mladý technik sebeméně nepochyboval. Existovalo tudíž jediné zodpovědné řešení: vypnout ho.

Chartrukian věděl, že existují jen dva způsoby, jak TRANSLTR vypnout. Šlo to z šéfova terminálu, který byl ovšem zamčený v jeho kanceláři, takže to nepřipadalo v úvahu. Druhou možnost představoval manuální spínač umístěný v suterénu pod podlahou dešifrovacího oddělení.

Chartrukian ztěžka polkl. Suterén nesnášel. Byl tam jen jednou během zaškolování. V tom sáhodlouhém labyrintu železných lávek, můstků a potrubí si připadal jako v jiném, nepřátelském světě, v němž se ozývá jen rachot generátorů vycházející odkudsi z hloubi čtyřicetimetřové šachty...

Suterén bylo opravdu to poslední místo, kam by se mu chtělo, a Strathmore byl ten poslední, koho měl chuť pokoušet, ale povinnost je povinnost. *Zítřka mi poděkují*, uzavřel nakonec své úvahy o tom, jestli koná správně.

Zhluboka se nadechl a otevřel kovovou skříňku šéfa oddělení systémové bezpečnosti. Na polici stál za hromadou rozebraných počítačových součástek šálek s logem Stanfordu. Aniž by se dotkl okraje, Chartrukian sáhl dovnitř a vylovil klíč.

„Jeden žasne,“ zahučel si pro sebe, „co všechno o bezpečnosti *nevědí* lidi, kteří ji mají na starost.“

47

„Kód za miliardu dolarů?“ uchechtla se Midge, když se s Brinkerhoffem vracela chodbou zpátky. „To je dost dobrý vtip.“

„Přísahám, že to tam je,“ opakoval Brinkerhoff.

Úkosem si ho změřila. „Ve vašem vlastním zájmu doufám, že to není nějaký trik, jak mě svlíknout.“

„Midge, já bych si nikdy...“ začal pokrytecky.

„Já vím, Chade. Nemusíte mi to připomínat.“

Půl minuty nato už Midge seděla v Brinkerhoffově křesle a pročetla hlášení z dešifrovacího oddělení.

„Vidíte?“ zeptal se Chad, nahnul se nad ni a ukázal na číslo, které ho tolik zaujalo. „Tady tahleta nákladová položka. Miliarda dolarů!“

Midge se ušklíbila. „To *opravdu* vypadá, že kapánek přetáhli, co?“

„Jo,“ zasténal Brinkerhoff. „Ale vážně jen kapánek.“

„Bude to nejspíš dělení nulou.“

„Co prosím?“

„Dělení nulou,“ zopakovala Midge a dál si prohlížela číselné údaje na počítačovém výstupu. „Průměrné náklady na dešifrování se vypočítávají jako zlomek – náklady celkem děleno počtem dekódování.“

„Jasně.“ Brinkerhoff nepřítomně přikývl a snažil se necivět jí skrze šaty moc nápadně.

„Pokud je jmenovatel nula,“ pokračovala Midge ve vysvětlování, „vychází podíl jako nekonečno. A protože počítače nemají nekonečno rády, píšou samé devítky.“ Ukázala na další sloupec. „Vidíte?“

„Jo.“ Brinkerhoff konečně zaostřil na papír.

„Tohle jsou dnešní data o hrubé produkci. Všimněte si počtu dekódování.“

Brinkerhoff poslušně sledoval pohyb jejího ukazováku po sloupci.

POČET DEKÓDOVÁNÍ = 0

Midge významně poklepala prstem na papír. „Je to tak, jak jsem si myslela. Dělení nulou.“

Brinkerhoff povytáhl obočí. „Takže všechno je v pořádku?“

Pokrčila rameny. „Prostě to znamená, že jsme dneska nerozlouskli jediný kód. TRANSLTR musí mít odstávku.“

„Odstávku?“ Tomu se Brinkerhoffovi zrovna moc věřit nechtělo. Pracoval na ředitelství už dost dlouho na to, aby věděl, že „odstávky“ nepatří k ředitelovu oblíbenému stylu práce, a už vůbec ne, pokud jde o TRANSLTR. Fontaine za toho dekódovacího mamuta zaplatil dvě miliardy dolarů a očekával, že se ty peníze vrátí. Každá sekunda, kterou TRANSLTR nečinně prostál, znamenala splachování peněz do záchodu.

„Ehm... Midge?“ ozval se Brinkerhoff. „TRANSLTR žádné odstávky nemívá. Běží ve dne v noci. A vy to víte.“

Midge pokrčila rameny. „Třeba se včera Strathmorovi nechtělo zdržovat se tu do večera jen kvůli přípravě sobotního provozu. Nejspíš věděl, že je Fontaine mimo, a zmizel dřív, aby stihl odjet včas na ryby.“

„Ale no tak, Midge,“ zavrčel Brinkerhoff a otráveně se na ni podíval. „Nechte toho chudáka chvilku na pokoji.“

Nebylo žádným tajemstvím, že Midge Milkenová nemá Trevora Strathmora v lásce. Strathmore zkusil mazanou kličkou přepsat program Skokan, byl však přistižen. Navzdory jeho odvážným záměrům to přišlo NSA draho. Nadací elektronických hranic to jen posílilo, Fontaine ztratil důvěru Kongresu, a co bylo ze všeho nejhorší, anonymita úřadu byla z valné části v háji. Najednou si stěžovaly i hospodyňky z Minnesoty, že jim NSA může číst jejich maily. Jako by někoho z úřadu zajímaly tajné recepty na zapékané brambory.

Strathmorova blamáž úřad poškodila a Midge se za to cítila odpovědná. Ne že by snad mohla Strathmorovo klopýtnutí předvídat, ale jeho neoprávněný krok se odehrál za zády ředitele Fontaina a Midge byla placená právě za to, aby mu záda kryla. Fontaine byl zranitelný kvůli tomu, že od všeho dával ruce pryč, což Midge značně znervózňovalo. Ředitel se však už dávno naučil držet se zpátky a nechat kompetentní osoby dělat jejich práci. Přesně tak přistupoval i k povinnostem Trevora Strathmora.

„Midge, vy sakra dobře víte, že Strathmore se nefláká,“ namítl Brinkerhoff. „TRANSLTR si hlídá jako oko v hlavě.“

Midge přikývla. V hloubi duše sama nejlépe věděla, že obviňovat Strathmora z nedbalosti je absurdní nesmysl. Trevor Strathmore byl svou prací až posedlý. Jako by si předsevzal vymýtít všechno zlo světa. Projekt Skokan byl jeho dítě. Byl to odvážný pokus jak změnit svět. Jako tolik svatých předsevzetí předtím však i toto křížácké tažení skončilo ukřižováním.

„No dobrá,“ připustila, „tak jsem byla trochu tvrdší.“

„Trochu?“ Brinkerhoff přimhouřil oči. „Strathmorův seznam souborů, které čekají na dekodování, je na kilometry dlouhý. Strathmore by TRANSLTR nenechal jen tak nečinně stát celý víkend.“

„Dobrá, dobrá,“ vzdychla Midge. „Přestřelila jsem.“ Svrážila obočí a zamyslela se nad tím, proč TRANSLTR za celý den nerozlouskl jediný kód. „Počkejte, ještě si něco ověřím,“ broukla a začala listovat v hlášení. Když našla, co hledala, zahloubala se do čísel. Za okamžik přikývla. „Měl jste pravdu, Chade. TRANSLTR jel naplno. Spotřeba je dokonce mírně nad průměrem. Od dnešní půlnoci to dělá přes půl milionu kilowatthodin.“

„Tak kde nám co uniklo?“

Midge to nechápala. „Nevím. Je to divné.“

„Chcete ta data sjet znovu?“

Nesouhlasně se na něj podívala. U Midge Milkenové se nedalo pochybovat o dvou věcech. Jednou z nich byla data, která předkládala. Brinkerhoff čekal, dokud Midge neskončí s kontrolou hlášení.

„No jo,“ broukla nakonec. „Včerejší statistika vypadá normálně. Dvě stě třicet sedm rozluštěných kódů. Náklady osm set čtyřiasmdesát dolarů. Průměrný čas na jeden kód něco málo přes šest minut. Hrubá spotřeba průměrná. Poslední kód zadaný do TRANSLTRu...“ Najednou se zarazila.

„Co je?“

„To je zvláštní,“ prohlásila Midge. „Poslední včera zadaný soubor byl spuštěn ve 23.37.“

„No a?“

„No a TRANSLTR luští kódy zhruba po šesti minutách. Poslední soubor dne se obvykle zadává před půlnocí. A tohle tedy nevypadá...“ Najednou Midge opět zmlkla a zalapala po dechu.

Brinkerhoff na ni nedočkavě civěl. „No co?“

Midge na nevěřičně zírala počítačový výstup. „Tenhle soubor? Ten, co byl zadaný do TRANSLTRu včera v noci?“

„Co je s ním?“

„Ještě není rozluštěný. Čas zadání je 23.37.08, ale *chybí* čas dekódování.“ Midge začala divoce listovat v papírech. „Včera i dneska!“

Brinkerhoff lhostejně pokrčil rmeny. „Třeba sjíždějí nějakou náročnou diagnostiku.“

Midge zavrtěla hlavou. „*Osmnáct hodin? Tak náročnou?*“ Odmlčela se. „To se mi nezdá. Kromě toho je to podle dat zadání soubor zvenčí. Měli bychom zavolat Strathmorovi.“

„Domů?“ Brinkerhoff polkl. „V sobotu večer?“

„Ne,“ odpověděla Midge. „Jak znám Strathmora, tak na tom dělá. Vsadím svou výplatu, že je tady. Předtucha, no.“ Předtuchy byly druhou věcí, o níž se u Midge Milkenové nedalo pochybovat. „Tak pojďte,“ prohlásila a vstala. „Zjistíme, jestli mám pravdu.“

Brinkerhoff následoval Midge do její kanceláře. Posadila se a prsty se jí po klávesnici Velkého bratra rozběhly s obratností klavírního virtuosa.

Brinkerhoff vzhlédl k soustavě monitorů uzavřených televizních okruhů na zdi. Jednotlivé obrazovky snímaly prostor areálu NSA. „Vy budete špehovat v dešifrovacím?“ zeptal se nervózně.

„Ani omylem,“ odpověděla Midge. „Kéž bych mohla, ale dešifrovací je jako zakletý zámek. Není tam žádné video, žádné nahrávání zvuku, prostě vůbec nic. Strathmorův rozkaz. Jediné, co odtamtud dostávám, jsou výkazy o vstupech a základní statistika TRANSLTRu. A to můžeme být rádi, že máme alespoň *tohle*. Strathmore chtěl totální izolaci, Fontaine ale trval přinejmenším na základních informacích.“

Brinkerhoff se zatvářil zmateně. „Dešifrovací nemá video?“

„Proč se ptáte?“ broukla, aniž by odvrátila zrak od monitoru. „Hledáte s Carmen trochu soukromí?“

Brinkerhoff cosi nesrozumitelného zamumlal.

Midge stiskla pár dalších kláves. „Vyjedu si Strathmorovy vstupy do výtahu.“ Na okamžik se zahleděla na monitor a pak zabubnovala prsty po stole. „Je tady,“ pronesla suše. „Teď zrovna v dešifrovacím. Jen se podívejte. Na čas tedy nehledí. Přišel včera brzy ráno a od té doby nevlezl do výtahu. Jeho magnetickou kartou se od jeho příchodu hlavní vchod neotvíral. Takže tam musí být.“

Brinkerhoff si sotva slyšitelně povzdechl úlevou. „Takže když je tam Strathmore, bude nejspíš všechno v pořádku, ne?“

Midge se na chvílku zamyslela. „Snad,“ připustila nakonec.

„Snad?“

„Měli bychom mu zavolat a ověřit si to.“

Brinkerhoff zasténal. „Midge, je to provozní ředitel. Určitě má všechno pod kontrolou. Přece ho nebudeme hlídat...“

„Ale prosím vás, Chade – nebuďte dítě. Jen děláme svou práci. Máme zádrhel ve statistice a ověřujeme si ho. A kromě toho,“ dodala vzápětí, „Strathmorovi ráda připomenu, že Velký bratr se dívá. To jen pro případ, že by zase plánoval nějaké ztřeštění, aby zachránil svět.“ Midge zvedla telefon a začala vyťukávat číslo.

Brinkerhoff se netvářil zrovna nadšeně. „Opravdu si myslíte, že bychom ho měli otravovat?“

„Já ho otravovat nebudu,“ prohlásila Midge a hodila mu sluchátko. „To vy.“

48

„Cože?“ vyprskla nevěřícně Midge. „Tak podle Strathmora máme chybná data?“

Brinkerhoff mlčky přikývl a zavěsil.

„On *popřel*, že TRANSLTR chroustá jeden jediný kód přes osmnáct hodin?“

„Byl kupodivu docela příjemný,“ prohlásil Brinkerhoff a zářil jako sluníčko. Byl šťastný, že ten telefonát přečkal bez úhony. „Ujistil mě, že

TRANSLTR funguje normálně. Zatímco prý spolu mluvíme, luští dál každých šest minut jeden kód. A poděkoval mi za zájem.“

„Lže!“ vyštěkla Midge. „Já tyhle statistiky z dešifrovacího dělám dva roky. Nikdy nebyla chyba v datech.“

„Všechno je jednou poprvé,“ poznamenal nenuceně Brinkerhoff.

Střelila po něm nesouhlasným pohledem. „Já všechna data projíždím dvakrát.“

„No... vždyť víte, co se říká o počítačích. Když něco podělají, alespoň to podělají pokaždé stejně.“

Midge se prudce otočila a podívala se mu přímo do očí. „Tohle není legrace, Chade! Provozní ředitel právě generálnímu ředitelství nestydatě zalhal a já chci vědět proč!“

Brinkerhoff náhle zalitoval, že ji vůbec volal zpátky. Ten telefonát se Strathmorem ji rozhodil. Od fiaska projektu Skokan stačilo, aby Midge vycítila sebemenší podezření, že něco není v pořádku, a z kokety se stala zapřísáhlá fanatička. Nebylo možné ji zastavit, dokud nepřišla věci na kloub.

„Midge, je možné, že máme chybu v datech,“ prohlásil Brinkerhoff pevně. „Vždyť se nad tím zamyslete – soubor, který by TRANSLTR zaměstnal na osmáct hodin? To je něco neslýchaného. Jděte domů, je pozdě.“

Pohrdavě se na něj podívala a hodila hlášení na stůl. „Já těm datům věřím. Instinkt mi říká, že jsou správná.“

Brinkerhoff se zamračil. Instinkty Midge Milkenové nikdy nezpochybňoval dokonce ani generální ředitel. Měla totiž jeden nepříjemný zvyk – vždycky měla pravdu.

„Něco visí ve vzduchu,“ prohlásila, „a já zjistím, co to je.“

49

Becker se s námahou posbíral z podlahy autobusu a zhroutil se na prázdné sedadlo.

„Pěkněj skok, hošane,“ zavrčel mladík s třemi natuženými prameny vlasů. Becker zamžoural do přitmí autobusu. Byl to ten kluk, za kterým se tak hnal. Přejel zachmuřeným pohledem záplavu červených, bílých a modrých účesů.

„Co to máte s vlasy?“ zasténal a ukázal na ostatní. „Jak to, že jste všichni...“

„Červeno-modro-bílí?“ doplnil mladík.

Becker přikývl a snažil se nezírat na zanícený vpich v punkerovu horním rtu.

„Judas Taboo,“ prohlásil kluk suše.

Becker se na něj nechápavě podíval.

Punker si odplívl do uličky. Beckerova trestuhodná neinformovanost ho očividně znechutila. „Judas Taboo! Největší pankáč od dob Sida Viciouse! Přesně před rokem šel ke všem čertům. Má výročí.“

Becker tupě přikývl, ale pořád ještě mu jaksi nedocházely souvislosti.

„Taboo si takhle udělal vlasy ten den, co šel do kyték.“ Mladík si znovu odplívl. „Každý fanoušek, co za něco stojí, má dneska červeno-modro-bílou palici.“

Becker nebyl dlouho schopen slova. Pak se pomalu jako omámený otočil a podíval se dopředu. Když si prohlédl osazenstvo autobusu jednoho po druhém, uvědomil si, že jsou to samí punkeři. A většina na něj upřeně civěla.

Každý fanoušek má dneska červeno-modro-bílou palici.

Becker zdvihl ruku a zatáhl za madlo zvonku pro nouzové zastavení. Čekal, že řidič okamžitě zabrzdí. Nejvyšší čas odsud vypadnout. Zatáhl znovu. Nic se nedělo. Zatáhl potřetí a důrazněji. Zase nic.

„V sedmadvacítce to odpojili,“ upozornil ho mladík a znovu si odplívl. „Takhle je aspoň nesereme.“

Becker se k němu otočil. „Chcete říct, že nemůžu vystoupit?“

Kluk se zachechtal. „Až na konečný.“

Pět minut nato už autobus uháněl po neosvětlené okresní silnici. Becker se otočil k mladíkovi za sebou. „Zastaví ten vehíkl někdy?“

Kluk přikývl. „Ještě pár kiláků.“

„Kam jedeme?“

Mladík se náhle široce zašklebil. „Chceš říct, že to nevíš?“

Becker pokrčil rameny.

Punker se hystericky rozchechtal. „A do prdele! Tak to se ti bude líbit.“

Pár metrů od mohutného klenutého trupu TRANSLTRu stál Phil Chartrukian nad bílým nápisem na podlaze haly dešifrovacího oddělení.

SUTERÉN DEŠIFROVACÍHO ODDĚLENÍ NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN

Dobře věděl, že on povolaný není. Rychle stříl pohledem po Strathmorově kanceláři. Žaluzie byly stále ještě zatažené. Susan Fletcherovou viděl Chartrukian zacházet na toalety, takže s tou problém nebude.

Otázkou zůstávalo, jak se zachová Hale. Podíval se k Uzlu 3 a zauvažoval, jestli ho dešifrant nesleduje.

„Seru na to,“ zavrčel potom.

Obrys zapuštěného poklopu byl pod jeho nohama v podlaze sotva znatelný. Chartrukian stiskl v dlaní klíč, který si přinesl z laboratoře oddělení systémové bezpečnosti.

Poklekl, vsunul klíč do otvoru v podlaze a otočil jím. Západka cvakla a odskočila. Pak povolil velkou venkovní zástrčku a poklop uvolnil. Ještě jednou se ohlédl přes rameno, přidřepł a zabral. Panel sice nebyl větší než metr čtvereční, ale těžký byl pořádně. Když ho Chartrukian konečně otevřel, zavrával.

Do obličeje ho okamžitě udeřil závan horkého vzduchu. Přinesl s sebou ostrý pach freonů z chladicího systému. Z otvoru ozářeného červeným nouzovým osvětlením se vyvalil oblak páry. Tlumený hukot generátorů se rázem změnil v rachot. Chartrukian se napřímil a nahlédl do otvoru. Vypadal spíš jako brána do pekla než služební vchod k obsluze počítače. Na plošinu pod úrovní podlahy vedl úzký žebřík. Pod plošinou byly schody, Chartrukian však viděl pouze vířící narudlou mlhu.

Greg Hale stál v Uzlu 3 a stěnou z jednosměrného skla sledoval, jak se Phil Chartrukian spouští po žebříku do suterénu. Z místa, ke Hale stál, to vypadalo, že se mladíkova hlava oddělila od trupu a zůstala ležet na podlaze haly dešifrovacího oddělení. Pak se zvolna ponořila do vířící mlhy.

„Kuráž ti tedy nechybí,“ zamumlal Hale. Věděl, kam má Chartrukian namířeno. Nouzové ruční vypnutí TRANSLTRu bylo v případě podezření na virus logickým krokem. Právě tak to však byl nejjistější způsob, jak sem

do deseti minut přivolat celou armádu systémových techniků. Nouzové operace automaticky aktivovaly poplach v hlavní ústředně. A Hale nemohl potřebovat, aby se tu zrovna teď začali ve všem šťourat bezpečáci. Vyšel proto z Uzlu 3 a vykročil k poklopu. Chartrukiana je třeba zastavit.

51

Jabba svým zjevem připomínal obřího pulce. Stejně jako filmová postavička, podle níž dostal přezdívku, i on vypadal jako válec bez chlupů a vlasů. Tento nejvyšší strážný anděl všech počítačových systémů NSA pochodoval z jednoho oddělení do druhého, opravoval, poučoval, kontroloval a neustále prosazoval své krédo, že nejlepším lékem je prevence. Žádný z počítačů úřadu nebyl za Jabbova působení napaden virem a Jabba se hodlal postarat, aby to tak i zůstalo.

Jabbovou domovskou základnou byl vyvýšený terminál s výhledem na podzemní ultratajnou databanku NSA. Právě zde by virus napáchal největší škody a právě tady také Jabba trávil většinu času. Momentálně si však dopřával pauzu a vychutnával si v jídelně s celonočním provozem pořádnou dávku italských těstovin. Právě se hodlal pustit do třetí porce, když mu zazvonil mobilní telefon.

„Poslouchám,“ ohlásil a rozkašlal se, jak mu zaskočilo sousto.

„Jabbo,“ zavrnl v telefonu ženský hlas, „tady Midge.“

„Královna dat!“ zašveholil obr. Pro Midge Milkenovou měl tajnou slabost. Byla inteligentní a kromě toho to byla jediná žena, která s ním kdy flirtovala. „Jak se máte, ksakru?“

„Nestěžuju si.“

Jabba si otřel ústa. „Jste u sebe?“

„No jo.“

„A nechcete si se mnou dát gáblík?“

„To bych moc ráda, Jabbo, ale musím si hlídat tajli.“

„Vážně?“ Jabba se ušklíbl. „Tak co kdybych ji hlídal s váma?“

„Vy jste ale zloduch.“

„A to ještě nevíte všechno...“

„Jsem ráda, že jsem vás zastihla,“ skočila mu Midge do řeči. „Potřebuju poradit.“

Jabba se zhluboka napil limonády. „Tak do toho.“

„Třeba to nic nebude,“ začala Midge, „ale ve statistice z dešifrovacího jsem narazila na něco podivného. Napadlo mě, že byste mi to mohl vysvětlit.“

„A co jste našla?“ zeptal se a znovu si lokl.

„Mám tu výstup, podle kterého TRANSLTR projížděl jeden soubor osmnáct hodin a nerozluštil ho.“

Jabba si limonádou polil celý talíř. „Co?“

„Napadá vás něco?“

Osušil si těstoviny papírovým ubrouskem a zeptal se: „Co je to za výstup?“

„Hlášení produkce. Taková základní analýza nákladů.“ Midge Jabbovi v krátkosti vysvětlila, nač s Brinkerhoffem narazili.

„Volali jste Strathmorovi?“

„Ano. Řekl, že v dešifrovacím je všechno v pořádku. TRANSLTR prý jede na plné obrátky a naše data jsou chybná.“

Jabba svraštil masité čelo. „Tak v čem je problém? Ten výstup vám prostě ujel.“ Midge mlčela. Jabba pochopil a zamračil se. „Nebo si myslíte, že neujel?“

„Přesně tak.“

„Takže podle vás Strathmore lže?“

„To jsem neřekla,“ odvětila Midge diplomaticky, protože jí bylo jasné, že se pohybuje na tenkém ledě. „V mých statistikách ale ještě nikdy nebyla chyba, a tak jsem chtěla znát názor někoho dalšího.“

„No,“ pronesl rozvážně Jabba, „nerad jsem poslem špatných zpráv, ale někde se vám prostě kously data.“

„Myslíte?“

„Vsadím na to svůj flek,“ prohlásil Jabba a naložil si plná ústa promáčených těstovin. „TRANSLTR nikdy nelouskal žádný soubor dýl než tři hodiny, a to včetně diagnostik, mezních testů a tak. Jediné, co by ho mohlo zablokovat na osmnáct hodin, je virus. Nic jiného.“

„Virus?“

„Jo, nějaký redundantní cyklus. Prostě něco, co se dostalo do procesorů, vytvořilo tam smyčku a nakonec zasvinilo všechno kolem.“

„No,“ snažila se Midge dál, „Strathmore je v dešifrovacím nepřetržitě už asi šestatřicet hodin. Je možné, že by tam zápasil s virem?“

Jabba se zasmál. „On už je tam šestatřicet hodin? Chudák chlap. Stará ho nejspíš nechce pustit domů. Slyšel jsem, že mu dělá vlny.“

Midge se na okamžik zamyslela. Tohle se doneslo i jí. Napadlo ji, jestli nezačíná být paranoidní.

„Midge,“ ozval se Jabba a znovu se zhluboka napil. „Kdyby Strathmorova hračka chytla virus, volal by mi. Strathmore je hlava, ale o virech ví kulový. A TRANSLTR je všechno, co má, takže by při prvních náznacích potíží začal bít na poplach – a přes poplachy jsem tady já.“ Jabba vsrkl dlouhý copánek mozzarely. „A kromě toho – TRANSLTR nemůže chytit virus ani náhodou. Ulička je ta nejlepší soustava komplexních filtrů, jakou jsem kdy vytvořil. Skrz tu se nedostane ani myš.“

Midge byla dlouho zticha a pak si vzdychla. „Napadá vás ještě něco?“

„Jo. Ten výstup vám ujel.“

„To už jste říkal.“

„Přesně.“

Zamračila se. „Nic se vám nezdá divné? Opravdu nic?“

Jabba se chraptivě zasmál. „Midge... poslechněte, Skokan šel do hajzlu a podělal to Strathmore, ale přeneste se přes to – už je to pryč.“ Na druhé straně bylo dlouho ticho a Jabba si uvědomil, že poněkud přestřelil. „Sorry, Midge. Já vím, že jste všechny ty sračky odskákala vy. Zvoral to Strathmore. Víím, jak se na něj díváte.“

„Tohle nemá se Skokanem nic společného,“ prohlásila Midge pevně.

No jasně, pomyslel si Jabba. „Podívejte, Midge, já nemám Strathmora rád ani nerad. Pro mě je to prostě dešifrant. To jsou všechno stejně arogantní a sobečtí parchanti. Vždycky všechna data potřebují honem honem, včera bylo pozdě. Každý podělaný soubor jako by mohl spasit svět.“

„Co tím chcete říct?“

Jabba vzdychl. „Tím chci říct, že Strathmore je stejný psychopat jako ti ostatní. Taký tím ale chci říct, že TRANSLTR zbožňuje víc než tu svou zatracenou starou, a kdyby byl nějaký problém, volal by mi.“

Midge opět dlouho mlčela. Nakonec si rozmrzele povzddechla. „Takže podle vás mi ten výstup ujel?“

Jabba se uchechtl. „Vy tam máte ozvěnu?“

Zasmála se.

„Koukněte se, Midge, pošlete mi zadání a já se u vás v pondělí stavím a projedu vám počítač. Teď odsud ale zmizte. Je sobota večer. Někam si zajděte a nechte se přefíknout nebo tak něco.“

Midge vzdychla. „Já se snažím, Jabbo. Ani nevíte, jak moc se snažím.“

Klub Embrujo neboli Čaroděj byl až na periferii na konečné stanici autobusové linky číslo 27. Spíš než taneční klub ale připomínal pevnost, protože vysoké štukované zdi, které ho ze všech stran obklopovaly, byly posety kusy rozbitých pивních lahví. Tento primitivní, ale účinný bezpečnostní systém zaručoval, že se dovnitř nedostane žádný nezvaný host, pokud nebude ochoten nechat hezkých pár kusů masa na zdi.

Becker se cestou smířil s myšlenkou, že neuspěl. Dospěl k závěru, že je nejvyšší čas oznámit Strathmorovi špatnou zprávu – pátrání je beznadějně. Dělal, co mohl. Teď je načase vrátit se domů.

Když si však teď prohlížel ty davy nejpodivnějších týpků, kteří se drali do útrob klubu, nebyl si jistý, zda mu svědomí dovolí pátrání vzdát. Civěl na největší zástup punkerů, jaký kdy viděl, a všude kolem něj se míhaly červeno-modro-bílé účesy.

Vzdychl a začal zvažovat možnosti. Ještě jednou přejel pohledem pestrý dav a pokrčil rameny. *Kde jinde by v sobotu večer měla být?* Proklel zlomyslnou náhodu a vystoupil z autobusu.

Do klubu Embrujo se vcházelo úzkou kamennou chodbou. Sotva se v ní Becker ocitl, ucítil, jak ho pohltila vlna nedočkavých hostů.

„Uhni z cesty, sráči!“ vyjel na něj chodící jehelníček, protlačil se kolem něj a vrazil mu loktem do boku.

„Bohovská šlajfka,“ ozval se kdosi v šeru a důkladně Beckera zatahal za kravatu.

„Chceš si zapíchat?“ Děvče, které k němu vzhlíželo, bylo nejspíš ještě pod zákonem a navíc vypadalo na hlavní roli v *Noci ožvlých mrtvol*.

Temná chodba náhle končila v obrovském vybetonovaném sále, kde to páchlo alkoholem a tělesnými výpary. Scéna to byla jako ze surrealistického obrazu. Klub vypadal spíš jako hluboká horská jeskyně, v níž se stovky těl pohybovaly jako jedno. Všechny postavy se vlnily nahoru a dolů s rukama přitisknutýma k bokům a pokyvovaly hlavami v jednolitém rytmu. Ti největší šílenci se rozbíhali z pódia a vrhal se do moře lidských údů, v němž přistávali, jak se to právě povedlo. Těly se pohazovalo sem a tam jako živé volejbalové míče. Mihotavá světla od stropu té scény propůjčovala ráz zvláštního němému filmu.

Reproduktory velikosti menší dodávky na protější zdi duněly natolik zběsile, že se ani ti nejnaděšenější tanečníci neodvážili k vibrujícím zesilovačům blíží než na deset metrů.

Becker si zacpal uši a zapátral v davu. Kamkoli se podíval, uviděl vždycky další červeno-modro-bílou hlavu. Těla na sobě byla namačkaná tak těsně, že ani nerozeznal, co kdo má na sobě. Nikde ani stopy po nějaké britské vlajce. Bylo mu jasné, že pokud se vmísí do davu, ušlapou ho. Nedaleko od něj začal někdo zvracet.

Báječné. Becker nahlas zasténal a stáhl se zpátky do sprejem postříkané chodby.

Ta zatáčela do úzkého tunelu se zrcadlovými stěnami, který vedl na nekrytý dvůr posetý halabala rozestavenými stolky a židlemi. I tady to sice bylo samý punker, Becker si však najednou připadal jako v rajské zahradě. Nad ním se rozevřela letní obloha a běsnící rachot z reproduktorů ochabl.

Ignoroval zvědavé pohledy a vmísil se od davu. Povolil si kravatu a zhroutil se na židli u prvního neobsazeného stolku. Zdálo se mu, že od Strathmorova ranního telefonátu uplynul celý život.

Shrnul ze stolu prázdné pивní lahve a složil hlavu do dlaní. *Jen na pár minut,* pomyslel si.

Deset kilometrů odsud seděl v taxíku značky Fiat řítícím se temnou periferní silnicí muž s brýlemi v drátěných obroučkách.

„Embrujo,“ chrochl, aby řidiči připomněl cíl cesty.

Řidič přikývl a pozorně si kuriózního zákazníka prohlédl ve zpětném zrcátku. „Embrujo,“ broukl si pro sebe. „Každou noc čím dál tím lepší týpkové.“

53

Tokugen Numataka ležel nahý na masážním stole ve své kanceláři s výhledem na celé Tokio. Jeho osobní masérka právě pracovala na ztuhlém krku. Postupně posouvala dlaně níž, až se dostala na ochablé svalstvo v okolí lopatek a zvolna pokračovala až k ručníku, který měl přehozený přes zadek. Dlaně sjely ještě níž... až pod ručník. Numataka si toho sotva všiml. Duchem byl někde úplně jinde. Pořád čekal, kdy zazvoní telefon na jeho privátní lince, a stále se nic nedělo.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Vstupte,“ zavrčel Numataka.

Masérka bleskově vytáhla ruce zpod ručníku.

Vešla pracovnice telefonní ústředny. Po nezbytné úkloně šéfa oslovila: „Pane řediteli?“

„Mluvte.“

Spojovatelka se uklonila podruhé. „Hovořila jsem s operátorem. Mezinárodní telefonní spojení mělo kód 1 – Spojené státy.“

Numataka přikývl. To byla dobrá zpráva. *Takže hovor byl ze Států.* Usmál se. *Není to podvod.*

„Odkud ze Států?“ zeptal se.

„Pracuji na tom, pane.“

„Výborně. Dejte mi zprávu, až budete vědět víc.“

Telefonistka se opět uklonila a zmizela.

Numataka cítil, jak se mu ztuhlé svalstvo uvolňuje. Mezinárodní telefonní kód 1. Opravdu dobrá zpráva.

54

Susan Fletcherová netrpělivě přecházela po toaletách dešifrovacího oddělení a pomalu počítala do padesáti. Hlava jí třesla. *Ještě chvíličku,* přemlouvala sama sebe. *Hale je North Dakota!*

Přemítala o tom, jaké měl Hale asi plány. Zveřejnil by klíč? Nebo by podlehl chamtivosti a pokusil by se algoritmus prodat? Susan už to čekání nedokázala snést ani o chvíli déle. Musí se dostat ke Strathmorovi.

Opatrně na škvírku pootevřela dveře a vyhlédla k prosklené stěně na protější straně haly. Neměla jak zjistit, jestli se Hale pořád ještě dívá. Bude se muset rychle přesunout do Strathmorovy kanceláře. Ne ovšem zas až moc rychle, protože Hale nesmí mít podezření, že je mu na stopě. Sáhla po dveřích a už se je chystala otevřít, když cosi zaslechla. Hlasy. Mužské hlasy.

Vycházely z ventilační šachty nedaleko podlahy. Susan dveře zase zavřela a přistoupila k ventilátoru. Slova zkresloval tlumený hukot generátorů v suterénu. Hovor zněl, jako by vycházel rovněž odtamtud. Jeden hlas byl roztřesený a zlostný. Připadalo jí, že slyší Phila Chartrukiana.

„Vy mi nevěříte?“

Odpovědi sice nerozuměla, ale znělo to jako drsné odseknutí.

„Máme virus!“

Tentokrát se ozvalo chraptivé zařvání.

„Musíme zavolat Jabbu!“

A potom k ní dolehl hluk zápasu.

„Pusťte mě!“

Zvuk, který se ozval vzápětí, nezněl ani trochu lidsky. Byl to táhlý, kvílivý výkřik hrůzy připomínající mučené zvíře těsně před smrtí. Susan u ventilátoru ztuhla jako přimražená. Zvuk ustal stejně náhle, jako začal. Pak bylo jen ticho.

Okamžik nato, jako ve scénáři nějakého mizerného hororu, se světla na toaletách pomalu ztlumila. Pak zablikala a zhasla. Susan Fletcherová najednou stála v naprosté tmě.

55

„Sedíš na mém místě, sráči.“

Becker zdvihl hlavu ze složených paží. *Copak v téhle zatracené zemi nikdo nemluví normální španělštinou?*

Nad stolem stál sporý výrostek s poďobaným obličejem a holou hlavou, jejíž jednu polovinu měl červenou a druhou fialovou. Vypadal jako nasupená velikonoční kraslice. „Povídám, že sedíš na mém místě, sráči.“

„Já jsem tě slyšel,“ podotkl Becker a vstal. Rozhodně neměl náladu se prát. Nejvyšší čas jít.

„Kam jsi mi dal flašky?“ zeptal se kluk. Teprve nyní si Becker všiml spínacího špendlíku v nose.

Ukázal na lahve od piva, které přemístil na zem. „Byly prázdné.“

„Prázdný, ale *moje*, kurva!“

„Omlouvám se,“ řekl Becker a obrátil se k odchodu.

Punker mu zastoupil cestu. „Posbírej je!“

Becker zamrkal, ale na vtipkování se necítil ani trochu. „To si děláš srandu, ne?“ Byl o dobrých třicet centimetrů vyšší a vážil nejméně o dvacet kilo víc než ten mladíček.

„Vypadám snad na to, kurva?“

Becker mlčel.

„Seber je!“ Mladíkovi začal přeskakovat hlas.

Becker se ho pokusil obejmít, ale výrostek si mu opět stoupl do cesty. „Řek jsem, abys je sebral, kurva!“

Namol zpití punkeři u okolních stolů se začali otáčet, aby náhodou nepřišli o nějakou zábavu.

„Na to zapomeň, hošíku,“ pronesl Becker potichu.

„Já tě varuju!“ vrískal kluk. „Tohle je můj stůl! Chodím sem každé den. Tak je koukej *sebrat!*“

Beckerovi docházela trpělivost. Neměl snad být se Susan ve Smoky Mountains? Zatím se ale ve Španělsku dohaduje s pubertálním psychopatem.

Bez výstrahy mládenečka popadl v podpaží, zvedl ho do vzduchu a zvysoka ho tvrdě posadil na stůl. „Tak koukni, ty parchante usmrkanej, teď si dáš hezky odchod, nebo ti vyrvu ten spínák z frňáku a sešiju ti s ním hubu.“

Mladík zbledl jako stěna.

Becker ho ještě chvilku držel a pak povolil sevření. Aniž by odtrhl od vyděšeného kluka zrak, sehnul se, posbíral lahve a vrátil je na stůl. „Cos povídal?“ zeptal se.

Mladík nebyl schopen slova.

„Nemáš zač!“ vyštěkl Becker. *Tenhle kluk je živá reklama na antikoncepci.*

„Táhni!“ vyjekl punker, když si konečně uvědomil, že se mu jeho vrstevníci řehní. „Sračko!“

Becker se nehýbal z místa. Najednou se mu znovu vybavilo, co ten kluk řekl. *Chodím sem každé den.* Beckera náhle napadlo, jestli by mu nemohl pomoci. „Promiň,“ ozval se, „přeslechl jsem tvoje jméno.“

„Dvoubarevka,“ zasyčel kluk, jako by vynášel rozsudek smrti.

„Dvoubarevka?“ zapřemítal Becker nahlas. „Nech mě hádat – to kvůli těm vlasům?“

„Hotovej Sherlock.“

„Zajímavé jméno. To sis vymyslel sám?“

„To si piš,“ prohlásil kluk pyšně. „Nechám si ho *patentovat.*“

Becker se zamračil. „Chceš říct, že si je *přihlásíš*, ne?“

Kluk se zatvářil značně zmateně.

„Na jméno potřebuješ mít přihlášenou obchodní známku,“ upozornil ho Becker, „ne patent.“

„No a co!“ rozhodl se mladík přejít pro jistotu do útoku.

Pestrá směsice opilých a zfetovaných mladíků u okolních stolů už se válela smíchy. Dvoubarevka vstal a sjel Beckera nenávisným pohledem. „Co vode mě kurva chceš?“

Becker se na okamžik zamyslel. *Aby sis umyl hlavu, zmírnil si slovník a našel si práci.* Pak ale usoudil, že při prvním setkání by toho chtěl až příliš. „Potřebuju informaci,“ odpověděl tedy.

„Jdi do prdele.“

„Někoho hledám.“

„Žádnýho sem neviděl.“

„Nikoho *jsem* neviděl,“ opravil ho Becker a mávl na servírku. Nechal si přinést dvě piva Águila a jedno podal mládenci. Toho tím vysloveně šokoval. Dvoubarevka si lokl piva a ostražitě se na Beckera zadíval.

„Zkoušíš to na mě, strejdo?“

Becker se usmál. „Hledám dívku.“

Dvoubarevka se pronikavě zachechtal. „Tak v tomhle vohozu si matraci nenajdeš, to si teda piš!“

Becker se zamračil. „Nehledám žádnou matraci. Prostě s ní jen potřebuju mluvit. Možná bys mi mohl pomoci ji najít.“

Dvoubarevka postavil pivo na stůl. „Ty seš polda?“

Becker zavrtěl hlavou.

Mladík přimhouřil oči. „Vypadáš jako poliš.“

„Hele, kámo, jsem z Marylandu. Kdybych byl polda, byl bych tak trochu mimo rajón, nezdá se ti?“

Ta otázka mládence zjevně vyvedla z míry.

„Jmenuju se David Becker.“ Becker se usmál a natáhl pravici přes stůl.

Punker se znechuceně odtáhl. „Dej si pohov, strejdo.“

Becker stáhl ruku nazpátek.

Kluk se ušklíbl. „Pomůžu ti, ale zadarmo to nebude.“

Becker se rozhodl přistoupit na jeho hru. „Kolik?“

„Sto doláčů.“

Becker se zamračil. „Mám jen pesety.“

„Mně je to jedno! Tak sto *peset*.“

Přepoččet měnových kurzů zjevně nebyl jeho silnou stránkou. Sto peset odpovídalo zhruba sedmaosmdesáti centům. „Dohodnuto,“ prohlásil Becker a bouchl lahvi o stůl.

Kluk se poprvé usmál. „Dohodnutý.“

„Tak fajn,“ pokračoval Becker tlumeným hlasem. „Mám dojem, že dívka, kterou hledám, by mohla chodit sem. Má červené, modré a bílé vlasy.“

Dvoubarevka si odfrkl. „Judas Taboo má výročí. Všichni maj.“

„Kromě toho má tričko s britskou vlajkou a v jednom uchu lebku.“

Mladíkovi slabě svítilo v očích, jako by si už vzpomínal. Beckerovi to neušlo a okamžitě pocítil, jak v něm opět klíčí naděje. Pak ale mládencův výraz opět ztvrdl. Prudce postavil láhev na stůl a popadl Beckera za košili.

„Ta je Eduardova, ty sračko! Na tu bych si dal majzla! Šáhneš na ni a von tě voddělá!“

56

Midge Milkenová vztekle vrazila do zasedací místnosti naproti své kanceláři. Kromě mahagonového stolu dlouhého deset metrů s emblémem NSA vykládaným třešňovým a ořechovým dřevem tu byly tři akvarely Marion Pikeové, kapradina v obrovském květináči, mramorový bar a samozřejmě nepostradatelný automat na vodu. Midge si nalila sklenici, aby si alespoň trochu zklidnila pocuchané nervy.

Zatímco upíjela, podívala se k oknu. Měsíční světlo procházelo roztaženými žaluziemi a tančilo po desce stolu. Midge si vždycky myslela, že tohle by byla hezčí ředitelská kancelář než Fontainovo současné doupě v průčelí budovy. Odsud nebyl výhled na parkoviště úřadu, nýbrž na působivou záplavu přístaveb včetně kupole haly dešifrovacího oddělení, která se jako ostrov špičkové techniky distancovala od hlavní budovy více než hektarovou zalesněnou plochou. Z většiny oken komplexu NSA nebylo dešifrovací oddělení pořádně vidět, protože bylo záměrně umístěno za přírodním krytem javorového háje, výhled z ředitelského patra však byl dokonalý. Podle Midge byla právě zasedací místnost vynikající pozorovatelnou, odkud by vládce mohl obhlížet své panství. Jednou Fontainovi navrhla, aby si kancelář přestěhoval, ale ředitel odpověděl prostě: „Dozadu ne.“ Fontaine nepatřil k lidem, kteří by byli ochotni být v čemkoli vzadu.

Midge roztáhla žaluzie ještě víc a pohlédla k pahorkům na obzoru. Pak lítostivě vzdychla a sjela pohledem do míst, kde stála hala dešifrovacího oddělení. Pohled na tu kupoli ji vždycky uklidňoval – maják zářící do dálky v kteroukoli denní či noční dobu. Když se tam však podívala nyní, žádnou úlevu nepocítila. Místo toho si uvědomila, že civí do prázdna. Když přitiskla obličej na sklo, sevřel jí srdce ledový spár divoké paniky. Tam dole nebylo nic než tma. Dešifrovací zmizelo!

Toalety dešifrovacího oddělení byly bez oken, takže temnota, která Susan Fletcherovou zahalila, byla absolutní. Chvilku nehybně stála a snažila se zorientovat. Až příliš ostře si přitom uvědomovala sílící paniku, která ji zachvacovala. Strašlivý výkřik z ventilační šachty jako by se stále ještě vznášel všude kolem ní. Navzdory veškerému úsilí potlačit narůstající strach cítila, že nad ní hrůza nabývá stále větší moci.

Náhle sebou proti své vůli škubla a přistihla se, že nekoordinovaně tápe po dveřích jednotlivých boxů a po umyvadlech. Dezorientovaně se ve tmě otáčela s rukama nataženými před sebou jako náměsíčná a pokoušela se vybavit si místnost, v níž se nacházela. Zakopla o odpadkový koš a vzápětí se rukama dotkla stěny obložené dlaždicemi. Po ní doručkovala k východu a nahmatala madlo dveří. Prudce je otevřela a vyklopýtala do hlavní haly dešifrovacího oddělení.

Tam ztuhla podruhé.

Podlaha haly vypadala docela jinak než ještě před chvílí. TRANSLTR Susan rozeznávala pouze jako šedivou siluetu na pozadí mdlého přísvitů dopadajícího sem kupolů. Ze stropních světel nesvítilo ani jediné. Nesvětélkovaly dokonce ani elektronické ovládací panely u dveří.

Když Susan poněkud přivykla tmě, všimla si, že jediné světlo v hale vychází z otevřeného poklopu. Byla to slabá načervenalá záře z nouzového osvětlení suterénních prostor. Vykročila tím směrem a vzápětí ucítila slabý pach ozónu.

Když se k poklopu dostala, nahlédla do zejícího otvoru. Freonové potrubí stále ještě vydechovalo vířící oblaka par, kterým červené zářivky propůjčovaly zlověstně narudlý odstín. Podle vyššího tónu hukotu generátorů Susan poznala, že dešifrovací jede na záložní zdroj. V mlze rozeznávala Strathmora, který stál dole na plošině. Opíral se o zábradlí a civěl do hlubiny rachotící šachty TRANSLTRu.

„Šéfe!“

Žádná odpověď.

Susan se spustila na žebřík. Horký vzduch zespodu jí foukl pod sukni. Příčky žebříku byly kluzké kondenzovanými parami. Přesto se Susan bez úhony dostala na mřížovou podlahu plošiny.

„Šéfe?“

Strathmore se k ní ani neotočil. Dál jakoby v tranzu s výrazem naprostého šoku ve tváři hleděl dolů. Susan sledovala směr jeho pohledu do

hloubky pod zábradlím. Chvíli neviděla nic než oblaka páry. Pak to však náhle zahlédla. Byl to člověk. O šest pater níž. Postava se objevila jen na okamžik, když se rozestoupilo mračno zvířených par. A pak znovu. Propletená hromádka pokroucených končetin. Phil Chartrukian ležel sedmadvacet metrů pod nimi rozbitý o ostré železné hrany hlavního generátoru. Jeho tělo bylo zčernalé a spálené. Po dopadu zkratoval hlavní elektrický zdroj dešifrovacího oddělení.

Ještě děsivější podívanou než mrtvola Phila Chartrukiana však skýtalo jiné tělo, které leželo v polovině dlouhého schodiště skrčené a skryté ve stínu. Tu robustní, dokonale osvalenou kostru si nemohla s nikým splést. Byl to Greg Hale.

58

Punker se na Beckera rozeřval: „Megan patří mému kámošovi Eduardovi! Drž se od ní dál!“

„Kde je?“ Becker cítil, jak mu horečně buší srdce.

„Jdi do prdele!“

„Je to naléhavé!“ vyštěkl Becker. Popadl kluka za rukáv. „Má prsten, který patří mně. Zaplatím jí za něj! Dostane balík!“

Dvoubarevka strnul a pak se hystericky rozchechtal. „Chceš říct, že ten hnusnej zlatej šmuk je tvůj?“

Becker vyvalil oči. „Tys ho viděl?“

Dvoubarevka lišácky přikývl.

„Kde je?“ naléhavě se ho zeptal Becker.

„Nemám páru.“ Kluk se uchechtl. „Megan se ho snažila střelit.“

„Jako *prodat*?“

„Nedělej si starosti, kámo, nedařilo se jí. Na šmuky teda fakticky vkus nemáš.“

„Jseš si jistý, že ho nikdo nekoupil?“

„Děláš si prdel? Za čtyři sta babek? Povídal jsem jí, že jí dám pade, ale chtěla víc. Sháněla prachy na letenku – last minute.“

Becker měl v tu chvíli srdce až v krku. „Kam?“

„Do zasranýho Connecticutu,“ odsekl Dvoubarevka. „Eddie z toho nebyl zrovna dvakrát na větvi.“

„Do Connecticutu?“

„No jo, do prdele. Chtěla se vrátit k matince a papíncovi hezky do útulnýho domečku na předměstí. Tu místní rodinku, co u ní bydlela, nesnášela. V jednom kuse tam po ní vyjížděli tři bráškové Španěláci. A ani prej neměli teplou vodu, kurva.“

Becker cítil, jak mu roste knedlík v krku. „Kdy odjíždíš?“

Dvoubarevka k němu udiveně vzhlédl. „Kdy?“ zachechtal se. „Ta už je přeci dávno v tahu. Na letiště jela, to už je hezkejch pár hodin. Tam se dá takovej krám prodát nejlíp – plno prachatejch turistů a tak. Chtěla odletět hned, jak sežene prachy.“

Becker se s vypětím všech sil bránil návalu dávení, který se mu začínal ozývat v hloubi útrob. *Tohle snad musí být nějaký pitomý vtíp, ne?* Dlouho jen mlčky stál, než se zeptal: „Jak se jmenuje příjmením?“

Dvoubarevka se nad tou otázkou zamyslel, ale pak jen pokrčil rameny.

„Jak měla letět?“

„Povídala něco o fetáckým dostavníku.“

„Fetácký dostavník?“

„No jo. Víkendovej let. Takovej courák – Sevilla, Madrid, La Guardia. Takhle se tomu říká. Lítaj s tím študáci, protože je to laciný. Nejspíš se tam dá i sjet nějakej ten joint.“

No skvělé. Becker tlumeně zasténal a hrábl si do vlasů. „Kdy to letíš?“

„Přesně ve dvě ráno vždycky ze soboty na neděli. Ted' bude někde nad Atlantikem.“

Becker se podíval na hodinky. Ukazovaly 1.45. Nejistě se otočil k mladíkovi. „Říkal jsi, že to letíš ve dvě?“

Punker přikývl a zachechtal se. „Vypadá to, že seš v hajzlu, kámo.“

Becker vztekle ukázal na hodinky. „Je teprve tři čtvrtě!“

Dvoubarevka vytřeštil oči na hodinky. Zjevně ho to zmátlo. „No to mě poser,“ vyprskl smíchy. „Obyčejně nebejvám takhle nadrátovanej dřív jak ve čtyry ráno!“

„Jak se nejrychleji dostanu na letiště?“ zeptal se ho Becker.

„Taxíky stojej hned venku.“

Becker vylovil z kapsy tisícipesetovou bankovku a vrazil ji mladíkovi do ruky.

„Tak dík!“ křikl za ním punker. „A jestli uvidíš Megan, tak ji pozdravuj!“ Ale Becker už byl pryč.

Dvoubarevka si povzdechl a vrávoravě vykročil k tanečnímu parketu. Byl příliš opilý, než aby si všiml muže s brýlemi v drátěných obroučkách, který z něj nespouštěl oči.

Becker venku přejel pátravým pohledem parkoviště taxíků. Žádný však nikde nestál. Rozběhl se proto k statnému vyhazovači. „Taxi!“

Vyhazovač zavrtěl hlavou. „*Demasiado temprano*. Moc brzo.“

Moc brzo? Becker v duchu zaklel jako pohan. *Jsou dvě hodiny ráno!*

„*Pídame uno!* Zavolejte mi je!“

Muž odkudsi vylovil malou přenosnou vysílačku, pronesl do ní pár slov a zase ji schoval. „*Veinte minutos*,“ prohlásil.

„Dvacet minut?“ kácel se Becker v mdlobách. „*Y el autobus?*“

Vyhazovač pokrčil svalnatými rameny. „*Pětačtyřicet minutos*.“

Becker zoufale rozhodil rukama. Skvělé!

Zvuk slabého motoru jej donutil otočit hlavu. Znělo to jako motorová pila. Na parkoviště se vřítla stará motorka Vespa 250. Řídil ji vyčouhlý mládenec, jemuž se k zadům tiskla dívka omotaná řetězy. Sukni měla vyhrnutou až nad stehna, ale nezdálo se, že by jí to dělalo starosti. Becker se k nim rozběhl. *To snad ani není možné, co já dělám*, pomyslel si. *Nesnáším motorky*. Zařval na řidiče: „Zaplatím ti deset tisíc peset, když mě hodíš na letiště!“

Kluk ho ignoroval a zhasl motor.

„Dvacet tisíc!“ vybrebtl zoufale Becker. „Musím se dostat na letiště!“

Mladík se po něm ohlédl. „*Scusi?*“ Ital.

„*Aeropórto! Per favore. Sulla vespa! Venti mille pesete!*“

Ital se podíval na rozvrzanou malou motorku a zasmál se. „*Venti mille pesete? La Vespa?*“

„*Cinquanta mille!* Padesát tisíc!“ licioval Becker dál. To už bylo skoro čtyři sta dolarů.

Ital se pochybovačně uchechl. „*Dov'è la plata?* Kde jsou prachy?“

Becker vytáhl z kapsy pět desetitisícových bankovek a přidržel je mladíkovi před obličejem. Ital se ohlédl po své partnerce. Ta po penězích hrábla a strčila si je za blůzu.

„*Grazie!*“ Ital se rozzářil a hodil Beckerovi klíčky od Vespy. Pak popadl dívku za ruku a oba se se smíchem rozběhli dovnitř.

„*Aspetta!*“ zahulákal za nimi Becker. „Počkejte! Chtěl jsem jenom svézt!“

Susan sáhla po Strathmorově ruce a nechala si pomoci po žebříku nahoru do hlavní haly dešifrovacího oddělení. Rozbité tělo Phila Chartrukiana ležící na generátoru měla stále ještě před očima. Z představy, že se tu někde schovává Hale, se jí zatočila hlava. Nezbyvalo než si to přiznat: Chartrukiana tam shodil on.

Susan proklopýtala kolem temné siluety TRANSLTRu zpátky k hlavnímu východu z haly, kterým sem před bůhvíkolika hodinami vešla. Na neosvětleném elektronickém panelu zoufale vytūkala svůj kód, ale těžké dveře se ani nehnuly. Byla v pasti a z dešifrovacího oddělení se stalo dokonalé vězení. Kupole byla v areálu NSA jako satelit – byla umístěna sto devět metrů od hlavního komplexu budov a přístup do ní byl možný pouze hlavním vchodem. A protože dešifrovací oddělení mělo svůj vlastní zdroj energie, hlavní ústředna pravděpodobně ani žádný problém nezaznamenala.

„Hlavní zdroj vypadl,“ ozval se za ní Strathmore. „Jedeme na záložní.“

Přívod energie ze záložního zdroje byl v dešifrovacím oddělení nastaven tak, aby měl TRANSLTR a jeho chladicí systém přednost před vším ostatním včetně osvětlení a ovládání dveří. Díky tomu nehrozilo nebezpečí, že nečekaný výpadek proudu přeruší chod TRANSLTRu, právě když bude zpracovávat důležité informace. Zároveň to znamenalo, že TRANSLTR nikdy nepoběží bez freonového chladicího systému. V uzavřeném prostoru bez chlazení by teplo uvolňované třemi miliony procesorů dosáhlo velice záhy nebezpečných hodnot a mohlo by dojít dokonce i ke vznícení silikonových čipů, což by způsobilo tavení spojů. O důsledcích něčeho takového si tu nikdo nedovolil ani uvažovat.

Susan se zoufale snažila se zorientovat. Stále nedokázala vypudit z mysli představu mladého technika oddělení systémové bezpečnosti ležícího na generátoru tam dole. Znovu začala zběsile mačkat tlačítka na bezpečnostním elektronickém panelu dveří. Opět žádná odezva. „Přerušete provoz!“ vykřikla do tmy. Pokyn, aby TRANSLTR ukončil vyhledávání klíče k Digitální pevnosti, by měl vypnout jeho okruhy a uvolnit dostatek energie k tomu, aby dveře začaly opět fungovat.

„Klid, Susan,“ ozval se Strathmore a položil jí dlaň na rameno, aby ji upokojil.

Jeho utišující dotek Susan konečně probral z omámení. Teprve nyní si náhle vzpomněla, proč za ním vlastně běžela. Prudce se k němu otočila. „Šéfe! Greg Hale je North Dakota!“

Ve tmě se rozhostilo zdánlivě nekonečné ticho. Když se Strathmore konečně ozval, zněl jeho hlas spíš zmateně než šokovaně. „O čem to mluvíte?“

„Hale...“ zašeptala Susan. „To on je North Dakota.“

Znovu nastalo ticho, jak Strathmore o Susaniných slovech uvažoval. „To stopař?“ zeptal se potom nejistě. „To on Hala objevil?“

„Stopař ještě nezareagoval. Hale mi ho stopnul!“

Susan pak Strathmorovi kvapně vysvětlila, jak Hale zastavil spuštěný navigační program a jak ona v jeho elektronické poště našla zprávu od Tankada. A opět bylo dlouho ticho. Strathmore jen nevěřicně zavrtěl hlavou.

„Nepřipadá v úvahu, že by Tankadovou pojistkou mohl být *Greg Hale*! To je absurdní! Jemu by Tankado nevěřil.“

„Šéfe,“ ozvala se Susan naléhavě, „Hale nás potopil už jednou – se Skokanem. Tankado mu důvěřoval.“

Zdálo se, že Strathmore nenachází slov.

„Zastavte TRANSLTR,“ naléhala na něj Susan. „North Dakotu máme. Zavolejte ochranu a pojdme odsud vpadnout.“

Strathmore vztáhl ruku, aby ji na chvíli umlčel a získal čas na přemýšlení.

Susan se nervózně ohlédla k poklopu. Průlez v podlaze nebyl přes TRANSLTR vidět, ale po černých dlaždicích se jako oheň po ledě rozlévala narudlá záře. *Tak dělejte, šéfe, zavolejte ochranu! Zastavte TRANSLTR! Vypadneme odsud!*

Strathmore jako by najednou ožil. „Pojďte se mnou,“ prohlásil a vykročil rázně směrem k poklopu.

„Šéfe! Hale je nebezpečný! On...“

Strathmore už ale zmizel v temnotě. Susan si musela pospíšet, aby se jí jeho silueta neztratila docela. Provozní ředitel NSA obešel TRANSLTR a zamířil rovnou k otvoru zejícímu v podlaze. Nahlédl do pekelné brány, z níž stoupala rozvířená narudlá mlha. Mlčky se rozhlédl po ztemnělé hale dešifrovačního oddělení. Pak se sehnul a s námahou se chopil těžkého otevřeného poklopu. Šlo to pomalu. Na vrcholu oblouku konečně začala přitížlivost pracovat žádoucím směrem a Strathmore víko pustil. Dopadlo s ohlušujícím zaduněním. Z haly dešifrovačního oddělení se rázem stala ztichlá temná jeskyně. Vypadalo to, že North Dakota je v pasti.

Strathmore poklekl a otočil mohutnou západkou zámku, která okamžitě zaskočila. Suterén byl zamčený.

Ani on, ani Susan však nezaslechli tlumený zvuk kroků směřujících k Uzlu 3.

60

Dvoubarevka zamířil zrcadlovou chodbou, která spojovala dvorek s tanečním sálem. Když se otočil, aby v zrcadle na zdi zkontroloval, jak mu sedí spínací špendlík v nose, všiml si postavy rýsující se v šeru za jeho zády. Otočil se sice rychle, ale pozdě. Pár paží tvrdých jako skála ho přirazil tváří na zeď pokrytou zrcadly.

Punker se pokusil vykroutit z železného sevření. „Eduardo? Hele, seš to ty?“ Cítil, jak mu muž šátrá po peněžence. Pak se mu důrazně opřel o záda. „Eddie!“ zaječel punker. „Přestaň blbnout! Nějakej chlap se tu vyptával na Megan!“

Muž ho dál pevně svíral.

„Hele, Eddie, nech už toho, vole!“ Když však Dvoubarevka pohlédl do zrcadla před sebou, zjistil, že ten, kdo ho tiskne na zeď, není vůbec jeho přítel.

Obličej měl podobaný a zjizvený. Mrtvé oči civěly jako dva uhlíky zpoza brýlí v drátěných obroučkách. Pak se muž předklonil, až měl ústa těsně u mladíkova ucha. Podivným přiškrceným hlasem zasípal: „*Adónde fué?* Kam šel?“ Znělo to poněkud zkomoleně.

Punker ochromený strachem ztuhl jako kus ledu.

„*Adónde fué?*“ zopakoval ten hlas. „*El Americano.*“

„Na... na letiště. *Aeropuerto*,“ vybrebl Dvoubarevka.

„*Aeropuerto?*“ opakoval po něm muž a tmavýma očima přitom sledoval mladíkovy rty v zrcadle.

Punker přikývl.

„*Tenía el anillo?* Má ten prsten?“

Vyděšený kluk zavrtěl hlavou. „Nemá.“

„*Viste el anillo?* Tys ten prsten viděl?“

Dvoubarevka zaváhal. Jaká odpověď bude nejvhodnější?

„Tak viděl jsi ho?“ zeptal se znovu neznámý přiškrceným hlasem.

Dvoubarevka přikývl na souhlas a doufal, že se pravdomluvnost vyplatí. Zmýlil se. Pár vteřin nato se složil na podlahu se zlomeným vazem.

Jabba ležel na zádech zcela zasunutý do útrob rozebraného serveru. V ústech svíral tužkovou svítilnu, v ruce měl pájku a na břiše rozložený obrovský výkres. Právě skončil s upevňováním nové sady děličů napětí na porouchanou základní desku, když mu zacvrlikal mobilní telefon.

„Do prdele,“ zaklel a zatápal změtí kabelů po telefonu. „Jabba,“ ohlásil se vzápětí.

„Jabbo, tady Midge.“

Jabba se rozzářil. „Dvakrát za noc? Přijdeme do řeči.“

„Dešifrovací má problémy,“ prohlásila ostře.

Jabba se zamračil. „Tohle už jsme probrali, vzpomínáte si?“

„Problém s *energií*.“

„Já nejsem elektrikář. Zavolejte údržbu.“

„V kupoli je tma.“

„Už máte halucinace. Jděte domů.“ Znovu se zahloubal do výkresu.

„*Tma jako v pytli!*“ vyjekla Midge.

Jabba vzdychl a odložil baterku. „Tak za prvé, Midge, máme tam záložní zdroj, takže tam nikdy nemůže být tma jako v pytli. A za druhé – Strathmore má momentálně na dešifrovací o něco lepší výhled než já, takže co kdybyste zavolala *jemu*?“

„Protože s *ním* to souvisí. On něco tají.“

Jabba obrátil oči v sloup. „Midge, zlato, jsem až po uši zamotaný do kabelů. Jestli sháníte společnost, vystříhám se z nich, ale jinak si zavolejte na údržbu.“

„Jabbo, tohle je *vážné*. Já to *cítím*.“

Cítí to? Takže je to pravda, pomyslel si Jabba. Midge má zas jednou tu svoji *náladu*. „Jestli si nedělá starosti Strathmore, *já* si je nedělám taky.“

„V dešifrovacím je tma jako v pytli, ksakru!“

„Třeba Strathmore kouká na hvězdičky.“

„Jabbo! Já si nedělám legraci!“

„No jo, tak dobře,“ zabručel a opřel se o loket. „Možná tam zkratoval generátor. Hned jak tady budu hotov, zastavím se na dešifrovacím a...“

„A co záložní zdroj?“ skočila mu Midge do řeči. „Jestli vypadl generátor, proč nefunguje napájení ze záložního zdroje?“

„Já nevím. Třeba Strathmore pracuje s TRANSLTRem a ten všechnu záložní energii spotřebovává.“

„Tak proč to nepřeruší? Třeba je to virus. Předtím jste o viru něco povídal.“

„Krucinál, Midge!“ vybuchl Jabba. „Už jsem vám řekl, že v dešifrovacím žádný *virus* není! Přestaňte být tak zoufale *paranoidní*!“

Na druhém konci bylo dlouho ticho.

„Do prdele, Midge,“ zabručel pak Jabba omluvně, „nechte si to vysvětlit.“ Hlas měl poněkud přiškrcený. „Tak za prvé – máme Uličku. Skrz tu se žádný virus nedostane. A za druhé – jestli jde o výpadek energie, je to *hardwarový* problém. Viry nelikvidují *elektrinu*, napadají software a data. Ať už se v dešifrovacím děje cokoli, virus to *není*.“

Zase ticho.

„Midge? Jste tam ještě?“

Když se dočkal odpovědi, bylo to jako ledová sprcha. „Jabbo, dělám svou práci a nenechám kvůli tomu na sebe řvát. Když vám zavolám a zeptám se, proč je zařízení za miliardy dolarů bez proudu, očekávám profesionální reakci.“

„Ano, madam.“

„Stačí jen ano nebo ne. Je možné, že by problém v dešifrovacím měl co dělat s viry?“

„Midge... už jsem vám řekl...“

„Ano nebo ne? Může být v TRANSLTRu virus?“

Jabba vzdychl. „Ne, Midge. Je to zhola nemožné.“

„Děkuji vám.“

Vynuceně se uchechtl a pokusil se zlehčit situaci. „Pokud si nemyslíte, že si ho Strathmore vytvořil sám a obešel mé filtry.“

Na druhém konci se rozhostilo ohromené ticho. Když Midge promluvila, zněl její hlas zlověstně napjatě. „Strathmore může Uličku *obejít*?“

Jabba vzdychl. „To byl *vtip*, Midge.“ Věděl ale, že už je pozdě.

62

Strathmore a Susan stáli nad zavřeným poklopem a dohadovali se, co dál.

„Tam dole máme mrtvého Phila Chartrukiana,“ namítal Strathmore. „Jestli zavoláme pomoc, strhne se v celém dešifrovacím hotový cirkus.“

„Tak co navrhuje?“ otázala se Susan, která momentálně netoužila po ničem jiném, než aby už odsud byla pryč.

Strathmore se na okamžik zamyslel. „Neptejte se mě, jak se to stalo,“ vzdychl nakonec a pohlédl k uzamčenému poklopu, „ale vypadá to, že se nám docela náhodou povedlo najít a neutralizovat North Dakotu.“ Nevěřicně zavrtěl hlavou. „Podle mě jsme tedy měli ohromné štěstí.“ Zdálo se, že je stále ještě ohromen skutečností, že do Tankadova plánu je zapojen Hale. „Podle mého odhadu má Hale klíč ve svém terminálu a kopii může mít doma. Každopádně je v pasti.“

„Tak co zavolat ochranku a nechat ho odtransportovat?“

„Ještě ne,“ odmítl Strathmore. „Pokud by technici ze systémové bezpečnosti narazili na záznam toho nekonečného luštění, měli bychom problémy nanovo, jen trochu jiného rázu. Než otevřeme dveře, musí být po Digitální pevnosti zametené všechny stopy.“

Susan zdráhavě přikývla. Plán to byl dobrý. Až ochranka Hala nakonec vytáhne ze suterénu a obviní jej z Chartrukianovy smrti, bude Hale nejspíš vyhrožovat, že do světa vykřičí pravdu o Digitální pevnosti. Jenže důkazy už budou vymazané a Strathmore bude předstírat, že o ničem takovém jakživ neslyšel. *Nekonečné luštění? Nerozluštitelný algoritmus? Ale to je absurdní! Copak pan Hale nikdy neslyšel o Bergofského principu?*

„Uděláme to takhle,“ načrtl jí Strathmore chladně a soustředěně svůj plán. „Vymažeme veškerou Halovu korespondenci s Tankadem. Smažeme všechny záznamy o obejití Uličky, všechny Chartrukianovy bezpečnostní analýzy, záznamy monitoringu TRANSLTRu, prostě všechno. Digitální pevnost neexistuje. Nikdy neexistovala. Halův klíč sprovedíme ze světa a budeme se modlit, aby David našel Tankadovu kopii.“

David, pomyslela si Susan. Rychle se však přinutila nemyslet na něho. Teď se musí soustředit na tohle.

„Já si vezmu na starost laboratoř oddělení systémové bezpečnosti,“ prohlásil Strathmore. „Statistiky o monitoringu TRANSLTRu, záznamy mutačních aktivit a tak. Vy se postarejte o Uzel 3. Smažte všechno, co najdete v Halově elektronické poště. Veškeré záznamy o korespondenci s Tankadem a cokoli, kde je jakákoliv zmínka o Digitální pevnosti.“

„Fajn,“ odvětila Susan a začala uvažovat nahlas. „Vymažu celý jeho disk a všechno přeformátuju.“

„Ne!“ odsekl příkře Strathmore. „To nedělejte. Hale tam má s největší pravděpodobností ukrytý klíč a ten já chci.“

Susan překvapením zapomněla zavřít ústa. „Vy chcete klíč? Myslela jsem, že jde hlavně o to klíče *zničit!*“

„To je. Ale kopii chci mít. Chci ten zatracený soubor rozlousknout a podívat se na ten Tankadův program.“

Susan byla sice stejně zvědavá jako její šéf, instinkt jí však napovídal, že dekódovat Digitální pevnost by nebylo rozumné bez ohledu na to, jak zajímavá se jeví. Momentálně je ten nesmírně nebezpečný program bezpečně uzavřen v trezoru svého kódu, a tudíž zcela neškodný. Jakmile však bude dekódován... „Šéfe, nebylo by lepší prostě jen...“

„Chci ten klíč,“ přerušil ji Strathmore nevzrušeně.

Susan si chtě nechtě musela přiznat, že od chvíle, kdy se o Digitální pevnosti dozvěděla, ji neopustila profesionální zvědavost a touha dozvědět se, jak se to Tankadovi podařilo. Již samotnou svou existencí popíral tento algoritmus základní pravidla kryptografie. Pozorně se na Strathmora zahleděla. „Smažete ten algoritmus hned, jak si ho prohlédneme?“

„Beze stopy.“

Susan svraстила obočí. Věděla, že Halův klíč se jen tak najít nepodaří. Lokalizovat náhodný klíč na některém z pevných disků Uzlu 3 bylo něco podobného jako hledat jednu ponožku v ložnici o rozloze Texasu. Počítačové vyhledávání funguje, pouze pokud člověk ví, co hledá. Tohle však bude pátrání nazdařbůh. Protože však dešifrovací oddělení s podobným pátráním naslepo pracovalo až příliš často, Susan s několika dalšími kolegy naštěstí vypracovala složitý proces nazývaný hledání nekonformit. Vyhledávací sekvence přikazovala počítači prostudovat každý řetězec znaků na pevném disku, porovnat jej s ohromným databázovým adresářem a upozornit na všechny řetězce, které vypadají nelogicky nebo nahodile. Bylo náročné průběžně upřesňovat parametry, ale fungovalo to.

Susan věděla, že je naprosto logické, aby klíč hledala ona. Vzdychnula si a doufala jen, že toho nebude litovat. „Když půjde všechno dobře, bude mi to trvat asi tak půl hodiny.“

„Tak se dáme do práce,“ rozhodl Strathmore, položil jí ruku na rameno a vykročil temnotou k Uzlu 3.

Nad nimi se nad průhlednou kupolí mihotala hvězdná obloha. Susan napadlo, jestli David v Seville vidí tytéž hvězdy.

Došli k těžkým proskleným dveřím Uzlu 3 a Strathmore tlumeně zaklel. Elektronický ovládací panel nesvítil. Dveře byly mimo provoz.

„Ksakra,“ zavřel, „jsme bez proudu. Úplně jsem na to zapomněl.“

Upřeně se na posuvné dveře zadíval, opřel se o ně dlaněmi a pokusil se je odsunout. Zpocené ruce mu však po skle sklouzly. Otřel si je o kalhoty a zkusil to znovu. Tentokrát se dveře na škvírku odsunuly.

Když Susan viděla, že Strathmorovo snažení má naději na úspěch, přiskočila k němu a opřela se do dveří také. Dveře se odsunuly o dalších

pár centimetrů. Na okamžik je udrželi pootevřené, ale tlak byl příliš silný a dveře se opět zaklaply.

„Moment,“ broukla Susan a přešla na druhou stranu. „Fajn, teď to zkusíme znovu.“

Zabrali ze všech sil. I tentokrát se dveře o pár centimetrů odsunuly. Zevnitř vyrazil paprsek modravého světla. Terminály Uzlu 3 pořád běžely. Protože byly považovány za nepostradatelné pro chod TRANSLTRu, napájel i je záložní zdroj.

Susan se zapřela nohama v lodičkách Ferragamo do podlahy a zatlačila ze všech sil. Dveře se daly do pohybu. Strathmore se posunul, aby získal lepší oporu. Opřel se oběma dlaněmi o levou polovinu dveří a zuřivě zabral. Susan tlačila pravé křídlo opačným směrem. Dveře se začaly pomalu, neochotně otevírat. Teď už byla mezera široká zhruba čtvrt metru.

„Vydržte,“ hekl Strathmore a zatlačil znovu. „Ještě kousek.“

Susan se posunula ramenem do mezery a zatlačila nanovo, tentokrát z lepšího úhlu. Dveře vzdorovaly.

Než ji mohl Strathmore zastavit, štíhlá Susan se do otvoru vsunula celá. Strathmore zaprotestoval, ale nedala si říct. Chtěla už být z dešifrovacího prýč, a jak znala Strathmora, bylo jí jasné, že se odsud nedostane, dokud nebude Halův klíč objevený.

Zapřela se v mezeře a zabrala vší silou. Zdálo se jí, že dveře tlačí proti ní. Náhle jí ujely nohy a dveře ji začaly drtit. Strathmore se je pokoušel udržet otevřené, ale sám na to nestačil. Těsně předtím, než se obě křídla znovu s hlasitým žuchnutím přibouchla, Susan se procpala na druhou stranu a zhroutila se na koberec.

Strathmorovi se podařilo dveře znovu na nepatrnou škvíрку pootevřít. Přitiskl k mezírce obličej. „Kristepane, Susan, jste v pořádku?“

Vstala a oprášila se. „V pohodě.“

Rozhlédla se kolem sebe. Uzel 3 byl opuštěný a osvětlený pouze počítačovými monitory. Namodralé stíny dodávaly místnosti strašidelný nádech. Susan se otočila ke Strathmorovi, který stále tiskl obličej ke škvíře mezi dveřmi. V modravém přísvitu vypadal nezdravě, skoro mrtvolně bledý.

„Susan,“ ozval se, „dejte mi dvacet minut. Smažu soubory v laboratoři systémové bezpečnosti. Až zahladím všechny stopy, zastavím ze svého terminálu TRANSLTR.“

„*Hod'te sebou,*“ řekla Susan s pohledem upřeným na těžké prosklené dveře. Dobře věděla, že dokud bude TRANSLTR odebírat proud ze záložního zdroje, bude ona zajatkyní Uzlu 3.

Strathmore dveře pustil a ty se okamžitě zaklaply. Susan se za ním přes jednosměrné sklo dívala, jak mizí v temnotě haly.

63

Beckerův nově zakoupený motocykl Vespa se hnal po příjezdové silnici k sevillskému letišti. Becker celou cestu svíral řídítka takovou silou, až mu zběhly klouby na ruku. Na hodinkách měl 2.00 místního času.

Když dorazil k hlavnímu terminálu, vjel na chodník a seskočil z motorky za jízdy. Kus ještě popojela a s rachotem skončila na asfaltu. Motor zakašlal a zhasl. Becker se na roztřesených nohou vrhl k otáčivým dveřím. *Už nikdy*, zapřísáhl se v duchu.

Terminál byl sterilně čistý a dokonale osvětlený. Až na uklízeče, který právě uklízecím strojem vytíral podlahu, tu však bylo pusto. Na protější straně haly právě operátorka letecké společnosti Iberia Airlines zavírala přepážku. To Becker nepovažoval za dobré znamení.

Rozběhl se k ní. „*El vuelo a los Estados Unidos?*“

Půvabná Andalusanka za přepážkou k němu s omluvným úsměvem vzhledla. „*Acaba de salir*. Právě jste ho zmeškal.“ Její slova jako by k Beckerovu sluchu ještě dlouho potom doléhala ozvěnou.

Zmeškal jsem ho. Becker celý zplihl. „Byla na palubě nějaká volná místa pro letenky last minute?“

„Spousta,“ odvětila operátorka. „letadlo bylo skoro prázdné. Ale i zítra v osm ráno...“

„Potřebuju vědět, jestli tím letadlem odletěla má přítelkyně. Letěla na letenku last minute.“

Žena se zamračila. „Lituji, pane. Pasažérů na last minute dnes letělo několik, ale směrnice nám nedovolují...“

„Je to velice důležité,“ naléhal Becker. „Prostě jen potřebuju vědět, jestli to letadlo stihla, nic víc.“

Žena účastně přikývla. „Hádka?“

Becker se na okamžik zamyslel a pak nasadil ostýchavý úsměv. „To je to *tak* vidět?“

Mrkla na něj. „Jak se jmenuje?“

„Megan,“ odvětil smutně.

Operátorka se usmála. „A má vaše přítelkyně také nějaké příjmení?“

Becker zvolna vydechl. *Má, jen kdybych je znal!* „Víte, ono je to trochu složitější. Říkala jste, že letadlo bylo skoro prázdné. Třeba byste mohla...”

„Bez příjmení skutečně nemohu...”

„Víte co,” přerušil ji Becker, protože ho konečně něco napadlo, „měla jste službu celou noc?”

Žena přikývla. „Od sedmi do sedmi.”

„Tak jste si jí možná všimla. Je to mladá dívka, může jí být tak patnáct nebo šestnáct. Vlasy má...” Než to však stačil dopovědět, uvědomil si Becker, jakou udělal chybu.

Operátorka přimhouřila podezíravě oči. „Vaší přítelkyni je patnáct let?”

„Ne!” Becker zalapal po dechu. „Myslel jsem...” *Do prdele.* „Kdybyste mi mohla pomoci... je to hrozně důležité.”

„Lituji,” odsekla operátorka chladně.

„Není to tak, jak si myslíte. Kdybyste jen...”

„Dobrou noc, pane.” Žena prudce stáhla kovovou roletu nad přepážkou a zmizela v zadní místnosti.

Becker zasténal a obrátil oči v sloup. *Vynikající, Davide. Vážně vynikající.* Rozhlédl se po hale. Nikde nikdo. *Musela ten prsten prodat a odletět.* Zamířil k uklízeči. „*Has visto a una niña?*” zavolal na něj. „Neviděl jste tu dívku?”

Stařík se sehnul a vypnul stroj. „Eh?”

„*Una niña?*” zopakoval Becker. „*Pelo rojo, azul, y blanco.* Červené, bílé a modré vlasy.”

Uklízeč se zasmál. „*Qué fea.* Ta teda musí vypadat.” Zavrtěl hlavou a dal se znovu do práce.

David Becker stál uprostřed opuštěné letištní haly a lámal si hlavu, co dál. Celý večer byl jen přehlídkou chyb. V duchu stále slyšel Strathmorova slova. Nevolat, dokud nebude mít prsten. Byl vyčerpaný, že sotva stál na nohou. Pokud Megan ten prsten prodala a odletěla, nemá jak zjistit, u koho teď prsten je.

Becker zavřel oči a snažil se soustředit. *Co dál?* Rozhodl se, že si dopřeje chvilku času na rozmyšlenou. Ze všeho nejdřív bude ale muset podniknout až příliš dlouho odkládanou návštěvu toalet.

Susan stála o samotě v matně osvětleném a ztichlém Uzlu 3. Úkol, který měla před sebou, byl jednoduchý a jasný – dostat se do Halova terminálu, najít klíč a pak smazat všechny záznamy jeho komunikace s Tankadem. Po Digitální pevnosti nesmí nikde zůstat ani stopa, ani sebemenší náznak.

Znovu se ozvaly obavy ze zajištění klíče a dekodování Digitální pevnosti. Měla dojem, že až příliš pokoušejí osud. Dosud jim přálo štěstí. North Dakota se jim jako zázrakem objevil přímo před nosem a byl dopaden. Teď už jde jenom o Davida. Ten musí najít druhý klíč. Susan doufala, že se mu daří.

Když pomalu kráčela potměšlým Uzlem 3, snažila se urovnat si myšlenky. Připadalo jí zvláštní, jak nejistě se může cítit v tak důvěrně známém prostředí. Ve tmě jí tu všechno připadalo cizí. Nebylo to však jenom tou tmou. Susan na okamžik zaváhala a pak se ohlédla k nefunkčním dveřím. Nebylo úniku. *Dvacet minut*, pomyslela si.

Když zahrula k Halovu terminálu, uvědomila si ten nezvyklý slabý pach pižma. Rozhodně to nebyl typický odér Uzlu 3. Napadlo ji, jestli se neporouchalo deionizační zařízení. Ten pach jí byl nejasně povědomý. Po zádech jí přeběhl mráz. Vybavila si Hala zamčeného v suterénu jako v obrovské cele plné par. *Nezapálil tam něco?* Vzhledla k ventilátorům a vtáhla nosem vzduch. Zdálo se jí však, že ten odér přichází odkudsi z bezprostředního okolí.

Ohlédla se po žaluziemi krytých dveřích kuchyňského koutu a najednou jí došlo, co je to za pach: *kolínská - a pot!*

Instinktivně ucouvla, protože na to, co spatřila, rozhodně nebyla připravená. Mezerou mezi žaluziemi na ni civěl pár očí. Trvalo jí jen zlomek vteřiny, než jí děsivá pravda došla naplno. Greg Hale není zamčený v suterénu – je v Uzlu 3! Vyklouzl nahoru dřív, než Strathmore poklop zavřel. Je dost silný na to, aby posuvné dveře Uzlu 3 otevřel sám.

Susan kdysi slyšela, že čirá hrůza ochromuje. Teď poznala, že je to mýtus. V tom okamžiku, kdy si v mozku srovnala, co se stalo, už byla v pohybu. Tápala ztemnělou místností ke dveřím a dokázala myslet jen na jediné: utéct.

Vzápětí se za jejími zády rozlehla ohlušující rána. Hale, který až dosud klidně seděl na mikrovlnné troubě, nyní vyrazil oběma nohama kupředu jako beranidly. Dveře vyletěly ze závěsů. Hale se vrhl do místnosti a mocnými skoky Susan doháněl.

Susan za sebou převrhla lampu ve snaze zpomalit Halův postup. Téměř zároveň však uslyšela, jak ji bez valného úsilí přeskočil. Rychle se přibližoval.

Když jí zezadu ovinul pravou paží kolem pasu, měla pocit, že narazila na železnou závoru. Jak jí vytlačil vzduch z plic, zalapala bolestí po dechu. Napjatý biceps jí sevřel hrudní koš a začal ji dusit.

Susan se začala zuřivě bránit a zmítat. Nějakým zázrakem se jí podařilo zasáhnout ho loktem naplno do nosní chrupavky. Hale povolil sevření a chytil se oběma rukama za nos. Klesl na kolena s obličejem v dlaních.

„Ty...“ zavřískal bolestí.

Susan přiskočila k dotekovému čidlu dveří a zoufale a zbytečně se modlila, aby Strathmore právě v tomto okamžiku obnovil dodávku proudu a dveře se otevřely. Namísto toho však jen marně bušila do skla.

Hale k ní dovrávorál. Z nosu mu prýštila krev proudem. Vzápětí ji opět sevřel. Jednou rukou ji pevně popadl za levý prs a druhou za pas. Rázně ji odtrhl ode dveří.

Zavřeštila a začala kolem sebe mávat pažemi v marné snaze zastavit ho.

Vlekl ji dozadu a přezka jeho opasku se jí zarývala do zad. Susan jen žasla, jak strašlivou má sílu. Táhl ji po koberci tak rychle, že ztratila boty. Hale ji jediným plynulým pohybem zdvihl a hodil na podlahu vedle svého terminálu.

Susan se ocitla na zádech a sukně se jí vyhrnula až na boky. Horní knoflík blůzy povolil a v modravém světle monitorů se jí prudce dmula prsa. V hrůze se dívala, jak si na ni Hale obkročmo sedá a tiskne ji k podlaze. Výraz v jeho očích se jí nedařilo rozluštit. Připadal jí jako strach. Anebo to byl vztek? Pohledem ji celou propaloval. Susan ucítila, jak se jí znovu a ještě silněji zmocňuje děs.

Hale jí celou vahou dosedl na podbřišek a upřel na ni nenávistný pohled. Susan během jediného okamžiku prolétlo myslí všechno, co věděla o sebeobraně. Pokusila se vzepřít, ale tělo ji neposlechlo. Byla jako ochrnutá. Zavřela oči.

Panebože, prosím, ne!

„Omyl,“ opáčila Midge. „Zrovna jsem mluvila s Jabbou a dozvěděla jsem se, že loni instaloval volbu pro její obejítí.“

Ředitelův asistent se zatvářil nedůvěřivě. „O tom jsem nikdy neslyšel.“

„To nikdo. Bylo to tajné.“

„Midge,“ namítl Brinkerhoff, „Jabba je bezpečností přímo posedlý! Nikdy by nenainstaloval volbu, která by umožňovala obejít...“

„Bylo to na Strathmoreův pokyn,“ skočila mu Midge do řeči.

Brinkerhoff přímo cítil, jak jí to v hlavě pracuje na plné obrátky.

„Vzpomínáte si,“ zeptala se ho, „jak loni Strathmore pracoval na tom antisemitském teroristickém spiknutí v Kalifornii?“

Brinkerhoff přikývl. V loňském roce to byl jeden z největších Strathmoreových úspěchů. Poté, co TRANSLTR rozluštil zachycený kód, odhalil Strathmore plán pumového útoku na židovskou školu v Los Angeles. Zprávu teroristů dekoval pouhých dvanáct minut před výbuchem a jen díky telefonátu na poslední chvíli se mu podařilo zachránit tři sta dětí.

„Jabba mi taky řekl,“ pokračovala Midge a zcela zbytečně ztišila hlas, „že Strathmore ten teroristický kód zachytil šest hodin před výbuchem té bomby.“

Brinkerhoffovi spadla překvapením čelist. „Ale... tak proč čekal...“

„Protože nemohl TRANSLTR přimět, aby tu zprávu dekoval. Snažil se, ale Ulička ji odmítala. Bylo to zakódované nějakým novým komerčním algoritmem, který filtry dosud neznaly. Jabbovi trvalo skoro šest hodin, než je upravil.“

Brinkerhoff na Midge jen omráčeně civěl.

„Strathmore zuřil a přinutil Jabbu nainstalovat do Uličky volbu pro obejítí pro případ, že by se to opakovalo.“

„Ježíši,“ hvízdal Brinkerhoff. „O tom jsem neměl ponětí.“ Zpod přivřených víček se upřeně zadíval na Midge. „A váš názor?“

„Myslím, že dneska Strathmore tu volbu využil... aby zpracoval soubor, který Ulička odmítla.“

„No a? K tomu ta volba přece je, nebo není?“

Midge zavrtěla hlavou. „Ne, pokud je tím problémovým souborem virus.“

Brinkerhoff až nadskočil. „Virus? Kdo tady něco povídal o viru?“

„Je to jediné vysvětlení,“ odvětila Midge. „Jabba tvrdí, že na tak dlouhou dobu by mohl TRANSLTR zaměstnat jediné virus, takže...“

„Moment!“ zarazil ji Brinkerhoff jednoznačným gestem. „Strathmore říkal, že je všechno v pořádku!“

„Lže.“

Brinkerhoff byl zmaten. „Chcete naznačit, že Strathmore do TRANSLTRu *záměrně* natáhl virus?“

„Ne,“ odsekla Midge. „Nemyslím si, že *věděl*, že je to virus. Podle mě naletěl.“

Brinkerhoff nebyl schopen slova. Midge se do toho podle jeho názoru začínala nebezpečně zaplétat.

„Mnohé to vysvětluje,“ trvala na svém. „Mimo jiné i to, co tu pohledával celou noc.“

„Rozséval viry po svém vlastním počítači?“

„Ne,“ odsekla Midge otráveně. „Snažil se zamaskovat svoji chybu! Teď nemůže TRANSLTR zastavit a získat záložní proud, protože virus zablokoval procesory!“

Brinkerhoff obrátil oči v sloup. Midge už v minulosti panikařila víckrát, ale nikdy takhle. Pokusil se ji uklidnit. „Nevypadá to, že by si s tím Jabba dělal velké starosti.“

„Jabba je cvok,“ zasyčela.

Brinkerhoff měl co dělat, aby na sobě pokud možno nedal znát překvapení. Že je cvok, to o Jabbovi ještě nikdo neřekl. Prase snad, ale cvok nikdy. „Takže vy dáváte ženské intuici přednost před Jabbovým špičkovým vzděláním a zkušenostmi s bezpečnostním softwarem?“

Sjela ho příkrým pohledem.

Brinkerhoff zdvihl ruce na znamení kapitulace. „Nic jsem neřekl. Beru zpět.“ Nepotřeboval, aby mu zase připomínala svou nepříjemnou schopnost vycítit blížící se katastrofu. „Midge,“ oslovil ji naléhavě, „já vím, že Strathmora nenávidíte, ale –“

„To nemá se Strathmorem co dělat!“ Midge se nedala zastavit. „Ze všeho nejdřív si potřebujeme ověřit, že Strathmore obešel Uličku. Pak zavoláme řediteli.“

„Výborně,“ zasténal Brinkerhoff. „Tak já Strathmorovi zavolám a řeknu mu, aby nám poslal podepsané doznání.“

„Ne,“ odvětila a naprosto ignorovala jeho sarkazmus. „Strathmore už nám dneska jednou zalhal.“ Vzhlédla a upřeně se mu zadívala do očí. „Máte klíče od Fontainovy kanceláře?“

„Pochopitelně. Jsem jeho osobní asistent.“

„Potřebuju je.“

Brinkerhoff na ni nevěřícně vytřeštil zrak. „Midge, do Fontainovy kanceláře vás nepustím ani náhodou.“

„Musíte!“ nedala se Midge odbýt. Otočila se a začala cosi vyťukávat na klávesnici Velkého bratra. „Nechám si vyjet sled operací TRANSLTRu. Pokud Strathmore manuálně vynechal Uličku, objeví se to na výstupu.“

„A jak to souvisí s Fontainovou kanceláří?“

Prudce se k němu otočila a sjela jej hněvivým pohledem. „Sled operací vyjede jen na Fontainově tiskárně a vy to dobře víte!“

„To proto, že je *důvěrný*, Midge!“

„Tohle je nouzová situace. Potřebuju ten výpis vidět.“

Brinkerhoff jí položil dlaně na ramena. „Midge, prosím vás, uklidněte se. Víte přece, že nemůžu...“

Hlasitě zafuněla a otočila se ke klávesnici. „Tisknu sled operací. Jen tam vejdu, vezmu si ho a odejdu. A teď mi dejte ten klíč.“

„Midge...“

Dopsala a obrátila se zase k němu. „Chade, za třicet sekund to bude vytisknuté. Nabízím vám dohodu. Vy mi dáte ten klíč. Jestli to Strathmore obešel, zavoláme bezpečáky. Pokud se mýlím, odejdu a vy si můžete Carmen Huertovou třeba celou pomazat marmeládou.“ Zle se na něj zadívala a natáhla ruku. „Čekám.“

Brinkerhoff zasténal. Už delší dobu litoval, že ji volal zpátky, aby překontrolovala statistiku z dešifrovacího. Civěl na její nataženou ruku. „Chcete po mně utajovanou informaci z prostor vyhrazených výlučně řediteli. Máte představu, co by se strhlo, kdyby se na to přišlo?“

„Ředitel je v Jižní Americe.“

„Je mi líto. Prostě nemohu.“ Brinkerhoff si založil ruce za záda a vyšel ven.

Midge se za ním dívala a oči jí plály jako žhavé uhlíky. „Ale to víš, že můžeš,“ zašeptala. Pak se otočila k Velkému bratru a aktivovala archivované obrazové záznamy.

Ono ji to přejde, pomyslel si Brinkerhoff, když se usadil za svůj stůl a dal se do kontroly zbylých hlášení. Nikdo od něj přece nemůže čekat, že vydá klíče od ředitelovy kanceláře pokaždé, když Midge popadne ten její stihomam.

Právě začínal s kontrolou statistik z bezpečnostního, když jeho myšlenky přerušily hlasy z vedlejší místnosti. Odložil práci a vykročil ke dveřím.

V hlavní kanceláři byla tma až na tlumený pruh našedlého světla vycházející z pootevřených dveří, za nimiž seděla Midge. Brinkerhoff se zaposlouchal. Hlasy se ozývaly dál a zněly značně vzrušeně. „Midge?“

Žádná odpověď.

Prošel ztemnělou kanceláří k protějším dveřím. Ty hlasy mu byly jaksi nejasně povědomé. Strčil do dveří a otevřel je. Místnost byla prázdná. Prázdná byla i Midgina židle. Ty zvuky přicházely shora. Když Brinkerhoff vzhlédl k monitorům průmyslové televize, udělalo se mu špatně. Na všech dvanácti obrazovkách běžela jedna a tatáž scéna jako balet perverzního choreografa. Brinkerhoff se přidržel opěradla Midginy židle a v němé hrůze civěl vzhůru.

„Chade?“ Tento hlas se ozval za jeho zády.

Otočil se a zamžoural do tmy. Midge stála až u dvojítych dveří do ředitelovy kanceláře s nataženou rukou. „Ten klíč, Chade.“

Brinkerhoff zrudl jako rak. Obrátil se znovu k monitorům. Pokusil se zastavit přehrávání, ale nedařilo se mu. Byl všude. Sténal slastí a dychtivě hnětl drobné, medem pomazané prsy Carmen Huertové.

66

Becker přešel halu směrem k toaletám, ale zjistil, že dveře s nápisem CABALLEROS jsou zablokované oranžovým stojanem a úklidovým vozíkem plným čisticích prostředků a smetáků. Pohlédl ke druhým dveřím označeným nápisem DAMAS. Rázně k nim přistoupil a hlasitě zaklepal.

„Hola?“ zavolal a na škvírku dveře na dámské toalety pootevřel. „*Con permiso?*“

Ticho.

Vešel dovnitř.

Toalety byly stejné jako po celém Španělsku – dokonale pravidelné rozměry, bílé dlaždice, jedna stropní zářivka. Jako obvykle i tady byla jedna kabinka a jedna mušle. Na tom, jestli bude mušle na dámských záchodech vůbec kdy využita, nijak nezáleželo – dodavatelům to prostě ušetřilo náklady na budování další kabinky.

Becker znechuceně nahlédl dovnitř. Čistotou to tu rozhodně neoplývalo. Umyvadlo bylo ucpané a plné špinavě hnědé vody. Všude byly poházené ušpiněné papírové ručníky. Podlaha byla pocákaná a starý elektrický vysoušeč rukou na stěně umazaný zelenavými otisky prstů.

Postavil se před zrcadlo a vzdychl. Oči, které se vždy dívaly na svět tak pronikavě a jasně, dnes zdaleka nepůsobily tak svěžím dojmem jako jindy. *Jak dlouho už se tady vlastně motám?* Nějak začínal ztrácet přehled. Jako

správný profesor si ze zvyku urovnal uzel na kravatě, a teprve pak se otočil k mušlí za svými zády.

Jak tam tak stál, přistihl se, že myslí na to, jestli je Susan ještě doma. *Kam by jezdila? Do Stone Manor beze mě?*

„Hej!“ ozval se za ním zlostný ženský hlas.

Becker se lekl, až nadskočil. „Já... já jsem jen...“ zakoktal a snažil se co nejrychleji zapnout poklopec. „Omlouvám se... Já...“

Otočil se a spatřil dívku, která právě vešla. Vypadala, jako by právě sestoupila z obálky časopisu *Seventeen Magazine* – mladá, pěstěná, elegantní... Měla na sobě konzervativní kostkované kalhoty a bílou blůzu bez rukávů. V ruce svírala červenou sportovní tašku. Blond vlasy měla dokonale vyfoukané.

„Omlouvám se,“ zopakoval Becker a zoufale zápolil s opaskem. „Na pánském bylo... to je jedno... Už jdu.“

„Úchyle zsranej!“

Beckerovi to docházelo jen velmi pomalu. Ta hrubost z jejích úst mu zněla jaksi nepatříčně – jako kdyby se díval na naleštěnou karafu přetékající splašky. Když se na ni ale pozorně zahleděl, všiml si, že není zas tak prudce elegantní a upravená, jak se mu na první pohled zdálo. Oči měla opuchlé a podlité krví a levé předloktí oteklé. Pod zarudlou podrážděnou kůží uviděl namodralou podlitinu.

Ježíši, pomyslel si. Drogy do žíly. Koho by to napadlo?

„Vypadni!“ zaječela dívka. „Koukej zmizet!“

Becker na okamžik zapomněl na prsten, Úřad národní bezpečnosti a na všechno, co s tím souviselo. Zkusil se vcítit do situace té dívky. Rodiče ji sem pravděpodobně poslali v rámci studijního programu nějaké lepší školy, vybavili ji VISA kartou – a ona tady skončila uprostřed noci sama na záchodcích pod drogami.

„Jste v pořádku?“ zeptal se, zatímco couval ke dveřím.

„Jsem v pohodě,“ prohlásila povýšeně. „Vypadneš už?“

Becker se otočil k odchodu. Ještě naposledy si smutným pohledem změřil její předloktí. *Nemůžeš dělat vůbec nic, pomyslel si. Nech to plavat.*

„Bude to?“ zavřeštěla dívka.

Becker přikývl. Když odcházel, posmutněle se na ni usmál. „Buďte opatrná.“

„Susan?“ hekl Hale s obličejem přitisknutým na její.

Obkročmo na ní seděl a svíral ji nohama. Celou vahou spočíval na jejím podbřišku, do něhož se jí přes tenkou látku sukně bolestivě zarýval pánví. Z nosu mu odkapávala krev, která ji už stihla celou zaneřádit. Kdesi vzadu na kořeni jazyka cítila Susan pachut' zvratků. Rukama se jí Hale opíral o prsa.

Necítila nic. *Dotýká se mě?* Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že jí Hale zapíná horní knoflík a upravuje blůzu.

„Susan,“ vyhekl Hale znovu a sotva popadal dech. „Musíš mě odsud dostat.“

Susan si připadala jako omámená. Nic nedávalo smysl.

„Susan, musíš mi pomoci! Strathmore zabil Chartrukiana! Já jsem to viděl!“

Chvíli trvalo, než jí došlo, co vlastně řekl. *Strathmore zabil Chartrukiana?* Hale zjevně neměl ponětí, že ho Susan tam dole viděla.

„Strathmore ví, že jsem ho viděl!“ vyhrkl Hale. „Oddělá mě taky!“

Kdyby Susan neměla hrdlo sevřené hrůzou, vysmála by se mu do obličeje. Už pochopila mentalitu bývalého mariňáka – rozděl a panuj. Vymysli si lži a postav své nepřátele jednoho proti druhému.

„Je to pravda!“ zařval. „Musíme zavolat pomoc! Myslím, že jsme v nebezpečí oba!“

Nevěřila mu ani slovo.

Hala začínala brát do svalnatých nohou křeč, takže se na zadku zavrtěl, aby mírně přesunul váhu. Otevřel ústa, aby něco řekl, ale už k tomu nedostal možnost.

Když se jeho tělo nadzvedlo, ucítila Susan, jak jí do nohou opět začíná proudit krev. Než si uvědomila, co se stalo, reflex ji přiměl šknout levou nohou a tvrdě vykopnout vzhůru rovnou do rozkroku. Cítila, jak se kolenem surově zabořila do měkkého šourku mezi Halovým nohama.

Hale zakňučel bolestí a okamžitě povolil. Převalil se na bok a oběma rukama se držel za bolavé místo. Susan se zpod jeho bezvládného těla vykroutila jako ještěrka a vrávoravě se rozběhla ke dveřím. Bylo jí jasné, že v sobě nesebere tolik síly, aby se dostala ven.

Rozhodla se během zlomku vteřiny. Postavila se za dlouhý konferenční stůl z javorového dřeva a zapřela se nohama do koberce. Stůl měl našťastí kolečka. Vší silou jej postrčila směrem k vyklenuté prosklené stěně. Zabrala tak, že ji až zabořelo v břicho. Kolečka byla dobře promazaná a stůl

se pohyboval bez problémů. V půli cesty přes Uzel 3 už nabrala plnou rychlost.

Půldruhého metru od prosklené stěny Susan naposledy naplno zabrala a stůl pustila. Uskočila stranou a zakryla si oči. Ozvalo se ohlušující třesnutí a stěna explodovala jako gejzír střepů. Do Uzlu 3 se poprvé od doby, kdy byl postaven, vedraly zvuky dešifrovacího oddělení.

Susan vzhlédla. Rozšklebeným otvorem zahlédla stůl, který stále ještě ujížděl. Stácel se v širokém oblouku do haly dešifrovacího oddělení, až jí nakonec zmizel z očí v temnotě.

Nazula si znovu své sešlapané lodičky Ferragamo, naposledy střelila pohledem po Gregu Halovi, který se stále ještě svíjel na podlaze, a přes hromadu střepů se vyřítla do haly.

68

„No vidíte, jak to bylo snadné,“ rýpla si Midge jízlivě, když jí Brinkerhoff podával klíč od Fontainovy kanceláře.

Brinkerhoff nasadil zničený výraz.

„Než odejdu, vymažu to,“ slíbila mu Midge. „Tedy pokud to s ženuškou nechcete do soukromé sbírky.“

„Vezměte si tam ten zatracený výstup,“ vyštěkl Brinkerhoff, „a pak vypadněte!“

„Sí, señor,“ zašveholila Midge s výrazným portorikánským přízvukem. Mrkla na něj a zamířila ke dvojitém dveřím Fontainovy kanceláře.

Soukromá kancelář Lelanda Fontaina neměla na první pohled nic společného s ostatními místnostmi ředitelského poschodí. Nikde žádné obrazy, žádná polstrovaná křesla, fíky ani starožitné hodiny. Jeho pracoviště bylo striktně podřízeno strohé účelnosti. Stůl se skleněnou deskou a černé kožené křeslo stály přímo proti obrovskému oknu. V rohu vedle nevelkého stolku s francouzskou varnou konvicí byly umístěny tři skříňe s pořadači. Nad Fort Meade vyšel měsíc a jeho měkké světlo dopadající sem oknem jen zvýrazňovalo strohost ředitelova pracoviště.

Co to ksakru dělám, ptal se Brinkerhoff v duchu sám sebe.

Midge rázně přistoupila k tiskárně a hrábla po výjezdu, na němž byl vytištěný sled operací. Zamžourala do tmy. „Nepřečtu to,“ namítla vzápětí. „Rozsviňte.“

„Přečtete si to venku. A teď pojďte.“

Midge se však zjevně velice dobře bavila. Hrála si s Brinkerhoffem jako kočka s myší. Přistoupila k oknu a naklonila papír tak, aby na něj lépe viděla.

„Midge...“

Četla dál.

Brinkerhoff se ve dveřích nervózně ošil. „Midge... pojd'te. Nechte toho. Tohle je ředitelova kancelář.“

„Někde to tu je,“ zamumlala Midge, jako by ho vůbec nevnímala, a dál sled operací studovala. „Strathmore Uličku obešel, já to vím.“ Přikročila ještě blíž k oknu.

Brinkerhoff se začal potit. Midge si četla dál.

Po chvílce zalapala po dechu. „Věděla jsem to! Udělal to! On to vážně udělal! Ten idiot!“ Zdvihla ruku s papírem a zatřásla jím. „On opravdu obešel Uličku! Koukněte na to!“

Brinkerhoff na ni chvíli civěl jako omráčený a pak se rozběhl přes celou kancelář. Stoupl si vedle Midge k oknu. Ukázala mu na konec počítačového výstupu.

Brinkerhoff se podíval na papír a nevětil svým očím. „Co to...?“

Výstup obsahoval seznam posledních šestatřiceti souborů, které byly do TRANSLTRu zadány. Za každým souborem byl čtyřčíselný kód vyznačující, že Ulička soubor vpustila do počítače. U posledního souboru však žádný přístupový kód nebyl. Stálo tam jen prosté: MANUAL BYPASS.

Ježíši, pomyslel si Brinkerhoff. Ona se zase trefila.

„Ten blbec!“ vyprskla vzteky soptící Midge. „Jen se na to podívejte! Ulička ten soubor dvakrát zamítla! Mutační řetězce! A on ji *stejně* obešel! Co si ksakru myslel?“

Brinkerhoff měl pocit, že se pod ním podlamují kolena. Zajímalo by ho, proč ta zatracená Midge musí mít vždycky pravdu. Vůbec si nevšimli odrazu v okně, u něhož stáli. V otevřených dveřích Fontainovy kanceláře se objevila rozložitá postava.

„Kristepane,“ zasípal Brinkerhoff. „Myslíte, že je to virus?“

Midge vzdychla. „Nic jiného to být nemůže.“

„Hlavně vám do toho nic není!“ zahřměl za nimi hluboký hlas.

Midge sebou cukla, až uhodila hlavou o okno. Brinkerhoff zakopl o ředitelské křeslo a otočil se po hlase. Tu siluetu poznal okamžitě.

„Řediteli!“ zalapal po dechu. Vykročil kupředu s nataženou pravicí. „Vítejte doma, pane.“

Obr ve dveřích jeho ruku ignoroval.

„Já... já jsem si myslel,“ koktal Brinkerhoff a stáhl pravici zpět, „já myslel, že jste v Jižní Americe.“

Leland Fontaine svého asistenta provrtával pohledem ostrým jako dýka. „Ano... a teď jsem tady.“

69

„Hej, pane!“

Becker právě kráčel halou k řadě telefonních automatů. Nyní se zastavil a otočil se po hlase. Blížila se k němu dívka, která ho překvapila na toaletách. Mávala na něj, aby počkal. „Pane, počkejte!“

Tak co to bude teď? zasténal v duchu. Obvinění z narušování soukromí? Nebo snad rovnou sexuální obtěžování?

Dívka k němu táhla sportovní tašku. Když došla blíž, překvapilo Beckera, že se široce usmívá. „Omlouvám se, že jsem tam na vás tak ječela. Prostě jste mě trochu vyděsil.“

„V pořádku,“ ujistil ji zmatený Becker. „Byl jsem na nepravém místě.“

„Bude to znít dost hloupě,“ vzdychla a přejela si dlaní zarudlé oči, „ale vy byste mi asi nemohl půjčit nějaký peníze, že ne?“

Becker na ni nevěřičně vytřeštil oči. „Peníze na co?“ otázal se pak. *Jestli si myslíš, že budu podporovat tvoje fetování, tak na to zapomeň.*

„Snažím se dostat zpátky domů,“ odpověděla blondýnka. „Můžete mi pomoci?“

„Uletělo vám letadlo?“

Přikývla. „Ztratila jsem letenku. Nepustili mě tam. Aerolinky dovedou být někdy pěkní hajzlíci. Na další už nemám.“

„Kde máte rodiče?“ zeptal se Becker.

„Ve Státech.“

„Můžete se s nimi nějak spojit?“

„Ani náhodou. Už jsem to zkoušela. Nejspíš jsou na víkend u někoho na jachtě.“

Becker si prohlédl její drahé oblečení. „Vy nemáte kreditku?“

„Jo, ale táta mi ji zablokoval. Myslí si, že jsem na drogách.“

„A nejste?“ zeptal se neomaleně Becker s pohledem upřeným na její oteklé předloktí.

Dívka se na něj uraženě podívala. „Samozřejmě že ne!“ Upřela na něj tak nevinný pohled, až se ho najednou zmocnil pocit, že to na něj hraje.

„No tak,“ ozvala se znovu, „vypadáte na pracháče. To mi nemůžete pohodit pár drobnějších, abych se dostala domů? Pozdějc bych vám to mohla poslat.“

Becker usoudil, že ať by jí pohodil kolik chtěl, ty peníze by stejně skončily v rukou některého z drogových dealerů v Trianě.

„Tak za prvé,“ začal, „nejsem žádný pracháč. Jsem učitel. Ale povím vám, co udělám...“ *Prokouknu tu tvoji boudu, děvenko, to uvidíš.* „Co kdybych vám tu letenku koupil?“

Blondýnka na něj v naprostém šoku vytřeštila oči. „Vy byste to vážně udělal?“ vyhrkla a oči se jí zaleskly nadějí. „Vy byste mi koupil letenku domů? Panebože, díky!“

Becker nebyl schopen slova. Zjevně mylně odhadl situaci.

Dívka se mu vrhla kolem krku. „Bylo to svinský léto,“ zaštkala a málem se rozplakala naplno. „Bože, díky! Musím se odsud dostat!“

Becker ji plaše objal. Dívka se od něj odtáhla a on si znovu prohlédl její předloktí.

Sledovala směr jeho pohledu až k promodralé podlitině. „Bezva, co?“

Becker přikývl. „Neříkala jste náhodou, že nic neberete?“

Dívka se zasmála. „To je fix! Málem jsem si sedřela kůži, jak jsem se snažila to setřít, a inkoust se rozmazal.“

Becker se podíval pozorněji. Ve světle stropních zářivek uviděl pod zarudlou podlitinou na paži rozmazaný a nejasný obrys jakéhosi nápisu. Slova byla vyrytá skoro až do masa.

„Ale... ale vaše oči,“ hlesl Becker a připadal si jako idiot. „Jsou úplně červené.“

Zasmála se. „Brečela jsem. Už jsem vám přece řekla, že mi uletělo letadlo.“

Becker se zahleděl na nápis na její paži.

Zamračila se a bylo vidět, že jí je to trapné. „Aha, ono to pořád ještě jde přečíst, co?“

Becker se naklonil blíž. Přečíst to šlo docela snadno a bylo to naprosto srozumitelné. Když si přečetl ta tři rozmazaná slova, proběhlo mu znovu před očima uplynulých dvanáct hodin.

David Becker znovu viděl sám sebe v pokoji hotelu Alfons XIII. Otlý Němec si před jeho očima sahal na předloktí a lámanou angličtinou mu říkal: *Vypadni a chcípní.*

„Jste v pořádku?“ zeptala se dívka a starostlivě si omámeného Beckera prohlížela.

Becker nedokázal odtrhnout zrak od její paže. Zatočila se mu hlava. Tři slova rozmazaně vepsaná do kůže na dívčině předloktí zněla velice prostě: VYPADNI A CHCÍPNI.

Blondýnka rozpačitě sklopila zrak k ruce. „To mi tam napsal přítel... pitomost, co?“

Becker ze sebe nedokázal vypravit ani slovo. *Vypadni a chcípni*. Ani se mu nechtělo tomu věřit. Ten Němec ho neurážel – on se mu pokoušel pomoci! Odtrhl zrak od dívčina předloktí a pozorně se jí zahleděl do obličeje. Ve světle zářivek letištní haly rozeznával v blond vlasech slabé stopy po červené a modré barvě.

„V... vy...“ vykoktal a civěl jí na nepropíchnuté uši. „Vy asi nenosíte náušnice, že ne?“

Dívka si ho dlouze změřila. Pak vylovila z kapsy titěrný předmět a natáhla k němu ruku. Becker vytřeštil oči na přívěsek ve tvaru lebky, který se jí pohupoval mezi prsty.

„Klips?“ vybrebtl.

„No jo,“ odvětilo děvče. „Z jehel já mám strach k podělání.“

70

David Becker stál uprostřed pusté letištní haly a cítil, jak se pod ním podlamují kolena. Pozoroval dívku před sebou a věděl, že jeho pátrání je u konce. Umyla si vlasy a změnila oblečení – možná v naději, že tak lépe prodá prsten. Na palubu letadla směřujícího do New Yorku však už nenastoupila.

Becker se musel hodně ovládat, aby zachoval chladnou hlavu. Jeho putování nazdařbůh končí. Prohlédl si její prsty. Po prstenu ani stopa. Ohlédl se po sportovní tašce. *Je tam*, pomyslel si. *Musí tam být!*

Usmál se a stěží držel na uzdě své vzrušení. „Bude to znít nesmyslně,“ prohlásil, „ale myslím, že máte něco, co potřebuju.“

„Prosím?“ Megan náhle poněkud znejistěla.

Becker sáhl pro peněženku. „Pochopitelně vám za to rád zaplatím.“ Otevřel peněženku a začal se probírat svazkem bankovek.

Megan ho sledovala, jak odpočítává peníze, a vyděšeně otevřela ústa. Zjevně si jeho úmysly vyložila jinak. Střelila vystrašeným pohledem k otáčivým dveřím... a odhadovala vzdálenost. Bylo to nějakých padesát metrů.

„Dám vám dost, abyste si mohla koupit letenku domů, když...“

„Neříkejte to,“ vyhrkla Megan a donutila se k neupřímnému úsměvu. „Myslím, že vím docela přesně, co potřebujete.“ Sehnula se a začala se hrabat v tašce.

Becker cítil, jak v něm opět nezadržitelně sílí naděje. *Má ho*, řekl si v duchu. *Má ten prsten!* Sice mu nebylo jasné, jak mohla přijít na to, co chce, ale byl příliš unavený, aby se o to staral. Všechny svaly v napjatém těle se mu konečně uvolnily. Už se viděl, jak prsten předává rozzářenému provoznímu řediteli NSA. A pak budou se Susan ležet v obrovské posteli s nebesy a dohánět, co zmeškali.

Dívka konečně našla, co hledala – pepřový sprej. Byla to ekologicky šetrnější alternativa dávivého plynu proti demonstrantům vyrobená z účinné koncentrované směsi cayenského pepře a chilli papriček. Jediným svižným pohybem se Megan otočila a vpálila Beckerovi plnou dávku přímo do očí. Pak popadla tašku a rozběhla se ke dveřím. Když se ohlédla, ležel David Becker na podlaze s dlaněmi přitisknutými na obličej a svíjel se v bolestné agonii.

71

Tokugen Numataka si zapálil už čtvrtý doutník a dál rázoval po místnosti. Popadl telefon a vytočil hlavní ústřednu.

„Už něco víte o tom telefonním čísle?“ zeptal se dřív, než operátorka stačila otevřít ústa.

„Zatím ne, pane. Trvá to déle, než jsme předpokládali – ten hovor přišel z mobilního telefonu.“

Tak z mobilního telefonu, zapřemítal Numataka. *To souhlasí.* Naštěstí pro japonskou ekonomiku jsou Američané posedlí neukojitelnou touhou po elektronických hračkách.

„Zesilovač, přes nějž se volalo,“ pokračovala operátorka, „je v oblasti s předvolbou 202. Číslo ale zatím nemáme.“

„202? Kde to je?“ *Kde se v té obrovské Americe skrývá náš tajemný North Dakota?*

„Někde poblíž Washingtonu, pane.“

Numataka povytáhl obočí. „Zavolejte mi hned, jak to číslo budete mít.“

Susan Fletcherová klopýtala ztemnělou hlavní halou dešifrovacího oddělení směrem ke Strathmorově kanceláři. Dál od Hala se v uzavřeném komplexu stejně dostat nemohla.

Když se vydrápala po železných schůdcích až nahoru, všimla si, že dveře do šéfovy kanceláře jsou dokořán. Elektronický zámek byl po výpadku proudu mimo provoz. Vrazila dovnitř.

„Šéfe?“ V celé místnosti svítily pouze monitory Strathmorova počítače. „Šéfe!“ zkusila to znovu. „Šéfe!“

Susan si náhle vzpomněla, že šéf je v laboratoři oddělení systémové bezpečnosti. Začala po pusté kanceláři přecházet dokola. Stále ještě se neuklidnila po té hrůze, kterou zažila s Halem. Potřebovala se dostat z dešifrovacího. Digitální pevnost sem, Digitální pevnost tam, je nejvyšší čas jednat – ukončit operaci probíhající v TRANSLTRu a utéct. Zahleděla se na zářící Strathmorovy monitory a pak vyrazila k jeho stolu. Sáhla po klávesnici. *Zastavit TRANSLTR!* Teď, když byla u autorizovaného terminálu, to byl docela jednoduchý úkol. Otevřela si příslušné povelové okno a na klávesnici vyťukala pokyn:

ZASTAVIT OPERACI

Nad klávesou ENTER se jí prst na okamžik zarazil.

„Susan!“ vyštěkl od dveří mužský hlas. Otočila se jako na obrtlíku vyděšená obavou, že je to Hale. Byl to však Strathmore. Stál tam bledý, v elektronickém přísvitu monitorů zlověstný a hrud' se mu dmula. „Co se děje, sakra?“

„Še-šéfe!“ zalapala Susan po dechu. „Hale je v Uzlu 3! Zrovna mě napadl!“

„Cože? Nesmysl! Hale je přece zamčený v...“

„Ne, není! Je volný! Potřebujeme tu ochranku! Okamžitě! Přerušuju chod TRANSLTRu!“ Susan znovu sáhla po klávesnici.

„NESAHEJTE NA TO!“ Strathmore se vrhl k terminálu, popadl Susan za ruce odtáhl ji od něho.

Susan ohromeně couvla. Vytřeštila na svého nadřízeného oči. Dnes už podruhé ho nepoznávala. Najednou si připadala zoufale sama.

Strathmore si všiml krve na Susanině blůze a okamžitě svého výbuchu zalitoval. „Ježíši, Susan, jste v pořádku?“

Neodpověděla.

Zamrzelo ho, že se na ni zbytečně tak vrhl. Nervy měl nadranc. Až příliš riskoval. Hlavou mu táhly myšlenky na věci, o nichž Susan Fletcherová neměla ani tušení. Věci, o kterých jí nikdy neřekl, a jen doufal, že na to nikdy nebude muset dojít.

„Omlouvám se,“ pronesl měkce. „Povězte mi, co se stalo.“

Odvrátila se. „Na tom nezáleží. Ta krev není moje. Prostě mě dostaňte odsud.“

„Jste zraněná?“ Položil jí dlaň na rameno. Susan ucukla. Spustil paži a odvrátil zrak. Když se jí znovu podíval do očí, zdálo se mu, že civí kamsi přes jeho rameno na stěnu.

Ve tmě tam naplno svítil nevelký tlačítkový panel. Strathmore sledoval směr Susanina pohledu a zamračil se. Doufal, že si Susan rozsvíceného ovládacího panelu nevšimne. Sloužil k ovládání jeho soukromého výtahu. Ten Strathmore a jeho vysoce postavení návštěvníci užívali k příchodům do dešifrovacího oddělení i k odchodům z něho, aniž by na sebe upozorňovali celý úřad. Soukromý výtah se spouštěl do hloubky patnácti metrů pod kupoli dešifrovacího oddělení a pak se posouval sto devět vodorovně vyztuženým podzemním tunelem ústícím do suterénu hlavního komplexu budov NSA. Výtah, který spojoval dešifrovací s budovou úřadu, byl napájen proudem z hlavního areálu, takže byl navzdory výpadku proudu v kupoli plně provozuschopný.

Strathmore o tom věděl po celou dobu, ale Susan to neprozradil, dokonce ani když bušila do dveří hlavního východu. Nemohl si dovolit pustit ji ven – teď ještě ne. Napadlo ho, kolik jí toho asi bude muset prozradit, aby se dobrovolně rozhodla tu zůstat.

Susan se kolem Strathmora protlačila a rozběhla se k zadní stěně. Divoce začala mačkat podsvícená tlačítka.

„Prosím,“ zažadonila nahlas, ale dveře se ani nehnuly.

„Susan,“ ozval se potichu Strathmore, „ten výtah bude chtít heslo.“

„Heslo?“ zopakovala po něm vztekle. Zlostně se zadívala na tlačítka. Pod hlavním panelem byl druhý, menší, s drobkounkými tlačítky. Každé bylo označeno jedním písmenem abecedy. Susan se prudce obrátila k Strathmorovi. „Co je to za heslo?“ zeptala se rázně.

Strathmore chvilku přemýšlel a pak ztěžka vzdychl. „Susan, posaďte se.“

Podívala se na něj, jako by nevěřila svým uším.

„Posad'te se,“ zopakoval Strathmore pevně.

„Pusťte mě ven!“ Susan se neklidně ohlédla po otevřených dveřích z kanceláře.

Strathmore se na zpanikařenou Susan Fletcherovou upřeně zadíval. Pak klidně přistoupil ke dveřím z kanceláře. Vyšel na plošinu před nimi a vyhlédl do tmy. Hala nebylo nikde vidět. Strathmore se vrátil dovnitř a přibouchl za sebou dveře. Pak k nim přirazil židli, aby zůstaly zavřené, přistoupil ke stolu a vytáhl cosi ze zásuvky. Susan v bledém svitu monitorů téměř okamžitě poznala, co to drží v ruce. Zbledla jako stěna. Byla to pistole.

Strathmore si přitáhl doprostřed kanceláře dvě židle a natočil je směrem k zavřeným dveřím. Potom se posadil. Zdvihl lesknoucí se berettu a s jistotou zamířil na nepatrně pootevřené dveře. Za okamžik zbraň zase sklonil a položil si ji na klín.

Vážným tónem pronesl: „Susan, tady jsme v bezpečí. Musíme si promluvit. Jestli Greg Hale těmi dveřmi projde...“ Nechal to viset ve vzduchu.

Susan nebyla schopna slova.

Strathmore na ni v tlumeném přísvitu monitorů upřeně hleděl. Pak pleskl dlaní na židli vedle sebe. „Sedněte si, Susan. Musím vám něco říct.“ Ani se nepohnula. „Až skončím,“ pokračoval Strathmore, „dám vám heslo k výtahu a sama se budete moct rozhodnout, jestli odejdete nebo ne.“

Dlouho bylo ticho. Pak Susan jako omámená přešla kancelář a sedla si vedle něho.

„Susan,“ začal šéf, „nebyl jsem k vám tak docela upřímný.“

73

David Becker měl pocit, že mu někdo polil obličej terpentýnem a zapálil. Převalil se na podlaze a zamžoural. Viděl jen jakýmsi rozmazaným tunelem, stačilo to však, aby uviděl dívku, která už byla na půli cesty k otáčivým dveřím. Prchala krátkými vyděšenými skoky a sportovní tašku táhla po dlaždicích za sebou. Beckem se pokusil vydrápat na nohy, ale nešlo to. Pálícím ohněm v očích byl prakticky oslepený. *Nesmí utéct!*

Pokusil se na ni zavolat, ale neměl v plicích žádný vzduch, jen příšernou bolest. „Ne!“ Zakašlal. Ze rtů se mu stěží vydral nějaký zvuk.

Beckerovi bylo jasné, že v okamžiku, kdy proběhne těmi dveřmi, mu zmizí navždycky. Podruhé se na ni pokusil zavolat, ale ve vyschlém krku ho páliło jako na poušti.

Dívka už dobíhala k otáčivým dveřím. Becker se vrávoravě zvedl na nohy a zalapal po dechu. Potácivě se pustil za ní. Dívka skočila do otáčivých dveří a tašku vlekla za sebou. Oslepený Becker se potácel dvacet metrů za ní.

„Počkejte!“ sípěl. „*Počkejte!*“

Dívka se zuřivě opřela o dveře a zatlačila. Dveře se začaly otáčet, ale pak seablokovaly. Blondýnka se s hrůzou v očích otočila a uviděla svou vlastní tašku, která uvízla mezi jednou přepážkou otočných dveří a rámem. Klekla si a divoce za ni začala cloumat, aby ji uvolnila.

Becker soustředil své rozmazané vidění na látku čouhající ze dveří. Když se tam hnál, červený cíp nylonu vykukující ze škvíry byl to jediné, co viděl. Letěl k němu s napřaženými pažemi.

Právě když David Becker padal na dveře a prsty měl pouhých pár centimetrů od nich, vklouzla červená látka do otvoru a zmizela. Jeho prsty hrábly do prázdna a dveře se znovu trhavě daly do pohybu. Dívka se sportovní taškou vyběhla do ulice na opačné straně.

„Megan!“ zavyl Becker, když dopadl na podlahu. V očních důlcích jako by mu explodovaly roje bělostných, oslepujících žhavých jehliček. Před očima měl mlhu a musel se vši silou bránit dalšímu návalu dávení. V mlze slyšel jako ozvěnou svůj vlastní hlas. *Megan!*

David Becker nevěděl, jak dlouho tam ležel, než si začal uvědomovat šum zářivek u stropu. Jinak se neozývalo nic. A pak to ticho prot'al hlas. Někdo na něj volal. Pokusil se zdvihnout hlavu z podlahy. Svět byl celý našišato a rozmazaný. *Zase ten hlas.* Zamžoural do haly a asi dvacet metrů od sebe zahlédl postavu.

„Pane?“

Becker poznal ten hlas. Byla to ona. Stála v jiném, vzdálenějším vchodu do haly, sportovní tašku svírala v náručí a tiskla ji k prsům. Ted' vypadala ještě vystrašenější než předtím.

„Pane?“ ozvala se znovu rozřeseným hlasem. „Neřekla jsem vám svoje jméno. Odkud víte, jak se jmenuju?“

Ředitel Leland Fontaine byl chlap jako hora a i ve svých třiašedesáti letech nosil vlasy nakrátko po vojensku zastřížené. Také svým strohým vystupováním připomínal vojáka. Jeho úplně černé oči vypadaly vždycky, když byl podrážděný, jako žhavé uhlíky. A podrážděný byl skoro pořád. Po žebříčku NSA se vyšplhal díky usilovné práci, promyšlenému plánování a tvrdě zaslouženému respektu svých předchůdců. Byl prvním černošským ředitelem Úřadu národní bezpečnosti, ale nikdo se o tom nikdy nezmínil. Fontainova politika byla zásadně barvoslepá a jeho lidé se tomu moudře podřizovali.

Fontaine nechal Midge a Brinkerhoffa stát a odbyl si svůj obvyklý mlčenlivý rituál přípravy šálku guatemalské kávy. Pak se usadil za stolem, ani teď je nevyzval, aby se posadili, a začal je vyslýchat jako ředitele nezvedené žáčky.

Slovo si vzala Midge. Pokusila se Fontainovi vysvětlit neobvyklý sled událostí, který je přiměl znesvětit ředitelovu kancelář.

„Virus?“ otázal se Fontaine chladně. „Tak vy dva si myslíte, že máme virus?“

Brinkerhoff přivřel oči.

„Ano, pane,“ vypálila Midge.

„Protože Strathmore obešel Uličku?“ Upřeně se zadíval na počítačový výstup před sebou.

„Ano,“ prohlásila Midge. „A je tam soubor, který se ani za víc než dvacet hodin nepodařilo dekodovat!“

Fontaine se zamračil. „Nebo to alespoň tvrdí vaše data.“

Midge se užuž nadechovala k protestu, ale pak ho raději spolkla a místo toho to zkusila jinak. „V dešifrovacím došlo k výpadku proudu.“

Fontaine vzlhl. Tato informace jej zjevně překvapila.

Midge mu krátkým pokývnutím potvrdila, že slyšel dobře. „Jsou úplně bez proudu. Jabba si myslel, že snad...“

„Vy jste volali Jabbovi?“

„Ano, pane, já...“

„Jabbovi?“ Fontaine se vztekle vztyčil za stolem. „Proč jste ksakru nezavolali Strathmorovi?“

„Volali jme mu!“ bránila se Midge. „Řekl nám, že je všechno v pořádku.“

Fontaine stál jako socha a hrud' se mu dmula. „V tom případě nemáme důvod o jeho slovech pochybovat.“ Znělo to jako nesmlouvavý rozkaz. Ustrádal. „A teď, když dovolíte, mám nějakou práci.“

Midge překvapením spadla čelist. „Prosím?“

Brinkerhoff už měl namířeno ke dveřím, Midge se však nehýbala z místa.

„Řekl jsem dobrou noc, slečno Milkenová,“ odvětil Fontaine. „Můžete jít.“

„Ale... ale pane,“ vykoktala Midge, „já... já musím protestovat. Myslím...“

„Vy protestujete?“ zeptal se ostře ředitel. Postavil šálek na stůl. „Já protestuji! Protestuji proti vaší přítomnosti v mé kanceláři. Protestuji proti vašim narážkám, že provozní ředitel tohoto úřadu lže. Protestuji...“

„Máme virus, pane! Instinkt mi říká, že...“

„No tak to se váš instinkt mýlí, slečno Milkenová! Projednou se zmýlil!“

Midge se napřímila. „Ale pane! Provozní ředitel Strathmore obešel Uličku!“

Fontaine k ní rázně přistoupil a bylo na něm vidět, že se musí hodně přemáhat, aby ukrotil svůj hněv. „Je to *jeho* právo! Platím vás za kontrolu analytiků a servisních zaměstnanců, ne za špehování provozního ředitele! Nebýt jeho, dodnes jsme luštili kódy s tužkou na papíře! A teď jděte!“ Otočil se k Brinkerhoffovi, který stál ve dveřích, třásl se jako osika a bledý byl jako křída. „Oba!“

„Při vši úctě, pane,“ ozvala se znovu Midge, „bych ráda navrhla, aby se do dešifrovacího poslal tým techniků oddělení systémové bezpečnosti. Jen pro jistotu...“

„Nic takového!“

V kanceláři na okamžik zavládlo napjaté ticho. Pak Midge křečovitě přikývla. „Rozumím, pane. Dobrou noc.“ Otočila se na podpatku a odešla. Když jej mýjela, poznal jí Brinkerhoff na očích, že vůbec nemá v úmyslu nechat to plavat. Rozhodně ne do té doby, než se potvrdí její intuice.

Brinkerhoff na svého šéfa, který se jako hora svalů tyčil nad stolem a sopil vztekem, jen nechápavě civěl. Tohle nebyl ten ředitel, jakého znal. Ten vždycky lpěl na detailech. Všechno muselo být do puntíku přesně, správně a podle předpisů. Vždycky svým lidem připomínal, že musejí prověřit a objasnit jakýkoli nesoulad v pracovních postupech bez ohledu na to, nakolik nepodstatný se může zdát. A teď po nich najednou chce, aby zavřeli oči před tak okatou sérií podezřelých náhod.

Ředitel něco očividně tají, ale Brinkerhoff byl jako asistent placen za asistenci, nikoli za vyptávání. Fontaine už mnohokrát dokázal, že nejlépe ví, co dělá a co je v zájmu všech. Pokud nyní asistence znamená dělat slepého, budiž. Midge byla bohužel placena za vyptávání a Brinkerhoff se obával, že právě za tímto účelem má namířeno rovnou do dešifrovacího.

Nejvyšší čas začít něco dělat, pomyslel si Brinkerhoff, když se obrátil ke dveřím.

„Chade!“ vyštěkl za ním Fontaine. I on si všiml výrazu v Midginých očích, když odcházela. „Nenechte ji odejít.“

Brinkerhoff přikývl a pospíchal za Midge.

Fontaine vzdychl a složil hlavu do dlaní. Pod očima černýma jako uhlé mu visely těžké váčky. Zpáteční cesta byla dlouhá a nečekaná. Uplynulý měsíc proběhl pro Lelanda Fontaina ve znamení napjatého očekávání. V NSA se dějí věci, které změní historii, a on jako ředitel se o nich paradoxně dozvídá jen náhodou.

Před třemi měsíci se mu doneslo, že Strathmora opouští manželka. Rovněž zaslechl zvěsti, že provozní ředitel dře do úmoru, tráví všechen čas v práci a vypadá, že se pod tím tlakem co nevidět zhroutí. Leland Fontaine se se Strathmorem sice v mnohém neshodl, vždy si však svého provozního ředitele nesmírně cenil. Strathmore byl skvělý člověk, možná nejlepší, jakého NSA kdy měl. Zároveň však Fontaine věděl, že už od fiaska programu Skokan je Strathmore v příšerném stresu. To Fontainovi rozhodně na klidu nepřidávalo. Provozní ředitel měl v NSA přístup k leccemu a Fontaine musel úřad chránit.

Potřeboval proto, aby někdo ohroženého Strathmora hlídal a zajistil, že nezakolísá. Nebylo to ale tak jednoduché. Strathmore byl hrdý a mocný muž, a Fontaine musel nalézt způsob, jak provozního ředitele kontrolovat, aniž by podkopal jeho sebedůvěru nebo autoritu.

S ohledem na Strathmora se Fontaine rozhodl vzít ten úkol na sebe. Napíchl Strathmorovi počítač a sledoval veškerou jeho elektronickou poštu, korespondenci v rámci dešifrovacího oddělení, mailové konference i porady, prostě všechno. Pokud by hrozilo, že se Strathmore zhroutí, Fontaine by v jeho práci včas vysledoval varovné příznaky. Místo projevů blížícího se zhroucení však Fontaine odhalil základy jedné z nejneuvěřitelnějších zpravodajských operací, s jakou se kdy setkal. Už se nedivil, že Strathmore dře jako kůň. Pokud by mu totiž jeho plán vyšel, stokrát by to vynahradilo fiasko se Skokanem.

Fontaine dospěl k závěru, že Strathmore je v pořádku, je inteligentní a prozíravý jako vždy a pracuje na sto deset procent. To nejlepší, co mohl ředitel v nastalé situaci dělat, bylo držet se stranou a sledovat Strathmorova nevidaná kouzla. Strathmore vymyslel plán... plán, který Fontaine rozhodně nehodlal narušovat.

75

Strathmore si pohrával s berettou v klíně. Ačkoli mu krev kypěla vzteky, dokázal se přimět k jasnému uvažování. Fakt, že si Greg Hale dovolil dotknout se Susan Fletcherové, ho doháněl k šílenství. Ještě víc ho však pobuřovalo, že to byla jeho vlastní chyba. Poslat Susan do Uzlu 3 byl jeho nápad. Strathmore však byl natolik zkušený a zodpovědný, aby se v případě potřeby dokázal od svých emocí oprostit. V žádném případě jej nesměly ovlivňovat při řešení problému s Digitální pevností. Je provozním ředitelem Úřadu národní bezpečnosti a dnes je jeho práce ještě důležitější než kdykoli jindy.

Záměrně a kontrolovaně zpomalil dech. „Susan.“ Jeho hlas zněl odhodlaně a zřetelně. „Vymazala jste Halovi e-mail?“

„Ne,“ řekla zmateně.

„Máte ten klíč?“

Zavrtěla hlavou.

Strathmore se zamračil a kousl se do rtu. Myšlenky se mu hlavou hnaly jako o závod. Musí vyřešit dilema. Mohl by snadno zadat heslo pro ovládání výtahu a Susan by odešla. On ji však potřeboval zde. Potřeboval, aby mu pomohla najít Halův klíč. Strathmore jí to sice zatím neřekl, ale nalezení toho klíče nebylo jen otázkou profesionálního zájmu. Bylo to absolutně nezbytné. Domníval se, že by mohl spustit Susanin test hledání nekonformit a klíč najít sám, jenže s problémy se setkal už při spouštění jejího navigačního programu. Nehodlal je proto riskovat znovu.

„Susan,“ vzdychl nakonec. „Byl bych rád, kdybyste mi pomohla najít Halův klíč.“

„Co?“ Susan s vykulenýma očima vstala.

Strathmore potlačil nutkání vyskočit s ní. O vyjednávání toho věděl opravdu hodně. Sílu a moc vyjadřuje pozice vsedě. Doufal, že mu Susan půjde na ruku. Nestalo se.

„Susan, posaďte se.“

Nevšímal si ho.

„Sedněte si.“ Tentokrát to znělo jako rozkaz.

Susan zůstala stát. „Šéfe, jestli vás pořád žere touha prohlédnout si ten Tankadův algoritmus, udělejte si to sám. Já chci odtud.“

Strathmore svěsil hlavu a zhluboka se nadechl. Bylo mu jasné, že Susan bude potřebovat vysvětlení. *Zaslouží si je*, pomyslel si. Nakonec se tedy rozhodl – Susan Fletcherová si to vyslechne všechno. Jen z celého srdce doufal, že nedělá chybu.

„Susan,“ začal, „takhle daleko to nemělo dojít.“ Přejel si dlaní po vlasech. „Některé věci jsem vám neřekl. Člověk v mém postavení někdy...“ Strathmore mávl rukou, jako by se chystal k nepříjemnému doznání. „Člověk v mém postavení je někdy nucen lhát i lidem, které má rád. Dnešek byl jedním z takových dnů.“ Smutně se na ni zadíval. „To, co vám řeknu, jsem nikdy neměl v úmyslu říct... ani vám... ani nikomu jinému.“

Susan zamrazilo v zádech. Strathmore se tvářil smrtelně vážně. Pochopila, že o některých součástech jeho pracovní náplně nejspíš až dodnes neměla tušení. Posadila se.

Nastala dlouhá pauza. Strathmore civěl do stropu a urovnával si myšlenky. „Susan,“ pronesl nakonec chabě, „já nemám rodinu.“ Podíval se na ni. „Ani moje manželství nestojí za nic. Celý můj život je láska k téhle zemi. A práce tady – v úřadu.“

Susan mlčky naslouchala.

„Jak jste možná vytušila,“ pokračoval Strathmore, „chtěl jsem jít brzy do penze. Ale přál jsem si jsem odejít se ctí a s vědomím, že tu po mně něco doopravdy zůstalo.“

„Ale to už máte *splněno*,“ slyšela se Susan říkat. „Postavil jste TRANSLTR.“

Nezdálo se, že by ji Strathmore slyšel. „V posledních několika letech byla naše práce v NSA pořád těžší a těžší. Ocitli jsme se tváří v tvář nepřítelům, se kterými jsem nikdy nepočítal. Mluvím o našich vlastních spoluobčanech. Právníci, fanatičtí bojovníci za občanská práva, Nadace elektronických hranic, ti všichni se na tom podílejí, ale to ještě není všechno. Je to v *národě*. Lidé ztratili víru. Stali se z nich paranoici. Najednou považují za nepřítel *nás*. Lidé jako vy a já, kterým opravdu leží na srdci blaho země, najednou musejí bojovat za své právo sloužit vlasti. Už nejsme obránci míru. Teď jsme šmíráci, co pošlapávají lidská práva.“ Strathmore ztěžka vzdychl. „Na světě je bohužel spousta naivních lidí, kteří si vůbec neumějí představit, co by je čekalo za hrůzy, kdybychom tady

nebyli. Opravdu jsem přesvědčen, že je na nás, abychom je zachránili před jejich vlastní ignorancí.“

Susan čekala na pointu.

Strathmore unaveně civěl do podlahy a trvalo dlouho, než vzlédl. „Susan, vyslechněte mě,“ požádal nakonec a jemně se na ni usmál. „Budete mě chtít přerušit, ale vyslechněte mě, prosím. Tankadovu elektronickou poštu jsem dešifroval už asi před dvěma měsíci. Nejspíš snadno pochopíte, že jsem byl v šoku, když jsem poprvé četl jeho zprávy North Dakotovi o nerozluštitelném algoritmu s názvem Digitální pevnost. Nevěřil jsem, že něco takového je možné. S každou novou zachycenou zprávou však byl Tankado přesvědčivější. Když jsem si přečetl, že použil mutační řetězce k vytvoření rotačního kódu, uvědomil jsem si, že má před námi obrovský náskok. Takový přístup tady nikdo z nás nikdy nezkusil.“

„Proč bychom taky *měli*?“ namítla Susan. „Vždyť to ani nedává smysl.“

Strathmore vstal a začal rázovat po místnosti. Poočku však dál sledoval dveře. „Když jsem se před několika týdny dozvěděl o dražbě Digitální pevnosti, smířil jsem se konečně s faktem, že to Tankado myslí vážně. Věděl jsem, že jestli ten svůj algoritmus prodá nějaké japonské softwarové společnosti, jsme v háji, takže jsem se pokusil vymyslet, jak by se ten člověk dal zastavit. Napadlo mě objednat jeho vraždu, ale při vší té publicitě kolem algoritmu a po těch jeho nedávných požadavcích ohledně TRANSLTRu bychom byli hlavní podezřelí. A tehdy mi to došlo.“ Otočil se k Susan. „Uvědomil jsem si, že Digitální pevnosti by se naopak *neměly* klást překážky.“

Susan na něj vytřeštila oči. Zjevně nechápala, kam tím míří.

A Strathmore pokračoval. „Najednou jsem pochopil, že Digitální pevnost je životní příležitost. Došlo mi, že s několika změnami by mohla pracovat *pro* nás a ne *proti* nám.“

Susan nikdy neslyšela něco tak absurdního. Digitální pevnost je přece nerozluštitelný algoritmus! Mohla by je zničit!

„Kdybych v tom algoritmu mohl udělat jen nepatrnou úpravu,“ vykládal dál Strathmore, „ještě než bude zveřejněn...“ Významně na Susan mrkl.

Trvalo jí to jen zlomek sekundy.

Strathmorevi neušlo užaslé zablýsknutí Susaniných očí. Vzrušeně pokračoval ve vysvětlování svého plánu. „Kdybych dostal ten klíč, mohl bych dekódovat naši kopii Digitální pevnosti a zadat do ní změnu.“

„Zadní vrátka,“ dodala Susan a v tu chvíli byla ochotna zapomenout, že jí šéf kdy lhal. Cítila, jak se jí zmocňuje vzrušení. „Stejně jako u Skokana.“

Strathmore přikývl. „Pak bychom mohli kopii, kterou dal Tankado volně k dispozici na internet, nahradit naší *upravenou* verzí. Protože Digitální pevnost je japonský algoritmus, nikoho by ani nenapadlo, že v tom má prsty náš úřad. Stačí jen provést tu záměnu.“

Susan si uvědomila, že ten plán je víc než geniální. Celý Strathmore! Chce vypustit do světa algoritmus, který NSA bude umět dekodovat!

„Neomezená dostupnost,“ prohlásil Strathmore. „Z Digitální pevnosti se přes noc stane standardní kódovací nástroj.“

„Přes noc?“ zopakovala po něm Susan. „Jak s *tímhle* můžete počítat? I kdyby byla Digitální pevnost všude k dispozici zdarma, většina uživatelů počítačů z pohodlnosti zůstane u svých starých algoritmů. Proč by měli přecházet na Digitální pevnost?“

Strathmore se pousmál. „To je jednoduché. Únik informací. Celý svět se dozví o TRANSLTRu.“

Susan spadla čelist.

„Je to docela prosté, Susan. Vypustíme pravdu do ulic. Povíme světu, že NSA má počítač, který dokáže rozluštit každý algoritmus s výjimkou Digitální pevnosti.“

Susan žasla. „Takže po Digitální pevnosti skočí každý... aniž by tušil, že dokážeme rozluštit i tu!“

Strathmore přikývl. „Přesně tak.“ Pak nastala dlouhá pauza. „Omlouvám se, že jsem vám lhal. Pokoušet se přepsat Digitální pevnost je dost vysoká hra. Nechtěl jsem vás do ní zatahovat.“

„Já... chápu,“ odvětila pomalu, protože byla stále ještě ohromena genialitou celého plánu. „Nejste špatný lhář.“

Strathmore se uchechtl. „Léta praxe. Lež byla jediný prostředek, jak vás udržet z kola venku.“

Susan přikývla. „A kolik nás teď v tom kole je?“

„Jen my dva.“

Susan se poprvé po hrozně dlouhé době usmála. „Bála jsem se, že to řeknete.“

Pokrčil rameny. „Jakmile bude Digitální pevnost tam, kde má být, uvědomím ředitele.“

Susan žasla. Strathmoreův plán by znamenal celosvětový zpravodajský tah, o jehož dosahu se nikomu ani nesnilo. Pokoušel se o to úplně sám a vypadalo to, že by se mu to mohlo i povést. Klíč je tady dole. Tankado je po smrti. A Tankadův partner odhalený.

Susan mlčela.

Tankado je po smrti. Jako náhoda to vypadalo až příliš ideálně. Vybavila si všechny ty lži, které jí Strathmore navykládal, a náhle ji zamrazilo. Stísněně se na šéfa podívala. „Zabil jste Enseie Tankada?“

Strathmore se zatvářil překvapeně. Pak zavrtěl hlavou. „Samozřejmě že ne. Tankada nebylo třeba zabíjet. Vlastně bych byl raději, kdyby byl naživu. Jeho smrt by na Digitální pevnost mohla vrhnout stín podezření. Chtěl jsem, aby ta výměna proběhla pokud možno hladce a nenápadně. Původně bylo v plánu provést záměnu a nechat Tankada prodat klíč.“

Susan musela uznat, že to dává smysl. Tankado by neměl žádný důvod domnívat se, že algoritmus na internetu není originál. Nikdo kromě něj a North Dakoty k němu neměl přístup. Pokud by Tankado program nezačal po uveřejnění znovu kontrolovat, nikdy by se o zadních vrátkách nedozvěděl. A protože se s Digitální pevností dřel takovou dobu, pravděpodobně už by ji nikdy nechtěl ani vidět.

Susan začínalo svítat. Náhle už chápala, proč šéf tolik potřeboval soukromí uzavřeného dešifrovacího oddělení. Úkol, který měl před sebou, byl choulostivý a časově náročný. Bylo třeba vytvořit utajená zadní vrátka složitěho algoritmu a provést nikým nezjištěnou záměnu na internetu. Na utajení záleželo především. Pouhý náznak, že je Digitální pevnost napíchnutá, by Strathmoreův plán mohl zničit.

Teprve teď naplno pochopila, proč se Strathmore rozhodl nechat TRANSLTR pracovat. *Pokud má být Digitální pevnost dítětem NSA, pak chce mít jistotu, že je skutečně nerozluštitelná!*

„Pořád chcete pryč?“ zeptal se nyní.

Susan vzhlédla. Jak tam tak seděla potmě s velikým Trevorem Strathmorem, její strach jako by se najednou vytratil. Přepsání Digitální pevnosti znamenalo šanci utvářet historii – šanci prokázat světu obrovské dobrodíní – a Strathmoreovi by se její pomoc mohla hodit. Přiměla se ke zdráhavému úsměvu. „Tak co dál?“

Strathmore se rozzářil. Natáhl se k ní a položil jí dlaň na rameno. „Díky.“ Usmál se, ale hned zase zvažněl a vrátil se k práci. „Půjdeme dolů společně.“ Zdvihl berettu z klína. „Vy prohledáte Halův terminál a já vás budu krýt.“

Susan se při představě, že by měla sejít ze schodů dolů do haly, celá naježila. „To nemůžeme počkat, až David zavolá, že už tu Tankadovu kopii získal?“

Strathmore zavrtěl hlavou. „Čím dřív tu záměnu provedeme, tím lépe. Nemáme žádnou záruku, že David tu druhou kopii vůbec najde. Pokud by se ten prsten nějakou nešťastnou náhodou ocitl v nesprávných rukou, byl

bych raději, kdybychom už tu záměnu algoritmu měli hotovou. V takovém případě by si ten, kdo se klíče zmocní, stáhl už naši verzi.“ Strathmore zatočil pistolí v prstech a vstal. „Musíme si dojít pro Halův klíč.“

Susan zmlkla. Pochopila, že šéf má pravdu. Potřebují Halův klíč. A potřebují ho hned.

Když vstala, třásl se pod ní nohy. Mrzelo ji, že Hala nepraštila ještě víc. Podívala se na Strathmorovu zbraň a najednou se jí zvedl žaludek. „Vy byste na Gega Hala doopravdy vystřelil?“

„Ne.“ Strathmore se zamračil a rázně vykročil ke dveřím. „Ale doufejme, že *on* to neví.“

76

Před terminálem sevillského letiště stálo taxi. Motor běžel na volnoběh a zapnutý byl i taxametr. Zákazník s brýlemi v drátěných obroučkách civěl do oken dokonale osvětleného terminálu ze zrcadlového skla. Věděl, že přijel včas.

Viděl dívku s blond vlasy. Právě pomáhala Davidu Beckerovi do křesla. Becker měl zjevně bolesti. *Zatím ještě opravdovou bolest nepoznal*, pomyslel si pasažér. Dívka vylovila z kapsy drobný předmět a podala mu ho. Becker si ho vzal a chvíli ho studoval proti světlu. Pak si ho navlékl na prst. Nyní sáhl do kapsy on, vytáhl svazek bankovek a dívce zaplatil. Ještě pár minut spolu hovořili a pak jej děvče objalo, zamávalo mu, hodilo si sportovní tašku přes rameno a vykročilo halou pryč.

Konečně, pomyslel si muž v taxíku. *Konečně*.

77

Strathmore vyšel ze své kanceláře na plošinu přede dveřmi s pistolí pozdviženou k pasu. Susan ho následovala v těsném závěsu a přemýšlela, jestli je Hale ještě v Uzlu 3.

Světlo Strathmorova monitoru za jejich zády vrhalo po železné plošině strašidelné stíny. Susan přistoupila k šéfovi ještě blíž.

Když se od dveří vzdálili, světlo zesláblo a záhy se ponořili do naprosté temnoty. Na podlahu haly dešifrovacího oddělení nyní vrhaly světlo pouze hvězdy mihotající se nad kupolí a slabý přísvit vycházející zpoza rozbité prosklené stěny Uzlu 3.

Strathmore udělal další krok kupředu a snažil se najít ve tmě místo, kde začínalo úzké schodiště. Berettu si přehodil do levé ruky a pravou začal tápat po zábradlí. Usoudil, že levou rukou by střílel právě tak špatně jako pravou, která mu ovšem daleko lépe poslouží jako opora. Pád z tohoto schodiště by mohl znamenat doživotní zmrzačení a Strathmore ve svých plánech na penzi s invalidním vozíkem nepočítal.

Susan oslepená naprostou temnotou kupole dešifrovacího oddělení sestupovala s rukou na Strathmoreově rameni. Dokonce ani ze vzdálenosti pouhého půl metru nerozeznávala obrys šéfovy postavy. Pokaždé, když sestoupila na další kovový stupeň, začala ho podrážkou ohmatávat, aby zjistila, kde je hrana.

Riziko návštěvy Uzlu 3 kvůli získání Halova klíče jí začínalo připadat neúnosné. Šéf sice prohlašoval, že se Hale neodváží na ně zaútočit, ale Susan si tím už tak jistá nebyla. Věděla, že Hale je v zoufalé situaci a má pouze dvě možnosti: uniknout z dešifrovacího nebo jít do vězení.

Jakýsi vnitřní hlas Susan pořád našeptával, že by měli počkat, až se ozve David, a použít *jeho* klíč, věděla však, že nemají žádnou záruku, že ho vůbec najde. Zajímalo by ji jen, proč to Davidovi trvá tak dlouho. Raději však zaplašila obavy a sestoupila o další schod.

Strathmore postupoval mlčky. Nebylo třeba Hala předem upozorňovat, že přicházejí. Jak se blížili k úrovni podlahy, Strathmore začal zpomalovat a tápat po posledním schodu. Když ho našel, podpatek jeho mokasínu cvakl o černou lesklou dlaždici. Susan ucítila, jak se mu svaly v ramenou napjaly. Ocitli se v nebezpečném pásmu. Hale mohl být kdekoli.

Jejich cíl – Uzel 3 – byl ještě daleko. Nyní byl skryt za TRANSLTRem. Susan se v duchu modlila, aby tam Hale pořád ještě byl a aby ležel na podlaze a kňučel bolestí jako spráskaný pes. Tak ho viděla naposledy.

Strathmore se pustil zábradlí a přehodil si zbraň znovu do pravé ruky. Beze slova vykročil hlouběji do tmy. Susan se jeho ramene držela jako klíště. Pokud by ho ztratila, dokázali by se najít jedině po hlase a Hale by je mohl uslyšet. Jak se vzdalovali z bezpečí schodiště, vzpomněla si Susan, jak si jako děti hrávali po večerech na babu. Teď právě opustila úkryt, vydala se do volného prostoru a byla vystavená útokům protivníka.

TRANSLTR se tyčil jako osamocený obrovitý ostrov v rozlehlém černém moři. Strathmore se vždy po několika krocích zastavil a s

namířenou zbraní naslouchal. Jediným zvukem, který se tu ozýval, však byl tlumený hukot zdola. Susan by ho byla nejraději odtáhla zpátky do bezpečí. Měla pocit, že všude kolem se na ni ze tmy šklebí nepřátelské tváře.

Když byli asi v půli cesty k TRANSLTRu, ticho panující v hale se náhle přerušilo. Kdesi ve tmě, zdánlivě přímo nad nimi, prořízlo noc pronikavé pípání. Strathmore se prudce otočil a Susan ho ztratila. Vyděšeně natáhla paži a zatápala po něm. Strathmore však zmizel. Prostor, kde bylo ještě před chvilkou jeho rameno, byl teď prázdný. Susan vrávoravě vykročila vpřed do pusté temnoty.

Pípání pokračovalo. Ozývalo se kdesi blízko. Susan se ve tmě prudce otočila. Ozvalo se zašustění šatstva a pípání najednou ustalo. Susan ztuhla. Před ní se jako v té nejhorší noční můře z dětství objevil přízrak. Přímě před očima se jí zhmotnil příšerný zelený obličej. Byla to tvář démona, v níž pokřivené rysy překrývaly ostré stíny. Uskočila dozadu a pokusila se utéct, ale popadlo ji to za paži.

„Nehýbejte se!“ zavelelo to.

Na okamžik ji napadlo, že ty planoucí oči patří Halovi. Ten hlas však nebyl Halův a dotek byl příliš jemný. Strathmore! Zespoda mu svítil do tváře jakýsi předmět, který právě vytáhl z kapsy. Susan cítila, jak se pod ní po přestálém šoku podlamují kolena. Konečně ale mohla zase volně dýchat. Předmět v Strathmoreově ruce obsahoval jakousi LED diodu, která vydávala nazelenalou záři.

„Ksakru,“ zaklel tlumeně Strathmore. „Můj nový pager.“ Znechuceně se podíval na SkyPager v dlani. Zapomněl přepnout na vibrační vyzvánění. Ironií osudu bylo, že si tenhle přístroj šel sám koupit za hotové do běžného obchodu, aby zůstal v anonymitě. On sám věděl nejlépe, jak pozorně NSA sleduje své lidi, a rozhodně nemohl potřebovat, aby digitální zprávy přijímané a odesílané jeho pagerem četl ještě někdo jiný.

Susan se stísněně rozhlédla. Pokud Hale předtím nevěděl, že se blíží, tak teď se mu ohlásili víc než dostatečně.

Strathmore stiskl několik tlačítek a přečetl si příchozí zprávu. Vzápětí tlumeně zasténal. Zase jedna špatná zpráva ze Španělska – tentokrát nikoli od Davida Beckera, nýbrž od *další* osoby, kterou do Sevilly vyslal.

Pět tisíc kilometrů odsud ujížděl sevilskými ulicemi sledovací vůz. Úřad národní bezpečnosti si jej pod nejpřísnějším stupněm utajení, *umbra*, vyžádal z vojenské základny Rota. Dva muži ve voze byli napjatí jako struny. Nebylo to sice poprvé, co dostali pohotovostní rozkazy z Fort Meade, nikdy však nepřišly z tak vysokých míst.

Agent za volantem se bez ohlížení zeptal: „Máš něco?“ Jeho kolega ani na okamžik neodtrhl zrak od displeje z širokozáběrového videomonitoru na střeše. „Ne. Jeď dál.“

78

Jabba se pod zkroucenou zmetí kabelů potil čím dál víc. Stále ještě ležel na zádech a tužkovou baterku svíral v zubech. Byl zvyklý pracovat o víkendových večerech, protože v tu dobu byl v budovách NSA nejmenší provoz. Údržba počítačů se mnohdy ani v jiný čas provést nedala. Když s rozžhavenou pájkou manévroval ve spleti drátů nad sebou, pohyboval se s mimořádnou opatrností. Přepálení kteréhokoli z visících kabelů by znamenalo katastrofu.

Už jen pár centimetrů, pomyslel si. Práce mu trvala podstatně déle, než předpokládal.

Právě když přikládal pájku k poslednímu čipu, nečekaně mu zazvonil mobilní telefon. Jabba se lekl, škul rukou a na paži mu skanula velká kapka prskajícího tekutého kovu.

„*Do prdele!*“ Upustil pájku a baterku málem spolkl. „Do prdele! Do prdele! Do prdele!“

Zuřivě si začal drbat postižené místo, kde chladla kapka rozžhaveného kovu. Ta se nyní skulila dolů a zanechala po sobě spáleninu zvící slušného jelita. Čip, který chtěl Jabba připájet, vypadl a trefil ho do hlavy.

„Do hajzlu s tím!“

Znovu se mu rozezvonil telefon. Nevšímal si toho.

„Midge,“ zavrčel tlumeně. *K čertu s tebou! V dešifrovacím se nic neděje!* Telefon vyzváněl dál. Jabba se dal do práce a konečně nový čip připájel. Za minutu byl na svém místě, mobil však zvonil dál. *Prokristapána, Midge, nech už toho!*

Telefon zvonil ještě asi čtvrt minuty a pak konečně zmlkl. Jabba si vdechl úlevou.

Přesně po minutě to zapraskalo v reproduktoru interkomu. „Prosíme vedoucího oddělení systémové bezpečnosti, aby kontaktoval hlavní ústřednu a vyzvedl si vzkaz.“

Jabba nevěřicně obrátil oči v sloup. *Takže ona to prostě nevzdá!* Ani hlášení však nevzal na vědomí.

Strathmore schoval pager zpátky do kapsy a zahleděl se tmou k Uzlu 3.

Pak se natáhl po Susanině ruce. „Pojďte.“

Jejich prsty se však spojit nestačily.

Ze tmy se ozval táhlý hrdelní řev. Pak se z černoty vylouppl obrys mohutné postavy, která ze všeho nejvíc připomínala nákladňák ženoucí se tmou bez reflektorů. Okamžik nato došlo ke srážce a Strathmore sklouzl po podlaze.

Byl to Hale. Pager je prozradil.

Susan uslyšela, jak beretta dopadla na dlaždice. Na okamžik ztuhla na místě jako přibitá a přemýšlela, kudy se rozběhnout a co dělat. Instinkt jí napovídal, aby utekla, neměla však kód k výtahu. Srdce jí říkalo, že by měla pomoci Strathmorovi – jenže jak? Začala se zoufale otáčet na místě a čekala, že odněkud uslyší zvuk zápasu dvou mužů na život a na smrt odehrávajícího se na podlaze. Jenže nic neslyšela. Všechno náhle ztichlo – jako by Hale Strathmora srazil a pak zmizel zpátky do tmy.

Susan vyčkávala a upírala zrak do temnoty. Doufala, že se Strathmorovi nic nestalo. Když už se jí zdálo, že čeká celou věčnost, zašeptala: „Šéfe?“

Ještě to ani nedořekla a už si uvědomila, jakou udělala chybu. Zlomек sekundy nato se kolem ní rozvířil Halův odér. Otočila se příliš pozdě. Bez jakékoli výstrahy ji obrátil a sevřel tak, že zalapala po dechu. To už ji drtil ve stejném chvatu, v jakém ji té noci mučil už jednou. Obličej měla najednou zabořený do jeho hrudi.

„Nějak mi cuká v koulích,“ hekl jí Hale do ucha.

Susan se podlomila kolena. Hvězdy v kupoli se nad ní začaly otáčet.

Hale popadl Susan za krk a zařval do tmy: „Šéfe, mám vaše zlatíčko a chci ven!“

Odpovědí na jeho požadavek však bylo pouze ticho.

Halovo sevření zesílilo. „Zlámu jí vaz!“

Přímo za nimi se ozvalo cvaknutí natahované pistole. Vzápětí zazněl Strathmorův klidný a vyrovnaný hlas. „Pusťte ji.“

Susan přivřela oči bolestí. „Šéfe!“

Hale ji otočil do směru, odkud se Strathmore ozval. „Vystřelte a trefíte svoji nenahraditelnou Susan. Chcete to riskovat?“

Strathmoreův hlas se rozlehl ještě blíž. „Pusťte ji.“

„Ani náhodou. Budete mě muset zabít.“

„Nikoho zabíjet nebudu.“

„Že ne? To vykládejte Chartrukianovi!“

Strathmore se znovu přisunul blíž. „Chartrukian je mrtvý.“

„Nepovídejte! Bodejť by nebyl, když jste ho zavraždil! Viděl jsem to!“

„Vzdejte to, Gregu,“ vyzval ho Strathmore klidně.

Hale sevřel Susan pevněji a pošeptal jí do ucha: „Strathmore Chartrukiana strčil – přísahám!“

„Ona vám na to vaše rozděl a panuj neskočí,“ ozval se Strathmore. Zase byl o kousek blíž. „Nechte ji být.“

Hale zasyčel do tmy: „Chartrukian byl ještě *kluk*, prokristapána! Proč jste to udělal? Jen abyste ochránil to své tajemství?“

Strathmore zachoval naprostý klid. „Jaké tajemství myslíte?“

„To vy kurva dobře víte! Digitální pevnost!“

„Ale ale,“ zahučel Strathmore pohrdlivě hlasem jako kus ledu. „Takže vy o Digitální pevnosti *opravdu* víte. Už jsem si začínal myslet, že *tohle* popřete také.“

„Jděte do prdele.“

„Tomu říkám obhajoba.“

„Jste cvok!“ vyprskl Hale. „A jen pro vaši informaci – TRANSLTR se přehřívá.“

„Vážně?“ uchechtl se Strathmore. „Nechte mě hádat – mám otevřít dveře a zavolat sem bezpečáky?“

„Přesně tak,“ odsekl Hale. „Jste idiot, jestli to neuděláte.“

Tentokrát se Strathmore rozesmál nahlas. „Lepší fintu si vymyslet nedovedete? TRANSLTR se přehřívá, tak otevři dveře a pusť nás ven?“

„Je to pravda, ksakru! Byl jsem v suterénu! Záložní proud netahá dost freonu!“

„Díky za radu,“ zavrčel Strathmore, „ale TRANSLTR má automatické vypínání. Jestli se přehřívá, skončí s Digitální pevností sám od sebe.“

Hale zasyčel: „Jste šílenec. Proč se kurva vlastně starám, jestli TRANSLTR vyhoří? Ten krám už měli dávno zakázat.“

Strathmore vzdychl. „Dětská psychologie funguje jen na děti, Gregu. Pusťte ji.“

„Abyste mě mohl odstřelit?“

„Neodstřelím vás. Chci jenom ten klíč.“

„Jaký klíč?“

„Ten, co vám poslal Tankado.“

„Nemám páru, o čem to mluvíte.“

„Lháři!“ vypravila ze sebe s námahou Susan. „Viděla jsem u tebe v počítači Tankadův mail!“

Hale ztuhl. Pak k sobě Susan prudce otočil. „Tys mi vlezla do pošty?“

„A tys mi zrušil stopaře,“ odsekla.

Hale cítil, jak mu rapidně stoupá krevní tlak. Domníval se, že po sobě zahladil všechny stopy. Neměl ani tušení, že Susan ví, co udělal. Teď už se nedivil, že mu nevěřila ani slovo. Měl pocit, jako by se kolem něj začínaly svírat stěny. Teď už věděl, že řečmi si odsud cestu nedobude. Nebo rozhodně ne včas. Zoufale Susan zašeptal do ucha: „Susan... Chartrukiana opravdu zabil Strathmore!“

„Pusťte ji,“ zopakoval Strathmore chladně. „Ona vám nevěří.“

„Proč by taky *měla*?“ vypálil Hale. „Parchante prolhanej! Vymyl jste jí mozek! Říkáte jí jen to, co se vám hodí do krámu! Ví taky, co máte s Digitální pevností *doopravdy* v plánu?“

„A co jako?“ rýpl si Strathmore.

Hale věděl, že to, co se chystá říct, pro něj bude buďto jízdenkou na svobodu, nebo rozsudkem smrti. Zhluboka se nadechl a rozhodl se to zkusit. „Chcete do ní vepsat zadní vrátka.“

Po jeho slovech se ve tmě rozhostilo omráčené ticho. Hale věděl, že se trefil do černého.

Strathmorův zdánlivě neotřesitelný klid zjevně procházel zatěžkávací zkouškou. „Kdo vám to řekl?“ zeptal se Strathmore. Hlas mu najednou zdrsněl a málem přeskočil.

„Přečetl jsem si to,“ odvětil mazaně Hale a snažil se ze zvratu situace vytěžit co nejvíc. „V jednom vašem brainstormingu, v tom seznamu vašich bláznivých nápadů.“

„Nesmysl. Své brainstormingy *nikdy* netisknu.“

„Já vím. Přečetl jsem si to přímo ve vašem počítači.“

Ve Strathmorově hlase zazněly výrazné pochybnosti. „Vy jste se dostal ke mně do kanceláře?“

„Ne. Šmíroval jsem vás z Uzlu 3.“ Hale ze sebe vypravil vynucené zachechtání. Bylo mu jasné, že aby se z dešifrovacího dostal živý, bude muset vynaložit veškeré vyjednávací zkušenosti, které získal u námořní pěchoty.

Strathmore se přisunul blíž s berettou namířenou od pasu. „Odkud víte o mých zadních vrátkách?“

„Už jsem vám to řekl – prošmejdil jsem vám počítač.“

„Nesmysl.“

Hale se mazaně usklíbl. „Jo, šéfe, když zaměstnáváte ty nejlepší, občas s tím bývají problémy. Například někdy můžou být lepší než vy sám.“

„Mladý muži,“ soptil Strathmore, „já sice nevím, kde berete ty informace, ale zacházíte příliš daleko. Buďto okamžitě pustíte slečnu Fletcherovou, nebo zavolám ochranku a vy skončíte na doživotí ve vězení.“

„To neuděláte,“ prohlásil suše Hale. „Ochranka by se vám nehodila do krámu. Všechno bych jí totiž vyklopil.“ Odmlčel se. „Když mě ale pustíte, nikdy o Digitální pevnosti neřeknu ani popel.“

„Na to nehraju!“ vyštěkl Strathmore. „Chci ten klíč!“

„Já žádnéj klíč kurva nemám!“

„Tak dost keců!“ zahřměl Strathmore. „Kde je?“

Hale sevřel Susanin krk jako v kleštích. „Pusťte mě ven, nebo je po ní!“

Trevor Strathmore už zažil dost náročných vyjednávání, aby poznal, že Hale je ve velmi nebezpečném duševním rozpoložení. Mladý dešifrant zahnal sám sebe do úzkých a protivník přitlačený ke zdi bývá vždycky ten nejnebezpečnější – je totiž zoufalý a nevypočitatelný. Strathmorovi bylo jasné, že jeho další krok je nesmírně důležitý. Závisí na něm Susanin život i osud Digitální pevnosti.

Věděl, že ze všeho nejdřív musí zmírnit napětí situace. Dal si načas a nakonec zdráhavě vzdychl. „Tak dobře, Gregu. Vyhrál jste. Co chcete, abych udělal?“

Ticho. Zdálo se, že Hale momentálně neví, jak si Strathmorův vstřícný tón vyložit. Poněkud povolil sevření Susanina krku.

„N-no,“ vykoktal a hlas se mu náhle zachvěl. „Ze všeho nejdřív mi dáte zbraň. Oba půjdete se mnou.“

„Rukojmí?“ Strathmore se chladně zasmál. „Gregu, budete to muset vymyslet lépe. Jen odsud na parkoviště budete muset projít přes zhruba deset ozbrojených strážných.“

„Já nejsem cvok!“ vyštěkl Hale. „Pojedu vaším výtahem. Susan jde se mnou! Vy tady zůstanete!“

„Říkám vám to moc nerad,“ odvětil Strathmore, „ale výtah je bez proudu.“

„Kecy!“ odsekl Hale. „Výtah jezdí na proud z hlavní budovy! Viděl jsem plány!“

„Už jsme to zkoušeli,“ zasípala zpola udušená Susan ve snaze nějak Strathmorovi pomoci. „Ani se nehne.“

„Vy jste teda fakt smolaři,“ prohlásil Hale a zesílil sevření. „No, jestli výtah nejezdí, tak zastavím TRANSLTR a obnovím dodávku proudu.“

„Výtah jezdí na heslo,“ zasyčela Susan jedovatě.

„No výborně!“ zasmál se Hale. „Šéf mi je určitě rád svěří, nemám pravdu?“

„Ani náhodou,“ zavrčel Strathmore.

Hale vzkypěl vzteky. „Tak teď mě poslouchej, starouši, my se snadno domluvíme – necháš mě se Susan vyjet tvým výtahem a já ji po pár hodinách vysadím z auta.“

Strathmore cítil, že jde do tuhého. Susan do toho namočil, a tak jí z toho musí také pomoci ven. Hlasem pevným jako skála se zeptal: „A co mé plány s Digitální pevností?“

Hale se zachechtal. „Klidně si ty své zadní vrátka přimaluj, já nikomu nic nevykecám.“ Pak se do jeho hlasu vloudil zlověstný tón. „Ale jestli se mi někdy začne zdát, že mě sleduješ, všechno to vyklopím novinářům. Řeknu jim, že Digitální pevnost je cinknutá, a celej tenhle svinskej humbuk potopím!“

Strathmore zvažoval Halovu nabídku. Byla jasná a jednoduchá. Susan bude žít a Digitální pevnost bude mít svá zadní vrátka. Pokud nebude Hala pronásledovat, zůstane úprava algoritmu tajemstvím. Strathmore sice věděl, že Hale dlouho jazyk za zuby neudrží, ale stejně... informace o Digitální pevnosti byla jeho jedinou pojistkou – třeba bude mít rozum. Ostatně, Strathmore věděl, že ať se stane cokoli, může ho později v případě potřeby nechat kdykoli odstranit.

„Tak myslí, starouši,“ rýpl si Hale. „Mizíme, nebo ne?“ Jeho paže se sevřely Susan kolem krku jako svěrák.

Strathmore věděl, že když teď sáhne po telefonu a zavolá ochranku, Susan bude žít. Vsadil by na to svůj vlastní život. Jasně to před sebou viděl. Ten telefonát by Hala dokonale vyvedl z míry. Zpanikařil by a nebyl by – tváří v tvář malé armádě – schopen okamžitě jednat. Po chvilce nerozhodnosti by se vzdal. *Jestli ale zavolám ochranku, pomyslel si Strathmore, je můj plán v troskách.*

Hale opět přidal na síle svého stisku. Susan vykřikla bolestí.

„Tak co bude?“ rozkřikl se Hale. „Mám ji zabít?“

Strathmore zvažoval své možnosti. Pokud mu dovolí, aby Susan odvedl z dešifrovacího, nebude mít žádné záruky. Hale ji může někam zavézt a zajet do lesa. Bude mít zbraň... Strathmorovi se sevřel žaludek zlou

předtuchou. Nedalo se předvídat, co se stane, než Hale Susan propustí... *pokud ji propustí. Musím zavolat ochranku, rozhodl se Strathmore. Co jiného mi zbývá?* Představil si, jak Hale před soudem klopí všechno, co ví o Digitální pevnosti. *Celý můj plán bude v háji. MUSÍ existovat jiné řešení.*

„Rozmysli se!“ zahulákal Hale a vlekl Susan ke schodišti.

Strathmore ho neposlouchal. Pokud Susanina záchrana znamená zničení jeho plánů, budiž. Nic nestojí za její ztrátu. Susan Fletcherová byla cena, jakou Trevor Strathmore nebyl ochoten zaplatit.

Hale zkroutil Susan paži za záda a krk jí ohnul ke straně. „Máš poslední šanci, dědku! Dej mi tu bouchačku!“

Strathmore dál horečně uvažoval a snažil se přijít na nějaké jiné řešení. *Vždycky je ještě jiná možnost!* Nakonec promluvil. Znělo to tiše, téměř smutně. „Ne, Gregu, je mi líto, ale prostě vás nemohu nechat odejít.“

Hale v šoku zasípal: „Cože?“

„Volám ochranku.“

Susan zalapala po dechu: „Šéfe! Ne!“

Hale ji sevřel ještě pevněji. „Jestli zavoláš ochranku, zemře!“

Strathmore vytáhl z pouzdra na opasku mobilní telefon a odklopil kryt. „Vy jenom blufujete, Gregu.“

„To neuděláš!“ zařval Hale. „Budu mluvit! Zničím tvůj plán! Schází ti už jen hodiny, aby se ti splnil tvůj sen – mít pod palcem všechna data světa! Už žádnéj TRANSLTR, žádný omezení – jen volně dostupný informace. Životní šance! Nikdy si ji nenecháš ujít!“

Jenže Strathmore hlasem jako z ocele odvětil: „Dívejte se.“

„Ale... ale co Susan?“ vyhrkl Hale. „Zavolej, a je po ní!“

Strathmore pokračoval v tvrdé hře. „Jsem připraven to risknout.“

„Kecy! Seš z ní podělanej víc než z celý svý Digitální pevnosti! Já tě znám! Neriskneš to!“

Susan se užuž nadechovala, aby Strathmora povzbudila, ale šéf ji předběhl. „Mladý muži, vy mě *ani dost málo* neznáte! Riziko je moje živobytí. Pokud chcete hrát tvrdě, prosím!“ Začal mačkat tlačítka mobilního telefonu. „Špatně jste mě odhadl, hochu! Nikdo si nemůže dovolit ohrožovat životy mých zaměstnanců a pak odejít!“ Zdvihl telefon a vyštěkl: „Ústředna? Dejte mi ochranku!“

Hale začal Susan kroutit krkem. „Já... já ji oddělám! Přísahám, že ji zabiju!“

„Nic takového neuděláte!“ prohlásil Strathmore sebejistě. „Tím, že byste Susan zabil, byste si jenom zhoršil situ–“ Zmlkl a přitiskl si telefon k ústům. „Ochranka? Tady Trevor Strathmore. Hlásím vydírání a únos

rukojmí v dešifrovacím oddělení! Pošlete sem svoje lidi! Ano, *okamžitě*, krucifix! Taky tu máme výpadek generátorů. Přesměrovat proud ze všech dostupných externích zdrojů. Všechny systémy ať jsou do pěti minut v provozu! Greg Hale zabil jednoho z mých techniků oddělení systémové bezpečnosti. Drží moji hlavní dešifrantku jako rukojmí. V případě nutnosti máte povoleno použít slzný plyn proti nám všem! Pokud nebude pan Hale spolupracovat, ať se o něj postarají ostřelovači. Přebírám plnou zodpovědnost za celou akci. Začnete okamžitě!“

Hale stál jako socha. Nevěřil svým uším. Zapomněl dokonce držet Susan.

Strathmore zaklapl kryt telefonu a zastrčil si ho do pouzdra na opasku. „Jste na tahu, Gregu.“

81

Becker stál s usazenými očima u telefonní budky v hale letištního terminálu. Přestože ho pátil celý obličej a žaludek se mu zvedal, bylo mu blaze u srdce. Je po všem. Konečně doopravdy po všem. Jede domů. Prsten, který má na prstě, je oním svatým grálem, za nímž se hnál. Natáhl ruku proti světlu a zamžoural na zlatý kroužek. Nedokázal natolik zaostřit, aby mohl číst, ale nezdálo se mu, že by nápis byl v angličtině. První znak bylo buďto Q, O nebo nula, ale oči ho příliš bolely, než aby byl schopen to rozpoznat. Prostudoval si prvních pár znaků. Nedávaly žádný smysl. *Tohle že je věc národní bezpečnosti?*

Vstoupil do budky a začal vytáčet Strathmorovo číslo. Ještě než dokončil mezinárodní předvolbu, ozvala se hlasová služba: „*Todos los circuitos están ocupados.*“ Pak následovalo anglické: „Prosím zavěste a opakujte volání později.“ Becker se zamračil, ale poslechl a zavěsil. Zapomněl už, že dostat ze Španělska spojení do zahraničí je něco jako ruleta – všechno záleží na načasování a šťastné náhodě. Bude to tedy muset zkusit za pár minut znovu.

Zoufale se snažil ignorovat neustávající pálení pepřového spreje v očích. Megan mu řekla, že když si je bude mnout, bude to ještě horší. To už si ani nedokázal představit. Netrpělivě znovu zkusil zatelefonovat. Stále však nebyl volný jediný okruh. Becker už nemohl čekat. Oči měl v jednom ohni. Potřeboval si je vypláchnout vodou. Počkat tedy bude muset Strathmore.

Minutku nebo dvě to snad ještě vydrží. Zpola slepý začal tápat směrem k toaletám.

Před pánskými záchodky uviděl – ač rozmazaně – stát zase ten uklízeč vozík. Otočil se proto opět ke dveřím s nápisem DAMAS. Zdálo se mu, že zevnitř zaslechl nějaké zvuky. Zaklepal. „Hola?“

Ticho.

Nejspíš Megan, pomyslel si. Do odletu jí zbývalo pět hodin a prohlásila, že si tu ruku bude drhnout tak dlouho, dokud nebude úplně čistá.

„Megan?“ zavolal. Pak znovu zaklepal. Opět se neozvala žádná odpověď. Becker strčil do dveří. „Haló?“ Vešel dovnitř. Nikde nikdo. Pokrčil tedy rameny a zamířil k umyvadlu.

Bylo sice stále stejně špinavé, ale voda byla příjemně studená. Když si ji nacákal do očí, cítil, jak se mu stahují kožní póry. Bolest začala ustupovat a mlha před očima se mu postupně rozplývala. Podíval se na sebe do zrcadla. Vypadal, jako kdyby několik dní proplakal.

Osušil si obličej rukávem saka, a teprve pak mu to najednou došlo. Při všem tom vzrušení zapomněl, kde je. Je přece na letišti! Někde tam před halou stojí v některém ze tří soukromých hangárů Learjet 60 a čeká na něj, aby ho odvezl domů. Pilot to přece řekl naprosto jasně: *Mám rozkaz zůstat tady, dokud se nevrátíte.*

Těžko věřit, pomyslel si Becker, že po tom všem to končí přesně tam, kde to začalo. *Tak na co čekám?* Musel se zasmát. *Pilot to přece může Strathmorovi určitě sdělit rádiem!*

Zatímco se potichu pochechtával, podíval se do zrcadla a urovnal si kravatu. Už se chystal odejít, když jeho pozornost upoutal odraz v zrcadle, jehož si všiml na poslední chvíli. Otočil se. Zpod pootevřených dveří záchodové kabinky vyčuhovalo něco, co mu ze všeho nejvíc připomínalo cíp Meganiny sportovní tašky.

„Megan?“ zavolal tedy. Odpovědi se však nedočkal. „Megan?“

Přistoupil blíž. Hlasitě do kóje z boku zabušil. Opět žádná odpověď. Strčil tedy mírně do dveří a ty se otevřely.

Na poslední chvíli potlačil výkřik hrůzy. Uviděl Megan s očima obrácenýma v sloup. Přímo uprostřed čela měla díru po kulce, z níž jí po obličeji stékala krev.

„Ježíšikriste!“ vypravil ze sebe nakonec šokovaný Becker.

„*Está muerta*,“ zaskřípal za ním hlas, který mu ani nepřipadal lidský. „Je mrtvá.“

Jako ve snách se otočil.

„*Señor Becker?*“ zeptal se ten zlověstný hlas.

Ohromený Becker si začal muže, který na toalety právě vešel, pozorně prohlížet. Byl mu nějak podivně povědomý.

„Soy Hulohot,“ pronesl zabiják španělsky. „Jsem Hulohot.“ Zkomolená slova jako by pronášel břichomluvec.

Pak Hulohot natáhl ruku. „*El anillo*. Ten prsten.“

Becker na něj jen nepřítomně civěl prázdnýma očima.

Muž sáhl do kapsy a vylovil revolver. Zdvihl jej a namířil Beckerovi na hlavu. „*El anillo*.“

V náhlé jasné chvílce se Beckera zmocnil pocit, jaký nikdy předtím nepoznal. Jako by se v něm probral nějaký podvědomý pud sebezáchovy a napjal v těle každý sval. Proletěl vzduchem, právě když zbraň třeskla. Dopadl na Megan a kulka odštípla kus zdi hned za ním.

„*Mierda!*“ zasyčel vztekle Hulohot. David Becker mu nějakým zázrakem na poslední chvíli uhnul. Zabiják k němu vykročil.

Becker rychle vstal z nehybného dívčina těla. Už slyšel blížící se kroky a dech. Pak křísnutí kovu o kov, jak ten člověk znovu natáhl kohout.

„*Adiós,*“ zašeptal muž, když se vrhl vpřed jako panter a namířil zbraň do kabinky.

Zbraň spustila okamžitě. Rudý záblesk před Hulohotovými očima však nebyla krev. Bylo to něco úplně jiného. Ten předmět jako by se zhmotnil z prázdnoty. Vyletěl z kóje a uhořel vraha do prsou, takže stiskl spoušť o zlomek sekundy dříve. Byla to Meganina sportovní taška.

Pak se Becker vyřítil z kabinky. Ramenem vrazil muži do hrudi a odhodil ho na umyvadlo. Ozval se praskot a zrcadlo se vysypalo z rámu. Zbraň třeskla o podlahu. Oba muži se svalili kus od ní. Becker se rychle osvobodil a rozběhl se k východu. Hulohot hrábl po zbrani, otočil se a vypálil. Střela se zaryla do právě zabouchnutých dveří.

Rozlehlá a pustá hala letištního terminálu se před Beckerem otevřela jako nedozírná poušť. Nikdy by si byl nepomyslel, jak rychle umí utíkat.

Když smykem po hladkých dlaždicích přistál na otáčivých dveřích, práskl za ním výstřel. Skleněná výplň před ním se rozprskla v záplavě střepů. Becker se opřel ramenem do rámu a dveře se začaly otáčet. Za okamžik se vypotácel na chodník před terminálem.

Stál tam taxík.

„*Déjame entrar!*“ zaječel Becker a zabušil na zamčené dveře. „Pusťte mě dovnitř!“ Řidič jen zavrtěl hlavou. Jeho obrýlený pasažér ho požádal, aby na něj čekal. Becker se otočil a uviděl Hulohota, jak se k němu žene halou s napřaženou zbraní. Pak se podíval na svoji vespu na obrubníku. *Jsem mrtvý.*

Hulohot proběhl otáčivými dveřmi právě včas, aby uviděl, jak se Becker marně pokouší nastartovat motocykl. S úsměvem zdvihl zbraň.

Sytič! Becker zatápal prsty po páčkách pod nádrží. Znovu začal týrat startér. Motor zakašlal a zhasl.

„*El anillo*. Ten prsten.“ Tentokrát to znělo nebezpečně blízko.

Becker vzhlédl. Spatřil hlaveň revolveru. Komora za ní se pomalu otáčela. Znovu zuřivě dupl na startovací páku.

Hulohotův výstřel minul Beckerovu hlavu skutečně jen o vlasek. Malý motocykl konečně ožil a vyrazil kupředu. Becker se předklonil a držel se jako klíště, když motorka přeletěla obrubník, přeskočila trávník a řítila se za roh budovy na ranvej.

Rozzuřený Hulohot se rozběhl ke svému taxíku. Pár vteřin nato už řidič ležel zpola omráčený na chodníku a díval se, jak se jeho vůz v mračnu zvířeného prachu žene pryč.

82

Když Gregu Halovi začaly naplno docházet důsledky, které šéfův telefonát ochrance přinese, podlomila se pod ním na okamžik v návalu paniky kolena. *Ochranka už jde!* Susan mu začala vyklouzávat ze sevření. Hale se vzpamatoval, popadl ji kolem pasu a přitáhl zpátky.

„Pust' mě!“ zaječela, až se to kupolí rozlehlo ozvěnou.

Hale horečně uvažoval. Šéfův telefonát jej dokonale zaskočil. *Zavolal ochranku! On obětoval celý svůj plán!*

Hale by nikdy nebyl ochoten uvěřit, že si Strathmore nechá Digitální pevnost proklouznout mezi prsty. Ta zadní vrátka v algoritmu znamenala opravdovou životní šanci.

Jak se ho začínala zmocňovat panika, přišly i děsivé vidiny. Najednou kolem sebe viděl ústí hlavně Strathmorovy beretty všude, kam se podíval. Začal se otáčet, Susan stále před sebou jako štít, aby Strathmorovi znemožnil vystřelit. Poháněn strachem, vlekl ji naslepo ke schodišti. Za pět minut se rozsvítí světla, otevřou se dveře a dovnitř vtrhne speciální jednotka SWAT.

„To bolí!“ zasípala Susan. Lapala po dechu a snažila se vrávoravě udržet krok s Halovými zoufalými piruetami.

Hala napadlo, že by ji mohl pustit a rozběhnout se ze všech sil k Strathmorovu výtahu, ale pak usoudil, že by to byla sebevražda. Nemá

heslo, a jakmile se ocitne mimo komplex NSA bez rukojmí, je z něj živá mrtvola. To věděl až moc dobře. Dokonce ani jeho lotus neujede letce vrtulníků. *Jedině Susan může Strathmorovi zabránit, aby mě zamezl z cesty!* pomyslel si.

„Susan,“ vybrebtl, když ji táhl ke schodům, „pojd’ se mnou! Přísahám, že ti neublížím!“

Zatímco se mu Susan vzpouzela, Halovi došlo, že má ještě další problémy. I kdyby se mu nějak podařilo Strathmorův výtah otevřít a odvést Susan s sebou, bude se s ním nepochybně celou cestu ven z budovy rvát. Velmi dobře věděl, že Strathmorův výtah má jen jednu jedinou zastávku – „podzemní dálnici“, uzavřený labyrint suterénních přístupových tunelů, jimiž se v naprostém utajení pohybovaly mocenské špičky NSA. Hale neměl v úmyslu zabloudit se vzpouzejícím se rukojmím v pozemních chodbách úřadu. Z takové pasti by nevyklouzl živý. A i kdyby snad dokázal vyjít ven, nemá zbraň. Jak dostane Susan přes parkoviště? A jak bude řídit?

Náhle v duchu uslyšel hlas jednoho ze svých učitelů vojenské strategie u námořní pěchoty. Rázem měl řešení.

Fyzickým násilím si naděláš jen nepřátele, vzpomněl si na učitelova slova, *ale když je přiměješ uvažovat tak, jak chceš ty, máš hned spojence.*

„Susan,“ uslyšel Hale sám sebe, „Strathmore je vrah! Tady jsi v nebezpečí!“

Nezdálo se, že by ho vůbec slyšela. Stejně věděl, že je to tak jako tak absurdní pokus. Strathmore by Susan nikdy neublížil a ona to ví.

Hale upíral zrak do temnoty a zoufale uvažoval, kde může být Strathmore ukrytý. Náhle totiž zmlkl, což Hala děsilo ještě víc. Cítil, že už mu moc času nezbývá. Ochranka tu bude každou chvíli.

Napjal všechny svaly, popadl Susan kolem pasu a vlekl ji po schodech nahoru. Zahákla se botami pod první schod a zabrala opačným směrem. Nepomohlo to. Hale měl mnohem větší sílu.

Opatrně couval vzhůru po schodech a Susan táhl za sebou. Strkat ji před sebou by asi bylo snazší, ale plošina nahoře nad schodištěm byla osvětlená počítačovými monitory ze Strathmorovy kanceláře. Pokud by šla Susan jako první, Hale by šéfovi nastavil záda jako dokonalý terč. Jestliže ji ale táhl za sebou, měl mezi sebou a halou dešifrovacího oddělení lidský štít.

Když byli asi ve třetině schodiště, vycítil Hale pod schody pohyb. *Strathmore!* „Nezkoušejte to, šéfe,“ zasyčel. „Jinak ji máte na svědomí.“

Vyčkával. Zdola však nebylo slyšet vůbec nic. Pozorně se zaposlouchal. Nic. Pod schody se nehnula ani myš. Že by si to jen vsugeroval? No nic. Strathmore střílet nebude, aby náhodou nezasáhl Susan.

Když ji však vlekl dál, stalo se něco naprosto nečekaného. Na plošině za jeho zády se ozvalo tlumené klepnutí. Hale se zarazil a napjal každý sval. Že by Strathmore nějak proklouzl nahoru? Instinkt mu napovídal, že musí být pod schodištěm. Pak se to ale náhle ozvalo znovu – a tentokrát hlasitěji. Po horní plošině někdo chodil!

Hale si zděšeně uvědomil svoji chybu. *Strathmore je na plošině za mnou! Má moje záda dokonale na mušce!* Zoufale Susan obrátil nahoru a začal couvat po schodišti zas dolů.

Když došel na nejspodnější schod, upřeně se zadíval na plošinu a zařval: „Zpátky, šéfe! Zpátky, nebo jí zlámu...“

Pažba beretty prořízla vzduch nad schodištěm a praštila Hala do lebky.

Když se Susan vyprostila zpod jeho zhrouceného těla, zmateně se začala točit ve tmě. Strathmore ji chytil do náruče a přitáhl si ji k sobě. Pohládl ji po roztrásených ramenou. „Ššš,“ konejšil ji jako malé dítě. „To jsem já. Všechno je v pořádku.“

Susan se třásla jako osikový list. „Š-šéfe,“ zalapala po dechu a zmatně k němu vzhledla. „Myslela... myslela jsem, že jste nahoře... Slyšela jsem...“

„Jen klid,“ zašeptal. „Slyšela jste mě házet na plošinu boty.“

Uvědomila si, že se směje a pláče zároveň. Strathmore jí právě zachránil život. Jak tam stála ve tmě, pocítila Susan obrovskou vlnu úlevy. Zároveň si však připadala provinile. Přichází ochranka. Nechala se docela zbytečně chytit a Hale ji využil proti Strathmorovi. Susan věděla, že šéf za její záchranu zaplatil vysokou cenu. „Je mi to líto,“ vzlykla.

„A co jako?“

„Ty vaše plány s Digitální pevností... je to v háji.“

Strathmore zavrtěl hlavou. „Ale není.“

„No ale... ale co ochranka? Budou tady každou chvilku. Nebudeme mít čas.“

„Žádná ochranka nepřijde, Susan. Máme tolik času, kolik se nám jen zachce.“

To Susan zmátlo. *Nepřijde?* „Vždyť jste volal...“

Strathmore se krátce zasmál. „Trik starý jako telefonování samo. Jen jsem to zahrál.“

Vzletovou a přistávací dráhu sevillského letiště bezpochyby ještě nikdy nebrázdilo nic menšího než Beckerova vespa. Při maximální rychlosti devadesáti kilometrů v hodině kvílel motor jako pila, ale pořád to rozhodně nestačilo na vzletnutí.

Becker v postranním zrcátku uviděl, jak se zpoza rohu asi čtyři sta metrů za ním vylouplo taxi a okamžitě ho začalo dohánět. Podíval se před sebe. Obrisy leteckých hangárů se proti noční obloze rýsovaly ve vzdálenosti zhruba jednoho kilometru. Beckera napadlo, jestli ho taxík může na tuto vzdálenost dojet. Věděl, že Susan by to měla spočítané během několik sekund a hned by mu taky vykalkulovala pravděpodobné šance. Náhle se ho zmocnil takový strach, jaký v životě nepoznal.

Sklonil hlavu a přidal plyn na maximum. Vespa dělala co mohla. Rychlost taxíku Becker odhadl na nějakých sto osmdesát kilometrů za hodinu. Dvakrát tolik, než vyždímal ze svého motocyklu. Soustředil se na tři siluety tyčící se v dálce před ním. *Ten prostřední. Tam čeká learjet.* Vtom za ním práskl výstřel.

Kulka se zaryla do ranveje pár metrů za ním. Becker se ohlédl. Zabiják se vykláněl z okna a znovu mířil. Becker strhl motorku do strany a boční zrcátko se rozletělo na spršku střepů. Náraz střely rozvibroval řídítka. Položil se na nádrž. *Bože pomoz mi, sám to nezvládnou!*

Asfalt před Beckerovou vespou byl teď najednou jaksí světlejší. Taxi se blížilo a jeho dálková světla vrhala na ranvej strašidelné stíny. Ozval se další výstřel. Kulka se s jekotem odrazila od rámu motocyklu.

Becker se zoufale snažil motorku udržet, aby nešla do smyku. *Musím se dostat do hangáru!* Napadlo ho, jestli pilot jeho learjetu sleduje, jak se přibližují. *Má zbraň? Otevře kabinu včas?* Jak se však blížil k osvětleným otevřeným hangárům, uvědomil si, že řeší naprosto akademický problém. Po žádném learjetu nebylo nikde ani stopy. Zamžoural, aby rozehnal mžitky před očima, a modlil se, aby to byly jen halucinace. Nebyly. Hangár byl prázdný. *Prokristapána, kde je ten letoun?*

Když obě vozidla vletěla do prázdného hangáru, Becker začal zoufale hledat únikovou cestu. Žádnou však neviděl. Zadní stěna hangáru z rezavého plechu byla bez oken i dveří. Taxi se s řevem řítilo za ním. Když se Becker ohlédl doleva, uviděl Hulohota, jak opět míří.

Reflexy zapracovaly automaticky. Becker zabral za obě brzdy najednou. Vlastně ani nezpomalil. Podlaha hangáru byla umaštěná od oleje a vespa šla okamžitě do smyku.

Vedle něj se ozval ohlušující skřípot, jak se taxíku zablokovaly brzdy a sjeté pneumatiky začaly klouzat po betonu. Auto se v oblaku výfukových plynů a kouře ze spálené gumy otočilo a smykem se sunulo pouhých pár centimetrů vlevo od Beckerovy klouzající vespy.

Obě neovladatelná vozidla se nyní řítily přímo proti zadní stěně hangáru. Becker zoufale dřel za brzdy, ale kola neměla žádnou přilnavost. Bylo to jako řídit na ledě. Před ním už se tyčila jen kovová stěna. Blížila se nepříjemně rychle. Vedle něj se divoce točilo taxi. Becker se obrátil proti stěně a napjal všechny svaly v očekávání nárazu.

Ozval se ohlušující praskot zrezivělého plechu. Žádnou bolest však Becker nepocítil. Uvědomil si, že se náhle ocitl ve volném prostoru. Stále seděl v sedle svého motocyklu a hopsal po travnaté ploše. Jako by se před ním zadní stěna hangáru rozestoupila. Taxi bylo pořád vedle něj a nadsakovalo po louce. Z jeho střechy sklouzl obrovský plát zrezivělého plechu, který Beckerovi přeletěl těsně nad hlavou.

S rozbušeným srdcem Becker opět přidal plyn na maximum a vyrazil na své vespě do noci.

84

Jabba si spokojeně oddechl, když konečně připájel i poslední spoj. Vypnul pájku, zhasl baterku a na chvíli zůstal ležet ve tmě serveru. Byl k smrti unavený a bolelo ho za krkem. Práce ve stísněných prostorách technických zařízení byla vždycky obtížná, zvláště pak pro člověka jeho rozměrů.

A stejně je pořád dělají menší a menší, pomyslel si.

Zrovna když zavřel oči, aby si dopřál zaslouženou chvíli relaxace, kdosi ho zvenku zatahal za boty.

„Jabbo! Vylezte!“ zaječel ženský hlas.

Midge mě našla. Jabba tlumeně zasténal.

„Jabbo! Koukejte vylézt!“

Neochotně se vysoukal na světlo. „Prokristapána, Midge! Přece jsem vám říkal –“ Ale nebyla to Midge. Jabba překvapeně vzhlédl. „Soši?“

Soši Kutová vypadala při svých pětáctyřiceti kilogramech jako zagoškudla, ale kdo by ji podcenil, udělal by velkou chybu. Byla to

Jabbova pravá ruka. Tato absolventka techniky na MIT se tady v úřadu vypracovala na pozici první asistentky vedoucího oddělení systémové bezpečnosti. Často s Jabbou pracovala dlouho přes čas a jako jediná nedávala najevo, že by z něj měla strach. Sjela jej zlostným pohledem a podrážděně se otázala: „Proč mi ksakru neberete telefon? A na moje vzkazy taky kašlete, co?“

„Vaše vzkazy?“ opakoval po ní Jabba. „Myslel jsem, že to byla...“

„No nic. V hlavní databance je něco v nepořádku.“

Jabba se podíval na hodinky. „Jak v nepořádku?“ Ted' už mu to *začínalo* dělat starosti. „Můžete být konkrétnější?“

Dvě minuty nato už se Jabba řítíl chodbou k databance.

85

Greg Hale ležel zkroucený na podlaze Uzlu 3. Strathmore a Susan ho právě přetáhli přes halu dešifrovacího oddělení a spoutali mu ruce i nohy kabelem od laserové tiskárny.

Susan stále ještě musela myslet na ten dokonalý Strathmorův tah. *Předstíral, že telefonuje!* Podařilo se mu tak zpacifikovat Hala, zachránit ji, a ještě získat čas potřebný na úpravu Digitální pevnosti.

Susan se stísněně ohlédla po svázaném kolegovi. Hale ztěžka dýchal. Strathmore seděl na pohovce s berettou položenou v klíně, jako by se za ni styděl. Susan se raději znovu soustředila na Halův terminál a pokračovala ve vyhledávání náhodných řetězců.

I čtvrté vyhledávání skončilo bezvýsledně. „Pořád nic,“ povzdychla si. „Možná budeme muset počkat, až David najde Tankadovu kopii.“

Strathmore se po ní nesouhlasně podíval. „A pokud David neuspěje a Tankadův klíč padne do nesprávných rukou...?“

Ani to nebylo třeba dopovědět. Susan pochopila. Dokud nebude soubor Digitální pevnosti na internetu nahrazen Strathmorovou upravenou verzí, je Tankadův klíč nebezpečný.

„Až to bude vyměněné,“ dodal Strathmore, „může si po světě poletovat klíčů kolik chce. Čím víc se jich vyrojí, tím to bude veselejší.“ Pokynul jí, aby pokračovala ve vyhledávání. „Do té doby ale závodíme s časem.“

Susan už se nadechovala, aby přisvědčila, ale její slova zanikla v nečekaném ohlušujícím řevu. Ticho dešifrovacího oddělení přerвала

výstražná siréna ze suterénu. Susan se Strathmorem se na sebe polekaně podívali.

„Co je zase *tohle*?“ vyjekla Susan v krátké přestávce mezi jednotlivými poryvy zvuku.

„TRANSLTR!“ vykřikl Strathmore. Vypadal vyděšeně. „Přehřívá se! Možná že Hale měl nakonec pravdu s tím, že na záložní proud nejde do potrubí dost freonu.“

„Co automatické vypnutí?“

Strathmore se na okamžik zamyslel a potom křikl: „Někde muselo dojít ke zkratu!“ Žluté světlo výstražného majáku přejelo po podlaze haly a na okamžik ozářilo jeho tvář.

„Raději byste ho měl zastavit!“ zakřičela Susan.

Strathmore přikývl. Nedalo se předvídat, co by se stalo, pokud by se tři miliony silikonových procesorů přehřály a začaly hořet. Potřeboval se dostat nahoru ke svému terminálu a přerušit testování Digitální pevnosti dřív, než si problému všimne někdo mimo dešifrovací oddělení a spustí poplach.

Letmo pohlédl na Hala, který se dosud neprobral z bezvědomí. Pak položil berettu na stůl na dosah Susaniny ruky a pokusil se překřičet sirénu: „Hned jsem zpátky!“ Když procházel dírou v stěně Uzlu 3, ještě přes rameno houkl: „A najděte mi ten klíč!“

Susan sledovala bezvýsledně běžící vyhledávací sekvence. Klíč se jí stále nedařilo nalézt. Jen doufala, že si Strathmore s tím přerušením provozu TRANSLTRu pospíší. V hale bylo hluku a světla, jako by se tu právě odpalovala raketa.

Hale se na podlaze začal vrtět. S každým zatroubením sirény sebou škubl. Susan překvapila sama sebe, jak pohotově hmatla po pistoli. Když Hale otevřel oči, už nad ním stála Susan Fletcherová rozkročená a zbraní mu mířila rovnou mezi nohy.

„Kde je ten klíč?“ zeptala se.

Hale měl problémy vzpomenout si, kde vůbec je. „C-co se stalo?“

„Podělals to, to je všechno. Tak kde je ten klíč?“

Hale se pokusil pohnout rukama, a teprve teď zjistil, že je spoutaný. Tvář se mu zkrabatila strachem. „Pusť mě!“

„Potřebuju ten klíč,“ trvala na svém Susan.

„Já ho nemám! Pusť mě!“ Hale se pokusil vstát, ale dokázal se stěží převalit.

Susan na něj mezi jednotlivými zatroubeními poplašné sirény zaječela: „Jsi North Dakota a Ensei Tankado ti dal kopii svého klíče. Já ji potřebuju! Okamžitě!“

„Ty jsi zešilela!“ zalapal Hale po dechu. „Já nejsem žádný North Dakota!“ Začal bezvysledně zápasit s pouty, aby se osvobodil.

Susan na něho vztekle vyjela: „Nelži! Proč máš tedy ve své poště samé maily pro North Dakotu?“

„Vždyť už jsem to říkal!“ zasténal Hale, zatímco siréna řvala dál. „Šmíroval jsem Strathmora! Ty maily v mém počítači jsou zkopírované od *Strathmora* – je to mail, který globální průzkum vyfoukl Tankadovi!“

„Kecy! Šéfovi by ses do e-mailu nikdy nedostal!“

„Ty mi nerozumíš!“ zařval Hale. „Strathmore už poštu napíchnutou měl!“ Vykřikoval to v krátkých pauzách, kdy siréna nabírala dech. „Napíchnul mu ji někdo jiný, podle mě Fontaine! Já jsem se jenom svezl! Musíš mi věřit! Takhle jsem přišel na ten plán s Digitální pevností! Četl jsem Strathmorovy brainstormingy!“

Brainstormingy? Susan se zamyslela. Strathmore své plány na využití Digitální pevnosti určitě ladil s využitím softwaru BrainStorm. Pokud mu někdo napíchl počítač, pak by opravdu měl k dispozici všechny informace...

„Přepsat Digitální pevnost je *zvrácenost*!“ vykřikl Hale. „Ty víš zatraceně dobře, co to znamená – *totální* dostupnost všech dat pro Úřad národní bezpečnosti!“ Siréna řvala, ale Hale ječel jako posedlý. „Myslíš si, že jsme na takovou zodpovědnost připravení? Myslíš, že je na ni *vůbec* někdo připravený? Je to ubohá, pitomá krátkozrakost! Ty tvrdíš, že naší vládě leží na srdci zájem lidí? Fajn! A co když náhodou nějaká příští vláda zájmy lidí na srdci mít *nebude*? Tahle technologie je *napořád*!“

Susan ho sotva slyšela; hluk v dešifrovacím byl přímo uširvoucí.

Hale se zoufale snažil osvobodit. Podíval se Susan do očí a pokračoval ve řvaní: „Jak se ksakru budou lidi bránit proti policejnímu státu, kde ten nahoře bude mít přístup k *veškeré* jejich komunikaci? Jak naplánujou vzpouru?“

Tenhle argument slyšela Susan už nesčetněkrát. Argumentace rizikem budoucích vlád patřila k základním bičům, jimiž nad nimi Nadace elektronických hranic nepřestávala práskat.

„Strathmora *musí* někdo zastavit!“ hulákal Hale, zatímco siréna dál ječela. „Přísahal jsem, že to udělám. Co myslíš, že jsem tu celý den dělal? Sledoval jsem mu poštu a čekal, až něco podnikne, abych zjistil, jestli pracuje na záměně. Potřeboval jsem důkaz. Důkaz, že doplnil ty zadní

vrátka. To proto jsem si všechnu jeho poštu zkopíroval k sobě do počítače. Byl to důkaz, že o Digitální pevnosti věděl. Chtěl jsem to předhodit tisku.“

Susan měla najednou srdce až v hrdle. Slyšela dobře? Tohle by bylo Gregu Halovi podobné. *Je to vůbec možné?* Pokud Hale o Strathmorovu plánu vypustit do světa upravenou verzi Digitální pevnosti věděl, mohl by si počkat, dokud ji nebude používat celý svět, a pak vypustit bombu včetně důkazů!

Susan už viděla ty titulky: DEŠIFRANT GREG HALE ODHALUJE TAJNÝ PLÁN USA NA OVLÁDNUTÍ SVĚTOVÉ INFORMAČNÍ SÍŤ!

Cožpak Skokan nestačil? Opětovné odhalení pokusu NSA o sledování veškeré komunikace by Gregu Halovi zajistilo větší slávu, než o jaké kdy snil. Kromě toho by to potopilo NSA. Susan se najednou přistihla, že se sama sebe ptá, jestli Hale náhodou nemluví pravdu. Ne, přesvědčovala sama sebe. *Samozřejmě že ne!*

Hale se snažil dál. „Toho stopaře jsem ti zrušil, protože jsem si myslel, že hledáš *mě*! Myslel jsem, žeš přišla na to, že má Strathmore napíchnutý počítač, a nechtěl jsem, abys to vystopovala až ke mně!“

Možné, ale nepravděpodobné. „Tak proč jsi zabil Chartrukiana?“ vyštekla na něho.

„To jsem neudělal já!“ zavřeštěl Hale tak, že ho bylo slyšet i přes hluk sirény. „Strčil do něj Strathmore! Všechno jsem to viděl zezdola! Chartrukian chtěl zavolat bezpečáky! To by byla pro Strathmora čára přes rozpočet v těch jeho plánech na zadní vrátka v Digitální pevnosti!“

Je dobrý, pomyslela si Susan. *Odpověď má vážně na všechno.*

„Pusť mě!“ žadonil Hale. „Nic jsem neudělal!“

„Jo tak tys *nic* neudělal?“ rozkřikla se Susan a v duchu si říkala, co Strathmora mohlo tak zdržet. „Ty a Tankado jste měli NSA jako rukojmí. Alespoň do té doby, než jsi začal hrát proti němu. Řekni mi,“ vyjela najednou, „umřel Tankado opravdu na srdeční záchvat, nebo ho oddělal nějaký tvůj kámoš?“

„Ty jsi normálně slepá!“ zařval Hale. „Copak nechápeš, že v tom neježu? Rozvaž mě, než sem vletí ochranka!“

„Žádná nepříjde!“ odsekla Susan nevzrušeně.

Hale zbělel jako křída. „Cože?“

„Strathmore ten telefonát fingoval.“

Hale vyvalil oči. Zdálo se, že to sdělení jej na okamžik úplně ochromilo. Pak sebou začal divoce zmítat. „On mě zabije! Já to vím, že mě zabije! Víím toho sakra moc!“

„Uklidni se, Gregu.“

Sirény řvaly a Hale vřískal: „Ale já jsem nevinný!“

„Lžeš a já to můžu dokázat!“ Susan rázně obeřla kruh počítačů. „Pamatuješ si na toho stopaře, cos mi zastavil?“ zeptala se a přistoupila ke svému terminálu. „Spustila jsem ho znovu! Nepodíváme se, jestli už se ozval?“

Samozřejmě že ikonka signalizující odezvu od stopaře už na monitoru blikala. Susan položila dlaň na myš a otevřela zprávu. *Tohle zpečetí Halův osud*, pomyslela si. *Hale je North Dakota*. Schránka se otevřela. *Hale je...*

Strnula ohromením. Najednou nebyla schopna slova ani pohybu. Stopař se skutečně ozval, ale někde muselo dojít k chybě. Objevil totiž někoho jiného. Někoho, kdo vůbec nepřicházel v úvahu.

Susan se plně soustředila na monitor a znovu si přečetla data v otevřené schránce. Byla to tatáž informace, jakou, alespoň podle jeho slov, obdržel *Strathmore*, když stopaře spouštěl *on*! Domnívala se, že udělal nějakou chybu, věděla však, že ona sama stopaře nakonfigurovala naprosto správně.

A přece jí informace na monitoru připadala nesmyslná:

NDAKOTA=ET@DOSHISHA.EDU

„E. T.?“ pronesla Susan nahlas. Zatočila se jí hlava. „North Dakota je Ensei Tankado?“

To bylo něco nepředstavitelného. Pokud jsou data správná, pak jsou Tankado a jeho společník *jedna* osoba. Susan náhle nebyla schopna soustředěně uvažovat. Zoufale si přála, aby už ta protivná siréna zmlkla. *Proč Strathmore ten mizerný krám nevypne?*

Hale se na podlaze zkroutil, aby na Susan viděl. „Co tam stojí? Pověz mi to!“

Susan vytěsnila ze svého vědomí jak Hala, tak okolní chaos. *North Dakota je Ensei Tankado*.

V duchu si pohrávala s dílky skládačky, aby jí zapadly do sebe. Pokud byl Tankado North Dakota, pak emaily posílal *sám sobě*... což znamená, že žádný North Dakota ve skutečnosti nikdy neexistoval. Tankadův partner byl jen podvod.

North Dakota je duch, pomyslela si Susan. *Džin z láhve*.

Finta to ale byla dokonalá. Susan to připadalo jako tenisový turnaj, v němž Strathmore podle všeho sledoval jen jednu stranu. Protože se míč vracel, předpokládal, že na druhé straně sítě někdo je. Jenže Tankado hrál proti zdi. Vychvaloval ctnosti Digitální pevnosti v e-mailu, který poslal

sám sobě. Psal dopisy a posílal je anonymnímu remailerovi, aby po několika hodinách přicházely přes remailera jemu samotnému.

Přitom je to najednou úplně jasné, uvažovala Susan. Tankado *chtěl*, aby ho Strathmore sledoval... *chtěl*, aby mu četl elektronickou poštu. Ensei Tankado si vytvořil imaginární pojistku, aniž by musel svůj klíč svěřovat někomu dalšímu. Samozřejmě že použil tajnou e-mailovou adresu, aby celý podvod vypadal věrohodně. Adresa byla ovšem utajená jen natolik, aby potlačila podezření, že to celé je lež. Tankado byl partnerem sám sobě. North Dakota nikdy neexistoval. Ensei Tankado – *one-man show*.

Představení jednoho herce.

Náhle Susan napadla děsivá myšlenka. Tankado mohl svoji falešnou korespondenci použít k tomu, aby Strathmore přesvědčil prakticky o čemkoli.

Vybavila si, jak poprvé zareagovala, když jí Strathmore řekl o nerozluštitelném algoritmu. Byla by přísahala, že něco takového je nemožné. Najednou se jí žaludek sevřel úzkostí. Když začala domýšlet... Jaký vlastně mají důkaz, že Tankado *opravdu* Digitální pevnost vytvořil? Jen spoustu žvástů v jeho vlastním e-mailu. A samozřejmě... TRANSLTR. Počítač běží po nekonečné smyčce už téměř dvacet hodin. Susan však věděla, že existují i jiné programy, které by TRANSLTR dokázaly na tak dlouho zaměstnat a které by se daly vytvořit mnohem snáz než nerozluštitelný algoritmus.

Viry.

Náhle ji zamrazilo v zádech.

Jak by se ale do TRANSLTRu dostal virus?

Vtom v duchu uslyšela jako ze záhrobí hlas Phila Chartrukiana: *Strathmore obešel Uličku!*

Když to Susan došlo, udělalo se jí špatně od žaludku. Strathmore si stáhl Tankadův soubor s názvem Digitální pevnost a pokusil se ho zadat do TRANSLTRu k dekódování. Ale Ulička soubor zamítla, protože obsahoval nebezpečné mutační řetězce. Za normálních okolností by Strathmore dostal strach, ale četl Tankadův mail: *Je to v mutačních řetězcích!* V přesvědčení, že stažením Digitální pevnosti nic neriskuje, obešel filtry Uličky a poslal soubor do TRANSLTRu.

Susan málem nebyla schopna slova. „Žádná Digitální pevnost *neexistuje*,“ zasípala, zatímco siréna vyla dál. Pomalu, ochable se opřela o terminál. Tankado zkusil zalovit mezi prostřáčky... a návnadu spolkl NSA.

Vtom se shora rozezněl táhlý, úzkostný výkřik. Strathmore!

Když Susan bez dechu doběhla do dveří jeho kanceláře, Trevor Strathmore se hrbil nad stolem s hlavou skloněnou a zpocenou tak, že se ve světle monitoru leskla. Sirény ze suterénu ječely ostošest.

Susan přiskočila ke stolu. „Šéfe?“

Strathmore se ani nehnul.

„Šéfe! Musíme vypnout TRANSLTR! Musíme...“

„Dostal nás,“ hlesl Strathmore, aniž by vzhlédl. „Tankado nás oblaflnul všechny.“

Z tónu jeho hlasu jí bylo jasné, že už chápe. Všechny ty Tankadovy žvásty o nerozluštitelném algoritmu... dražba klíče... všechno to bylo jen divadýlko, šaráda. Tankado přiměl NSA, aby mu sledoval poštu, přesvědčil je, že má partnera, a dosáhl toho, že si vlastnoručně stáhli smrtelně nebezpečný soubor.

„Mutační řetězce...“ Strathmoreovi selhal hlas.

„Já vím.“

Strathmore pomalu vzhlédl. „Ten soubor, co jsem stáhl z internetu... to byl...“

Susan se snažila zachovat klid. Všechny dílky skládky byly najednou jinak. Žádný nerozluštitelný algoritmus nikdy neexistoval – žádná Digitální pevnost nikdy nebyla. Soubor, který Tankado umístil na internet, byl zakódovaný virus zamaskovaný pravděpodobně nějakým generickým, masově rozšířeným algoritmem. Ten musel být dostatečně spolehlivý, aby ho nikdo nerozluštil. Nikdo kromě NSA. TRANSLTR ochranný algoritmus rozlouskl a vypustil virus.

„Mutační řetězce,“ zachraptěl Strathmore. „Tankado tvrdil, že jsou jen součástí algoritmu.“ Znovu se zhroutil na stůl.

Susan chápala, co Strathmore tak bolí. Nechal se nadobro zhloupnout. Tankado nikdy neměl v úmyslu prodat nějaké počítačové společnosti svůj algoritmus. Žádný totiž *neexistoval*. Všechno to byla jen šaráda. Digitální pevnost byla výmyslem, podvodem, vějičkou vytvořenou k pokoušení NSA. Ať Strathmore udělal cokoli, stál za tím Tankado, který ze zákulisí tahal za nitky.

„Obešel jsem Uličku,“ zasténal Strathmore.

„Nemohl jste to tušit.“

Strathmore udeřil pěstí do stolu. „*Mělo* mě to napadnout! Ta jeho adresa, prokristapána! NDAKOTA! Jen se na to podívejte!“

„Jak to myslíte?“

„Vždyť se nám vysmíval! Je to obyčejná tuctová přesmyčka!“

Susan to na okamžik zmátlo. *NDAKOTA je přesmyčka?* Představila si ta písmena a začala je v duchu přesouvat. *Dakota. Kadotan. Oktadan. Tandoka.* Podlomila se pod ní kolena. Strathmore měl pravdu. Bylo to nad slunce jasnější. Jak jim to mohlo uniknout? North Dakota není žádná narážka na jeden ze států! Tankado jim tu porážku jen ještě víc osladil! Poslal NSA dokonce výstrahu! Okatý náznak, že NDAKOTA je on sám. Vždyť z těch písmen šlo složit jeho jméno: TANKADO. A nejlepši dešifranti na světě na to nepřišli. Přesně, jak to měl v plánu.

„Tankado se nám jen posmíval,“ vzdychl Strathmore.

„Musíte zastavit TRANSLTR,“ prohlásila Susan.

Strathmore jen dál tupě civěl do zdi.

„Šéfe, vypněte to! Jen Bůh ví, co se tam děje!“

„Zkoušel jsem to,“ zašeptal Strathmore tak slabě, jak to od něj Susan nikdy neslyšela.

„Jak to myslíte, že jste to zkoušel?“

Strathmore k ní natočil monitor. Obrazovka potemněla do zvláštního kaštanového odstínu. Dialogové okno dole vykazovalo četné pokusy vypnout TRANSLTR. Na všechny odpovídal počítač s monotónní umíněností:

BOHUŽEL NELZE UKONČIT
BOHUŽEL NELZE UKONČIT
BOHUŽEL NELZE UKONČIT

Susan naskočila husí kůže. *Nelze ukončit? Ale proč?* Bála se, že odpověď už zná. *Tak tohle je tedy Tankadova pomsta? Zničení TRANSLTRu?* Ensei Tankado si po celá léta přál, aby se svět dozvěděl o TRANSLTRu, ale nikdo mu nevěřil. Rozhodl se proto tu obrovskou nestvůru zničit sám. Do smrti bojoval za to, v co věřil – za právo jednotlivce na soukromí.

Sirény dole kvílely dál.

„Musíme kompletně odpojit proud!“ naléhala Susan. „Okamžitě!“

Susan věděla, že pokud si spopíší, mohou obrovský a veledůležitý počítač ještě zachránit. Každý počítač na světě počínaje obyčejnými PC pirátských rádií a konče satelitními řídicími systémy NASA má vestavěný neselhávající pojistný systém pro takovéhle situace. Nebyl to sice žádný

geniální vynález, ale vždycky to fungovalo. Říkalo se tomu „vytáhnout špunt“.

Odpojením zbývajícího přívodu proudu do dešifrovacího oddělení by mohli způsobit zastavení TRANSLTRu. Virus mohou odstranit později. Šlo by o obyčejné přeformátování pevných disků TRANSLTRu. Přeformátováním by se zcela vymazala paměť počítače – data, programy, viry, prostě *všechno*. Ve většině případů končilo přeformátování ztrátou tisíců souborů, což někdy znamenalo léta práce. U TRANSLTRu to však bylo něco jiného – ten bylo možné přeformátovat prakticky bez jakýchkoli ztrát. Počítače pro paralelní zpracování dat jsou konstruovány k myšlení, nikoli k pamatování. V TRANSLTRu se neukládalo nic. Jakmile počítač kód rozluštil, odeslal výsledky do hlavní databanky NSA, aby...

Susan ztuhla. Najednou jí to došlo. Přitiskla si dlaň na ústa právě včas, aby potlačila výkřik. „Hlavní databanka!“

Strathmore civěl do tmy a jeho hlas zněl, jako by ani nepatřil k jeho tělu. Zjevně mu to došlo dřív než jí. „Ano, Susan. Hlavní databanka.“

Susan otupěle přikývla. *Tankado TRANSLTR využil, aby propašoval virus do naší hlavní databanky.*

Strathmore znechuceně ukázal na monitor. Susan se znovu podívala na obrazovku a pohlédla na dialogové okno. Na spodní liště monitoru stála slova:

ŘEKNĚTE SVĚTU O TRANSLTRU
– TEĎ VÁS ZACHRÁNÍ JEN PRAVDA.

Susan cítila, jak jí běhá mráz po zádech. V NSA byly uloženy nejpřísněji utajované informace země: důležité vojenské rozkazy a záznamy komunikací, kódy pro aktivaci jaderných zbraní, identifikace zahraničních vyzvědačů, plány nejmodernějších zbraní, digitalizované dokumenty, obchodní dohody... výčet by mohl být nekonečný.

„To by si Tankado nedovolil!“ prohlásila. „Zničit tajné záznamy celé země?“ Dokonce ani Ensei Tankado by se podle Susan neodvážil napadnout databanku NSA. Civěla na jeho zprávu.

TEĎ VÁS ZACHRÁNÍ JEN PRAVDA...

„Pravda?“ zeptala se. „Pravda o čem?“

Strathmore ztěžka dýchal. „O TRANSLTRu,“ zachraptěl. „Pravda o TRANSLTRu.“

Susan přikývla. To dávalo smysl. Tankado nutí NSA, aby světu řekl o TRANSLTRu. Takže nakonec přece jen vydírání. Dává úřadu na vybranou – buďto zveřejní všechno o TRANSLTRu, nebo přijdou o celou databanku. V hrůze civěla na text před sebou. Na spodní liště zlověstně kmitala jediná věta.

ZADEJTE HESLO

Teprve nyní, když Susan uviděla pokyn k zadání klíče, pochopila. Virus, klíč, Tankadův prsten, geniální vyděračské spiknutí. Ten klíč nemá nic společného s dešifrováním algoritmu – ve skutečnosti je to *protijed*. Klíč virus zastaví. Susan už o takových virech hodně četla. Jde o nebezpečné programy, které obsahují i pojistku – tajný klíč, který lze využít k jejich deaktivování. *Tankado neměl v plánu databanku NSA zničit – on prostě chtěl, abychom vyšli na světlo světa s TRANSLTRem! Pak nám poskytne klíč, abychom mohli virus zastavit.*

Nyní už bylo Susan jasné, že se Tankadův plán strašlivě zvrtil. Svou vlastní smrt do něj určitě nezahrnul. Zřejmě mýnil sedět v nějakém španělském baru a v televizi sledovat tiskovou konferenci CNN o přísně tajném americkém dekódovacím počítači. Pak chtěl Strathmorovi zavolat, přečíst mu z prstenu klíč a na poslední chvíli tak databanku zachránit. Až by se dosyta vysmál, zmizel by v zapomnění jako hrdina Nadace elektronických hranic.

Susan uhodila pěstí do stolu. „Potřebujeme ten prsten! Je to *jediný* klíč!“ Nyní už pochopila – *žádný* North Dakota není, a není ani žádný druhý klíč. Dokonce i kdyby existenci TRANSLTRu nakrásně zveřejnili, není tu už ani žádný Tankado, aby jim na poslední chvíli podal pomocnou ruku.

Strathmore mlčel.

Situace byla vážnější, než si Susan dosud dokázala představit. Ze všeho nejvíc ji šokovalo, že Tankado vůbec dopustil, aby to zašlo tak daleko. Musel přece vědět, co se stane, pokud NSA prsten nezíská. A přece se ho v posledních vteřinách svého života vzdal. Záměrně se snažil znemožnit jim, aby se k němu dostali. Ale, napadlo vzápětí Susan, co jsme od něj mohli *čekat*? Že pro nás ten prsten pěkně schová, když musel být přesvědčený, že právě NSA ho dal zabít?

Přesto však Susan nemohla uvěřit, že by Tankado připustil, aby se právě tohle stalo. Byl přece pacifista. Nechtěl rozpoutat dílo zkázy; jediné, co chtěl, byla pravda a vyrovnání účtů. Šlo o TRANSLTR. Šlo o právo každého člověka na soukromí. Šlo o to, prozradit světu, že NSA poslouchá.

Vymazání databanky byl nepokrytý akt agrese a Susan si nedokázala představit, že by se ho dopustil právě Ensei Tankado.

Siréna ji vrátila zpátky do reality. Podívala se na zničeného Strathmora a pochopila, o čem asi přemýšlí. Nejenže se zhroutily všechny jeho plány na zakomponování zadních vrátek do Digitální pevnosti, ale vinou jeho nedbalosti se NSA ocitl na pokraji neštěstí, které by mohlo přerůst v největší bezpečnostní katastrofu v dějinách Spojených států.

„Šéfe, tohle *není* vaše vina!“ snažila se překřiknout sirénu. „Kdyby Tankado nezemřel, měli bychom možnost vyjednávat – měli bychom na vybranou!“

Trevor Strathmore ji nevnímal. Jeho život byl v troskách. Třicet let sloužil své zemi. Ta zadní vrátka v celosvětovém kódovacím standardu měla být jeho momentem slávy. Tím, co po něm zůstane natrvalo. Místo toho však poslal virus do hlavní databanky Úřadu národní bezpečnosti. Nedalo se to zastavit jinak než vypnutím proudu a vymazáním miliard bytů nenahraditelných dat. Zachránit je může jedině ten prsten, a pokud ho David ještě nenašel...

„Musím vypnout TRANSLTR!“ Susan se rozhodla převzít vedení. „Jdu do suterénu vyhodit jistič.“

Strathmore se k ní pomalu otočil a pohlédl jí do očí. Byl to pohled zlomeného člověka. „Já to udělám,“ zachraptěl. Vstal, a když se pokoušel vymotat se zpoza stolu, klopýtl.

Susan ho zase posadila. „Ne!“ vyštěkla, „jdu tam *já*.“ Tón jejího hlasu nepřipouštěl žádnou diskuzi.

Strathmore složil hlavu do dlaní. „Tak dobře. Je to až dole vedle freonových čerpadel.“

Susan se otočila jako na obrtlíku a zamířila ke dveřím. V polovině cesty se ještě obrátila a ohlédla se. „Šéfe!“ křikla. „Ještě to *neskončilo*. Zatím jsme ještě neprohráli. Pokud David ten prsten najde včas, můžeme databanku zachránit!“

Strathmore mlčel.

„Zavolejte databanku!“ nařídila Susan. „Upozorněte je na ten virus! Jste provozní ředitel NSA! *Vy jste to přežil!* Je to na vás!“

Strathmore vzhlédl jako ve zpomaleném filmu. Pak, jako by činil rozhodnutí o životě a smrti, s tragickým výrazem ve tváři kývl.

Susan se odhodlaně vrhla do tmy.

Vespa vklouzla do pomalého pruhu na Carretera de Huelva. Už téměř svítalo, ale doprava nijak zvlášť neprořídla. Mladí Sevillané se teprve vraceli z celonočních radovánek na plážích. Řidič mikrobuse plného výrostků zuřivě zatroubil a proletěl kolem. Beckerův motocykl na dálnici vypadal jako hračka.

Půl kilometru za ním se na dálnici vřítilo potlučené taxi, až se mu od podvozku zajiskřilo. Sotva vůz nabral rychlost, vletěl myškou před Peugeot 504. Řidiči nezbylo než uhnout na travnatý dělicí pás.

Becker právě minul návěstí s nápisem SEVILLA CENTRO – 2 KM. Věděl, že pokud se mu podaří dostat se pod ochranná křídla městského centra, má šanci. Tachometr ukazoval rychlost 60 kilometrů v hodině. *Dvě minuty k výjezdu.* Věděl, že tolik času mu dopřáno nebude. Někde za jeho zády ho dotahuje taxík. Beckem hypnotizoval blížící se světla centra Sevilly a modlil se, aby se tam dostal živý.

Měl za sebou teprve asi polovinu cesty k výjezdu, když zezadu zaslechl skřípot kovu o kov. Skrčil se nad řidítky a přidal plyn na maximum. Ozval se tlumený hluk výstřelu a kolem hvízdla kulka. Becker uhnul prudce doleva a začal přejíždět z pruhu do pruhu ve snaze získat čas. Nebylo to ale k ničemu. Výjezd z dálnice byl pořád ještě vzdálen zhruba tři sta metrů, zatímco řvoucí taxík už se k němu dostal na pouhých několik automobilových délek. Becker věděl, že je otázkou několika sekund, než ho řidič buďto zastřelí, nebo přejede. Zoufale zapátral po jakékoli možnosti úniku, dálnice však byla z obou stran lemována strmým šterkovým úvozem. Práskl další výstřel. To rozhodlo.

Naklonil stroj prudce vpravo a uhnul z dálnice, až pneumatiky zaječely a od rámu se zajiskřilo. Kola zachrastila po sypké krajnici. Becker se snažil udržet rovnováhu, když jeho vespa zvířila oblak písku a šterku a začala se drápat svahem nahoru. Zadek se jí smýkal ze strany na stranu. Kola se protáčela jako zběsilá a zakusovala se do sypkého materiálu. Slabý motor zoufale skučel, jak se snažil udržet výkon. Becker nepovoloval a jen doufal, že se motorka nezastaví. Ani se neodvažoval ohlédnout, protože byl přesvědčený, že taxi za ním musí každou chvíli smykem zastavit a řidič po něm začne pálit ránu za ranou.

Žádný výstřel se však nezval.

Becker na motocyklu přeletěl horní hranu svahu a pak se jeho očím naskytla báječná podívaná – centrum. Jeho světla se před ním rozkládala

jako hvězdná obloha. Prohnal se nějakým křovím, přeskočil obrubník a na asfaltu ulice jako by se vespa hned cítila lépe. Avenue Luis Montoto pod koly ubíhala docela sama. Po Beckerově levici mizel v dáli fotbalový stadion. Byl v bezpečí.

A právě, když tomu začínal věřit, zaslechl ten nepříjemně povědomý skřípot plechu o beton. Vzhlédl od řídicíků a zhruba sto metrů před sebou spatřil taxi, které se s řevem hnalo z dálničního výjezdu. Smykem vletělo na Avenue Luis Montoto a za stálého zrychlování se mu hnalo vstříc.

Becker věděl, že by se ho měla zmocnit panika, ale kupodivu necítil nic. Naprosto přesně věděl, kam jede. Strhl stroj doleva na Menendez Pelayo a přidal plyn. Motorka se prohnala nevelkým parkem a vletěla do dlážděné úzké jednosměrky Mateus Gago, která vedla do brány Barrio Santa Cruz.

Už jenom kousek, pomyslel si Becker.

Taxi jej pronásledovalo dál. Prohnalo se za Beckerem bránou a řidič v úzkém klenutém průjezdu urval boční zrcátko. To už Becker věděl, že vyhrál. Santa Cruz je nejstarší čtvrť Sevilly. Tady nejsou mezi budovami žádné ulice, jen labyrint úzkých cest vybudovaný ještě za starých Římanů. Cesty jsou právě tak široké, aby jimi mohli procházet chodci a tu a tam projel moped. Becker tady v těch úzkých myších chodbičkách jednou na hezkých pár hodin zabloudil.

Když se řítíl posledním úsekem Mateus Gago, objevila se sevillská gotická katedrála z jedenáctého století, která se před ním tyčila jako hora. Přímo vedle ní se drala k obloze prozářené ranním úsvitem sto pětadvacet metrů vysoká věž Giralda. To byl Santa Cruz – sídlo druhé největší katedrály na světě a domov nejstarších a nejzbožnějších katolických rodin v Seville.

Becker se řítíl přes kamenné náměstí. Za ním se ozval jediný výstřel, ale už bylo pozdě. Zmizel i se svým motocyklem v uzounkém průjezdu – Callita de la Virgen.

88

Reflektor Beckerovy vespy přejížděl po zdech úzkých průjezdů a uliček, ve kterých tančily ostré stíny. Beckem zápasil s řazením a motor mezi bíle omítnutými domy řval jako o život a dělal obyvatelům Santa Cruz v časném nedělním ránu nepříjemný a brzký budíček.

Od Beckerova úniku z letiště ještě neutekla ani půlhodina. Od té doby byl stále na útěku a jeho mysl trápily donekonečna omílané otázky: *Kdo se mě to pokouší zabít? Co je na tom prstenu tak zvláštního? Kde je letadlo NSA?* Vzpomněl si na mrtvou Megan na záchodě a znovu se mu zvedl žaludek.

Doufal, že projede čtvrtí nejkratší cestou a vyjede na opačné straně, Santa Cruz byl však pravým labyrintem průjezdů. Všechno ještě ztěžovala spousta slepých uliček a odboček, z nichž se nakonec vyklubaly vjezdy do dvorků. Becker se v nich rychle zamotal. Vzhlédl, aby se zorientoval podle polohy věže Giralda, ale okolní zdi byly tak vysoké, že kromě úzkého pruhu prosvítající oblohy nad sebou neviděl nic.

Přemýšlel, kde teď asi může být ten člověk s brýlemi v drátěných obroučkách. Nebyl natolik naivní, aby se domníval, že to zabiják vzdal. Nejspíš ho dál pronásleduje po svých. Becker se pokoušel co nejopatrněji projíždět kolem rohů, kde byly uličky obzvlášť úzké. Prskající motor ozvěnou šířil hluk uličkami a Beckerovi bylo jasné, že v ranním tichu čtvrti Santa Cruz je snadným terčem. Momentálně má na své straně jediné rychlost. *Musí se dostat na druhou stranu!*

Po dlouhé sérii zatáček i rovných úseků Becker smykem zastavil na trojsměrné křižovatce Esquina de los Reyes. Věděl, že má problém – tady už totiž jednou byl. A jak se tam tak opíral o motocykl, jehož motor běžel na volnoběh, a snažil se vymyslet, kudy by se měl dát, motor zakašlal a zhasl. Na displeji palivoměru se objevil nápis VACIO. A jako by na to čekal, vynořil se z uličky po Beckerově levici stín.

Lidská mysl je ten nejrychlejší počítač, jaký kdy existoval. Během následujícího zlomku sekundy Beckerův mozek zaregistroval tvar mužových brýlí, zapátral v paměti po odpovídající vzpomínce, našel ji, zareagoval na nebezpečí a vyžádal si rozhodnutí. Bylo okamžité. Becker zahodil nyní již nepotřebný motocykl a sprintem se rozběhl pryč.

Naneštěstí pro něj si však byl Hulohot na pevné zemi daleko jistější než v rozhoupaném taxíku. Klidně zdvihl zbraň a vypálil.

Střela zasáhla Beckera do boku, právě když mu zbýval poslední skok a mohl zmizet za roh mimo dostřel. Udělal ještě nějakých pět nebo šest kroků, než to pocítil. Nejprve to bylo jen cukání ve svalu těsně nad kyčlí. Pak se to změnilo v pálivé svědění. Když spatřil krev, pochopil. Najednou žádnou bolest necítil. Nebyl na ni čas. Tryskem vyrazil klikatícím se labyrintem Santa Cruz.

Hulohot se hnál za svou kořistí. Byl v pokušení zasáhnout Beckera do hlavy, ale protože byl profesionál, hrál na jistotu. Becker byl pohyblivý terč a mířením na střed těla získával Hulohot výhodu největší přípustné odchylky zásahu jak vertikálně, tak horizontálně. A hra na jistotu se vyplatila. Becker na poslední chvíli uhnul. Mířit na hlavu, Hulohot by byl úplně minul. Takhle Beckera zasáhl alespoň do boku. Věděl sice, že ho kulka sotva škrábla a že žádné vážné škody nenapáchala, svému účelu však zásah posloužil. Došlo ke kontaktu. Kořisti se dotkla smrt. Teď už je to úplně jiná hra.

Becker se hnál slepě vpřed. Zahýbal, kličkoval, vyhýbal se rovným úsekům... Kroky za ním jako by neznaly únavu. Beckerova mysl byla úplně prázdná. Nezatěžovala se absolutně ničím – kde je, kdo ho pronásleduje... jediné, co zůstalo, byl instinkt. Pud sebezáchovy. Žádná bolest, jen strach a syrová energie.

Za jeho zády opět práskl výstřel. Kulka roztříštila dlaždici na zdi a rozprskla kolem změř stěpů, které mu pokropily zátylek. Uskočil doleva do další uličky. Slyšel sám sebe volat o pomoc, ale čtvrt' byla nad ránem jako po vymření. Zněl tu jen jeho křik, kroky a přerývaný dech.

Teď už ho začínalo nepříjemně pálit v boku. Obával se, že za sebou na sluncem vybělených chodnících zanechává karmínově rudou stopu. Jako štvaný králík se rozhlížel po nějakých otevřených dveřích, vratech nebo jakékoli jiné únikové cestě z úzkých uliček, kde číhala smrt. Nikde nic. A ulička se zužovala.

„*Socorro!*“ Beckerův hlas bylo však sotva slyšet. „*Pomoc!*“

Zdi se z obou stran přibližovaly. Ulička se stáčela. Becker čekal, že doběhne na nějakou křižovatku, odbočku, nebo že se mu naskytne jiná možnost kamkoli uhnout. Ulička byla čím dál tím užší a všude jen zamčené dveře. A další. A ulička se zužovala dál. Zamčená vrata. Kroky se blížily. Ocítl se na rovném úseku a pak ulička začala náhle stoupat. A byla čím dál tím strmější. Becker cítil, jak ho do nohou bere křeč. Začal zpomalovat.

A najednou to bylo tady.

Jako dálnice, při jejíž stavbě došly peníze, ulička najednou zničehonic končila. Byla tam jen vysoká zeď, dřevěná lavička – a víc nic. Nebylo úniku. Becker vzhlédl do výše tří pater ke střeše budovy a pak se otočil a rozběhl se dlouhou uličkou zase zpátky dolů. Uběhl však jen pár kroků a strnul na místě.

Na úpatí svažující se uličky se objevila postava. Ten muž se k Beckerovi blížil se sebejistým odhodláním. Zbraň v jeho ruce se v prvních paprscích vycházejícího slunce matně zaleskla.

Jak Becker couval nazpátek ke zdi, najednou začal uvažovat naprosto jasně. Nyní už cítil i bolest v boku. Dotkl se zasaženého místa a podíval se. Prst a zlatý prsten Enseie Tankada potřísnila krev. Cítil závrať. Zmateně civěl na rytý zlatý kroužek. Úplně už zapomněl, že ho má na ruce. Zapomněl také, proč přijel do Sevilly. Vzhlédl k přibližující se postavě. Pak se podíval na prsten. To proto Megan zemřela? To kvůli němu zemře i *on*?

Stín postupoval svažující se uličkou. Becker viděl zdi po obou stranách – a za ním cesta končila. Mezi nimi bylo několik průchodů se zavřenými vraty, bylo však již pozdě volat o pomoc.

Becker se přitiskl zády ke zdi za sebou. Najednou cítil každé zrnko štěrků pod podrážkami bot a každý hrbolek na omítce zdi za svými zády. Myšlenky se mu rozběhly do minulosti – do jeho dětství, k rodičům... a k Susan.

Panebože... Susan.

Naposledy se Becker modlil, když byl ještě kluk. Nyní se nemodlil za záchranu před smrtí. Natolik naivní nebyl a na zázraky nevěřil. Modlil se, aby žena, kterou tu nechává, našla sílu a bez jakýchkoli pochybností věděla, že byla milována. Zavřel oči. Vzpomínky se valily jako horská bystřina. Nebyly to však vzpomínky na schůze katedry, na práci na univerzitě a vůbec na věci, které mu zabíraly devadesát procent života; byly to vzpomínky na ni. Prosté vzpomínky – jak ji učil jíst hůlkami nebo plachtit na Cape Codu. *Miluju tě*, pomyslel si. *Pamatuj si to... navždycky.*

Jako by najednou odhodil všechny obranné mechanismy, veškerou fasádu a přetvářku z nejistoty. Jako by tu stál nahý – jen maso a kosti před samotným Bohem. *Jsem člověk*, napadlo ho. A pak už jen stál se zavřenýma očima a cítil, jak se muž s brýlemi v drátěných obroučkách nezadržitelně blíží. Kdesi nedaleko začal vyzvánět zvon. Becker ve tmě čekal, až se ozve zvuk, který ukončí jeho život.

89

Nad Sevilhou právě vycházelo ranní slunce, které svými paprsky zalévalo střechy a svítilo do uliček pod nimi. Zvony na věži Giralda začaly svolávat věřící na jitřní mši. Na tento okamžik všichni místní obyvatelé čekali. Ve

všech koutech starobylé čtvrti se začaly otevírat dveře a vrata a rodiny se hrnuly do uliček. Jako životodárná tekutina cévami, valily se davy lidí ulicemi starého Santa Cruz k srdci své čtvrti a své historie, ke svému Bohu, svatyni a katedrále.

Beckerovi začalo zvonit v uších. *Jsem už mrtvý?* Téměř neochotně otevřel oči a zamžoural do prvních slunečních paprsků. Přesně věděl, kde je. Odtrhl zrak od oblohy a zapátral v uličce po svém vrahovi. Ale muž s brýlemi tam nebyl. Místo něho tam byli jiní. Španělské rodiny vyparáděné do nejlepších šatů sestupovaly ze schodišť a vycházely ze vrat do uliček, a všichni jeden přes druhého hovořili a smáli se.

Na spodním konci uličky, skryt před Beckerovými zraky, zuřivě klel Hulohot. Nejdřív se mezi něj a jeho kořist připletl jen jediný pár. Hulohot si byl jistý, že tihle dva mu půjdou z cesty. Zvuk zvonu však dál rozechvíval celou uličku a vytahoval z domovů další a další lidi. Objevil se druhý pár, tentokrát i s dětmi. Vzájemně se zdravili, povídali si, smáli se a každý s každým se musel třikrát políbit na tvář. Když se vynořila třetí skupinka, Hulohot už na svůj terč neviděl. Teď už jen překypoval vztekem a hnal se rychle houstnoucím davem. Musí se dostat k Davidu Beckerovi!

Zabíják se dral na konec uličky. Na okamžik se až ztratil v moři lidských těl – samá saka a kravaty, černé šaty a krajkové šály shrbených žen. Nikdo jako by si jeho přítomnosti ani nepovšiml. Všichni klidně kráčeli stejným směrem, všichni byli v černém a šourali se jako jeden muž. Blokovali mu však cestu. Když se Hulohot konečně prodral davem a doběhl na slepý konec uličky, pozdvihl ruku se zbraní. Vzápětí se však z jeho úst vydral přidušený, nelidský výkřik. David Becker byl pryč.

Becker se potácel a kličkoval spolu s davem. *Drž se davu*, říkal si v duchu. *Oni vědí, kudy ven*. Mířili rovnou ke křižovatce. Ulička se rozšiřovala. Vrata byla všude otevřená a chrlila ven spousty lidí. Zvony zněly čím dál tím hlasitěji.

Beckera stále ještě páliło v boku, cítil však, že krvácení již ustalo. Dral se pořád dál. Někde tam za ním je muž se zbraní a rychle se přibližuje.

Becker se nořil do jednotlivých hloučků věřících, zase je opouštěl a snažil se přitom pořád kráčet se sklopenou hlavou. Už to nemohlo být daleko, to cítil. Dav houstl a ulička se rozšiřovala. To už nebyl žádný titěrný přítok, nýbrž hlavní řečiště. A když zahrnuli za roh, Becker najednou spatřil, jak se před nimi tyčí katedrála a věž Giralda.

Vyzvánění zvonů až ohlušovalo, protože jejich vibrace zůstávaly uzavřené na náměstí ohraničeném vysokými zdmi. Davy z jednotlivých ulic splývaly a všichni ti lidé v černém se hrnuli přes náměstí k dokořán otevřeným vratům sevillské katedrály. Becker se pokusil od nich oddělit a vydat se směrem k Mateus Gago, ale dav ho opět uchvátil. Teď už to bylo tělo na tělo. Cítil, jak mu lidé kolem šlapou na špičky i na paty, cizí lokty ho dloubaly do boků a právě tak musel on sám tísnit kolemjdoucí. Jenže Španělé měli na fyzickou blízkost vždycky jiný názor než zbytek světa. Becker se vklínil mezi dvě robustní ženy. Obě měly zavřené oči a nechávaly se unášet davem. Mumlaly si modlitby a v prstech svíraly růžence.

Když se dav přiblížil k ohromné kamenné stavbě, Becker se opět pokusil o úhybný manévr vlevo, ale i tentokrát byl proud silnější než on. Všude jen rozechvělé očekávání, strkání a tlačení a donekonečna mumlané modlitby. Otočil se do davu a snažil se vzdorovat nátlaku a šťouchání. Bylo to ale k ničemu, asi jako pokoušet se plavat proti proudu kilometr hluboké řeky. Obrátil se. Před ním už se tyčila vrata katedrály jako brána k nějaké pochmurné karnevalové vyjíždce, kterou by byl nejraději vůbec nepodnikal. Náhle si David Becker uvědomil, že vchází do kostela.

90

Sirény v dešifrovacím oddělení ječely ostošest. Strathmore neměl ani ponětí, jak dlouho je Susan pryč. Seděl o samotě ve stínu a vnímal pouze tlumený hukot TRANSLTRu. *Vy jste to přežil... vy jste to přežil...*

Ano, pomyslel si. Já jsem to přežil, ale je to přežití beze cti. Raději bych zemřel, než žil v nemilosti.

A právě nemilost byla tím, co ho čekalo. Tajil informace před ředitelem. Poslal virus do nejtajnějšího a nejlépe zajištěného počítače v zemi. Ani na okamžik nezapochyboval, že mu to bude všechno sečteno. Jeho úmysly byly sice ryze vlastenecké, nic však nevyšlo tak, jak si plánoval. Nevyhnula se mu ani smrt a zrada. Budou ho soudit, obviňovat, veřejnost bude chtít vidět padat hlavy. Tolik let své zemi sloužil věrně a se ctí... nemůže připustit, aby to skončilo takhle.

Já jsem to přežil, pomyslel si znovu.

Jsi lhář, odpověděl mu jeho vlastní vnitřní hlas.

Byla to pravda. *Byl* lhář. K některým lidem skutečně nebyl upřímný. Susan Fletcherová byla jednou z nich. Neřekl jí toho tolik... tolik věcí, za něž se nyní zoufale styděl. Po léta byla jeho modlou, jeho živoucí fantazií. Za noci se mu o ní zdávalo a volal ji ze spaní. Nemohl si pomoci. Byla tak inteligentní a krásná, jak jenom žena může být. Jeho manželka se snažila být trpělivá, ale když se se Susan nakonec seznámila, okamžitě ztratila veškerou naději. Bev Strathmoreová svému muži jeho city nikdy nevyčítala. Snažila se tu bolest snášet co možná nejdéle, ale nedávno pohár hořkosti přetekl. Oznámila mu, že jejich manželství končí a že nehodlá strávit zbytek života ve stínu jiné ženy.

Sirény začaly Strathmora postupně probírat z obluzení. Jeho analytický mozek potřeboval pracovat. Jeho mysl si – ač neochotně – připouštěla to, co v srdci tušil už delší dobu. Je jen jediná možnost úniku – jediné řešení.

Sklopil zrak ke klávesnici a začal psát. Ani se nenamáhal otočit si monitor tak, aby na něj viděl. Jeho prsty pomalu a rozhodně vyťukávaly jednotlivá slova.

Moji nejdraší přátelé, dnes si беру život...

Takhle se nikdo nebude ničemu divit. Nebudou žádné otázky. Žádná obvinění. Vysvětlí světu, co se stalo. Mnoho lidí už zemřelo... ale jeden život to ještě stát bude.

91

V katedrále je pořád noc. Teplo venkovního dne se tu mění ve vlhký chlad. Tlusté žulové zdi tlumí hluk dopravy zvenčí. Žádné lucerny neprosvětlí nekonečnou temnotu nad hlavami věřících. Stíny jsou úplně všude. Jen mozaikové sklo vysoko nad nimi filtruje ošklivost vnějšího světa do podoby paprsků matně červené a modré barvy.

Sevillská katedrála je stejně jako všechny velké katedrály v Evropě vystavěna do tvaru kříže. Presbytář a oltář jsou umístěny hned nad průsečíkem ramen a otevřené směrem do hlavní svatyně. Vertikální osu kříže vyplňují dřevěné kostelní lavice v délce ohromujících sto třinácti metrů. Jejich řada se táhne od oltáře až k základně pomyslného kříže. Nalevo a napravo od oltáře se v příčné lodi baziliky nachází zpovědnice, posvátné hrobky a další sedadla.

Becker se ocitl uprostřed dlouhé lavice zhruba v polovině hlavní lodi. Nad jeho hlavou se pod klenutým stropem katedrály, tak vysoko, až se mu

z toho zatočila hlava, pohupovala na prodřeném provaze v rozmáchlých obloucích stříbrná kadidelnice velikosti ledničky. Vystupoval z ní vonný kouř. Zvony z věže Giralda vyzváněly dál a po každém úderu srdcí zvonů proběhly kamennými zdmi chrámu mohutné rázové vlny. Becker sklopil zrak ke zlatem vykládané zdi za oltářem. Měl hodně za co děkovat. Dýchal a žil. Zázrak.

Když se kněz začal chystat k zahajovací modlitbě, Becker si zkontroloval bok. Na košili měl rudou skvrnu, krvácení však již ustalo. Rána nebyla velká – spíš škrábnutí než průstřel. Zastrčil si košili zpátky a otočil hlavu dozadu, div si nevykroutil krk. Vrata za ním se se skřípotem zavírala. Věděl, že pokud ho ten člověk sledoval, je v pasti. Sevillská katedrála má jediný funkční vchod. Tato konstrukce se osvědčila v dobách, kdy se kostely využívaly také jako pevnosti a bezpečná útočiště před maurskými vpády. Protože měly jediný vchod, bylo třeba zabarikádovat jen jedny dveře. Nyní měl jediný vchod novou funkci – zajišťoval, že si každý turista vstupující do katedrály koupí lístek.

Téměř sedm metrů vysoká zlacená vrata se s razantním třesknutím zavírala. Becker byl uvězněný v svatostánku Božím. Zavřel oči a poněkud se v lavici přikrčil. Byl v celém chrámu jediný, kdo neměl černé oblečení. Odkudsi k němu dolehl zpěv.

V zadním traktu kostela se postranní uličkou zvolna pohybovala postava, která se neustále držela ve stínu. Muž sem vklouzl těsně předtím, než se vrata přibouchla. Nepatrně se pousmál. Hon začínal být zajímavý. *Becker je tady... cítím to.* Postupoval metodicky – po jednotlivých řadách. Kadidelnice se na provaze nad jeho hlavou zvolna pohupovala v rozmáchlých obloucích. *Dobré místo k umírání,* pomyslel si Hulohot. *Doufám, že se mi to také podaří.*

Becker si klekl na chladnou podlahu katedrály a sklonil hlavu tak, aby pokud možno nebyl vidět. Muž sedící vedle něj ho sjel nesouhlasným pohledem. V domě Božím na něco takového zjevně nebyli zvyklí.

„*Enfermo,*“ zašeptal Becker omluvně. „Je mi zle.“

Věděl, že musí zůstat neviditelný. V postranní uličce totiž zpozoroval pohybující se povědomou siluetu. *Je to on! Je tady!*

Přestože všude kolem něj byla spousta lidí, obával se, že je snadným terčem. Jeho khaki sako tu v záplavě černých obleků a šatů působilo jako semafor. Už ho napadlo si je sundat, ale bílá košile pod ním by mu taky zrovna moc nepomohla. Raději se proto skrčil ještě níž.

Muž vedle něj se zamračil. „Turista,“ odfrkl si. Pak zpola sarkasticky zašeptal: „*Llamo un médico?* Mám zavolat doktora?“

Becker vzhlédl k vrásčité starcově tváři. „*No, gracias. Estoy bien.*“

Stařec se na něj vztekle podíval. „*Pues siéntate!* Tak si sedněte!“ Kolem se začalo ozývat varovné syčení. Stařec se kousl do jazyka a zahleděl se dopředu.

Becker znovu zavřel oči a schoulil se níž. Zajímalo by ho, jak dlouho bohoslužba potrvá. Byl vychován jako protestant a vždycky měl dojem, že katolíci jdou na všechno moc zdlouhavě. Nyní se modlil, aby byl jeho odhad správný, protože jakmile bohoslužba skončí, bude muset vstát a nechat ostatní vyjít. A v tom svém khaki saku je odsouzen k smrti.

Věděl, že momentálně nemá na vybranou. Prostě tedy zůstal klečet na studené kamenné podlaze obrovské katedrály. Starý muž si ho nakonec přestal všimát. Věřící nyní stáli a zpívali nějaký chorál. Becker zůstal na zemi. Do nohou ho začínala brát křeč. Nebylo tu však místo, aby si je mohl protáhnout. *Trpělivost*, říkal si v duchu. *Trpělivost*. Zavřel oči a zhluboka se nadechl.

Zdálo se mu, že uběhlo teprve pár minut, když do něj kdosi kopl. Vzhlédl a uviděl po své pravici stát starce s vrásčitým obličejem, který netrpělivě čekal, až bude moci vyjít z lavice.

Beckera se zmocnila panika. *On už chce jít? To budu muset vstát!* Pokynul starci, aby ho překročil. Ten už jen stěží krotil svou netrpělivost. Odhrnul si šosy dlouhého černého kabátu a vztekle se naklonil stranou, aby Becker viděl tu řadu lidí, kteří čekali za ním. Becker se ohlédl doleva a zjistil, že žena, která tam seděla, už je pryč. Lavice po jeho levé ruce byla prázdná až do středové uličky.

To ještě nemůže být konec! To není možné! Vždyť jsme sotva přišli!

Když však uviděl na konci řady ministranta a dvě fronty lidí postupující středovou uličkou k oltáři, pochopil, co se děje.

Přijímání. Neubránil se hlasitému zasténání. *Ti zatracení Španělé jdou napřed k přijímání!*

92

Susan sestoupila po žebříku do suterénu. Kolem trupu TRANSLTRu se valila mohutná oblaka páry. Lávky a schůdky byly pokryté vlhkostí a Susan málem upadla, protože lodičky nebyly na tenhle výlet tím nejvhodnějším.

Napadlo ji, jak dlouho to asi TRANSLTR ještě vydrží. Sirény dál v pravidelných intervalech kvílely a nouzové majáky vždy po dvou sekundách blikaly. O tři poschodí níž se chvěly a rovnoměrně hučely záložní generátory. Susan věděla, že někde tam na dně té zamlžené temnoty je jistič. Něco jí říkalo, že moc času už nemá.

Nahoře zatím Strathmore vzal do ruky svou berettu. Znovu si přečetl dopis na rozloučenou a položil ho na podlahu tam, kde stál. Že je to, co se chystá udělat, zbabělost, o tom nepochyboval ani na okamžik. *Já jsem to přežil*, pomyslel si ironicky. Myslel na virus v databance, na Davida Beckera ve Španělsku i na své plány s Digitální pevností. Vyslovil obrovskou spoustu lží. Příliš moc toho zavinil. Věděl, že tohle je jediný způsob, jak se vyhnout zodpovědnosti... a jak utéct před hanbou. Pečlivě namířil pistoli. Pak zavřel oči a stiskl spoušť.

Susan za sebou měla teprve šest schodišť, když uslyšela tlumený zvuk výstřelu. Ozval se z dálky a přes hluk generátorů ho bylo sotva slyšet. Až doted' slyšela střelbu jen v televizi, přesto však neměla nejmenší pochybnosti. Nahoře někdo vystřelil.

Strnula na místě a v uších jí ještě doznívala ozvěna té rány. Zmocnila se jí čirá hrůza. Obávala se nejhoršího. Vybavila si Strathmorovy sny o zadních vrátkách zakomponovaných do Digitální pevnosti a o obrovském úspěchu, který by to přineslo. Představila si virus řádící v databance, vzpomněla si na jeho nešťastné manželství i na to zlověstné přikývnutí. Podlomila se pod ní kolena. Otočila se na plošině a hrábla po zábradlí.

Šéfe, ne!

Na chvílku ztuhla jako přimražená a před očima se jí udělaly mžítky. Ozvěna výstřelu jako by umlčela okolní chaos. Rozum jí velel pokračovat v cestě, nohy však vypovídaly službu. *Šéfe!* Za okamžik už klopýtala po schodech nazpátek. Na nebezpečí kolem sebe úplně zapomněla.

Běžela skoro poslepu a klouzala po hladkém, slizkém kovu. Vlhkost vzduchu ji skrápěla jako déšť. Když se dostala k žebříku a začala po něm stoupat, ucítila, jak ji zespodu nadzdvihla obrovská vlna páry, která ji doslova prohodila poklopem. Překulila se na podlahu haly a ucítila, jak ji zaplavila vlna studeného vzduchu. Bílou blůzu měla úplně promočenou a přilepenou k tělu.

Všude kolem byla tma. Susan na okamžik znehybněla a snažila se zorientovat. V hlavě jí neustále zněl zvuk toho výstřelu. Z poklopu se dál valila horká pára jako plyny z jícnu sopky těsně před erupcí.

Susan si v duchu nadávala za to, že nechala Strathmorovi tu zbraň. *Nechala* mu ji, nebo ne? *Nebo snad zůstala v Uzlu 3?* Když si její zrak opět přivykl na tmu, pohlédla k otvoru zejícímu v prosklené stěně Uzlu. Svit monitorů byl sice slabý, přesto však i na tu dálku rozeznala Hala, nehybně ležícího na podlaze tak, jak ho tam zanechala. Po Strathmorovi nikde ani stopy. V hrůze z toho, co najde, se otočila a vykročila k jeho kanceláři.

Sotva se však pohnula, uvědomila si, že něco je jinak. Couvla pár kroků a znovu se upřeně zahleděla do Uzlu 3. Ve slabém světle zahlédla Halovu paži. Neměl ji u boku. Už nebyl svázaný jako mumie. Měl paži přehozenou přes hlavu a spočíval rozvalený na zádech. Dokázal se nějak osvobodit? Vůbec se ale nehýbal. Ležel tam jako mrtvola.

Susan se ohlédla ke Strathmorově vyvýšené kanceláři. „Šéfe?“

Ticho.

Váhavě vykročila směrem k Uzlu 3. Už viděla, že Hale má něco v ruce. Ve světle monitorů se to lesklo. Susan šla blíž... a ještě blíž. A pak už viděla jasně, co to drží. Berettu.

Susan spadla čelist. Její pohled klouzal po natažené Halově paži až k obličejí. Naskytl se jí děsivý pohled. Greg Hale měl polovinu hlavy zalitou krví. Tmavá skvrna se šířila po koberci a vsakovala se do něho.

Panebože! Susan v hrůze ucouvla. To, co slyšela, nebyl šéfův výstřel – to střílel *Hale!*

Jako v tranzu přikročila k ležícímu tělu. Hale se zjevně dokázal dostat z pout. Kabely od tiskárny ležely na hromádce vedle něj. *Tu pistoli jsem musela nechat ležet na pohovce*, pomyslela si Susan. Krev prýstící z díry v lebce vypadala v namodralém přísvitu úplně černá.

Na podlaze vedle Hala ležel kus papíru. Susan k němu na nejistých nohou přistoupila a zvedla ho. Byl to dopis.

Moji nejdražší přátelé, dnes si беру život jako trest za tyto své hříchy.

Susan nevěřícně civěla na sebevrahův dopis na rozloučenou. Pomalu četla. Bylo to jako z jiného světa. Rozhodně jí to právě k Halovi moc nesesedlo. Kompletní výčet všech spáchaných zločinů. Přiznával se ke všemu – uváděl, že NDAKOTA byl podvod, že najal vraha, aby zabil Enseie Tankada a ukradl prsten, že srazil dolů Phila Chartrukiana a měl v úmyslu prodat Digitální pevnost.

Konečně se dostala k poslední řádce. Na to, co tam stálo, nebyla v žádném případě připravena. Závěrečná slova dopisu pro ni byla smrtelnou ranou.

Ze všeho nejvíc je mi líto Davida Beckera. Odpusťte mi, byl jsem zaslepený ctižádostí.

Susan stála celá roztržesená nad Halovým mrtvým tělem. Najednou k jejím uším dolehl hluk chvatných kroků. Jako ve zpomaleném filmu se otočila.

V rozbitém okně se objevil Strathmore. Byl bledý jako stěna a sotva popadal dech. Na Halovu mrtvolu vytřeštil oči v naprostém šoku.

„Panebože!“ zasípal. „Co se stalo?“

93

Přijímání.

Hulohot Beckera upozoroval okamžitě. To khaki sako se nedalo přehlédnout, zvláště ne s tou krvavou skvrnou na boku. Teď se pohybovalo v záplavě černých šatů středovou uličkou. *Nesmí vědět, že jsem tady.* Hulohot se usmál. *Je mrtvý.*

Zakmital prsty s drobnými kovovými kontakty. Už se nemohl dočkat, až svému americkému protějšku sdělí dobrou zprávu. *Už brzy, pomyslel si. Velmi brzy.*

Hulohot se jako šelma postupující po větru přesunul do zadní části kostela. Teprve pak se začal přibližovat přímo středovou uličkou. Neměl už náladu sledovat Beckera v davu lidí vycházejících z katedrály. Jeho kořist vlezla sama do pasti a téhle šťastné náhody je třeba využít. Teď už Hulohot potřeboval jen příležitost, aby ho mohl potichu vyřídit. Zbraň s tím nejdražším tlumičem, jaký byl vůbec na trhu, vydávala pouze tichounké lupnutí. To bude v pořádku.

Když se Hulohot přibližoval k zádům v khaki saku, vůbec nevnímal tlumené mumlání těch, které míjel. Zástup věřících sice chápal jeho nedočkavost a touhu dosáhnout co nejdříve Božího požehnání, přesto tu však platila striktní pravidla – jedna fronta o dvou řadách.

Hulohot postupoval dál. Rychle se blížil k svému cíli. V kapse saka nahmátl revolver. Přišla jeho chvíle. Až dosud měl David Becker mimořádné štěstí. Není třeba dále pokoušet osud.

Ke khaki saku už mu zbývalo předběhnout pouhých deset lidí. Muž, který je měl na sobě, stál zády k němu s hlavou sklopenou. Hulohot si v duchu promítal chystanou vraždu. Bylo to naprosto jasné – přistoupí těsně

k Beckerovi, zbraň bude držet nízko u pasu a tak, aby nebyla vidět, pak mu vpálí do zad dvě rány. Becker se zhroutí a on jej jako starostlivý přítel zachytí a usadí do lavice. Potom se rychle vydá k východu, jako by spěchal pro pomoc. V tom zmatku zmizí dřív, než někomu dojde, co se tu vlastně stalo.

Pět lidí. Čtyři. Tři.

Hulohot sevřel zbraň v kapse pevněji. Držel ji co nejniž. Vystřelil od boku směrem vzhůru tak, aby kulka zasáhla buď páteř, nebo plíce, a teprve pak vnikla do srdce. A i kdyby snad srdce minula, Becker zemře tak jako tak. Průstřel plic je smrtelné zranění. V lékařsky pokročilejších končinách by snad být nemusel, ale ve Španělsku rozhodně ano.

Ještě dva lidé... jeden. Konečně byl Hulohot na místě. Jako tanečník při dokonale nacvičené figuře se otočil vpravo. Položil ruku na rameno v khaki saku, namířil zbraň a... vystřelil. Ozvaly se dva dobře utlumené výstřely.

Tělo se okamžitě celé napjalo a kleslo. Hulohot zachytil svoji oběť v podpaží a jediným plynulým pohybem ji zasunul do lavice dřív, než se na zádech začaly šířit krvavé skvrny. Nejbližší kolemstojící se začali otáčet. Hulohotovi to bylo jedno – stejně bude za chvíli pryč.

Hmátl po prstech, z nichž už vyprchal život, aby stáhl prsten. Nikde nic. Přejel po nich znovu. Prsty byly holé jeden jako druhý. Hulohot muže prudce obrátil. Okamžitě ho zachvátila hrůza. Ta tvář nepatřila Davidu Beckerovi.

Rafael de la Maza, bankéř z předměstí Sevilly, zemřel prakticky okamžitě. V ruce stále ještě svíral padesát tisíc peset, které mu ten podivínský Američan nabídl za jeho laciné černé sako.

94

Midge Milkenová stála u chladicího automatu na pitnou vodu poblíž vchodu do zasedací místnosti a soptila vzteky. *Co ten Fontaine ksakru dělá?* Zmuhlala papírový kelímek a zuřivě jím mrštila do koše. *V dešifrovacím se něco děje! Cítím to!* Midge bylo jasné, že existuje jen jediný způsob, jak prokázat, že má pravdu. Bude se tam muset jít podívat sama, a pokud to bude nutné, vypátrat Jabbu. Otočila se na podpatku a zamířila ke dveřím.

Brinkerhoff se před ní vynořil jako duch a zastoupil jí cestu. „Kampak máte namířeno?“ zeptal se.

„Domů!“ zalhala Midge.

Jenže ji nechtěl nechat projít.

Midge ho proklála pohledem. „Fontaine vám zakázal pouštět mě ven, co?“

Brinkerhoff uhnul očima.

„Chade, povídám vám, že v dešifrovacím se něco děje – něco velikého. Nevím, proč Fontaine hraje pitomce, ale TRANSLTR má problémy. Tam dole není dneska v noci něco v pořádku!“

„Midge,“ zasyčel Brinkerhoff a prošel kolem ní k zataženým oknům zasedací místnosti, „nechte to na řediteli.“

Midge přimhouřila oči. „Máte vůbec představu, co se s TRANSLTRem stane, jestli selže chladicí systém?“

Brinkerhoff pokrčil rameny a přistoupil k oknu. „Teď už bude nejspíš dodávka proudu obnovena,“ odvětil, odtáhl závěsy a vyhlédl ven.

„Pořád tma?“ otázala se Midge.

Ale Brinkerhoff jí neodpověděl. Nebyl schopen slova. Na halu dešifrovacího oddělení byl pohled, jaký by si nevymyslel ani v nejdivočejším snu. Celá prosklená kupole byla prozářena blikajícími majáky, jejichž mihotavé záblesky prosvěcovaly hustá oblaka rozvířené páry. Stál tam jako solný sloup. Při tom pohledu na něj šly mráčky. Opřel se čelem o chladivé sklo a pak, jak se jej zmocnil záchvat paniky, se prudce otočil a vyřítil se ven. „Řediteli! Řediteli!!!“

95

Krev Páně... tělo Kristovo.

Kolem zhrouceného těla v kostelní lavici se začínali shlukovat lidé. Kadidelnice nad jejich hlavami dál opisovala své oblouky lhostejná k lidskému utrpení tam dole. Hulohot se divoce otáčel ve středové uličce a pátravě se rozhlížel po kostele. *Musí tu někde být!* Obrátil se zpátky k oltáři.

Třicet řad před ním dál bez přerušení probíhalo svaté přijímání. Otec Gustaphes Herrera se zvědavě podíval do míst, kde se to kolem středových lavic začalo hemžit poněkud víc než obvykle, ale starosti mu to nedělalo. Někteří starší věřící byli někdy z pobytu v příbytku Páně natolik rozrušení, že omdleli. Obvykle to spravil čerstvý vzduch.

Hulohot zatím dál zuřivě pátral. Becker nebyl nikde v dohledu. Asi tak stovka lidí klečela u dlouhého oltáře před svatým přijímáním. Hulohota napadlo, jestli náhodou není mezi nimi. Přejížděl pohledem po jejich zádech. Byl připraven střilet už ze vzdálenosti padesáti metrů a riskovat.

El cuerpo de Jesus, el pan del cielo.

Mladý kněz, který na Beckera při přijímání vyšel ve frontě, se na něj káravě podíval. Dokázal sice pochopit cizincovu dychtivost po přijetí svátosti oltářní, ani to však nebyla v jeho očích dostatečná omluva pro předbírání v řadě.

Becker sklonil hlavu a důkladně žvýkal hostii. Cítil, že se za ním začíná něco díť. Bylo tam poněkud rušno. Myslel na muže, od něhož koupil sako, a doufal, že uposlechl jeho varování, aby si za žádnou cenu neoblékal to jeho. Začal se otáčet a rozhlízet, ale měl strach, že se střetne s pohledem očí skrytých za brýlemi v drátěných obroučkách, takže se raději skrčil a doufal, že černé sako mu zakrývá i zadek v khaki kalhotách. Nezakrývalo.

Pohár k němu zprava putoval rychleji, než by si byl přál. Jeden věřící po druhém polkl svůj doušek, pokřičoval se, vstal a měl se k odchodu. *Pomaleji!* Becker s opuštěním oltáře rozhodně nespěchal. Protože ale na svaté přijímání čekaly dva tisíce lidí a mši sloužilo pouhých osm kněží, nebylo by asi považováno za slušné, kdyby s lokem vína otálel.

Pohár už se ocitl těsně před Beckerem, když si Hulohot v davu všiml nápadných khaki kalhot. „*Estás y muerto,*“ zasyčel. „Už jsi po smrti.“ Vykročil středovou uličkou k oltáři. Na otálení už nebyl čas. Dva výstřely do zad, popadne prsten a uteče. Největší stanoviště taxíků v Seville je půl bloku odsud na Mateus Gago. Sáhl po zbraní.

Adiós, señor Becker.

La sangre de Cristo, la copa de la salvación.

Becker ucítil silnou vůni červeného vína, sotva k němu otec Herrera sklonil leštěný stříbrný pohár. *Na pití je trochu brzy*, napadlo Beckera, když se předkláněl. Jakmile se však stříbrný naleštěný kalich ocitl v úrovni jeho očí, zahlédl v něm Becker odraz pohybu. Zezadu se k němu blížila postava, jejíž obrysy byly v oblém povrchu kalicha pokřivené málem k nepoznání.

Spatřil záblesk kovu vytahované zbraně. Podvědomě a okamžitě – jako závodní běžec při zvuku startovního výstřelu – okamžitě vyrazil vpřed. Kněz s děsem v očích uskočil, když kalich vyletěl do vzduchu a červené víno pokropilo bělostný mramor. Poté, co se Becker vrhl přes zábradlí

oddělující při přijímání kněze od věřících, se ministranti i duchovní rozprchli jako vrabci. V tu chvíli se ozvalo jediné zdušené zakašlání zbraně s tlumičem. Becker dopadl natvrdo a střela roztržila mramorovou podlahu hned vedle něho. Okamžik nato už pádil po třech žulových schodech do úzké chodbičky, jíž kněží vstupovali za oltář.

Pod schody klopýtl a upadl. Cítil, jak se nekontrolovaně řítí na podlahu z hladkého leštěného kamene. Když přistál na boku, projela mu břichem bolest jako dýka. Vzápětí už ale klopýtal chodbičkou zakrytou závěsem a po dřevěném schodišti dolů.

Zase ta bolest. Proběhl šatnou. Byla tam naprostá tma. Od oltáře se začínaly ozývat výkřiky. Po nich následovaly hlasité kroky. Becker proběhl dvojitými dveřmi a vevrávoral do jakési knihovny. Obložení měla z tmavého dřeva, podlahu pokrytou orientálními koberci a nábytek byl z mahagonu s vysokým leskem. Na protější zdi visel obrovský krucifix. Becker strnul na místě. Dál už žádné další dveře nevedly. Uvědomil si, že se dostal na vrchol pomyslného kříže. Za sebou slyšel, jak se k němu rychle blíží Hulohot. Upřeně se zahleděl na krucifix a v duchu proklínal svoji smůlu.

„Do hajzlu!“ zařval nakonec.

Po jeho levici se ozval zvuk třístícího se skla. Becker se prudce otočil. Spatřil muže v červeném rouchu, který na něj třeštil oči a v úleku zapomněl zavřít ústa. Svatý muž si jako kočka přistižená s kanárkem v tlamě rychle otíral ústa a pokoušel se nohou zastrčit stranou rozbitou karafu od mešního vína.

„Salida!“ vykřikl naléhavě Becker. „Salida! Pust’te mě ven!“

Kardinál Guerra zareagoval instinktivně. Do svatých míst vstoupil démon a žádá o propuštění Božího domu. Guerra mu to přání splní okamžitě. Démon vešel velice nevhod.

Pobledlý hodnostář ukázal na závěs na zdi po své levici. Závěs ukrýval dveře, které tam on sám nechal prorazit před třemi lety. Vedly rovnou na nádvoří. Kardinála už totiž unavovalo opouštět kostel předními vraty jako obyčejný hříšník.

Susan schoulená v Uzlu 3 na pohovce byla celá promočená a třásla se jako osika. Strathmore jí přehodil přes ramena své sako. Halova mrtvola ležela

na podlaze pouhých pár metrů od nich. Sirény řvaly ostrošest. Trup TRANSLTRu ostře praskal jako tající led na rybníce.

„Jdu dolů vypnout proud,“ ozval se Strathmore a položil jí konejšivě dlaň na rameno. „Hned jsem zpátky.“

Susan ho jako duchem nepřítomná sledovala, jak rázuje přes halu dešifrovacího oddělení. Teď už to nebyl zlomený, ochromený zoufalec, jakého viděla před deseti minutami. Byl to zase ten Trevor Strathmore, jakého znala – logicky uvažující, rázný a dokonale se ovládající muž na svém místě, který udělá vše, co je ke splnění úkolu třeba.

Poslední slova Halova dopisu na rozloučenou se jí proháněla myslí jako vlak vymknuvší se kontrole. *Ze všeho nejvíc je mi líto Davida Beckera. Odpusťte mi, byl jsem zaslepený ctižádostí.*

Noční můra Susan Fletcherové se právě stala skutečností. David je v nebezpečí... anebo je to ještě horší. Možná už je na všechno pozdě. *Nejvíc je mi líto Davida Beckera...*

Civěla na ten osudný kus papíru. Hale se ani nepodepsal, na konci dopisu bylo jeho jméno jen vytištěno: *Greg Hale*. Vylil si srdce, stiskl klávesu PRINT a pak se zastřelil – jak jednoduché. Přísahal, že už se do vězení nevrátí, a přísahu dodržel – raději zvolil smrt.

„Davide...“ Vzlykla. *Davide!*

Přesně v tom okamžiku sestupoval Trevor Strathmore tři metry pod podlahou haly dešifrovacího oddělení ze žebříku na první plošinu. Přemýšlel o tom, že den, který má za sebou, přinášel jedno fiasko za druhým. To, co začalo jako vlastenecké poslání, se mu rychle a dokonale vymklo z rukou. Byl donucen k naprosto neskutečným rozhodnutím a strašlivým činům. Nikdy by nevěřil, že je něčeho takového schopen.

Bylo to řešení! Bylo to jediné možné řešení, ksakru!

Nyní musel myslet na své povinnosti vůči své cti a vlasti. Věděl, že ještě je čas. Ještě může TRANSLTR vypnout. Pořád ještě může k záchraně nejcennější databanky země využít ten prsten. *Ano, pomyslel si. Ještě je čas.*

Rozhlédl se po díle zkázy kolem sebe. Stropní hasicí přístroje už byly v provozu. TRANSLTR jenom sténal. Sirény ječely. Majáky mu ze všeho nejvíc připomínaly vrtulníky blížící se hustou mlhou. Na každém kroku však měl stále před očima Grega Hala, mladého dešifranta, jak na něj upírá prosebný pohled... a pak ten výstřel. Halova smrt musela být přinesena jako oběť na oltář vlasti... a cti. Úřad národní bezpečnosti si nemohl

dovolit další skandál. Strathmore potřeboval obětního beránka. A kromě toho – Greg Hale byl hotová časovaná bomba.

Strathmorovy myšlenky prudce převalo zacvrlikání mobilního telefonu. Přes jakot sirén a syčení páry ho bylo sotva slyšet. Aniž zpomalil krok, popadl telefon a vytrhl ho z pouzdra na opasku.

„Prosím.“

„Kde je můj klíč?“ ozval se povědomý hlas.

„Kdo volá?“ snažil se Strathmore přeřvat lomoz suterénu.

„Numataka!“ ozvalo se stejným tónem. „Slíbil jste mi ten klíč!“

Strathmore kráčel dál.

„Chci Digitální pevnost!“ zasyčel Numataka.

„Žádná Digitální pevnost *není*!“ odsekl Strathmore.

„Cože?“

„Žádný nerozluštitelný algoritmus neexistuje!“

„Ale jistěže existuje! Viděl jsem ho na internetu! Moji lidé se ho snažili rozluštit celé dny!“

„Je to zakódovaný virus, vy idiote, a můžete být jen rád, že se vám ho nepodařilo dekodovat!“

„Ale...“

„Žádný obchod nebude!“ zařval Strathmore. „Já nejsem North Dakota. Žádný North Dakota *není*! Zapomeňte, že jsme o tom kdy mluvili!“ Zaklapl kryt mobilního telefonu, vypnul zvonění a vrazil ho zpátky do pouzdra. Už žádné vyrušování.

Dvacet tisíc kilometrů odsud stál Tokugen Numataka ohromeně u prosklené stěny své kanceláře. Doutník značky Umami mu ochable visel z úst. Životní obchod se mu právě rozplýval před očima.

Strathmore sestupoval stále níž a níž. *Žádný obchod nebude*. Numatech Corp. nikdy nedostane nerozluštitelný algoritmus... a NSA nikdy nebude mít svá zadní vrátka.

Uskutečnění svého snu Strathmore plánoval pečlivě a dlouho. I Numatech si vybral po důkladném uvažení. Byla to společnost nesmírně bohatá, a proto nebylo ničím překvapivým, že se jí v dražbě klíče povedlo zvítězit. V tom, že klíč získala právě ona, by nikdo žádný podvod nehledal. Právě tak se hodila okolnost, že společnost Numatech byla rozhodně mimo podezření, že by se snad spikla s americkou vládou. Tokugen Numataka byl Japonec ze staré školy a raději by volil smrt než poklonkování. Američany

nenáviděl. Nesnášel jejich jídlo, ošklivily se mu jejich zvyky a především je nemohl vystát za to, jak ovládli celosvětový softwarový trh.

Strathmorova vize – světový kódovací standard se zadními vrátky pro NSA – byla skutečně smělá. Nesmírně toužil podělit se o svůj sen se Susan a uskutečnit ho s ní po svém boku, věděl však, že to není možné. Přestože měla smrt Enseie Tankada v budoucnu zachránit tisíce životů, s něčím takovým by Susan nikdy nesouhlasila. Je pacifistka. *I já jsem pacifista*, uvažoval Strathmore. *Jen si nemohu dovolit ten luxus chovat se podle toho.*

V rozhodování, kdo Tankada zabije, Strathmore neváhal ani na okamžik. Tankado byl ve Španělsku – a Španělsko znamenalo Hulohota. Tento dvaadvacetiletý portugalský nájemný vrah patřil ke Strathmorovým nejoblíbenějším profesionálům. Pro NSA pracoval už léta. Hulohot, který se narodil a vyrostl v Lisabonu, pro ně odváděl práci po celé Evropě. Po žádné z jeho akcí nikdo nevypátral sebemenší stopy, které by vedly do Fort Meade. Hulohotovým jediným nedostatkem byla jeho hluchota. Proto se s ním nedalo mluvit po telefonu. Teprve nedávno se Strathmore postaral, aby Hulohot dostal nejnovější technickou hračku NSA – počítač Monocle. Sám si koupil SkyPager a naprogramoval si ho na stejnou frekvenci. Od té chvíle bylo spojení s Hulohotem nejen trvalé, ale zároveň zcela nesledovatelné.

Hned první zpráva, kterou mu Strathmore poslal, zněla naprosto srozumitelně. Probrali to spolu ostatně již dříve. Zabít Tankada. Získat klíč.

Strathmore se Hulohota nikdy neptal na způsob, jakým zadaný úkol splnil. Spokojil se s tím, že se mu to opět podařilo. Ensei Tankado byl po smrti a příslušné orgány byly přesvědčeny, že šlo o srdeční záchvat. Vražda jako z učebnice – až na jednu věc. Hulohot špatně odhadl místo. Samozřejmě že pro celou kamufláž bylo nezbytné, aby Tankado zemřel na veřejném místě. Veřejnost se však bohužel nečekaně objevila příliš brzy. Hulohot se musel schovat dřív, než stačil umírajícího prohledat a najít klíč. A když byl vzduch konečně čistý, leželo už Tankadovo tělo na soudním oddělení.

Strathmore zuřil. Hulohot poprvé vybuchl a vybral si k tomu skutečně nevhodnou chvíli. Dostat Tankadův klíč bylo naprosto nezbytné, Strathmore však věděl, že poslat hluchého zabijáka do sevillašské márnice by znamenalo sebevraždu. Zvažoval proto další možnosti. A tak se začal rodit druhý plán. Strathmore najednou uviděl šanci vyhrát hned na dvou frontách a realizovat dva své sny místo jednoho. V půl sedmé ráno proto zatelefonoval Davidu Beckerovi.

Fontaine vrazil do zasedací místnosti jako rozzuřený tur. Brinkerhoff s Midge mu byli v patách.

„Podívejte!“ zasípěla Midge a zoufale ukázala k oknu.

Fontaine vyhlédl z okna a spatřil rozblikanou kupoli haly dešifrovacího oddělení. Vyvalil oči. Tak tohle v plánu rozhodně *nebylo*.

Brinkerhoff vyhrkl: „Tam dole to vypadá jak na diskotéce!“

Fontaine jen třesl oči a snažil se přijít tomu na kloub. Za těch pár let, co byl TRANSLTR v provozu, se nic takového nikdy nestalo. *Přehřívá se*, pomyslel si. Napadlo ho, proč ho Strathmore proboha nevypnul. Trvalo mu jen pár sekund, než si udělal jasno.

Hrábl po telefonu na konferenčním stole a stiskl předvolbu pro spojení s dešifrovacím oddělením. Ve sluchátku to okamžitě začalo pípat, jako by na lince byla porucha.

Fontaine praštil se sluchátkem. „Krucifix!“ Okamžitě je znovu zvedl a vyťukal číslo Strathmorova soukromého mobilního telefonu. Tentokrát se ozval normální vyzváněcí tón.

Zazvonilo to už šestkrát.

Brinkerhoff a Midge jen mlčky přihlíželi, jak Fontaine rázuje, kam až mu telefonní šňůra dovolí, jako tygr na řetěze. Když už čekal celou minutu, zrudl vzteky jako krocán.

Znovu práskl telefonem. „Neuvěřitelné!“ zaburácel. „Dešifrovací každou chvíli bouchne a Strathmore se ani nenamáhá zvednout telefon, sakra!“

Hulohot vyběhl ze studovny kardinála Guerry do oslepujícího ranního slunce. Zaclonil si oči a zaklel. Stál před katedrálou na nevelkém nádvoří obklopeném z jedné strany vysokou kamennou zdí, ze druhé západní stěnou věže Giralda a ze zbývajících dvou plotem z tepaných železných mříží. Vrátko byla otevřená. Za nimi se rozkládalo liduprázdné náměstí. V dálce byly vidět jen zdi Santa Cruz. Tak rychle se tam Becker dostat nemohl. Hulohot se otočil a začal si pozorně prohlížet nádvoří. *Je tady. Musí tu být!*

Nádvoří Jardin de los Naranjos je v Seville proslulé svými dvaceti nádhernými pomerančovníky. Mezi místními obyvateli se o nich hovoří jako o prapůvodcích anglické marmelády. Jistý anglický obchodník koupil v osmnáctém století třicet pytlů pomerančů ze sevillského chrámu a vyvezl je do Londýna, aby teprve tam zjistil že jsou tak trpké, že se nedají jíst. Pokusil se tedy z kůry nadělat džem, ale musel do něj přidat obrovskou spoustu cukru, aby byl vůbec požitelný. Tak se zrodila proslulá pomerančová marmeláda.

Hulohot vykročil pomerančovníkovým hájkem se zbraní namířenou u boku. Stromy byly staré a koruny měly vysoko. Ani na nejnižší větve se nedalo dosáhnout a ani tenké kmeny neskýtaly žádný úkryt. Hulohot rychle zjistil, že nádvoří je prázdné. Vzhlédl k obloze. Giralda.

Přes vstup na točité schodiště věže Giralda byla natažená šňůra s nevelkou dřevěnou tabulkou. Ani se nepohnula. Hulohot přešel pohledem sto pětadvacet metrů vysokou věž a okamžitě mu bylo jasné, že je to směšný nápad. Becker nemůže být tak pitomý. Jediné schodiště vedlo přímo do hranaté kamenné kobky. Ve zdech byly úzké průzory, ale žádná úniková cesta.

David Becker vystoupal po posledních příkrých schodech, a když vpadl do nevelké kamenné kobky, sotva popadal dech. Rozhlédl se. Viděl jen vysoké kamenné zdi a po jejich obvodu úzké průzory. Východ žádný.

Osud si s ním toho rána ošklivě zahrál. Když vybíhal ze zadního vchodu katedrály na nádvoří, sako se mu zachytilo ve dveřích, a než látka povolila, strhla ho prudce doleva a nasměrovala rovnou proti šňůře natažené přes vchod do věže Giralda. Přeskočil ji a rozběhl se vzhůru. Když si uvědomil, kam schody vedou, bylo už pozdě.

Nyní stál ve stíněné kobce a chytal dech. V boku ho páliło. Úzkými průzory pronikaly dovnitř pruhy ranního slunečního světla. Když se podíval ven, spatřil hluboko pod sebou muže s brýlemi v drátěných obroučkách. Stál k němu zády a upřeně hleděl k náměstí. Becker přistoupil blíž k průzoru, aby lépe viděl. *Jdi přes náměstí*, hypnotizoval ho.

Stín věže Giralda ležel přes náměstí jako padlá obří sekvoj. Hulohot si ho zadumaně prohlížel. Na vzdáleném konci byl souvislý stín narušen třemi úzkými štěrbinami světla pronikajícího průzory. Ty ve stínu na dláždění z kočičích hlav vytvářely ostře ohraničené obdélníky. Jeden z nich náhle zaclonil stín lidské postavy. Hulohot se ani nepotřeboval dívat nahoru na věž. Prudce se otočil a rozběhl se ke schodišti.

Fontaine uhodil pěstí do dlaně. Dál rázoval po zasedací místnosti a hleděl na rozblikanou kupoli haly dešifrovacího oddělení. „Vypni to! Krucinál vypni to!“

Ve dveřích se objevila Midge a mávala nad hlavou právě vytištěným počítačovým výstupem. „Řediteli! Strathmore to *nemůže* vypnout!“

„Cože?“ zalapali Brinkerhoff a Fontaine jednohlasně po dechu.

„On to zkoušel, pane!“ Midge podávala řediteli výjezd z tiskárny. „Už čtyřikrát! TRANSLTR je zablokovaný v nějaké nekonečné smyčce.“

Fontaine se otočil na podpatku a podíval se znovu z okna. „Ježíšikriste!“

Telefon na konferenčním stole se rozdrnčel. Ředitel rozhodil rukama. „To musí být Strathmore! Nejvyšší čas!“

Brinkerhoff hrábl po sluchátku. „Kancelář ředitele.“

Fontaine natáhl ruku po telefonu.

Brinkerhoff se se stísněným výrazem ve tváři otočil k Midge. „To je Jabba a chce vás.“

Ředitel střelil pohledem po Midge, která už chvátila k telefonu. Okamžitě zapnula hlasitý poslech, a teprve pak se ohlásila: „Mluvte, Jabbo!“

Místností zchraptěl Jabbův kovově podbarvený hlas. „Midge, jsem v hlavní databance. Dějou se tady hodně divné věci. Napadlo mě, jestli...“

„Krucinál, Jabbo!“ vyjela Midge bez servítků. „To jsem se vám celou dobu snažila říct!“

„Možná že to nic není,“ bránil se Jabba, „ale...“

„Přestaňte už s tím! Žádné nic! Ať už se tam dole děje cokoli, berte to vážně! *Velice vážně!* Já mám data v pořádku. Vždycky jsem měla. Vždycky!“ Už se chystala položit sluchátko, ale nakonec ještě dodala: „Jo, Jabbo? Aby vás to náhodou nepřekvapilo... Strathmore obešel Uličku.“

Hulohot bral schody nahoru na Giraldu po třech. Točité schodiště ozařovaly pouze úzké pruhy světla z nevelkých větracích okének na protějších stranách schodiště. *Je v pasti! David Becker zemře!* Hulohot se hnál vpřed s

napřaženou zbraní. Pro případ, že by se Becker rozhodl zaútočit na něj shora, stoupal raději při vnější zdi. Železný držák na svíčky, který trčel ze zdi na každém odpočívadle, by mu mohl posloužit jako vhodná zbraň. Bude-li se však držet dál od vnitřní zdi, má šanci upozorovat jej včas. A Hulohotova zbraň byla účinnější na podstatně větší vzdálenost než železná tyč dlouhá půldruhého metru.

Hulohot postupoval sice rychle, ale opatrně. Schodiště bylo strmé a mělo už na kontě i pár mrtvých turistů. Tohle nebyla Amerika – žádné výstražné tabulky, žádná zábradlí, žádné soudy o odškodnění. Tohle bylo Španělsko. Když byl člověk takový idiot, že spadl, byla to jeho chyba, ať schody stavěl kdokoli.

Hulohot se zastavil u jednoho z větracích okének, která měl přibližně ve výši ramen. Vyhlédl ven. Byl na severní straně a podle toho, jak se mu město shora jevilo, mohl být tak v polovině cesty.

Za rohem už viděl vchod na vyhlídkovou plošinu. Schodiště směřující dál nahoru bylo prázdné. David Becker na něj až dosud nezaútočil. Hulohota napadlo, že ho nejspíš ani neviděl vcházet do věže. Moment překvapení je tudíž na jeho straně. Ne, že by ho potřeboval. Všechny trumfy má tak jako tak v rukou. Dokonce i uspořádání věže mu nahrává. Schodiště se s vyhlídkovou plošinou spojuje v jejím jihozápadním rohu, takže Hulohot bude moci volně střílet do celé kobky, aniž by se mu Becker mohl dostat za záda. A navíc bude vycházet ze tmy do světla. *Jako na porážce*, pomyslel si.

Hulohot odměřoval očima vzdálenost ke vchodu. Sedm schodů. V duchu si začal celou akci promýšlet. Pokud se ke vchodu přiblíží zprava, uvidí do nejkrajnějšího levého rohu plošiny, ještě než na ni vstoupí. Jestliže tam Becker bude, může střílet. A pokud ne, posune se k vnitřní zdi věže a otočí se do pravého rohu. Nikde jinde už být nemůže. Hulohot se usmál.

SUBJEKT: DAVID BECKER – ODSTRANĚN

Nadešel jeho čas. Zkontroloval si zbraň.

Vyrazil jako panter. Plošina se před ním otevřela. Levý roh byl prázdný. Právě jak to měl promyšlené, posunul se Hulohot dovnitř a vrhl se vpravo. Vystřelil do rohu. Střela se s jekotem odrazila od holé zdi a jen těsně prolétla kolem něho. Hulohot se zuřivě otočil a z úst se mu vydralo přidušené zasténání. Nikdo tam nebyl. David Becker zmizel.

O tři patra níž visel David Becker sedmadevadesát metrů nad Jardin de los Naranjos na zdi Giraldu jako šílenec, který se rozhodl trénovat shyby na okenní římse. Když se Hulohot hnal nahoru, sešel mu tři patra naproti a zvenčí se pověsil na větrací okénko. Zmizel ze schodiště právě včas. Zabiják proběhl těsně kolem něj a měl příliš naspěch, než aby si všiml odkrvených prstů svírajících římsu okénka.

Zatímco Becker visel z okna, v duchu si blahorečil za to, že do svého pravidelného squashového tréninku zařadil i dvacet minut na posilovacím stroji, aby si posílil biceps pro razantnější podání. Navzdory síle v rukou měl ale nyní problémy vytáhnout se zpátky nahoru. Ramena ho pálila a bok jako by se mu trhal. Hrubě tesaná kamenná římsa zrovna nejlepší úchop neposkytovala a kameny se mu zarývaly do prstů jako skleněné střepy.

Becker však věděl, že je jen otázkou vteřin, než se zabiják poženě zase dolů. Shora si ale nepochybně jeho prstů na římse všimne.

Zavřel oči a zabral. Věděl, že pokud má uniknout smrti, bude potřebovatázrak. Prsty už ztrácely sílu. Ohlédl se přes své komíhající se nohy dolů. Od vrcholku pomerančovníků tam dole jej dělila vzdálenost odpovídající délce fotbalového stadionu. To by nepřežil. Bolest v boku byla čím dál tím horší. Nad ním duněly kroky. Pak je vystřídal hluk těžkých skoků po schodech dolů. Becker zavřel oči. Ted', nebo nikdy. Zatnul zuby a zabral.

Když se vytáhl nahoru, okraj kamenné římsy se mu zařízl do zápěstí. Kroky se rychle blížily. Becker zatápal uvnitř v okně ve snaze zachytit se pevněji. Pak švihl nohama. Tělo měl jako z olova – jako by mu někdo kolem nohou omotal provaz a táhl ho dolů. Zavzdoroval tomu a vzepřel se na lokty. Vecpaný v okénku byl nyní snadným terčem. Připadal si jako pod gilotinou. Rozkomíhal nohy a vyšvihl je do otvoru. Polovinou těla už byl uvnitř. Od pasu dolů visel nad schodištěm. Kroky už byly blízko. Becker se zapřel za vnitřní stěny větracího okénka a jediným rázným pohybem se vrhl dovnitř. Ztěžka dopadl na schody.

Hulohot ucítil otřes a uvědomil si, že to těsně pod ním dopadlo na schody Beckerovo tělo. Vrhł se vpřed s napřaženou zbraní. Vzápětí mu do oka padlo okénko. *Tak takhle je to!* Hulohot přiskočil k venkovní zdi a namířil na schodiště. Beckerovy nohy právě mizely za jeho zákrutem. Hulohot vztekla a bez míření vypálil. Kulka se s divokým hvízdáním odrážela od stěn schodišťové šachty.

Hulohot se rozběhl za svou kořistí a řítil se při vnější zdi, aby měl co nejširší výhled. Jak se před ním schodiště odvíjelo, zdálo se mu, že Becker má pořád takový náskok, aby zůstal na opačné straně věže, takže se drží z

dohledu. Becker běžel po vnitřní straně, aby mu co nejvíce ztížil zamíření, a schody bral po čtyřech i po pěti najednou. Hulohot s ním držel krok. Věděl, že mu bude stačit pouze jediný výstřel. Na své straně má všechny výhody. Bylo mu jasné, že i kdyby se Becker nakrásně dostal až dolů, nemá kam utéct. Hulohot jej může střelit do zad, až bude přebíhat volné prostranství nádvoří. Po spirále točitého schodiště se divoce hnali dolů.

Střelec se přesunul k vnitřní zdi, aby postupoval rychleji. Pokaždé, když probíhali kolem větracího okénka, uviděl Beckerův stín. Dolů! Dolů! Rychleji! Zdálo se mu, že Becker je pokaždé hned za rohem. Jedním okem sledoval jeho stín a druhým schody.

Najednou se Hulohotovi zdálo, že se Beckerův stín zapotácel. Nečekaně sebou škulb doleva a pak jako by se otočil ve vzduchu a zavrával zpět ke středu schodišťové šachty. Hulohot se vrhl vpřed. *Dostal jsem ho!*

Na schodech před ním se náhle ocelově zablesklo. Ta věc proti němu vyrazila vzduchem zpoza rohu. V úrovni jeho kotníků se proti němu hnala jako fleret. Hulohot se pokusil uhnout doleva, ale už bylo pozdě. Ten předmět měl náhle mezi kotníky. Zadní nohou šel dopředu a tvrdě se s tou věcí srazil. Nástěnný držák na svíce ho surově praštil přes holeň. Hulohot napřáhl paže před sebe, aby se něčeho zachytil, ale hmátl do prázdna. Najednou letěl vzduchem a otáčel se na bok. Jak se řítit dolů, proletěl kolem Davida Beckera. Ten ležel s roztaženýma rukama na břiše. Svícen sevřený oběma rukama třimal tak, aby ho měl padající zabiják mezi nohama.

Ještě než Hulohot dopadl na schodiště, narazil do venkovní zdi. Když pod sebou konečně ucítil podlahu, kutálel se jako pytel brambor. Jeho zbraň třeskla o kámen. Hulohotovo tělo letělo v kotrmelcích dál. Než se zastavilo, opsalo pět kompletních spirál točitého schodiště. Ještě dvanáct schodů a vykutélelo by se až na nádvoří.

101

David Becker držel zbraň v ruce poprvé v životě. Hulohotovo tělo leželo zkroucené a zpěrážené v temnotě schodiště Giraldy. Becker přitiskl zabijákovi ústí hlavně ke spánku a opatrně k němu poklekl. Stačil by jediný pohyb a byl by střílen. Žádného pohybu se ale nedočkal. Hulohot byl mrtev.

Becker upustil zbraň a zhroutil se na schody. Poprvé po bůhvíjak dlouhé době zase jednou ucítil, jak se mu do očí derou slzy. Potlačil je. Věděl, že

na emoce bude ještě dost času. Teď je nejvyšší čas dostat se domů. Pokusil se vstát, ale byl příliš unavený, než aby se dokázal pohnout. Dlouho na tom kamenném schodišti jen tak vyčerpaně dřepěl.

Jako duchem nepřítomný si prohlížel pokroucené tělo před sebou. Vrahovy oči upřené kamsi do prázdna se začínaly potahovat matnou posmrtnou blankou. Jeho brýle ale nějakým zázrakem nedoznaly sebemenší úhony. Beckera najednou napadlo, že jsou nějaké divné. Všiml si drátku vedoucího od nožiček brýlí k jakési krabičce na opasku. Byl však příliš vyčerpaný, než aby ho to nějak zvlášť zajímalo.

Jak tam osamocen seděl na schodišti a rovnal si myšlenky, soustředil se na prsten na své ruce. Když se mu poněkud rozjasnil zrak, dokázal konečně přecíst nápis. Jak předpokládal, angličtina to nebyla. Dlouze se na rytinu zahleděl a pak se zamračil. *A kvůli tomuhle se zabíjí?*

Když Becker konečně vyšel z Giraldy na nádvoří, oslnilo jej ranní slunce. Bolest v boku už začínala ustupovat a vidění se mu pomalu vracelo k normálu. Na okamžik zůstal ohromeně stát a vychutnával si omamnou vůni pomerančovníkových květů. Pak zvolna šouravým krokem vykročil přes nádvoří.

Nebyl ještě od věže příliš daleko, když kousek od něj smykem zastavila dodávka. Vyskočili z ní dva mladí muži v maskovacích uniformách. Stroze, rázně a nesmlouvavě jako dobře naprogramovaní roboti k němu přistoupili.

„David Becker?“ otázal se jeden z nich.

Becker strnul. Překvapilo ho, že znají jeho jméno. „Kdo... kdo jste?“

„Pojďte s námi, prosím. Tudy.“

V tom setkání bylo cosi surrealistického – cosi, co způsobilo, že opět zbystřil a v těle se mu rozehrál každíčký nerv. Uvědomil si, že před nimi couvá.

Menší z mužů ho sjel ledovým pohledem. „Tudy, pane Beckere. *Ihned.*“

Becker se otočil a chtěl se dát na útěk. Stačil však udělat jen jediný krok. Jeden z mužů vytáhl zbraň. Vzápětí třeskl výstřel.

Beckerovi v prsou explodovala bolest jako sopečný kráter. Projela mu jako bodavý plamen až do lebky. Prsty mu ochably a padl na zem. Hned nato jej obklopila temnota.

Strathmore došel do posledního patra suterénních prostor TRANSLTRu a sestoupil z železné lávky na podlahu. Stálo tam po kotníky vody. Po jeho boku se otřásal obří počítač. Vířící mlhou padaly obrovské vodní kapky jako déšť v tropickém pralese. Varovné sirény tu zněly jako hřmění bouře.

Rozhlédl se po vypadlých hlavních generátorech. Tam ležely seškvážené ostatky Phila Chartrukiana natažené přes soustavu chladicích žebor. Strathmorevi ten pohled ze všeho nejvíc připomínal nějakou perverzní ukázkou z Halloweenu.

Ačkoli Strathmore mladíkovy smrti litoval, vůbec nepochyboval, že to byla „ospravedlnitelná oběť“. Phil Chartrukian mu nedal na vybranou. Když se hnál z hlubin suterénu a vykřikoval své teorie o viru, Strathmore na něj počkal na plošině a snažil se ho uklidnit a přimět jej, aby se choval rozumně. Chartrukian však měl v tu chvíli k rozumnému počínání daleko. *Máme tam virus! Jdu zavolat Jabbu!* Když se pokusil protáhnout kolem, zastoupil mu Strathmore cestu. Plošina byla úzká. Strhla se potyčka. Zábradlí nebylo vysoké. Paradox je, pomyslel si Strathmore, že s tím virem měl celou dobu pravdu.

Mladíkův pád byl děsivý – kratičkový výkřik hrůzy a pak hrobové ticho. Ale nebylo to ani zpola tak hrůzné jako to, co Trevor Strathmore uviděl potom. Všiml si totiž, že ze stínu tam dole na něj civí Greg Hale s vyděšenou tváří. V tu chvíli Strathmore věděl, že Hale zemře.

V TRANSLTRu to zapraskalo a Strathmore se přinutil soustředit se na úkol, kvůli němuž sem přišel: vypnout proud. Jistič byl na druhé straně freonových čerpadel nalevo od mrtvoly. Strathmore ho odsud jasně viděl. Zbývalo mu už jen zatahnout za páku a zbývající přívod proudu do spotřebičů dešifrovacího oddělení by byl vypnutý. Po několika sekundách by mohl znovu nahodit hlavní generátory a všechny funkce by byly obnoveny. Freon by začal proudit potrubím v plném rozsahu a TRANSLTR by byl zachráněn.

Když se však Strathmore brodil k jističi, uvědomil si, že je tu ještě jedna – poslední – překážka. Na chladicích žebrech hlavního generátoru stále ještě leželo Chartrukianovo tělo. Vypnutí a opětovné nahození hlavního generátoru by vedlo jen k dalšímu výpadku proudu. Mrtvolu bylo třeba odstranit.

Podíval se na žalostné ostatky a přiblížil se k nim. Natáhl ruku a popadl mrtvolu za zápěstí. Připadalo mu, že drží v ruce polystyren. Tkáně byly úplně spečené a z celého těla se odpařila veškerá tekutina. Strathmore zavřel oči, sevřel zápěstí pevněji a zatahl. Tělo se o pár centimetrů posunulo. Zatahl tedy důkladněji. Mrtvola opět popojela. Strathmore napjal

svaly a zabral ze všech sil. Náhle zavrával a setrvačností přepadl dozadu. Přistál tvrdě – zády na rozvodné skříni. Když se začal s námahou zvedat ze stoupající vody, s hrůzou vytřeštil oči na předmět, který držel v ruce. Bylo to Chartrukianovo předloktí. Urval mu ruku v lokti.

Susan nahoře dál čekala. Seděla jako ochrnutá na pohovce v Uzlu 3. Hale jí ležel u nohou. Nechápala, co může šéfovi tak dlouho trvat. Minuty mýjely jedna za druhou. Snažila se nemyslet na Davida, ale nebylo to k ničemu. S každým zavytím sirén jí v mysli zazněla Halova poslední slova: *Nejvíc je mi líto Davida Beckera*. Začínala se bát, aby se nezbláznila.

Už se chystala vyskočit a vyběhnout do haly, když se to stalo. Strathmore shodil jistič a kompletně vypnul proud.

Celé dešifrovací oddělení okamžitě pohltilo ticho. Ustal nářek sirén a monitory Uzlu 3 blikly a potemněly. Mrtvola Grega Hala zmizela ve tmě a Susan instinktivně stáhla nohy na pohovku a zabalila se do Strathmorova saka.

Tma.

Ticho.

Takový klid v dešifrovacím nikdy nezažila. Vždycky se tu ozýval tlumený hukot generátorů. Teď tu ale nebylo slyšet nic, jen ta obrovská nestvůra hekala a vzdychala úlevou. Praskala, syčela a zvolna se ochlazovala.

Susan zavřela oči a začala se modlit za Davida. Modlitba to byla jednoduchá – prosila Boha, aby ochránil muže, kterého miluje.

Protože nebyla věřící, nepočítala s tím, že se dočká nějaké odezvy na svou modlitbu. Když však ucítila náhlé zachvění na hrudi, trhla sebou a napřímila se. Přitiskla si dlaně na prsa. Vzápětí pochopila. Vibrace, které cítila, nepocházely od Božího vnuknutí, nýbrž z kapsy šéfova saka. Nastavil na SkyPageru vibrační vyzvánění. Někdo Strathmorovi posílal zprávu.

O šest pater níž stál Strathmore u jističe. V suterénu vládl černočerná tma jako v té nejhlubší noci. Chvilku jen nepohnutě stál a vychutnával si temnotu. Shora dál padaly veliké kapky vody jako půlnoční bouře. Strathmore zaklonil hlavu a nechal ze sebe horkým deštěm smývat vinu. *Já jsem to přežil*. Klekl si a umyl si z rukou poslední zbytky Chartrukianova masa.

Jeho sny o Digitální pevnosti se rozplynuly. S tím už se dokázal smířit. Teď už mu nezáleželo na ničem a na nikom, jen na Susan. Poprvé za

desítky let konečně doopravdy pochopil, že život není jen vlast a čest. *Vlasti a cti jsem obětoval nejlepší léta života. Ale co láska?* Tu si odpíral až příliš dlouho. A proč? Aby se díval, jak ho nějaký profesůrek okrade o sny? Strathmore Susan vychoval, chránil ji a *zasloužil se o ni*. A teď ji konečně bude mít. Až nebude mít kam jinač se obrátit, najde Susan útočiště v jeho náruči. Přejde za ním bezmocná a zraněná svou ztrátou a on jí v pravý čas dokáže, že láska všechno vyléčí.

Čest. Vlast. Láska. Kvůli tomu všemu musí David Becker zemřít.

103

Trevor Strathmore vyšel z poklopu v podlaze jako Lazar navracející se z říše mrtvých. Navzdory promáčenému oblečení kráčel zlehka a svižně. Zamířil rovnou do Uzlu 3 – za Susan. Vstříc budoucnosti.

Hlavní hala dešifrovacího oddělení již byla zalita světlem. Freon proudil v doutnajícím TRANSLTRu jako okysličená krev. Strathmore věděl, že potrvá několik minut, než se chladicí plyn dostane až dolů a zabráni v tavení i těch nejspodnějších procesorů, byl si však jistý, že zasáhl včas. Spokojeně vydechl a cítil se jako vítěz. O pravdě neměl ani tušení. Vůbec ho nenapadlo, že už je pozdě.

Přežil jsem to, pomyslel si. Ignoroval zející otvor ve stěně Uzlu 3 a přistoupil k elektronicky ovládaným dveřím. S tlumeným sykotem se otevřely. Vešel dovnitř.

Susan před ním stála promočená a rozčuchaná s jeho sakem přehozeným přes ramena. Vypadala jako studentka, kterou zastihl déšť, a Strathmore se cítil jako zkušený školní matador, který jí půjčil kabát. Poprvé za celá ta léta si zase připadal mladý. Jeho sen se začíná naplňovat.

Když však přistoupil blíž, uvědomil si, že tenhle pohled nezná. Měla oči jako kus ledu. Jejich obvyklá jemnost byla tatam. Susan proti němu stála ztuhle a nepohnutě jako socha. Postřehl jediný pohyb – slzy, které se jí hromadily v očích.

„Susan?“

Jediná slza se jí skulila po roztřesené tváři.

„Co se stalo?“ zeptal se naléhavě.

Kaluž krve pod Halovým tělem se rozlila po koberci jako ropná skvrna. Strathmore se po mrtvole stísněně podíval a pak znovu pohlédl na Susan.

Že by něco věděla? Nemožné. Strathmore si byl jistý, že se postaral o všechno.

„Susan?“ zopakoval a přikročil k ní blíž. „Co se děje?“

Ani se nepohnula.

„Bojíte se o Davida?“

Teprve teď si všiml, jak se jí nepatrně zachvěl horní ret.

Udělal ještě krok. Už se chystal k ní natáhnout paže, ale na poslední chvíli zaváhal. Davidovo jméno zjevně spustilo stavidla zármutku. Zpočátku se to projevovalo jen pomalu – nejdřív drobným chvěním, pak třesem. Potom jako by ji přemohla mohutná vlna smutku. Když otevřela ústa, sotva ovládala roztřesené rty. Nevydral se z nich však ani hlásek.

Aniž by z něj spustila ten ledový pohled, vytáhla Susan ruku z kapsy jeho saka. Držela v ní jakýsi předmět. Když k němu ruku natáhla, všiml si, jak se chvěje.

Strathmore víceméně očekával, že uvidí berettu namířenou na své břicho. Pistole však pořád ještě ležela na podlaze obemknutá Halovými prsty. To, co Susan držela, bylo menší. Strathmore se na to podíval a vzápětí pochopil.

Zatímco na ni civěl, realita jako by se mu před očima bizarně křivila a čas se zpomaloval. Slyšel i bušení vlastního srdce. Muž, který tolik let triumfoval nad světovými velikány, byl poražený během okamžiku. Do prachu ho srazila láska – a jeho vlastní pošetilost. V náhlém záchvatu rytířskosti dal Susan své sako. A s ním i svůj SkyPager.

Teď ztuhl pro změnu Strathmore. Susan se ruka třásla jako osikový list. Pager dopadl k Halovým nohám. S výrazem úžasu, zrazení a ponížení, který se Strathmorovi navždy vryl do paměti, kolem něj Susan Fletcherová vyběhla z Uzlu 3.

Nechal ji jít. Jako ve zpomaleném filmu se sehnul a zdvihl pager. Nebyly v něm žádné nepřečtené zprávy – Susan si přečetla všechno. Strathmore zoufale projel seznam.

SUBJEKT: ENSEI TANKADO – ODSTRANĚN

SUBJEKT: PIERRE CLOUCHARDE – ODSTRANĚN

SUBJEKT: HANS HUBER – ODSTRANĚN

SUBJEKT: ROCÍO EVA GRANADOVÁ – ODSTRANĚN

A seznam pokračoval. Strathmorem projela vlna děsu. *Mohu jí to vysvětlit! Pochopí to! Čest! Vlast!* Byla tam však i zpráva, kterou ještě nečetl a kterou

nemohl vysvětlit vůbec nijak. Roztřesenými prsty namačkal čtení poslední přijaté zprávy.

SUBJEKT: DAVID BECKER – ODSTRANĚN

Strathmore svěsil hlavu. Jeho sen byl v troskách.

104

Susan vyvrávala z Uzlu 3.

SUBJEKT: DAVID BECKER – ODSTRANĚN

Jako ve snu se potácela k hlavnímu východu z dešifrovacího oddělení. V duchu slyšela hlas Grega Hala: *Susan, Strathmore mě zabije! Šéfe, mám vaše zlatíčko!*

Dosáhla obrovského kruhového průchodu a začala zoufale týrat tlačítkový panel. Dveře se nehýbaly. Zkusila to znovu, ale ohromná deska se odmítala otočit. Ze Susaniných rtů se vydral přidušený výkřik. Výpadek proudu nejspíš vymazal výstupní kódy. Je tedy v pasti dál.

Vtom ji bez varování zezadu sevřely čísi paže. Obemkly její zpola bezvládné tělo. Ten dotek jí byl sice povědomý, ale odpuzoval. Nebyla v něm ta brutální síla Grega Hala, nýbrž zoufalá tvrdost a nezměrné vnitřní odhodlání.

Susan se otočila. Muž, který ji držel, vypadal zuboženě a vyděšeně. Byla to tvář, kterou u něho nikdy předtím neviděla.

„Susan,“ zažadonil Strathmore, aniž ji pustil. „Mohu to vysvětlit.“

Pokusila se mu vykroutit.

Držel ji však pevně dál.

Chtěla vykřiknout, ale nedokázala ze sebe vypravit ani hlásku. Pokusila se utéct, ale Strathmorovy silné paže jí v tom zabránily a přitáhly si ji zpět.

„Miluju tě,“ zašeptal ten cizí hlas. „Vždycky jsem tě miloval.“

Susan se začal obracet žaludek.

„Zůstaň se mnou.“

Před očima se jí začal míhat jeden pochmurný výjev za druhým: Davidovy jasně zelené oči, jak se pomalu naposledy zavírají, mrtvola

Grega Hala, jejíž krev je vsakovala do koberce, a Phil Chartrukian, z něhož zbyl polámaný škvarek rozmlácený o generátory.

„Bolest přejde,“ pronesl ten hlas. „Zase budeš milovat.“

Susan ho ani neslyšela.

„Zůstaň se mnou,“ zaškemral. „Všechny rány ti zahojím.“

Bezmocně se zasmívala.

„Udělal jsem to pro nás. Jsme stvoření jeden pro druhého. Susan, miluju tě.“ Ta slova z něj plynula, jako by čekal snad deset let, než je bude moct vyslovit. „Miluju tě! *Já tě miluju!*“

Vtom se z TRANSLTRu, třicet metrů od nich, ozval divoký, nelítostný sykot, jako by i gigantická počítačí obluda chtěla odmítnout Strathmoreovo ohavné vyznání. Byl to úplně nový zvuk. Znělo to jako vzdálený, zlověstný šum, který se z hlubin sila klubal jako nějaký had. Jak se zdálo, freon se k cíli nedostal včas.

Trevor Strathmore pustil Susan a otočil se k počítači za dvě miliardy dolarů. Oči se mu rozšířily hrůzou. „Ne!“ Popadl se za hlavu. „Ne!“

Šestiposchodové podzemní silo se začalo třást. Strathmore udělal vrávoravý krok k hřmícímu trupu. Pak padl na kolena jako hříšník před rozhněvaným bohem. Nebylo to ale k ničemu. V základně sila se právě vznítily titanové a stronciové procesory TRANSLTRu.

105

Oheň ženoucí se vzhůru napříč třemi miliony silikonových čipů vydává jedinečný zvuk. Praskot lesního požáru, vytí tornáda, syčivý šum gejzíru... a to všechno uvězněno ve vibrujícím doutníkovitém trupu. Byl to dech d'áblův, proudící z dosud utěsněné jeskyně a hledající cestu na povrch. Strathmore klečel jako hypnotizován příšerným hlukem, který se k nim zespodu blížil. Z nejdražšího počítače na světě se mělo za několik okamžiků stát osmiposchodové peklo.

Strathmore se jako ve zpomaleném filmu otočil k Susan. Stála jako ochrnutá vedle dveří haly dešifrovacího oddělení. Upřeně civěl na její slzami zmáčenou tvář. Jako by se ve světle zářivek vznášela. *Ona je anděl*, pomyslel si. Hledal v jejích očích nebe, ale našel jen smrt. Zemřela tam důvěra. Láska a úcta byly pryč. Sen, který ho držel při životě tolik let,

odumřel. Nikdy nebude mít Susan Fletcherovou. Nikdy. Nečekaná prázdnota, která se ho nyní zmocnila, byla strašlivá.

Susan prázdnýma očima hleděla k TRANSLTRu. Věděla, že oheň uzavřený keramickým krytem se žene rovnou proti nim. Cítila, jak se řítí čím dál rychleji, protože ho pohání kyslík uvolňovaný hořícími čipy. Za okamžik bude z celé kupole dešifrovacího oddělení jediné planoucí peklo.

Rozum jí velel utíkat, ale na místě jako by ji držela váha Davidova mrtvého, bezvládného těla. Zdálo se jí, že slyší jeho hlas, jak na ni volá, aby utekla, jenomže stejně neměla kam. Hala byla jako utěsněná hrobka. Stejně jí to bylo jedno. Myšlenka na smrt ji neděsila. Smrt alespoň ukončí tu bolest. Zase bude s Davidem.

Podlaha haly se začala slabě chvět, jako by tam dole vystupovala z hlubin rozzuřená mořská nestvůra. Davidův hlas opět jako by zavolal: *Utíkej, Susan! Utíkej!*

Strathmore vykročil k ní. Jeho tvář pro ni nebyla ničím víc než jen vzdálenou vzpomínkou. Studené šedé oči byly úplně bez života. Vlastenec a hrdina, jímž pro ni byl, zemřel, a zbyl jen vrah. Najednou ji zase obemkl pažemi a zoufale objal. Políbil ji na tváře a zaškemral: „Odpusť mi.“ Susan se snažila odtáhnout, ale Strathmore ji držel pevně.

TRANSLTR se začal chvět jako raketa připravená k odpálení. Podlaha haly se roztřásla. Sevřel ji ještě pevněji. „Drž mě, Susan. Já tě potřebuju.“

Susan náhle vlil sílu do svalů prudký záchvat vzteku. Davidův hlas se ozval znovu. *Miluju tě! Uteč!* Příval energie jako by zaplavil celé její nitro. Divoce se osvobodila ze sevření. Řev z útrob TRANSLTRu začínal ohlušovat. Oheň už dosáhl samého vrcholku síla. TRANSLTR sténal a praskal.

Davidův hlas jako by Susan nadzvedl. Poháněl ji a vedl kupředu. Přeletěla halu a vyběhla po kovových schodech k Strathmorově kanceláři. Z TRANSLTRu za jejími zády se vydral ohlušující řev.

Když se rozpadl poslední silikonový čip, strašlivý vzestup vnitřní teploty rozerval horní pouzdro síla a rozmetal keramické střepy v okruhu deseti metrů. Okysličený vzduch haly se okamžitě vedral dovnitř, aby zaplnil obrovité vakuum.

Susan dosáhla horní plošiny přede dveřmi kanceláře a chytila se za zábradlí, právě když se do jejího těla opřel příšerný náraz vzduchu. Otočil ji právě včas, aby uviděla provozního ředitele Úřadu národní bezpečnosti, jak hluboko pod ní stojí vedle TRANSLTRu a zírá na ni. Všude kolem něj zuřilo hotové peklo, on však měl přesto v očích mír. Pohnul rty, takže mu z nich mohla odezírat jeho poslední slovo: „Susan.“

Vzduch ženoucí se do TRANSLTRu se okamžitě vzňal. Trevor Strathmore se v jediném oslepujícím světelném záblesku změnil z muže v siluetu, aby po něm zůstala pouze legenda.

Když se tlaková vlna přihnala až k Susan, odmrštila ji pět metrů pozpátku do Strathmorovy kanceláře. Pak už si pamatovala jen spalující žár.

106

V okně ředitelské zasedací místnosti vysoko nad kupolí haly dešifrovacího oddělení se objevily tři vyděšené obličeje. Exploze otřásla celým komplexem NSA. Leland Fontaine, Chad Brinkerhoff a Midge Milkenová na to jen civěli v němé hrůze.

Jedenadvacet metrů pod nimi planula kupole haly. Střecha z uhlíkových vláken byla dosud netknutá, ale pod průhlednou kulatou střechou zuřil požár. Černý dým pod ní vířil jako výpary z pekel.

Všichni tři to sledovali bez jediného slova. Ta podívaná v sobě měla zlověstnou, děsivou přitažlivost.

Fontaine dlouho stál bez pohybu. Když konečně promluvil, zněl jeho hlas sice slabě, ale ani se nezachvěl. „Midge, pošlete tam dolů lidi... okamžitě.“

V kanceláři na druhém konci ředitelství zazvonil Fountainův telefon.

Volal Jabba.

107

Susan vůbec netušila, kolik času uplynulo. Probralo ji až pálení v krku. Zmateně se kolem sebe začala rozhlížet. Zjistila, že leží na koberci za stolem. Jediné světlo v místnosti obstarávala zvláštní mihotavá oranžová záře. Vzduch páchl po spálené umělé hmotě. Když se postavila na nohy, zjistila, že místnost, v níž se nachází, není ani tak místnost jako spíš jakási zdevastovaná skořápka. Závěsy hořely a z plexisklových stěn se kouřilo.

A pak si najednou vzpomněla na všechno.

David.

Začala se jí zmocňovat panika. S námahou udělala pár kroků a uvědomila si, jak jí vzduch leptá průdušky. Dopotácela se ke dveřím. Když překročila práh, šlápla jednou nohou do prázdna a na poslední chvíli se zachytila dveřního rámu. Schodiště zmizelo. Patnáct metrů pod ní se válela kouřící zčernalá kostra rozžhaveného kovu. Susan v hrůze obhlížela halu dešifrovacího oddělení. Bylo z ní jedno ohnivé moře. Tavící se zbytky tří milionů silikonových čipů proudily z TRANSLTRu jako sopečná láva. Nad tím vším houstl hutný, štiplavý dým. Susan ten pach velice dobře znala. Silikonový kouř. Smrtící jed.

Zacouvala zpátky do pozůstatků Strathmorovy kanceláře a uvědomila si, že slábne. Hrdlo měla v jednom ohni a začínala se jí točit hlava. Celá hala stála v plamenech a jejich oslepující divoký jas ji bodal do očí. Dešifrovací umíralo. *A já umřu s ním*, napadlo ji.

Na okamžik jí bleskl hlavou spásný nápad – jediná možná úniková cesta vede Strathmorovým výtahem. Vzápětí to ale zavrhla. Elektronika nemohla tu tlakovou vlnu přežít.

Jak ale Susan tápala houstnoucím dýmem, vzpomněla si na Halova slova. *Výtah jezdí na proud z hlavní budovy! Viděl jsem plány!* Susan věděla, že měl pravdu. A kromě toho věděla, že celá výtahová šachta je obezděná železobetonem.

Kouř už se valil všude kolem ní. Dovrávorala jím až ke dveřím výtahu. Když se tam ale dostala, zjistila, že přivolávací tlačítko je celé zčernalé. Bezvýsledně zabušila do zuhelnatělého panelu, pak se svezla na kolena a začala bouchat do dveří.

Hned toho však zase nechala. Kdesi za dveřmi uslyšela vrčení. Šokovaně vzhlédla. Znělo to, jako by zdviž byla přímo za nimi! Znovu stiskla tlačítko. A opět se ozvalo to zavrčení za dveřmi.

A vtom to uviděla.

Volací tlačítko nebylo mimo provoz. Jen bylo pokryté černými sazemi a nyní pod jejími ušmudlanými otisky prstů slabě světélkovalo.

Jde tam proud!

S novou nadějí tlačítko opět stiskla. Znovu a znovu se za dveřmi cosi aktivovalo. Slyšela i šum ventilátoru v kleci výtahu. *Ten výtah je tady! Proč se ty pitomé dveře neotevrou?*

Skrze přibývajícím dýmem spatřila nevelký sekundární panel – tlačítka označená písmeny od A až do Z. V tu chvíli se jí zmocnilo zoufalství. Zapomněla, že musí mít heslo.

Kouř se už dovnitř valil i tavícími se okenními rámy. Opět zabušila do výtahových dveří. Stále se však neotevíraly. *To heslo*, pomyslela si nešťastně. *Strathmore mi je nikdy neprozradil!* Silikonový kouř už plnil kancelář. Susan se začala dusit a malomyslně se opřela o výtah. Vzápětí se po dveřích svezla k podlaze. A ventilátor běží jen dva metry od ní. Zůstala omámeně ležet a lapala po vzduchu.

Zavřela oči, ale Davidův hlas ji zase probral. *Uteč, Susan! Dostaň se do té zdviže a uteč!* Otevřela oči a čekala, že uvidí jeho tvář s těma sytě zelenýma očima a veselým úsměvem. Místo nich se jí však před očima objevila zase jen písmena A-Z. *Heslo*. Susan civěla na písmena na panelu. Pět volných míst čekalo na zadání. *Heslo o pěti znacích*, pomyslela si. Okamžitě spočítala, kolik je to možností – šestadvacet na pátou, tedy 11 881 376 variant. Při jednom tipnutí za sekundu by jí to trvalo devatenáct týdnů...

Jak Susan Fletcherová ležela na podlaze vedle ovládacího panelu výtahu a dusila se, uslyšela v duchu znovu Strathmorův nešťastný hlas. *Opět ji volal. Miluju tě, Susan! Vždycky jsem tě miloval! Susan! Susan! Susan...*

Věděla, že je mrtvý, ale jeho hlas byl přesto neodbytný. Svě jméno slyšela znovu a znovu.

Susan... Susan...

A pak se jí najednou dokonale rozjasnilo. V tu chvíli pochopila.

Natáhla slabě se třesoucí ruku k ovládacímu panelu a natukala heslo.

S... U... S... A... N

Dveře se otevřely.

108

Strathmorův výtah rychle klesal. Susan uvnitř zhluboka vdechovala do plic první loky čerstvého vzduchu. Ještě omámená se opřela o stěnu, aby neupadla. To už výtah zpomaloval, až zastavil docela. Vzápětí zacvakaly jakési převody a zdviž se dala opět do pohybu, tentokrát horizontálně. Susan cítila, jak klec zrychluje a rachotí směrem k hlavnímu komplexu NSA. Konečně se zavrčením zastavila a dveře se odsunuly.

Za neustávajícího kašle se Susan Fletcherová vypotácela do potměšlé betonové chodby. Zjistila, že se ocitla v jakémsi tunelu, úzkém a s nízkým stropem. Před ní se táhla dvojité žluté čára mizící v tmavé prázdnotě.

Podzemní dálnice...

Vevrávorala do tunelu a přidržovala se zdi, aby neupadla. Dveře výtahu se za ní zaklaply. Susan Fletcherová byla zase jednou uvržena do tmy.

Ticho.

Nic než tlumený hukot ve zdech.

Hukot, který sílil.

Najednou jako by v tunelu začalo svítat. Černá zřídla v mlžnou šed'. Zdi tunelu začaly nabývat konkrétního tvaru. A pak se najednou zpoza rohu vynořilo nevelké vozidlo, jehož reflektory Susan oslepily. Ucouvla vrávoravě ke zdi a zaclonila si oči. Ucítila prudký závan vzduchu a vozítko se prohnalo kolem ní.

Okamžik nato uslyšela ohlušující skřípot gumy po betonu. Hukot se začal opět přibližovat, tentokrát na zpětný chod. Za okamžik vozidlo zastavilo vedle ní.

„Slečno Fletcherová!“ vyhrkl kdosi užasle.

Susan vytřeštila zrak na matně povědomou postavu za volantem elektrického golfového vozítka.

„Ježíši,“ zasípal ten muž. „Jste v pořádku? Myslel jsme, že jste mrtvá!“

Susan na něj dál civěla prázdnýma očima.

„Chad Brinkerhoff,“ vyhrkl ten muž a upíral zrak na totálně šokovanou dešifrantku. „Osobní asistent vrchního ředitele.“

Susan se zmohla pouze na omámené zakňourání. „TRANSLTR...“

Brinkerhoff přikývl. „Zapomeňte na něj. Nasedejte!“

Kužel světla reflektorů golfového vozíku přejížděl po betonových zdech.

„V hlavní databance je virus,“ vyhrkl Brinkerhoff.

„Já vím,“ slyšela Susan šeptat sama sebe.

„Potřebujeme, abyste nám pomohla.“

Susan s vypětím všech sil potlačovala slzy. „Strathmore... on...“

„My to víme,“ kývl Brinkerhoff. „Obešel Uličku.“

„Ano... a...“ Slova jí uvázla v hrdle. *Zabil Davida!*

Brinkerhoff jí položil ruku na rameno. „Už tam budeme, slečno Fletcherová. Vydržte.“

Vysokorychlostní golfový vozík značky Kensington minul poslední roh a zastavil. Vedle nich na tunel kolmo navazovala chodba osvětlená jen spoře červeným podlahovým světlem.

„Pojďte,“ řekl Brinkerhoff a pomohl jí vystoupit.

Vedl ji do chodby. Susan ho následovala jako v obluzení. Dlaždicemi obložená chodba se prudce svažovala. Susan se chytila zábradlí a kráčela za Brinkerhoffem. Vzduch tu byl čím dál tím chladnější. Sestupovali stále hlouběji.

S přibývajícím hloubkou se tunel zužoval. Kdesi za nimi zazněla ozvěna kroků – rázných a pravidelných. Byly čím dál tím hlasitější. Brinkerhoff i Susan zůstali stát a otočili se.

Blížil se k nim obrovitý černochoch. Susan ho nikdy v životě neviděla. Když k nim došel, upřel na ni pronikavý pohled.

„Kdo je to?“ zeptal se.

„Susan Fletcherová,“ odpověděl Brinkerhoff.

Obr s černou pleť povytáhl obočí. Přestože byla ukoptěná od sazí a promáčená, byla Susan Fletcherová daleko přitažlivější, než čekal. „A šéf?“ zeptal se.

Brinkerhoff zavrtěl hlavou.

Muž na to neřekl nic. Na chvilku jen uhnul pohledem a pak se znovu otočil k Susan. „Leland Fontaine,“ představil se a podal jí ruku. „Jsem rád, že jste v pořádku.“

Susan na něj vytřeštila zrak. Vždycky věděla, že jednou se s ředitelem setká, ale takhle si to seznámení rozhodně nepředstavovala.

„Pojďte, slečno Fletcherová,“ vyzval ji Fontaine a vykročil jako první. „Budeme potřebovat veškerou pomoc.“

Na konci tunelu jim blokovala cestu ocelová stěna, která se jen matně rýsovala v načervenalém přitmě. Fontaine k ní přistoupil a na zapuštěném displeji naťukal vstupní kód. Pak na nevelký skleněný panel přiložil pravou dlaň. Bliklo světlo a za okamžik už se mohutná ocelová stěna s duněním odsunula doleva.

V celém NSA bylo jen jedno oddělení utajovanější než dešifrovací a Susan Fletcherová tušila, že právě teď do něj vstupuje.

před obrovským monitorem o rozměrech devět krát dvanáct metrů, který pokrýval celou zadní stěnu střediska. Čísla a schémata se na něm míhala, objevovala a zase mizela v tak rychlém sledu, jako když někdo přepíná televizní programy. Hrstka techniků divoce pobíhala od jedné stanice ke druhé, všichni za sebou tahali sáhodlouhé papírové hady výstupů z tiskáren a vykřikovali jeden pokyn za druhým. Chaos.

Susan se ohromeně rozhlížela po celém tom úžasném zařízení. Matně si vzpomínala, že při jeho stavbě bylo odstraněno dvě stě padesát tun zeminy. Databanka byla umístěna pětasedesát metrů pod zemí, kde měla být plně chráněna před magnetickými šoky a jadernými výbuchy.

Na vyvýšeném pracovišti uprostřed místnosti stál Jabba. Ze své plošiny vyřvával povely jako král udílející rozkazy svým poddaným. Na monitoru za jeho zády blikal vzkaz. Susan ho znala až příliš dobře. Nad Jabbovou hlavou zlověstně visel text připomínající billboard:

TEĎ VÁS ZACHRÁNÍ JEN PRAVDA ZADEJTE HESLO

Jako v nějakém surrealistickém zlém snu následovala Susan Fontaina na pódium. Svět kolem sebe viděla rozmazaně a zpomaleně.

Jabba je uviděl přicházet a otočil se proti nim jako rozzuřený býk. „Uličku jsem nevytvořil jen tak pro nic za nic!“

„Ulička je v háji,“ odvětil nevzrušeně Fontaine.

„Nic nového, řediteli,“ odsekl Jabba. „Tlaková vlna mě nakopala do prdele. Kde je Strathmore?“

„Provozní ředitel Strathmore je mrtev.“

„Aspoň že je nějaká spravedlnost, kurva.“

„Uklidněte se, Jabbo,“ nařídil mu ředitel. „K věci. Jak moc zlé je to s tím virem?“

Jabba na ředitele dlouho upřeně civěl a pak bez jakéhokoli přechodu vybuchl smíchy. „S *virem*?“ Jeho chraplavý řehot rezonoval celým podzemním prostorem. „Tak podle vás je to virus?“

Fontaine zachoval ledový klid. Jabbova drzost byla sice donebevolající, ale ředitel velmi dobře věděl, že tohle není ani vhodná chvíle, ani vhodné místo na prosazování autority. Tady dole byl Jabba víc než pánbůh. Při počítačových problémech se prostě na normální subordinaci tolik nekoukalo.

„Tak on to *není* virus?“ vyhrkl s nadějí v hlase Brinkerhoff.

Jabba si znechuceně odfrkl. „Viry mají replikační řetězce, hošíku! *Tohle* je nemá!“

Susan se v oparu omámení vznášela opodál neschopna soustředění.

„Tak co se děje?“ zeptal se Fontaine. „Myslel jsem si, že tu máme virus.“

Jabba se zhluboka syčivě nadechl a ztlumil hlas. „Viry...“ vypravil ze sebe a setřel si pot z obličeje. „Viry se reprodukují. Vytvářejí klony. Jsou tupé a marnivé – binární sobci. Mláďata chrlí rychleji než králíci. V tom je jejich slabost – můžete je prokřížit až do ztracena, když víte, co děláte. Tenhle program ale bohužel žádné ego nemá. Ani žádnou potřebu reprodukce. Je cílený a soustředěný. A až tady dosáhne svého cíle, pravděpodobně spáchá digitální sebevraždu.“ Jabba nábožně vztáhl paže k chaosu promítanému na obrovském monitoru. „Dámy a pánové,“ vzdychl. „Přichází kamikadze počítačových vetřelců... *červ*.“

„*Červ*?“ zasténal Brinkerhoff. Pro zákeřného vetřelce to byl zdánlivě poněkud přízemní termín.

„*Červ*.“ Jabba se začínal znovu rozohňovat. „Žádné komplexní struktury, jen instinkt: žrát, srát, lézt. V tom je to. V jednoduchosti. Smrtící jednoduchost. Udělá to, nač je to naprogramováno, a pak to zmizí.“

Fontaine si Jabbu přísně změřil. „A k čemu je naprogramovaný tenhle *červ*?“

„Nemám páru,“ odvětil Jabba. „Momentálně se šíří a váže se na všechna naše utajovaná data. Pak může udělat cokoli. Může se rozhodnout všechny naše soubory smazat anebo třeba jen vytiskne na přepisy z Bílého domu smajlíky.“

Fontaine dál hovořil chladně a vyrovnaně. „Můžete to zastavit?“

Jabba si dlouze vzdychl a otočil se k monitoru. „Nemám ponětí. Všechno to záleží jen na tom, jak moc byl autor nasranej.“ Ukázal na zprávu na monitoru. „Nechcete mi někdo říct, co má ksakru znamenat *tohle*?“

TEĎ VÁS ZACHRÁNÍ JEN PRAVDA ZADEJTE HESLO

Jabba čekal na odpověď, ale žádné se nedočkal. „Vypadá to, že se do nás někdo naváží, řediteli. Vyděrač. Ať mě hrom bací, jestli *tohle* není vydírání.“

Susanin hlas zněl jako pouhý šepot. Šepot prázdný a dutý. „To je... Ensei Tankado.“

Jabba se k ní otočil. Chvilí na ni jen s vyvalenýma očima civěl. „Tankado?“

Susan chabě přikývla. „Chtěl naše přiznání... o TRANSLTRu... ale stálo ho to...“

„Přiznání?“ skočil jí do řeči ohromený Brinkerhoff. „Tankado chce, abychom přiznali, že máme TRANSLTR? Tak na *to* je podle mě trochu pozdě!“

Susan už se nadechovala, aby odpověděla, ale Jabba ji předešel. „Vypadá to, že Tankado má blokační kód,“ prohlásil a dál upřeně civěl na zprávu na monitoru.

Všichni se otočili.

„Blokační kód?“ opakoval tázavě Brinkerhoff.

Jabba přikývl. „Jo. Klíčové heslo, co toho červa zastaví. Jednoduše řečeno – pokud přiznáme, že máme TRANSLTR, Tankado nám poskytne ten kód. Zadáme ho a zachráníme databanku. Vítejte v epoše digitálního vyděračství.“

Fontaine stál bez hnutí jako skála. Ve tváři se mu nehnul ani sval. „Kolik času máme?“

„Asi tak hodinu,“ odvětil Jabba. „Akorát čas svolat tiskovku a kápnout božskou.“

„Očekávám návrhy,“ prohlásil Fontaine. „Co doporučujete?“

„Návrhy?“ vyprskl nevěřícně Jabba. „Vy očekáváte návrhy? Tak já vám něco navrhnu! Přestaňte si honit triko, protože *nic jinýho neděláte!*“

„Pomalu,“ pronesl varovně ředitel.

„Řediteli,“ vyhrkl Jabba, „Ensei Tankado tuhle databanku momentálně *vlastní!* Dejte mu, co chce, ať je to *cokoli*. Jestli chce, aby se svět dozvěděl o TRANSLTRu, zavolejte CNN a vyložte karty na stůl. Z celého TRANSLTRu už teď stejně zbyla jen díra v zemi, tak co se sakra zrovna vy staráte?“

Nastalo ticho. Zdálo se, že Fontaine zvažuje možnosti. Susan se opět nadechla, aby něco řekla, ale Jabba ji zase předběhl.

„Na co čekáte, řediteli? Zavolejte Tankadovi! Řekněte mu, že jeho podmínky berete! Potřebujeme ten jeho kód, jinak je to tady všechno v háji!“

Nikdo se nehýbal.

„To jste se všichni zbláznili?“ zavřískal Jabba. „Zavolejte kruci tomu Tankadovi! Řekněte mu, že se vzdáváme! Sežeňte mi ten kód! HNED!“ Jabba vytrhl z opasku mobilní telefon a odklopil kryt. „Jak chcete! Dejte mi jeho číslo! Já tomu kriplovi zavolám *sám!*“

„Neobtěžujte se,“ zašeptala Susan. „Tankado je mrtvý.“

Jabbův výraz byl směsicí úžasu a zmatku. Vzápětí mu to však došlo a zdálo se, že na něj ta zpráva zapůsobila jako rána na solar. Tlustý vedoucí oddělení systémové bezpečnosti vypadal, že se každou chvíli zhroutí. „Mrtvý? Ale to... to znamená... že nemůžeme...“

„To znamená, že budeme potřebovat nový plán,“ pronesl Fontaine suše.

Šokovaný Jabba stále ještě upíral skelný pohled kamsi do prázdna, když někdo vzadu začal divoce vykřikovat.

„Jabbo! Jabbo!“

Byla to jeho hlavní technička Soši Kutová. Přiběhla k pódiu a za ní vlál dlouhý počítačový výstup. Vypadala vystrašeně.

„Jabbo!“ zasípala. „Ten červ... zrovna jsem zjistila, na co je naprogramovaný!“ Soši vrazila Jabbovi papír do rukou. „Tohle jsem si stáhla z testu systémových aktivit! Izolovali jsme pracovní povely červa... a podívejte se na to naprogramování! Víte, co to udělá?“

Vedoucí oddělení systémové bezpečnosti se do výstupu ohromeně začetl. Pak se chytil zábradlí, aby se měl o co opřít.

„Ježíšikriste,“ zachraptěl. „Tankado... ty *parchante*!“

110

Jabba tupě civěl na počítačový výstup, který mu Soši právě dala. Otřel si pobledlé čelo rukávem. „Řediteli, nemáme na vybranou. Musíme v databance vypnout proud.“

„Nepřichází v úvahu,“ odvětil Fontaine. „To by mělo katastrofální důsledky.“

Jabba věděl, že ředitel má pravdu. Z celého světa vedly do databanky NSA více než tři tisíce linek ISDN. Každý den vojenští velitelé vyžadovali aktuální satelitní snímky pohybů nepřítele. Inženýři Lockheedu si stahovali jednotlivé výkresy nových zbraňových systémů. Terénní operativci si stahovali aktualizace úkolů. Databanka NSA byla páteří tisíců operací vlády Spojených států. Bez výstrahy ji uzavřít by znamenalo zpravodajský výpadek rozhodující o životě a smrti po celém světě.

„Těch důsledků jsem si vědom, pane,“ odpověděl Jabba, „ale nemáme jinou možnost.“

„Vysvětlete to,“ nařídil mu Fontaine. Rychle se podíval na Susan, která stála na pódiu vedle něho. Vypadalo to, že je duchem někde úplně jinde.

Jabba se zhluboka nadechl a znovu si otřel čelo. Z toho, jak se tvářil, bylo ostatním na pódiu jasné, že to, co uslyší, se jim ani trochu nebude líbit.

„Ten červ,“ začal Jabba, „to není obyčejný degenerativní cyklus. Je to cyklus *selektivní*. Jinak řečeno – tenhle červ má *chut’*.“

Brinkerhoff už otevíral ústa, ale Fontaine ho mávnutím ruky umlčel.

„Většina destruktivních aplikací databázi prostě vyčistí,“ pokračoval Jabba, „ale tahle je komplexnější. Ta vymaže jen ty soubory, které odpovídají určitým parametrům.“

„Myslíte jako že nenapadne *celou* databanku?“ zeptal se Brinkerhoff s nadějí v hlase. „Ale to je *dobré*, ne?“

„Ne!“ vybuchl Jabba. „To je špatný! To je *kurevsky špatný*!“

„Uklidněte se!“ nařídil mu Fontaine. „Jaké parametry tedy ten červ hledá? Vojenské? Tajné operace?“

Jabba zavrtěl hlavou. Podíval se na Susan, která byla pořád duchem nepřítomná, a pak pohlédl do očí řediteli. „Pane, jak sám víte, každý, kdo se chce zvenčí napojit na tuhle databanku, musí překonat sérii bezpečnostních filtrů, než projde.“

Fontaine přikývl. Přístupová hierarchie databanky byla důkladně propracovaná. Autorizované osoby se mohly připojovat přes internet a webové stránky. Podle své autorizační sekvence měl každý člověk povolený přístup jen do příslušných oddělení.

„Protože jsme napojení na globální síť,“ vysvětloval Jabba, „krouží kolem téhle databanky čtyřiaadvacet hodin denně hackeři, agenti cizích mocností a žraloci z EFF a snaží se nabourat se do ní.“

„Ano,“ souhlasil Fontaine, „a čtyřiaadvacet hodin denně jim v tom brání naše bezpečnostní filtry. Kam tím míříte?“

Jabba se upřeně zahleděl do výstupu z tiskárny. „Chci tím říct, že Tankadův červ není zaměřený proti našim *datům*.“ Odkášlal si. „Jde proti našim *bezpečnostním filtrům*.“

Fontaine zmatelně zpovídal v obličeji. Zjevně pochopil důsledky – červ je zaměřený na filtry, díky nimž je databanka NSA nepřístupná a utajená. Bez nich budou všechna data, jež obsahuje, dostupná komukoli zvenčí.

„Musíme to vypnout,“ trval na svém Jabba. „Jinak bude mít asi tak za hodinu každý školák s modemem přístupová oprávnění jako prezident Spojených států.“

Fontaine dlouho jen stál a neřekl ani slovo.

Jabba netrpělivě čekal. Nakonec se otočil ke své techničce. „Soši! V. R.! HNED!“

Soši odkvačila.

Na V. R. Jabba spoléhal často. Ve světě počítačů to obvykle znamená „virtuální realitu“, ale tady to znamenalo vizuální reprezentaci. Ve světě plném techniků a politiků, z nichž každý na tom byl s technickým chápáním jinak, bylo grafické znázornění často jediným možným způsobem vysvětlení. Jediný názorný graf obvykle vyvolal desetinasobně intenzivnější reakci, než by se to podařilo celým stohům schémat a výkresů. Jabba věděl, že vizuální reprezentace současné krize splní svůj účel okamžitě.

„V. R.!“ křikla vzápětí Soši od terminálu v zadní části místnosti.

Na stěně za nimi naskočilo počítačově vytvořené schéma. Susan jen nepřítomně vzhlédla. Byla povznesena nad všechno to šílenství, které kolem ní zuřilo. Všichni přítomní se s Jabbou otočili k monitoru.

Zobrazené schéma připomínalo terč. V jeho středu byl červený kruh s označením DATA. Kolem něj bylo pět soustředných kruhů různé tloušťky a barvy. Vnější kruh byl vybledlý, téměř průhledný.

„Máme pětistupňovou ochranu,“ dal se Jabba do vysvětlování. „Primární stupeň Bastion Host, dvě soustavy komplexních filtrů, tunelový blok a nakonec autorizační okno. Vnější stupeň, který na schématu mizí, představuje napadenou úroveň. Ta už je prakticky pryč. Během hodiny takhle skončí všech pět stupňů ochrany. A pak tu budeme mít celý svět. Všechna data Úřadu národní bezpečnosti budou do posledního bytu veřejná.“

Fontaine upřeně hleděl planoucím zrakem na monitor.

Brinkerhoff slabě zakňoural: „Ten červ může naši databanku otevřít světu?“

„Pro Tankada dětská hra,“ odsekl Jabba. „Naší pojistkou byla Ulička a tu Strathmore odboural.“

„To znamená válku,“ zašeptal Fontaine napjatě.

Jabba zavrtěl hlavou. „Vážně pochybuju, že to chtěl Tankado dohnat takhle daleko. Myslím, že počítal s tím, že bude po ruce, aby to zarazil.“

Fontaine se dál upřeně díval na monitor a sledoval, jak první z pěti ochranných stupňů mizí docela.

„Bastion Host je v tahu!“ vykřikl technik ze zadní části místnosti. „Napaden druhý stupeň!“

„Musíme hned začít s vypínáním,“ naléhal Jabba. „Podle toho, jak vypadá V. R., máme asi tak pětáctýřicet minut. Vypínání je složitý proces.“

To byla pravda. Databanka NSA byla zkonstruována tak, aby bylo zajištěno, že nikdy nezůstane bez proudu, ať již v důsledku nehody nebo

napadení. Četné pojistky pro telefonní linky i přívody proudu byly ukryty ve vyztužených ocelových schránkách hluboko pod zemí a kromě přívodů zvenčí tu byly četné záložní zdroje nezávislé na hlavních veřejných sítích. K vypnutí bylo zapotřebí projít celou složitou sérií potvrzení a protokolů. Šlo o značně náročnější proceduru než před obyčejným odpálením stěly z jaderné ponorky.

„Máme čas,“ snažil se dál Jabba, „ovšem pokud si pospíšíme. Manuální vypnutí by mělo zabrat asi tak půl hodinky.“

Fontaine dál hleděl na schéma na monitoru a očividně zvažoval své možnosti.

„Řediteli!“ vybuchl Jabba. „Až padne tahle ochrana, bude mít každý uživatel sítě na zeměkouli přístup i k těm nejtajnějším informacím! A tím myslím *úplně ke všem!* K záznamům o utajovaných operacích! K identifikacím agentů! Ke jménům a adresám všech lidí zařazených do programu ochrany svědků! K odpalovacím kódům! Musíme to vypnout! Fofrem!“

Nezdálo se, že by to na ředitele nějak zapůsobilo. „Musí existovat i jiné řešení.“

„Jo,“ vyprskl vztekle Jabba. „Taky že existuje! Blokační kód! Jenže jedinej chlap, co ho znal, je docela náhodou po smrti!“

„A co prolomení hrubou silou?“ vyhrkl Brinkerhoff. „Můžeme ten kód uhodnout?“

Jabba rozhodil pažemi. „Prokristapána! Blokační kódy jsou stejný jako kódovací klíče! Náhodně! Není možný to uhodnout! Ale jestli si myslíte, že dokážete zadat 600 trilionů variant za pětáctýřicet minut, prosím, račte začít!“

„Ten blokační kód je ve Španělsku,“ ozvala se Susan chabě.

Všichni na pódiu se k ní otočili. Bylo to za hodně dlouhou dobu poprvé, co vůbec něco řekla.

Susan k nim zvedla uslzené oči. „Tankado ho dal pryč, když umíral.“

Nezdálo se, že by někdo z přítomných, chápal, co říká.

„Ten klíč...“ Susan se během řeči třásla jako osika. „Strathmore pro něj někoho poslal.“

„No a?“ zeptal se Jabba. „*Našel* ho ten Strathmoreův člověk?“

Susan se pokoušela se tomu ubránit, ale slzy jí stejně začaly téci. „Ano,“ zaštkala. „Myslím, že ano.“

Řídicím střediskem projel uši drásající výkřik. „Žraloci!“ Byla to Soši.

Jabba se jako na obrtlíku otočil k názornému schématu na monitoru. Na vnější straně soustředných kruhů se objevily dvě tenké čáry. Připomínaly spermie snažící se proniknout do vzdorujícího vajíčka.

„Mrchožrouti zvětřili zdechlinu, vážení!“ Jabba se obrátil k řediteli. „Potřebuju rozhodnutí. Buďto začneme s vypínáním hned teď, nebo už to nestihneme. Jakmile tihle dva vetřelci zjistí, že je Bastion Host v háji, vykopou válečnou sekeru.“

Fontaine mlčel. Zdálo se, že pohroužen do svých myšlenek ani nevnímá, co mu Jabba říká. Sdělení Susan Fletcherové o klíči ve Španělsku mu připadalo slibné. Střelil po Susan, stojící vzadu v místnosti, pohledem. Vypadala, že se uzavřela do svého vlastního světa. Zhroutila se do židle a hlavu složila do dlaní. Fontaine sice nevěděl, co tu reakci vyvolalo, ale ať už to bylo cokoli, teď na to rozhodně neměl čas.

„Potřebuju to rozhodnutí!“ opakoval Jabba. „Hned!“

Fontaine vzhlédl. Pak konečně klidně promluvil: „Fajn, tak tady je máte. *Nevypínáme*. Budeme čekat.“

Jabbovi klesla čelist. „Co? Ale to je...“

„Loterie,“ přerušil ho Fontaine. „Loterie, ve které bychom prostě mohli vyhrát.“ Vzal si Jabbov mobil a stiskl několik kláves. „Midge,“ ozval se do něho vzápětí, „tady Leland Fontaine. Pozorně mě poslouchajte...“

„Doufám, že víte, co děláte, řediteli,“ zasyčel Jabba. „Za chvíli ztratíme poslední šanci databanku vypnout.“

Fontaine neodpověděl.

Jako na zavolanou se rozletěly dveře v zadní stěně kontrolního střediska a dovnitř vběhla Midge. Bez dechu se vřítla na pódium. „Řediteli! Ústředna to zrovna spojuje!“

Fontaine se pln očekávání obrátil k monitoru na přední stěně. Ten se po patnácti vteřinách rozsvítil.

Obraz byl zpočátku zrnitý a rozmazaný a teprve zvolna se zaostřoval. Byl to digitální systém přenosu QuickTime – pouhých pět snímků za sekundu. V záběru se objevili dva muži. Jeden byl v obličeji bledý a ostříhaný na vojenského ježka, druhý typický americký blondák. Seděli proti kameře jako dva reportéři čekající na zahájení vysílání.

„Co to má ksakru být?“ zeptal se Jabba.

„Nerušte,“ usadil ho Fontaine.

Vypadalo to, že muži sedí v nějaké dodávce. Všude kolem nich visely kabely. Pak to v reproduktorech zapraskalo a ožilo i zvukové spojení. Náhle se ozval hluk na pozadí.

„Zvuk připojen,“ zavolal zezadu technik. „Pět sekund do oboustranného spojení.“

„Kdo je to?“ zeptal se stísněně Brinkerhoff.

„Oko boží,“ odvětil Fontaine a dál upřeně sledoval oba muže, které poslal do Španělska. Bylo to nezbytné bezpečnostní opatření. Téměř ve všechny aspekty Strathmorova plánu měl Fontaine důvěru – politováníhodné, leč nezbytné odstranění Enseie Tankada, přepracování Digitální pevnosti, to všechno bylo pochopitelné. Jen jedna věc ho na tom znervózňovala: nasazení Hulohota. Hulohot byl sice zkušený, ale pořád nájemný zabiják. Je důvěryhodný? Nevezme si klíč sám? Fontaine ho chtěl mít pojištěného, a proto podnikl příslušná opatření.

113

„V žádném případě!“ vykřikl muž s ježkem do kamery. „Máme své rozkazy! Podléháme pouze řediteli Lelandu Fontainovi a nikomu jinému!“

Fontaine se zatvářil mírně pobaveně. „Vy nevíte, kdo jsem, že?“

„Záleží na tom?“ odsekl nakvašeně blondák.

„Něco vám vysvětlím,“ přerušil ho Fontaine. „Dobře mě poslouchejte.“

Po několika sekundách už oba muži rudí ve tvářích jako raci sypali z rukávu hlášení řediteli Úřadu národní bezpečnosti. „Ř-řediteli,“ vykotal ze sebe blondák, „jsem agent Coliander. Tohle je agent Smith.“

„Fajn,“ odvětil Fontaine, „tak povídejte.“

Susan Fletcherová v zadní části místnosti seděla a pociťovala jen tísnivou osamělost, která na ni doléhala, jako by ji chtěla zadusit. Když s očima

zavřenýma vzlykala, zvonilo jí v uších. Celé tělo jí ochablo a znečitlivělo. Hluk řídicího střediska pro ni zeslábl na monotónní šum.

Shromáždění na pódiu netrpělivě naslouchalo hlášení agenta Smithe.

„Podle vašeho rozkazu, řediteli,“ začal Smith, „jsme tady v Seville strávili dva dny sledováním Enseie Tankada.“

„Povězte mi o té likvidaci,“ přerušil ho netrpělivě Fontaine.

Smith kývl. „Sledovali jsme to z dodávky na vzdálenost zhruba padesáti metrů. Akce proběhla hladce. Bylo vidět, že Hulohot je profesionál. Pak se mu to ale nějak zvrtlo. Objevili se svědci. Hulohot se nedostal k cíli.“

Fontaine přikývl. Agenti jej kontaktovali v Jižní Americe s informací, že něco nevyšlo. Proto Fontaine cestu zkrátil.

V hlášení pokračoval Coliander. „Drželi jsme se Hulohota, jak jste nařídil. Vůbec se ale nepokusil dostat se do márnice. Místo toho se vydal po stopě nějakého jiného muže. Vypadal jako civil. Sako, kravata...“

„Civil?“ přemítal Fontaine. To vypadalo na Strathmorův trik – moudře z toho NSA vynechal.

„První soustava komplexních filtrů selhává!“ křikl technik.

„Potřebujeme cíl,“ naléhal Fontaine. „Kde je Hulohot teď?“

Smith se ohlédl přes rameno. „No... tady u nás, pane.“

Fontaine vydechl „Kde?“ To byla ta nejlepší zpráva za celý den.

Smith natáhl ruku, aby seřídil objektiv kamery. Záběr se přesunul po vnitřku dodávky ke dvěma bezvládným tělům opřeným o stěnu. Ani jedno se nehýbalo. Byl tam vysoký muž s brýlemi v pokřivených drátěných obroučkách. Ten druhý byl mladík s hřívou tmavých vlasů a v zakrvácené košili.

„Hulohot je ten vlevo,“ ozval se snaživě Smith.

„On je mrtvý?“ užasl ředitel.

„Ano, pane.“

Fontaine věděl, že na vysvětlování bude dost času později. Ohlédl se po řídoucích stupních ochrany. „Agente Smithi,“ pronesl pomalu a zřetelně. „Ten cíl. Potřebuju ho.“

Smith očividně znejistěl. „Pane, pořád nemáme ponětí, co tím cílem vlastně je. Jsme ve fázi zjišťování.“

„Tak hledejte dál!“ nařídil Fontaine.

Napjatě pak sledoval rozmazaný záznam toho, jak oba agenti v dodávce prohledávají bezvládná těla a hledají nějaký záznam náhodně seřazených čísel a písmen.

Jabba byl bleď jako stěna. „Panebože, oni to nenajdou. Je po nás!“

„Druhá soustava komplexních filtrů selhává!“ křikl technik. „Třetí stupeň ochrany napaden!“ Horečná činnost se opět rozběhla naplno.

V záběru na obřím monitoru rozhodil agent s vlasy na ježka poraženecky rukama. „Pane, tady ten klíč není. Oba jsme prohledali. Kapsy, oblečení, peněženky, všechno. Nikde ani stopa. Hulohot měl u sebe počítač Monocle. I ten jsme prověřili. Nevypadá to, že někdy posílal cokoli, co by nějak připomínalo náhodné znaky – jen seznam likvidací.“

„*Krucifix!*“ vzkypěl Fontaine, který už se přestával ovládat. „Musí to tam být! Hledejte dál!“

Jabba už toho měl zjevně dost. Fontaine prostě podle něj vsadil a prohrál. Proto se rozhodl vzít od této chvíle situaci do svých rukou. Obrovitý počítačový mág sestoupil ze svého vyvýšeného stanoviště jako bouře ženoucí se z hor. Vdusal mezi svou armádu programátorů a už vykřikoval jeden rozkaz za druhým. „Přístup k vypínání záložních zdrojů! Začít s vypínáním. Hned!“

„To nestihneme!“ vyjekla Soši. „Potřebujeme půl hodiny! Než to vypneme, bude už pozdě!“

Jabba už se nadechoval k odpovědi, ale dřív, než stačil cokoli vyslovit, zaskočilo ho zoufalé zaječení.

Všichni se otočili. Susan Fletcherová se jako zjevení vztyčila ze židle u zadní stěny, na níž byla až doposud zhroucená. V obličeji byla bílá a jako hypnotizovaná sledovala zastavený obraz na monitoru, kde nehybně ležel zakrvácený David Becker opřený o stěnu dodávky.

„Vy jste ho zabili!“ zavřeštěla. „*Vy jste ho zavraždili!*“ S napřaženou paží klopýtala k monitoru. „Davide...“

Všichni se na ni jen nechápavě dívali. Susan kráčela dál. Nepřestávala křičet a ani na okamžik nespouštěla zrak z obrazu Davidova těla. „Davide...“ Zalapala po dechu a vrávorala dál. „Ach, Davide... jak mohli...“

Fontaine se netvářil o nic chápavěji než ostatní. „Vy toho člověka znáte?“

Susan se nejistě dopotácela pod pódium. Minula je, zastavila se o pár metrů dál pod obrovským monitorem, zírala na něj, otupělá a ohromená, a bez ustání volala muže, jehož milovala.

Prázdnost v mysli Davida Beckera byla absolutní. Jsem po smrti. A přece se ozval jakýsi zvuk. Vzdálený hlas...

„Davide.“

Pod paží cítil pálivou bolest. Krev jako by měl v jednom ohni. *To není moje tělo.* Pořád ale slyšel ten hlas, který jej volal. Zněl slabě a ze strašlivé dálky, přitom jako by však byl jeho součástí. Byly tam i další hlasy, neznámé a bezvýznamné. I ty ho volaly. Snažil se je nevnímat. Důležitý byl jenom ten jeden. Kolísavě se přibližoval a zase vzdaloval.

„Davide... Je mi to tak líto...“

Pak se objevilo to zrnité světlo. Zpočátku bylo tak slabé, že připomínalo spíš jen šedivou štěrbinu. Ta postupně nabývala na šíři a jas. Becker se pokusil pohnout. Bolelo to. Zkusil promluvit. Nic. Jen ticho. A ten hlas ho volal dál.

Někdo mu byl nablízku a zvedal ho. Pohnul se k tomu hlasu. Nebo ho k němu posunuli? Volání neustávalo. Otupěle se zahleděl na nevelký osvětlený obraz. Byla to žena. Dívala se na něj z jiného světa. *Sleduje mě, jak umírám?*

„Davide...“

Ten hlas mu byl povědomý. Anděl. Přišel si pro něj. A pak ten anděl promluvil. „Davide, miluju tě.“

Najednou věděl.

Susan natahovala ruce k monitoru. Plakala, smála se a už se vůbec nebránila víru emocí. Zoufale si utírala slzy. „Davide, já... já jsem myslela, že...“

Agent Smith pomohl Davidu Beckerovi na sedadlo proti objektivu. „Je trochu mimo, madam. Dejte mu chvíličku.“

„A-ale,“ koktala Susan, „já jsem viděla tu zprávu. Ten člověk psal...“

Smith přikývl. „Já jsem ji viděl taky. Hulohot říkal hop dřív, než přeskočil.“

„Ale co ta krev?“

„Jen poraněný sval,“ odvětil Smith. „Spravila to gáza.“

Susan nebyla schopna slova.

V záběru se objevila tvář agenta Coliandera. „Zasáhli jsme ho z J23 – nové narkotizační pušky s dlouhodobou účinností. Asi to bolí jako čert, ale je v bezpečí.“

„Nedělejte si starosti, madam,“ ujistil ji Smith. „Bude v pořádku.“

David Becker civěl na televizní obrazovku přímo před sebou. Byl dezorientovaný a točila se mu hlava. Na obrazovce viděl místnost, v níž panoval neuvěřitelný zmatek. Byla tam i Susan. Stála uprostřed a upřeně na něj hleděla.

Smála se a plakala současně. „Davide! Díky Bohu! Bála jsem se, že jsem tě ztratila!“

Přejel si dlaní po spánku. Pak se přisunul blíž k obrazovce a přitáhl si k ústům mikrofon na pružném nástavci. „Susan?“

Susan se na něj užasle dívala. Davidovy strhané rysy teď před ní vyplňovaly celý nástěnný monitor. Jeho hlas duněl jako hřmění hromu.

„Susan, chci se tě na něco zeptat.“ Rezonance a síla Beckerova hlasu jako by náhle zarazily všechny ruch v databance. Všichni strnuli na místě a otočili se.

„Susan Fletcherová,“ zaburácel hlas z nástěnného monitoru. „Vezmeš si mě?“

V místnosti to zašumělo. Na podlahu spadla psací podložka i s kelímkem plným tužek. Nikdo se nesehnul, aby to posbíral. Slyšet byl jen slabý šum počítačových ventilátorů a pravidelný dech Davida Beckera v mikrofonu.

„D-Davide...“ vykoktala Susan, aniž by si uvědomovala, že za ní stojí s nastraženými ušima sedmatřicet lidí. „Už ses mě ptal, vzpomínáš? Před pěti měsíci. Řekla jsem ano.“

„Já vím.“ Usmál se. „Ale tentokrát...“ Natáhl levou ruku do kamery a ukázal zlatý kroužek na prsteníku. „Tentokrát mám prsten!“

116

„Přečtete to, pane Beckere!“ nařídil Fontaine.

Jabba jen seděl, potil se a ruce držel těsně nad klávesnicí. „Jo,“ rozkřikl se, „přečtete ten nápis, doprdele!“

Susan Fletcherová stála vedle nich. Kolena se pod ní podlamovala a tváře jí hořely. Každý v místnosti všeho nechal a jen upřeně sledoval

maximálně zvětšený obraz Davida Beckera na nástěnném monitoru. Profesor otáčel prstenem v ruce a studoval rytinu.

„A čtete *pozorně!*“ zavelel Jabba. „Jedna chyba a jsme v hajzlu!“

Fontaine Jabbu sjel ostrým pohledem. Pokud ředitel NSA něčemu doopravdy rozuměl, pak to bylo chování ve stresových situacích. Věděl, že zvyšovat tlak není nikdy moudré. „Uklidněte se, pane Beckere. Pokud uděláme chybu, budeme zadávat ten kód znovu, dokud to nebude správně.“

„Špatná rada, pane Beckere,“ vyjel Jabba. „Přečtete to správně napoprvé. Blokační kódy mívají pojistku proti hádání metodou pokusu a omylu. Jedno nesprávný zadání a cyklus se pravděpodobně urychlí. *Druhý* nesprávný zadání a uzavře se natrvalo. A budeme mít po ptákách.“

Ředitel se zamračil a znovu se otočil k monitoru. „Pane Beckere? Omlouvám se, moje chyba. Čtete pečlivě. S *mimořádnou* pečlivostí.“

Becker přikývl a na okamžik se zahleděl na prsten. Pak začal zvolna přeríkávat nápis. „Q... U... I... S... mezera... C...“

Jabba a Susan ho unisono přerušili: „*Mezera?*“ Jabba zvedl ruce od klávesnice. „Tam je *mezera?*“

Becker pokrčil rameny a znovu se na prsten důkladně zadíval. „Jo. Je jich tu spousta.“

„Ušlo mi něco?“ otázal se Fontaine. „Na co čekáme?“

„Pane,“ ozvala se očividně zmatená Susan. „Já jen... že...“

„Souhlasím,“ skočil do jejího koktání Jabba. „Je to zvláštní. Hesla *nikdy* neobsahují mezery.“

Brinkerhoff ztěžka polkl. „A co to znamená?“

„To znamená,“ odpověděla za Jabbu Susan, „že to nemusí být blokační kód.“

Brinkerhoff vyjel: „Samozřejmě že to je blokační kód! Co jiného by to mohlo být? Proč by to jinak Tankado někomu vnucoval? Kdo si ksakru napíše míchanici náhodných znaků na prsten?“

Fontaine ho umlčel ostrým pohledem.

„Ehm... vážení...“ vložil se do toho poněkud nejistě a váhavě Becker, který se do toho zjevně nechťel plést. „Pořád se mluví o *náhodných* znacích. Myslím, že byste měli vědět... že ta písmena na tom prstenu *nejsou* náhodná.“

„Cože?“ vyhrkli všichni na pódiu sborově.

Becker znejistěl ještě víc. „Promiňte, ale jsou to konkrétní slova. Uznávám, že je to napsané hodně těsně na sobě, takže to na první pohled vypadá jako nesouvislá směsice, ale když se na to podíváte důkladně, uvidíte, že ten nápis je... no... je to *latinsky*.“

Jabba zalapal po dechu. „Vy si ze mě děláte šoufky!“

Becker zavrtěl hlavou. „Ne. Stojí tu: ‚*Quis custodiet ipsos custodes.*‘ Volně by to šlo přeložit jako...“

„Kdo bude hlídat hlídače!“ dopověděla za Davida netrpělivě Susan.

Beckerovi to očividně docházelo jen pomalu. „Susan, nevěděl jsem, že umíš...“

„Kdo bude hlídat hlídače,“ zopakovala Susan, aniž by ho nechala domluvit. „Kdo bude hlídat NSA, když my hlídáme svět? To bylo Tankadovo oblíbené úsloví!“

„Tak je to ten klíč nebo ne?“ vložila se do toho Midge.

„Musí to být ono,“ prohlásil Brinkerhoff.

Fontaine jen mlčky stál. Zjevně tu informaci teprve zpracovával.

„Já nevím, jestli je tohle klíč,“ ozval se Jabba. „Připadá mi nepravděpodobné, že by Tankado použil nenáhodnou konstrukci.“

„Tak prostě vynechte mezery,“ vykřikl Brinkerhoff, „a zadejte to jako kód, ksakru!“

Fontaine se obrátil k Susan. „Jaký je váš názor, slečno Fletcherová?“

Na okamžik se zamyslela. Nedokázala to zcela jasně definovat, ale něco jí na tom nesesedělo. Susan znala Tankada natolik dobře, aby věděla, jak těžil z jednoduchosti. Jeho programy a postupy byly vždycky dokonale průhledné a jednoznačné. Potřeba odstranit mezery jí připadala neobvyklá. Byl to sice nepatrný detail, ale zároveň představoval nedostatek. Rozhodně to nebylo *čisté*. Takhle si Susan poslední úder Enseie Tankada nepředstavovala.

„Nesedí mi to,“ usoudila Susan nakonec. „Myslím, že tohle klíč není.“

Fontaine se dlouze a syčivě nadechl a pohledem svých černých očí se vpaloval do jejích. „Slečno Fletcherová, pokud to podle vašeho názoru není klíč, proč by se toho Enseie Tankado zbavoval? Když věděl, že jsme ho dali zabít... nedomníváte se, že nás chtěl zmizením toho prstenu potrestat?“

Vtom se do rozhovoru vmísil další hlas. „Ehm... řediteli?“

Zraky všech přítomných se opět obrátily k monitoru. Byl to agent Coliander v Seville. Nakláněl se Beckerovi přes rameno k mikrofonu. „Nevím, jak moc na tom záleží, ale nejsem si tak docela jistý, že Tankado *věděl*, že ho někdo dal zabít.“

„Prosím?“ ozval se Fontaine.

„Hulohot byl profík, pane. My jsme tu likvidaci sledovali. Byli jsme od toho jen padesát metrů. Podle všech důkazů se zdá, že Tankado o ničem nevěděl.“

„Důkazů?“ vyjel Brinkerhoff. „*Jakých* důkazů? Tankado se toho prstenu zbavil. To je snad dostatečný důkaz!“

„Agente Smithi,“ vložil se do toho Fontaine, „co vás vede k domněnce, že Ensei Tankado nevěděl, že jde o vraždu?“

Smith si odkašlal. „Hulohot ho zabil NTS – neinvazivní traumatizující střelou. Je to jen gumový projektil, který udeří do prsou a rozplácne se. Tiché a naprosto čisté. Tankado mohl pocítit nanejvýš ostrou bolest a pak došlo k zástavě srdce.“

„Traumatizující střela,“ zapřemítal Becker nahlas. „Tím se vysvětluje ta podlitina.“

„Pochybuju,“ pokračoval Smith, „že Tankado by si ten pocit spojoval s vrahem.“

„A přece se zbavil toho prstenu,“ prohlásil Fontaine.

„To je pravda, pane. Ale vůbec se nerozhlížel po vrahovi. Oběť se vždycky dívá po útočníkovi, když na ni někdo vystřelí. To je instinkt.“

Fontaine znejistěl. „A vy tvrdíte, že Tankado se po Hulohotovi nedíval?“

„Ne, pane. Máme to na filmu, jestli chcete...“

„Další filtr napaden!“ vykřikl technik. „Červ už má půlku cesty za sebou!“

„Na film zapomeňte!“ prohlásil Brinkerhoff. „Zadejte ten zatracený kód a skončete to!“

Jabba vzdychl. Najednou byl ledově klidný. „Řediteli, jestli zadáme špatný kód...“

„Ano,“ ozvala se Susan, „pokud se Tankado nedomníval, že jsme objednali jeho vraždu, musíme si zodpovědět pár otázek.“

„Jak jsme na tom s časem, Jabbo?“ otázal se Fontaine.

Jabba vzhlédl ke schématu na monitoru. „Ještě asi dvacet minut. S časem bych radil hospodařit velice uvážlivě.“

Fontaine se dlouze zamyslel. Pak ztěžka vzdychl. „Dobře. Pusťte ten film.“

117

„Videopřenos za deset sekund,“ zapraskal v reproduktoru hlas agenta Smithe. „Každý snímek pustíme i se zvukovým komentářem. Budeme se držet co možná nejbližší reálnému času.“

Všichni na pódiu mlčky stáli, dívali se a čekali. Jabba stiskl několik kláves a přeuspořádal obraz na nástěnném monitoru. Tankadova zpráva se objevila úplně vlevo.

TEĎ VÁS ZACHRÁNÍ JEN PRAVDA

Na pravé straně byl statický obraz vnitřku dodávky, kde se kolem kamery krčili Becker s oběma agenty. Uprostřed se objevil rozmazaný rámeček. Zamžikal, zčernal a pak na něm naskočil záběr jakéhosi parku.

„Vysíláme,“ oznámil agent Smith.

Vypadalo to jako nějaký starý film. Záznam byl zrnitý a pohyboval se trhaně. Byl to důsledek postupného přeposílání snímků. Tento proces snižoval množství posílaných informací na polovinu a umožňoval tak rychlejší přenos.

Záběr přejížděl po rozlehlém prostranství uzavřeném z jedné strany půlkruhovou fasádou – sevillskou radnicí. V popředí byly vidět stromy. Park byl prázdný.

„Další filtr v háji!“ zavolal technik. „Ten parchant je při chuti!“

Smith začal s komentářem. Tón jeho hlasu prozrazoval nadhled zkušeného terénního agenta. „Tohle je záběr z dodávky,“ oznamoval právě. „Vzdálenost od místa likvidace asi padesát metrů. Tankado se blíží zprava. Hulohot je mezi stromy vlevo.“

„Jsme tady v časovém presu,“ ozval se naléhavě Fontaine. „Přejděte k podstatě věci.“

Agent Coliander stiskl několik tlačítek a záběry se začaly pohybovat rychleji.

Všichni na pódiu napjatě sledovali svého bývalého spolupracovníka Enseie Tankada, který se právě objevil v záběru. Zrychlený videozáznam dodal obrazu na komičnosti. Tankado se trhaně došoural na rozlehlé prostranství, kde si podle všeho vychutnával nádheru okolí. Zaclonil si oči a vzhlédl k věžím nad fasádou obrovské historické budovy.

„Teď to přijde,“ upozornil Smith. „Hulohot byl profík. Dokázal si vyčíhat příležitost k zásahu.“

Smith měl pravdu. Zpoza stromů v levé části obrazu se zablesklo a Tankado se vzápětí chytil za prsa. Na okamžik zavrával. Kamera najela na detailnější záběr. Obraz zakolísal a chvíli se střídavě zaostřoval a matněl.

Zatímco záběr pokračoval zvýšenou rychlostí, Smith dál nezáčastně komentoval průběh akce. „Jak vidíte, Tankado okamžitě utrpěl srdeční zástavu.“

Susan sledovala záběry se vzrůstajícím pocitem nevolnosti. Tankado se držel znetvořenýma rukama za hrud' a v jeho tváři se zračila směsice zmatku a strachu.

„Všimněte si,“ dodal Smith, „že jeho pohled směřuje dolů, dívá se na sebe. Ani jednou se nerozhlédne.“

„Co na tom záleží,“ ozval se Jabba. Znělo to spíš jako konstatování než jako otázka.

„Hodně,“ mínil Smith. „Kdyby měl Tankado podezření na nějaký podraz, instinktivně by kolem sebe pátral po pachateli. Jak ale vidíte, nic takového neudělal.“

Tankado na monitoru klesl na kolena. Stále se držel za hrudník. Ani jednou nevzhlédl. Ensei Tankado umíral sám, přirozenou smrtí.

„Je to zvláštní,“ poznamenal zaujatě Smith. „Traumatizující projektily takhle rychle nezabíjejí. Někdy, když je terč hodně velký, nezabíjejí vůbec.“

„Slabé srdce,“ pronesl nevzrušeně Fontaine.

Smith překvapeně povytáhl obočí. „V tom případě to byla dobře vybraná zbraň.“

Susan se dívala, jak se klečící Tankado skulil na bok a nakonec se převálil na záda. Ležel s pohledem upřeným k obloze a svíral si hrud'. Náhle od něj kamera poodjela směrem ke skupině stromů vzadu. Objevil se tam další muž. Měl brýle s drátěnou obroučkou a nesl poměrně objemný kufřík. Když došel na volné prostranství do blízkosti svíjejícího se Tankada, jeho prsty se v jakémsi zvláštním nehluchém tanci rozběhly po mechanismu, který měl připevněný k ruce.

„Pracuje s Monoclem,“ vysvětlil Smith. „Odesílá zprávu o Tankadově likvidaci.“ Smith se otočil k Beckerovi a uchechtl se. „Vypadá to, že Hulohot trpěl zlovykem hlásit vyřešení případu dřív, než jeho oběti doopravdy natáhly bačkory.“

Coliander film ještě o něco zrychlil a kamera teď sledovala Hulohota, který se začal přibližovat ke své oběti. Náhle odkudsi z nedalekého parčíku vyběhl starý muž. Doběhl k Tankadovi a klekl si k němu. Hulohot zvolnil krok. Za okamžik se z parku vynořily další dvě osoby: obtloustlý muž a žena s rezavými vlasy. Také oni zamířili k Tankadovi.

„Nešťastný výběr místa k likvidaci,“ podotkl Smith. „Hulohot se domníval, že má oběť izolovanou.“

Hulohot na monitoru okamžik pozoroval situaci a pak se stáhl zpátky mezi stromy. Nejspíš chtěl počkat.

„A teď dojde k předání,“ upozornil Smith. „Napoprvé jsme si toho ani nepovšimli.“

Susan sledovala nechutný výjev na monitoru. Tankado lapal po dechu a zjevně se samaritánům, kteří klečeli kolem něj, pokoušel cosi sdělit. Pak zoufale zvedl levou ruku a málem přitom staříka uhodil do obličeje. Držel mu nataženou paži přímo před očima. Kamera zaostřila na Tankadovy tři zdeformované prsty. Na jednom z nich se v jasném španělském slunci blyštěl zlatý prsten. Tankado znovu pohodil rukou. Starý muž ucouvl. Tankado se otočil k ženě. Držel jí tři znetvořené prsty přímo před obličejem, jako by ji prosil, aby ho pochopila. Prsten se ve slunečním světle leskl. Žena odvrátila zrak. Tankado, který už ztěžka lapal po dechu a nedokázal ze sebe vypravit ani hlásku, se obrátil k tlustému muži a zkusil to naposledy.

Stařík náhle vstal a rozběhl se pryč. Nejspíš chvátal pro pomoc. Tankado zjevně slábl, stále však držel prsten tlust'ochovi pod nosem. Ten natáhl ruku a vzal umírajícího za zápěstí. Zatímco mu je podepíral, Tankado se díval na své prsty, na prsten a pak otlému muži do očí. Posledním náznakem prosby, než zemřel, bylo sotva postřehnutelné kývnutí, jako by říkal *ano*.

Pak Tankadovo tělo zplihlo.

„Ježíši,“ zasténal Jabba.

Náhle kamera přejela tam, kde se schovával Hulohot. Atentátník byl pryč. Zato se objevil policejní motocykl, který se řítí po Avenida Firelli. Kamera najela zpátky tam, kde ležel Tankado. Žena klečící vedle něj zjevně uslyšela policejní sirény. Nervózně se kolem sebe rozhlédla a pak začala svého oběžního společníka tahat za rukáv a vybízet jej k odchodu. Dali se chvatně na ústup.

Kamera zaostřila na Tankada. Ležel s rukama složenýma na prsou a prsten z jeho prstu byl pryč.

118

„Tady je důkaz,“ prohlásil přesvědčeně Fontaine. „Tankado se toho prstenu zbavil. Chtěl, aby od něj byl co nejdál a my abychom ho nikdy nenašli.“

„Ale řediteli,“ namítla Susan, „to nedává smysl. Pokud si Tankado nebyl vědom toho, že byl zavražděn, *proč* by se zbavoval toho kódu?“

„Souhlasím,“ přisvědčil Jabba. „Ten kluk byl rebel, ale rebel se svědomím. Přinutit nás přiznat TRANSLTR je jedna věc, ale odhalit naši utajenou databanku druhá.“

Fontaine na ně nevěřícně vyvalil oči. „Vy si myslíte, že Tankado *chtěl* toho červa zastavit? Podle vás těsně před smrtí myslel na náš ubohý úřad?“

„Tunelový blok je narušen!“ křikl technik. „Kompletní zranitelnost nanejvýš za patnáct minut!“

„Něco vám povím,“ prohlásil ředitel odhodlaně. „Za patnáct minut se celý třetí svět dozví, jak vyrábět mezikontinentální balistické rakety. Jestli je tu někdo, kdo se domnívá, že má na blokační kód lepší tip, než je ten prsten, prosím, poslouchám.“ Chvilí čekal a rozhlížel se. Nikdo se neozval. Znovu se otočil k Jabbovi a zadíval se na něj upřeně jako kobra na svoji oběť. „Tankado se toho prstenu nezbavil jen tak, Jabbo. Je mi úplně jedno, jestli se ho snažil pohrbít nebo jestli si myslel, že ten tlust’och poběží rovnou k telefonu, aby nám zavolał. Už jsem se rozhodl. Zadáváme ten citát. Okamžitě.“

Jabba se zhluboka nadechl. Věděl, že Fontaine má pravdu – lepší řešení neexistovalo. Neměli času nazbyt. Posadil se. „Fajn... tak do toho.“ Přitáhl si židli ke klávesnici. „Pane Beckere? Ten nápis, prosím. Zřetelně a jasně.“

David Becker přečetl rytinu a Jabba ji zapsal. Když byli hotovi, znovu si ještě jednou překontrolovali správnost jednotlivých písmen a Jabba vymazal všechny mezery. Na nástěnném monitoru nahoře uprostřed se objevila písmena:

QUISCUSTODIETIPSOSCUSTODES

„Nelíbí se mi to,“ zamumlala Susan. „Není to čisté.“

Jabba s prstem nad klávesou ENTER zaváhal.

„Udělejte to,“ nařídil Fontaine.

Jabba klávesu stiskl. Vteřinu poté už všichni v místnosti věděli, že to byla chyba.

119

„Zrychluje se to!“ zaječela od zadní stěny Soši. „Je to nesprávný kód!“

Všichni jen stáli, strnulí v němé hrůze.
Na monitoru před nimi naskočila chybová hláška:

ŠPATNÉ HESLO. POUZE ČÍSELNÉ ZADÁNÍ

„Do hajzlu!“ zavřeštěl Jabba. „*Jen číslice! Hledáme nějaký mizerný číslo! Jsme v prdeli! Ten prsten je na hovno!*“

„Červ zdvojnásobil rychlost!“ vykřikla Soši. „Aktivoval pojistku!“

Ve středovém poli nástěnného monitoru hned pod chybovou hláškou se na snímku videoprezentace objevil děsivý obraz. Když úplně zmizel i třetí filtr, vyrazilo směrem ke středu terče půl tuctu černých čar představujících snažící se hackery. Snad každou sekundu se objevila nová čára. A další. A zase další.

„Rojí se jich čím dál tím víc!“ vyjekla Soši.

„Potvrzeny kontakty ze zámoří!“ vykřikl další technik. „Už se to profláklo!“

Susan odvrátila zrak od znázornění hroutících se filtrů a zahleděla se na vedlejší pole. Záznam vraždy Enseie Tankada tam běžel v nekonečné smyčce. Pořád to bylo stejné – Tankado se drží za hrudník, padá a s výrazem zoufalé paniky nutí prsten skupince nic netušících turistů. *Nedává to smysl*, pomyslela si. *Pokud nevěděl, že jsme ho zabili my*. Nic ji však nenapadalo. Stejně už bylo pozdě. *Něco nám uniklo*.

Na schématu se za posledních pár minut počet hackerů útočících na zbylé filtry zdvojnásobil. Od nynějška jejich počet poroste geometrickou řadou, protože hackeři jsou stejně jako hyeny jedna velká smečka, kde se zvěsti o nových obětech šíří jako stepní požár.

Lelandu Fontainovi už to zjevně stačilo. „Vypněte to,“ prohlásil. „Vypněte ten krám, zatraceně.“

Jabba se díval kamsi do dálky přímo před sebe jako kapitán potápějící se lodi. „Pozdě, pane. Jdeme ke dnu.“

120

Dvoumetrákový vedoucí oddělení systémové bezpečnosti nehybně stál s rukama složenýma na temeni hlavy jako nic nechápající socha. Nařídil sice vypnout proud, ale měli zpoždění dobrých dvaceti minut. Internetová

žraloci s vysokorychlostními modemy si za tu chvíli stačí stáhnout obrovské množství přísně utajovaných informací.

Z té děsivé noční můry Jabbu probrala až Soši, která k pódiu přiběhla s novým výstupem z tiskárny. „Něco jsem našla, pane!“ prohlásila vzrušeně. „Sirotci ve zdrojovém kódu! Abecední uskupení. Všude!“

S Jabbou to ani nehnulo. „Hledáme číselný kód, ksakru, ne abecední uskupení! Blokační kód je *číslo*!“

„Ale máme tam sirotky! Tankado je příliš dobrý, než aby nechával sirotky – a už vůbec ne tolik!“

Termínem „sirotci“ jsou označovány nadbytečné řádky programu, které jeho cílům nijak neslouží. Nezažívají data, na nic neodkazují, nikam nepřesměřovávají, nikam nevedou a obvykle bývají odstraňovány v rámci závěrečných úprav a kompilačního procesu.

Jabba si výjezd vzal a zahleděl se do něj.

Fontaine stál stranou a mlčel.

Susan nahlédla Jabbovi přes rameno. „To nás napadl *hrubý koncept* Tankadova červa?“

„První šmírák nebo finální verze,“ odsekl Jabba, „to nám to může být úplně fuk. Stejně nám to natřel na celý čáře.“

„To neberu,“ namítla Susan. „Tankado byl perfekcionista a vy to víte. V žádném případě by ve svém programu nenechal mouchy.“

„Je jich tam spousta!“ vykřikla Soši. Vytrhla Jabbovi papír z ruky a přistrčila ho Susan. „Podívejte!“

Susan přikývla. Ano – po každých zhruba dvaceti programovacích řádcích se objevovaly čtyři volné znaky. Susan je začala studovat.

POID

MSIN

RZPP

„Čtyřznaková abecední uskupení,“ lámala si Susan hlavu. „Součást programu to rozhodně není.“

„Zapomeňte na to,“ zavrčel Jabba. „Chytáte se stébka.“

„Třeba ne,“ namítla Susan. „V kódování se čtyřznaková uskupení hodně používají. Mohl by to být kód.“

„Jo.“ Jabba zasténal. „A až ho rozluštíte, bude tam: „Haha, jste v prdeli.“ Pohlédl na monitor. „A právě tam budeme asi tak za devět minut.“

Susan Jabbu ignorovala a upřeně se zahleděla na Soši. „Kolik je tam těch sirotek?“

Soši pokrčila rameny. Vecpala se k Jabbovu terminálu a zadala všechna uskupení. Když byla hotova, zvedla se a všichni přítomní se otočili k monitoru.

POID MSIN RZPP ITRA VDRO ZROG OÍVV AOŠA
TLKĚ KFIS NMYDAUMA ÍEZN TVĚK RZOÝ AHAI

Susan jediná se usmívala. „A já pořád, proč mi to bylo tak povědomé,“ podotkla. „Bloky po čtyřech – zrovna jako Enigma.“

Ředitel přikývl. Enigma je historicky nejproslulejší kódovací přístroj – dvanáctitunová nacistická šifrovací obluda. Šifrovala v blocích po čtyřech.

„No výborně,“ zasténal. „Nemáte tu náhodou jednu někde na skladě?“

„O to nejde!“ prohlásila Susan, do níž najednou vjel život. Teď byla ve svém živlu. „Jde o to, že je to kód. Tankado nám zanechal stopu! Provokuje nás a dává nám možnost najít klíč ještě včas. Náznaky ukrývá tak, abychom se k nim museli pracovat!“

„Nesmysl,“ odsekl Jabba. „Tankado nám dal jen jediný náznak – prozradit TRANSLTR. Tak je to. Tím jsme se mohli zachránit. A prošvihli jsme to.“

„Musím s ním souhlasit,“ přidal se Fontaine. „Pochybuju, že by Tankado riskoval, že mu unikneme, nějakými nárazkami na svůj blokační kód.“

Susan neurčitě kývla, ale vzpomínala na to, jak jim Tankado předhodil NDAKOTU. Upřeně se zahleděla do písmen a napadlo ji, jestli si tady s nimi náhodou nezahrál další ze svých her.

„Tunelový blok je z poloviny pryč!“ zavolal technik.

Změť černých napojujících se čar na monitoru se nořila stále hlouběji do dvou zbývajících vrstev filtrů.

David až dosud jen tiše seděl a sledoval na svém monitoru odvíjející se drama. „Susan?“ ozval se teprve teď. „Mám nápad. Je ten text v šestnácti uskupeních po čtyřech?“

„Ale prokristapána,“ zavrčel si pro sebe Jabba, „to si s tím teď budou hrát všichni?“

Susan ho nebrala na vědomí a spočítala uskupení. „Ano. V šestnácti.“

„Odstraňte mezery,“ prohlásil Becker pevně.

„Davide,“ odvětila Susan poněkud rozpačitě. „Nevím, jestli to chápeš. Uskupení po čtyřech jsou...“

„Odstraňte mezery,“ zopakoval.

Susan na okamžik zaváhala a potom kývla na Soši. Ta rychle vymazala mezery. Výsledek nebyl o nic srozumitelnější.

POIDMSINRZPPITRAVDROZROGOÍVVAOŠATLKĚKFISNMYDAU
MAÍEZNTVĚKRZOÝAHAI

„DOST!“ vybuchl Jabba. „Konec hraní! Ta bestie běží dvakrát rychleji! Zbývá nám ještě asi tak osm minut! Hledáme *číslo*, do hajzlu, a ne nějaký odpad písmen!“

„Čtyři krát šestnáct,“ nenechal se rušit David. „Počítej, Susan.“

Susan se zahleděla na Davidovu tvář na monitoru. *Počítej? S matematikou je na tom David mizerně!* Věděla, že si dokáže zapamatoval třeba celý slovník jako mašina od Xeroxu, ale matematika?

„Velká násobilka,“ ozval se David.

Velká násobilka? Co tím myslí, lámala si hlavu Susan. O čem to mluví?

„Čtyři krát šestnáct,“ opakoval jako za katedrou. „Tohle jsem si musel zapamatovat už ve čtvrté třídě.“

Susan nemusela dlouho přemýšlet. Čtyři krát šestnáct. „Šedesát čtyři,“ odpověděla mdle. „A co?“

David se předklonil ke kameře. Jeho obličej vyplnil celé obrazové pole. „Čtyřiašedesát písmen...“

Susan přikývla. „Ano, ale to...“ V tu chvíli ztuhla.

„Čtyřiašedesát písmen,“ opakoval David.

Susan zalapala po dechu. „Panebože! Davide, ty jsi génius!“

121

„*Sedm minut!*“ houkl technik.

„Osm řádků po osmi!“ vykřikla vzrušeně Susan.

Soši začala ťukat na klávesnici. Fontaine jen mlčky přihlížel. Sekundy zbývající hackerům k poslednímu nenarušenému filtru rychle ubývaly.

„Šedesát čtyři znaky!“ Susan už měla jasno. „To je dokonalý čtverec!“

„Dokonalý čtverec?“ zopakoval po ní Jabba. „No a *co jako?*“

Deset sekund nato už Soši na monitoru zdánlivě náhodná písmena přeuspořádala. Nyní byla v osmi řádcích po osmi. Jabba se na ně zahleděl a zoufale rozhodil rukama. Nové rozmístění nedávalo o nic větší smysl než původní.

P	O	I	D	M	S	I	N
R	Z	P	P	I	T	R	A
V	D	R	O	Z	R	O	G
O	Í	V	V	A	O	Š	A
T	L	K	Ě	K	F	I	S
N	M	Y	D	A	U	M	A
Í	E	Z	N	T	V	Ě	K
R	Z	O	Ý	A	H	A	I

„No, teď je mi to teprve úplně jasný,“ zasténal Jabba.

„Slečno Fletcherová,“ ozval Fontaine, „mohla byste to vysvětlit?“ Jako jeden muž se k ní obrátili.

Susan upřeně hleděla na blok písmen. Pozvolna začala přikyvovat a nakonec se jí po tváři rozlil široký úsměv. „Davide, to je tedy něco!“

Na pódiu se po sobě všichni jen nechápavě podívali.

David mrkl na zmenšený obraz Susan Fletcherové na obrazovce před sebou. „Čtyřiašedesát písmen. Julius Caesar opět udeřil.“

Midge se zatvářila značně zmateně. „O čem to mluvíte?“

„O Caesarově mřížce.“ Susan zářila. „Čte se to shora dolů. Tankado nám tu nechal vzkaz.“

122

„Šest minut!“ křikl technik.

Susan začala vykřikovat povel za povel: „Přepište to shora dolů! Čtete shora, ne zleva doprava!“

Soši začala chvatně přepisovat sloupce písmen shora dolů.

„Takhle posílal své šifry Julius Caesar!“ vyhrkla Susan. „Počet písmen tvořil vždycky dokonalý čtverec – druhou mocninu!“

„Hotovo!“ vykřikla Soši.

Všichni vzhledli k nástěnnému monitoru, na němž se objevila přeuspořádaná jednolitá řádka textu.

„Pořád jsou to jen sračky,“ odfrkl si znechuceně zamračený Jabba. „Jen se na to podívejte. Je to naprosto náhodná směsice znaků.“ Další slova mu uvázla v hrdle. Vzápětí vyvalil oči jako pingpongové míčky. „To... no tohle...“

Fontaine už si toho všiml také. Povytláhl obočí. Zjevně to na něj udělalo dojem.

Midge a Brinkerhoff unisono vydechli. „Ale... do prdele.“

Čtyřiašedesát písmen nyní vypadalo takto:

PRVOTNÍ ROZDÍL MEZI PRVKY ZODPOVĚDNÝMI
ZA KATASTROFU V HIROŠIMĚ A NAGASAKI

„Dejte tam mezery,“ nařídila Susan. „Budeme řešit rébus.“

123

K pódiu přiběhl technik s popelavou tváří. „Tunelový blok padá!“

Jabba se obrátil k názornému schématu na nástěnném monitoru. Hackeři se drali pořád dál. K napadení pátého a posledního ochranného filtru už jim chyběl jen kousíček. Databance moc času nezbyvalo.

Susan se snažila nevnímat chaos kolem sebe a pořád dokola si četla Tankadovu podivnou zprávu o čtyřiašedesáti znacích.

PRVOTNÍ ROZDÍL MEZI PRVKY ZODPOVĚDNÝMI ZA
KATASTROFU V HIROŠIMĚ A NAGASAKI

„Vždyť to ani není otázka!“ rozkřikl se Brinkerhoff. „Jak by na to tedy mohla existovat odpověď?“

„Potřebujeme číslo,“ připomněl Jabba. „Blokační kód je *numerický*.“

„Ticho,“ vložil se do toho klidným hlasem Fontaine. Otočil se přímo k Susan. „Slečno Fletcherová, zatím se vám dařilo. Zajímá mě váš názor.“

Susan se zhluboka nadechla. „Zadávací pole pro blokační kód akceptuje *pouze* číslice. Podle mého názoru je tohle něco jako vodítko ke správnému číslu. Text naráží na Hirošimu a Nagasaki – dvě města zasažená atomovými bombami. Možná, že kód nějak souvisí s počtem obětí, s finanční výší škod.“ Na okamžik se odmlčela a znovu si hádanku přečetla. „Důležité mi připadá slovo ‚rozdíl‘. Prvotní *rozdíl* mezi Hirošimou a Nagasaki. Tankado byl zjevně přesvědčený, že se oba případy něčím lišily.“

Výraz Fontainovy tváře se nezměnil, naděje ho však rychle opouštěla. Vypadalo to, že bude třeba analyzovat, porovnávat a přepracovat do

nějakého kouzelného čísla politické pozadí dvou nejničivějších výbuchů v historii lidstva... a to všechno během následujících pěti minut.

124

„*Poslední stupeň ochrany napaden!*“

Podle grafického znázornění na nástěnném monitoru byl právě napaden i autorizační program. Černé, vše pronikající čáry zahlcovaly poslední stupeň ochrany a prodíraly se k jádru.

O úspěch se pokoušeli draví hackeri z celého světa. Jejich počet se zdvojnásoboval skoro každou minutu. Bylo už téměř jisté, že zanedlouho každý, kdo má počítač, ať to bude zahraničí špion, radikál nebo terorista, získá neomezený přístup ke všem utajovaným informacím americké vlády.

Zatímco technici se marně pokoušeli odpojit databance proud, shromáždění na pódiu studovalo Tankadovo sdělení. Dokonce i David a dva agenti NSA se ze své dodávky ve Španělsku pokoušeli kód rozluštit.

PRVOTNÍ ROZDÍL MEZI PRVKY ZODPOVĚDNÝMI ZA KATASTROFU V HIROŠIMĚ A NAGASAKI

Soši začala uvažovat nahlas: „Prvky zodpovědné za Hirošimu a Nagasaki... Pearl Harbor? Hirohitovo odmítnutí...“

„Potřebujeme *číslo*,“ opakoval Jabba, „ne politické teorie. Řešíme *matematiku* – ne historii!“

Soši zmlkla.

„A co náklady?“ namítl Brinkerhoff. „Oběti? Škody v dolarech?“

„Hledáme *přesné číslo*,“ připomněla Susan. „Odhady škod se liší.“ Vzhledla k nástěnnému monitoru. „Prvky zodpovědné...“

Pět tisíc kilometrů odsud David Becker vyvalil oči. „Prvky!“ vykřikl. „Řešíme matematiku, ne historii!“

Všechny hlavy se otočily k satelitnímu monitoru.

„Tankado si hraje se slovíčky!“ vyhrkl Becker. „Slovo ‚prvky‘ má víc významů!“

„Vyklopte to, pane Beckere!“ vyštěkl Fontaine.

„On měl na mysli *chemické prvky*, ne společensko-politické!“

Zdálo se, že Beckerovo tvrzení na nikoho valný dojem neudělalo.

„Prvky!“ snažil se přesto dál. „Periodická tabulka! *Chemické* prvky! Copak nikdo z vás neviděl ten film o projektu Manhattan? Ty dvě atomové bomby byly rozdílné. Využívaly různá paliva – různé *prvky*!“

Soši tleskla do dlaní. „Ano! On má pravdu! Četla jsem o tom! Ty dvě bomby využívaly různé štěpné materiály! V jedné byl uran a ve druhé plutonium! Dva *rozdílné* prvky!“

V místnosti to zašumělo.

„Uran a plutonium!“ vyhrkl Jabba. I v něm to náhle vzbudilo záchvěv naděje. „Ta hádanka se ptá na *rozdí*l mezi těmi dvěma prvky!“ Bleskově se otočil k zástupu svých techniků. „Rozdí

l mezi uranem a plutoniem! Kdo ví, co to je?“

Odpovědi se ale nedočkal. Všichni na něj jen mlčky hleděli. „Tak honem!“ pobízěl je Jabba. „Copak jste nechodili na vysokou? Alespoň někdo snad jo, nebo ne? Tak do toho! Chci znát rozdí

l mezi uranem a plutoniem!“

Znovu žádná odpověď.

Susan se otočila k Soši. „Potřebuju přístup na web. Je tu někde prohlížeč?“

Soši kývla. „Nejnovější verze Netscape.“

Susan ji chytila za ruku. „Tak honem. Zasurfujeme si.“

125

„Kolik času ještě zbývá?“ zeptal se Jabba z pódia.

Hlouček techniků v zadní části řídicího střediska byl podezřele zticha. Všichni stáli jako přikovaní a jen upřeně civěli na monitor na zdi. Poslední ochranný filtr už byl na grafickém znázornění nebezpečně tenký.

Susan se Soši zatím prohlížely na monitoru počítačového terminálu výsledky prohledávání internetu. „Laboratoře Outlaw?“ zeptala se Susan. „Co je to zač?“

Soši pokrčila rameny. „Mám to otevřít?“

„To si pište,“ prohlásila Susan. „Šest set čtyřicet sedm textových odkazů na uran, plutonium a atomové bomby. Vypadá to nadějně.“

Soši na odkaz klikla. Objevilo se textové pole s upozorněním:

Informace obsažené v tomto souboru jsou určeny výhradně k akademickému využití. Jakýkoliv amatérský pokus o konstrukci

kteréhokoli ze zde popsaných zařízení znamená nebezpečí nemoci z ozáření, případně exploze.

„Exploze?“ zapřemítala nahlas Soši. „Ježíšikriste.“

„Projeďte to!“ vyštěkl Fontaine přes rameno. „Zkusíme se na to kouknout.“

Soši dokument otevřela. Na monitoru se objevil návod na výrobu nitrátu močoviny, výbušniny desetkrát účinnější než dynamit. Informace byly uvedeny přehledně a bez obalu jako recept na máslové sušenky.

„Plutonium a uran,“ opakoval Jabba. „Zkonkretizujte vyhledávání.“

„Musíme na konec,“ prohlásila Susan. „Ten dokument je příliš rozsáhlý. Najděte obsah.“

Soši přejela myší na závěr dokumentu. Konečně našla obsah.

- I. Mechanismus atomové bomby
 - A) Výškoměr
 - B) Detonátor řízený tlakem vzduchu
 - C) Detonační hlavice
 - D) Výbušné nálože
 - E) Neutronový deflektor
 - F) Uran & Plutonium
 - G) Olověné odstínění
 - H) Roznětky
- II. Nukleární štěpení/Nukleární syntéza
 - A) Štěpení (atomová bomba)
& Syntéza (vodíková bomba)
 - B) U-235, U-238, Plutonium
- III. Historie atomových zbraní
 - A) Vývoj (Projekt Manhattan)
 - B) Odpálení
 - 1) Hirošima
 - 2) Nagasaki
 - 3) Vedlejší produkty atomových výbuchů
 - 4) Zóny účinnosti

„Sekci dvě!“ vykřikla Susan. „Uran a plutonium! Honem!“

Všichni čekali, až Soši požadovanou sekci vyhledá. „Tady je to,“ vyhrkla vzápětí. „Vydržte.“ Rychle projížděla data. „Je tady spousta

informací. Celé schéma. Víme ale, jaký rozdíl hledáme? Jeden prvek je přírodní, druhý vyrobený uměle. Plutonium bylo objeveno...

„Číslo,“ připomněl jí Jabba. „Potřebujeme číslo.“

Susan si znovu přečetla Tankadův vzkaz. *Prvotní rozdíl mezi prvky... rozdíl mezi... potřebujeme číslo...* „Počkat!“ vyhrkla. „Slovo ‚rozdíl‘ má taky víc významů. My potřebujeme číslo – takže se bavíme o *matematice*. To bude další Tankadova slovní hříčka – ‚rozdíl‘ znamená *odčítání*.“

„Ano!“ přizvukoval z nástěnného monitoru Becker. „Třeba mají ty prvky rozdílná protonová čísla nebo něco jiného! Když odečtete...”

„Má pravdu!“ prohlásil Jabba a obrátil se k Soši. „Jsou v tom schématu nějaká čísla? Protonová čísla? Poločasy rozpadu? Cokoli, co by se dalo odečítat?“

„Tři minuty!“ zavolal technik.

„Co hyperkritická hmotnost?“ napadlo Soši. „Stojí tady, že hyperkritická hmotnost plutonia je 35,2 libry.“

„Ano!“ řekl Jabba. „Zkontrolujte uran! Jakou ten má hyperkritickou hmotnost?“

Soši zapátrala po monitoru. „No... sto deset liber.“

„Jedno sto deset?“ V Jabbově tváři se náhle objevil záblesk naděje. „Kolik je 110 minus 35,2?“

„Sedmdesát čtyři celé osm,“ vypálila bleskově Susan, „ale nemyslím...”

„Uhněte mi z cesty,“ zavelel Jabba a už se valil ke klávesnici. „To musí být blokační kód! Rozdíl mezi jejich kritickými vahami! Sedmdesát čtyři celé osm!“

„Moment,“ zarazila ho Susan s pohledem upřeným Soši přes rameno. „Je tam toho ještě víc. Atomové hmotnosti, neutronová čísla, extrakční techniky...” Dál prohlížela schéma. „Uran se štěpí na baryum a krypton, plutonium se dělí jinak. Uran má 92 protonů a 146 neutronů, ale...”

„Potřebujeme *nejnápadnější* rozdíl,“ vložila se do toho rozechvěle Midge. „V té hádance stojí *primární* rozdíl mezi prvky.“

„Kristepane!“ vyjel Jabba. „Jak máme vědět, co Tankado považoval za *primární* rozdíl?“

Z nástěnného monitoru se ozval Davidův hlas. „Tedy, přesně tam stojí *prvotní*, ne *primární*.“

To slovo na Susan zapůsobilo jako rána palicí. „*Prvotní!*“ vykřikla. „*Prvotní!*“ Otočila se k Jabbovi jako na obrtlíku. „Ten blokační kód je *prvočíslo*! Jen se nad tím zamyslete! Dokonale to sedí!“

Jabba okamžitě pochopil, že Susan má pravdu. Na prvočíslech si Ensei Tankado vybudoval kariéru. Prvočísla byla základními stavebními kameny

všech kódovacích algoritmů jakožto jedinečné hodnoty dělitelné pouze jedničkou a sebou. Prvočísla v kódování tak dobře fungovala proto, že je počítače nemohly uhodnout s využitím typického dělení číselného stromu.

Soši nadskočila. „Ano! To je ono! Prvočísla jsou v japonské kultuře nezastupitelná! Využívá je haiku. *Tři* čárky a znak pro slabiku se čtou jako *pět, sedm, pět*. Samá prvočísla. Chrámy v Kjótu mají všechny...”

„Dost!“ prohlásil Jabba. „I kdyby ten blokační kód *bylo* prvočíslo, tak co? Je nekonečný počet možností!“

Susan věděla, že Jabba má pravdu. Protože je číselná řada nekonečná, vždycky je možné najít ještě další prvočíslo. Jen mezi nulou a milionem je přes 70 000 možností. Všechno záviselo na tom, jak velké prvočíslo se Tankado rozhodl použít. Čím větší, tím obtížnější bude je uhodnout.

„Bude obrovský,“ zasténal Jabba. „Ať už si Tankado vybral jakékoli prvočíslo, bude to monstrum.“

Ze zadní části střediska dolehlo na pódium volání: „*Pozor! Dvě minuty!*“

Jabba poraženecky vzhlédl k nástěnnému monitoru. Poslední ochranný filtr se na názorném schématu začínal hroutit. Technici pobíhali jako šplášení.

Susan něco napovídalo, že jsou blízko. „Zvládneme to!“ prohlásila a znovu převzala velení. „Vsadím se, že ze všech těch rozdílů mezi uranem a plutoniem lze jen jeden definovat jako *prvočíslo*! To je naše vodítko. Hledáme prvočíslo!“

Jabba se zahleděl na přehled vlastností uranu a plutonia na monitoru a rozhodl rukama. „Tady je nejméně stovka dat! Nemůžeme je všechny odečítat a hledat prvočísla.“

„Spousta dat je *nenumerických*,“ nedala se zastrašit Susan. „Ta můžeme ignorovat. Uran je přírodní, plutonium je uměle vyrobené. Uran využívá odpalovací detonátor, plutonium implozi. Co není číslo, to pro nás nemá význam!“

„Udělejte to,“ nařídil Fontaine. Poslední ochranný filtr na nástěnném monitoru už byl tenký jako vaječná skořápka.

Jabba si otřel zpocené čelo. „Tak do toho, čekání nic nevyřeší. Začneme s odečítáním. Já si vezmu horní čtvrtinu. Susan, vy si vezměte prostředek a všichni ostatní si rozdělí zbytek. Hledáme rozdíl, který je prvočíslo.“

Během několika sekund bylo jasné, že to nikdy nemohou zvládnout. Čísla byla obrovská a v mnoha případech uvedená v nesourodých jednotkách.

„Mícháme jabka s hruškama, sakra,“ zavrčel Jabba. „Máme tu gama záření proti elektromagnetickým pulzům, štěpitelné a neštěpitelné, něco je v absolutních číslech, něco v procentech, je v tom bordel!“

„Musí to tu být,“ prohlásila pevně Susan. „Přemýšlejte. Mezi plutoniem a uranem bude ještě nějaký rozdíl, který nám ušel! Něco jednoduchého!“

„Ehm... lidi?“ ozvala se Soši. Otevřela si v dokumentu druhé okno a prohlížela zbytek souboru Laboratoří Outlaw.

„Co je?“ zeptal se Fontaine. „Našla jste něco?“

„No, něco ano.“ Znělo to poněkud nejistě. „Víte, jak jsem říkala, že v Nagasaki to byla plutoniová bomba?“

„Jo,“ odvětili všichni sborem.

„No...“ Soši se zhluboka nadechla. „Tak to vypadá, že jsem se spletla.“

„Cože?“ zalykal se Jabba. „To jako že jsme pátrali špatným směrem?“

Soši mlčky ukázala na monitor. Všichni se nad ní sklonili a začali číst text:

...skutečnosti tato zbraň využívala uran stejně jako její dvojče v Hirošimě.

„Ale...“ zasípěla Susan. „Jestli byl ten prvek v obou případech uran, jak potom máme najít rozdíl?“

„Třeba udělal chybu Tankado,“ napadlo Fontaina. „Možná nevěděl, že byly obě bomby stejné.“

„Kdepak,“ vzdychla Susan. „Invalidní byl právě kvůli těm bombám. Ten znal fakta dokonale.“

126

„Jedna minuta!“

Jabba pohlédl na schéma na obrazovce. „Autorizační program jde rychle do háje. Poslední obranná linie. Pak už budeme mít davy před branami.“

„Soustřed'te se!“ zavelel Fontaine.

Soši se posadila k monitoru se zapnutým webovým prohlížečem a začala nahlas číst:

„...bomba v Nagasaki nevyužívala plutonia, ale uměle vyrobeného, neutronově obohaceného izotopu uranu 238.“

„Ksaku!“ zaklel Brinkerhoff. „Takže v obou bombách byl použit uran. Prvek zodpovědný za Hirošimu a Nagasaki byl v obou případech uran. Žádný rozdíl *není*!“

„Jsme v háji,“ zasténala Midge.

„Počkat,“ ozvala se Susan. „Přečtěte ten konec ještě jednou!“

Soši zopakovala text: „...uměle vyrobeného, neutronově obohaceného izotopu uranu 238.“

„Dvě stě třicet osm?“ vyhrkla Susan. „Neviděli jsme tam před chvilkou něco o tom, že hirošimská bomba využívala nějaký jiný izotop uranu?“

Všichni se po sobě zmateně podívali. Soši začala jako zběsilá projíždět soubor nazpátek, až konečně to místo našla. „*Ano!* Stojí tu, že hirošimská bomba využívala rozdílného izotopu uranu!“

Midge ohromeně otevřela ústa. „Takže pokaždé uran, ale různé druhy!“

„Dvakrát uran?“ vložil se do toho Jabba a upřeně se podíval na terminál. „Jablka s jablky? Perfektní!“

„V čem jsou ty izotopy rozdílné?“ otázal se Fontaine. „Musí to být něco zásadního.“

Soši opět projela dokument. „Moment... hledám... jo...“

„*Pětačtyřicet sekund!*“ ozval se výkřik.

Susan vzhlédla. Poslední filtr už nebyl téměř ani vidět.

„Tady je to!“ vyhrkla Soši.

„Čtete!“ Jabba byl čím dál zpocenější. „Co je v tom za rozdíl? Ty dva urany se musejí nějak lišit!“

„*Ano!*“ Soši ukázala na monitor. „Podívejte!“

Všichni se začeti do textu:

...chemických charakteristik. Oba izotopy nelze separovat žádnou běžnou chemickou extrakcí. Až na nepatrné rozdíly v hmotnosti jsou dokonale identické.

„Atomová hmotnost!“ vyhrkl Jabba vzrušeně. „To je ono! Jediný rozdíl je v jejich *hmotnosti*! To je ten klíč! Dejte mi jejich váhy! Odečtem je!“

„Vydržte,“ řekla Soši a začala dokumentem listovat dopředu. „Už tam skoro jsem! *Ano!*“ Všichni se zahleděli na terminál.

...rozdíl hmotností velmi nepatrný...

...separace plynnou difuzí...

... $10,032498 \times 10^{134}$ a $19,39484 \times 10^{23}$.**

„To je ono!“ zařval Jabba. „Máme to! Jsou to ty váhy!“

„*Třicet sekund!*“

„Do toho,“ zašeptal Fontaine. „Odečtěte je. Rychle.“

Jabba vylovil kapesní kalkulačku a začal vyťukávat čísla.

„Co ty hvězdičky?“ otázala se Susan. „Za těmi čísly jsou nějaké hvězdičky!“

Jabba ji ignoroval a jako zběsilý klepal do tlačítek kalkulačky.

„Opatrně!“ naléhala Soši. „Potřebujeme *přesné* číslo.“

„Ty hvězdičky,“ nedala se odbýt Susan. „To je odkaz pod čarou.“

Soši kliknutím přejela na spodní stranu odstavce.

Susan si rychle přečetla poznámku pod čarou vyznačenou dvěma hvězdičkami. Vzápětí zběhla. „Ale... panebože.“

Jabba k ní vzhlédl. „Co je?“

Všichni se naklonili nad terminál a v tu chvíli společně vzdychli. Porážka se neodvratně blížila. V poznámce drobným písmem stálo:

** 12 % toleranční odchylka. Publikovaná čísla se liší podle jednotlivých laboratoří.

127

Skupinu na pódiu náhle ovládlo téměř nábožné ticho. Bylo to jako by sledovali zatmění či sopečnou erupci, zkrátka nějaký neuvěřitelný sled událostí, nad nímž neměli pražádné moci. Čas jako by se zpomalil na hlemýždí tempo.

„Ztrácíme to!“ vykřikl technik. „Kontakty všude!“

V obrazovém poli nástěnného monitoru úplně vlevo byl vidět David s agenty Smithem a Colianderem. Prázdnýma očima civěli do kamery. Z posledního ochranného filtru zbyl už jen pouhý škraloupek, kolem dokola obklopený záplava černých čar. Byly jich snad stovky a všechny čekaly jen na kontakt s jádrem. V pravém obrazovém poli pak umíral Tankado. Zrnité záběry jeho posledních okamžiků běžely pořád dokola v nekonečné smyčce. Z monitoru se ani na okamžik nevytrácel jeho zoufalý výraz, roztažené prsty a prsten lesknoucí se v paprscích slunce.

Susan ten donekonečna obíhající klip pozorně sledovala. Dívala se Tankadovi do očí. Zdálo se jí, že se v nich zračí lítost. *Nikdy to nechtěl*

dohnat tak daleko, říkala si v duchu. *Chtěl nás zachránit*. A přece na záznamu znovu a znovu natahoval prsty a strkal prsten přihlížejícím pod nos. Pokoušel se promluvit, ale nemohl. Tak prostě jen natahoval prsty.

V Seville o tom zase neustále přemítal Becker. Tlumeně si pro sebe mumlal: „Jakže byly ty izotopy? U238 a U...?“ Ztěžka vzdychl – nemělo to smysl. Je učitel jazyků, žádný fyzik.

„Příchozí kontakty připravené k autorizaci!“

„Ježíši!“ zařval zoufale Jabba. „V čem jsou ty zatracený izotopy *rozdílný*? Copak to kruci nikdo neví?!“ Žádné odpovědi se ale nedočkal. Hlouček techniků jen bezmocně stál a sledoval schéma na obrazovce. Jabba se vztekle otočil zpátky k monitoru a rozhodil rukama. „Kde jsou všichni ti zasraní jaderní fyzikové, když je člověk potřebuje, do hajzlu?“

Susan vzhlížela ke klipu v programu QuickTime na nástěnném monitoru a věděla, že je po všem. Zpomaleně znovu a znovu sledovala Tankadovo umírání. Pokoušel se promluvit, ale slova mu vázla v hrdle a jen natahoval znetvořenou ruku... a snažil se cosi sdělit. *On se tu databanku pokoušel zachránit*, říkala si Susan. *My se ale nikdy nedozvíme, jak to udělat*.

„*Máme návštěvu!*“

Jabba vytřeštil zrak na monitor. „No a je to tady!“ Pot se mu teď po obličejí řinul proudem.

Poslední pozůstatky jediného zbývajícího ochranného filtru se v prostředním obrazovém poli nástěnného monitoru už docela vytratily. Masa čar obklopujících jádro byla temná jako noc a slabě pulzovala. Midge odvrátila zrak. Fontaine stál jako socha s pohledem upřeným kamsi před sebe. Brinkerhoff vypadal, že se mu každou chvíli udělá špatně.

„*Deset sekund!*“

Susan ani na okamžik neodtrhla zrak od Tankadova obličejí. To zoufalství. Ta lítost. Donekonečna natahoval ruku, na níž se blyštěl prsten a jejíž znetvořené prsty se křivily před očima cizinců, kteří se nad ním nakláněli. *On jim něco říká. Co asi?*

Podle toho, jak se David na monitoru tvářil, byl hluboce zamyšlený. „Rozdíl,“ mumlal si pro sebe stále dokola. „Rozdíl mezi U238 a U235. To musí být něco jednoduchého.“

Technik začal odpočítávat. „*Pět! Čtyři! Tři!*“

To slovo doletělo do Španělska za desetinu sekundy. *Tři... tři*.

David Becker jako by byl v tu chvíli najednou znovu zasažen omračujícím úderem narkotizační střely. Svět kolem něj se začal

zpomalovat, až se zastavil úplně. *Tři... tři... tři. 238 minus 235! Ten rozdíl! Tři!* Jako ve zpomaleném filmu sáhl po mikrofonu.

Susan v tom okamžiku hleděla na Tankadovu nataženou ruku. Najednou si přestala všimnout prstenu. Přestala vnímat ten rytý zlatý kroužek a všimla si prstů... Tankadových prstů. *Tři* prstů. Už vůbec nešlo o prsten. Důležité byly ty prsty. Tankado jim nic neříkal, on jim to ukazoval. Prozrazoval své tajemství, odhaloval blokační kód – žadonil, aby někdo pochopil... zoufale se snažil, aby si jeho tajemství včas našlo cestu do NSA.

„Tři,“ zašeptala Susan ohromeně.

„*Tři!*“ zařval ve Španělsku Becker.

V tom chaosu však jako by ho nikdo neslyšel.

„*Je konec!*“ zavřeštěl technik.

Grafika na nástěnném monitoru se divoce rozblikala a jádro bylo zaplaveno černou masou spleti čar. Nad hlavami lidí v řídicím středisku se rozječely sirény.

„*Data zvenčí!*“

„*Vysokorychlostní připojování ve všech sektorech!*“

Susan se pohybovala jako ve snu. Otočila se k Jabbově klávesnici. Zatímco se otáčela, upřela pohled na tvář svého snoubence Davida Beckera. Jeho hlas opět zaburácel z reproduktoru.

„*Tři! Rozdíl mezi 235 a 238 jsou tři!*“

Všichni ve středisku vzhledli.

„*Tři!*“ vyjekla Susan tak hlasitě, že přeřvala ohlušující kakofonii sirén a pokřikujících techniků. Ukázal na nástěnný monitor. Pohledy všech se stočily naznačeným směrem – k natažené Tankadově ruce se třemi prsty třepotajícími se zoufale v sevillském slunci.

Jabba ztuhl jako socha. „Panebože!“ Náhle mu došlo, že zmrzačený génius jim odpověď nabízel po celou tu dobu.

„Trojka je prvočíslo!“ vyhrkla Soši. „Tři je *prvočíslo!*“

Fontaine se zatvářil zmateně. „Že by to bylo tak jednoduché?“

„*Data zvenčí!*“ vykřikl technik. „*Rychle se šíří!*“

Všichni na pódiu se současně vrhli k terminálu. Ke klávesnici se vztáhla změř natažených rukou. Susanina ruka však z toho shluku vyletěla jako dobře mířený šíp. Cíl byl zasažen. Ťukla na klávesu s číslicí 3. Všichni se obrátili k nástěnnému monitoru. Nad vším tím chaosem se objevilo jen:

ZADAT HESLO? 3

„Ano!“ zavelel Fontaine. „Dělejte! Hned!“

Susan zatajila dech a ťukla prstem na klávesu ENTER. Počítač jednou krátce pípl.

Nikdo se ani nepohnul.

Během následujících tří zoufale dlouhých sekund se nedělo nic.

Sirény vyly dál. Pět sekund. Šest.

„Data zvenčí!“

„Beze změny!“

Náhle Midge začala divoce ukazovat na nástěnný monitor. „Podívejte!“

Nad jejich hlavami se objevila zpráva.

BLOKAČNÍ KÓD POTVRZEN.

Blokační kód potvrzen!

„Natáhnout filtry!“ zavelel Jabba.

Soši však už byla o krok před ním a povel odeslala.

„Data zvenčí přerušena!“ vykřikl technik.

„Kontakty ukončeny!“

Na obrazovce nad jejich hlavami se začala znovu objevovat vrstva prvního z ochranných filtrů. Černé čáry napadající jádro byly okamžitě přerušeny.

„Reinstaluje se!“ zahulákal Jabba. „Ten krám se reinstaluje!“

Ve středisku na okamžik zavládla atmosféra nejistoty a neochoty věřit tomu, že se vše v dobré obrací, jako by se v následujícím okamžiku mohlo všechno zase zbortit. Vzápětí se však začala objevovat i vrstva druhého filtru... a pak třetího. Za několik okamžiků naskočila celá série ochranných prvků. Databanka byla zabezpečena.

Ve středisku propuklo bujaré veselí. Technici se objímali a nadšením vyhazovali do vzduchu výstupy z tiskáren. Sirény s posledním naříkavým zakvilením zmlkly. Brinkerhoff popadl Midge do náručí a vypadalo to, že už ji nikdy nepustí. Soši vyhrkly slzy z očí.

„Jabbo,“ otázal se Fontaine, „kolik toho stáhli?“

„Maličko,“ odpověděl Jabba s pohledem upřeným na monitor. „Minimální množství – a nic kompletně.“

Fontaine pomalu kývl a v koutku úst se mu konečně objevil unavený úsměv. Ohlédl se po Susan Fletcherové, ale ta už kráčela k přední stěně střediska, kde celé jedno obrazové pole nástěnného monitoru vyplňovala tvář Davida Beckera.

„Davide?“

„Nazdárek, krásko,“ usmál se.

„Pojeď domů,“ řekla. „Pojeď domů. Hned teď.“
„Sejdeme se ve Stone Manoru?“ zeptal se jí.
Přikývla a cítila, jak se jí do očí derou slzy. „Platí.“
„Agente Smithi?“ zavolal Fontaine.

Na obrazovce se za Beckerem okamžitě vynořila Smithova tvář. „Ano, pane?“

„Vypadá to, že pan Becker má schůzku. Mohl byste zajistit, aby se okamžitě vrátil domů?“

Smith přikývl. „Tryskáč máme v Malaze.“ Plácl Beckera po zádech.
„Něco zažijete, profesore. Už jste někdy letěl Learjetem 60?“

Becker se uchechtl. „Od včerejška ještě ne.“

128

Když se Susan probudila, svítilo už slunce a jeho hebké paprsky prostupovaly závěsy a zlatily její postel nastlanou prachovými přikrývkami. Natáhla se po Davidovi. *Sním?* Zůstala nehybně ležet. Po předchozí noci byla ještě vyčerpaná a točila se jí hlava.

„Davide?“ zasténala.

Žádná odpověď se neozvala. Otevřela oči. Ucítila, jak jí naskakuje husí kůže. Matrace na druhé straně manželské postele byla studená. David byl pryč.

Je to sen, pomyslela si Susan. Posadila se. Pokoj byl zařízený ve viktoriánském stylu – samá krajka a starožitnost. Nejlepší apartmá Stone Manoru. Cestovní tašku nechala pohozenou uprostřed pokoje na podlaze z bytelných prken... a její prádélko bylo přehozené přes židli z období královny Anny vedle postele.

Přijel David doopravdy? Měla v hlavě nejasnou vzpomínku na jeho tělo na svém i na to, jak ji budil hebkými polibky. Že by se jí to všechno zdálo? Obrátila se k nočnímu stolku. Stála na něm prázdná láhev od šampaňského a dvě skleničky... a ležel tam lístek.

Susan si protřela dosud ospalé oči, přitáhl si k nahému tělu přikrývku a přečetla si vzkaz.

Nejdražší Susan, miluju Tě.

Bez vosku

Tvůj David

Rozzářila se a přitiskla si lístek na prsa. Takže tu David byl, samozřejmě. *Bez vosku*. Tohle je jediná šifra, kterou ještě nerozluštila. Připojoval ji k podpisu všech dopisů, faxů a vzkazů už hezkých pár měsíců.

V rohu se cosi pohnulo. Susan vzhledla. Na polstrovaném gauči zalitém ranním sluncem tam tiše seděl David Becker zahalený do tlustého koupacího pláště a mlčky ji pozoroval. Natáhla paži a pokynula mu, ať jde k ní.

„Bez vosku?“ zavrňela a objala ho.

„Bez vosku,“ usmál se.

Dlouze ho políbila. „Řekni mi, co to znamená.“

„Ani náhodou,“ zasmál se. „V páru musejí existovat tajemství – tak to zůstává zajímavé.“

Susan se vyzývavě usmála. „Ještě o něco víc zajímavostí než dneska v noci a nepostavím se na nohy.“

David ji vzal do náruče. Připadal si jako ve stavu beztlíže. Včera málem zemřel, a přece je tady a cítí se tak živý jako snad ještě nikdy.

Susan ležela s hlavou na jeho prsou a naslouchala bušení srdce. Nechtělo se jí věřit, že si někdy myslela, že o něj přišla navždy.

„Davide.“ Vzdychla a znovu se podívala na vzkaz na stolku. „Prozrad' mi to svoje ‚bez vosku‘. Víš, že nesnáším kódy, které nedokážu rozluštit.“

David mlčel.

„Řekni mi to,“ našpulila se Susan, „nebo už mě nebudeš nikdy mít.“

„Lhářko.“

Mrskla po něm polštářem. „Pověz mi to! Hned!“

David však věděl, že jí to nikdy neprozradí. Tajemství skrývající se za slovy „bez vosku“ bylo až příliš sladké. Mělo původ ve středověku. Renesanční španělští sochaři, kteří tesali sochy z drahého mramoru a udělali tu a tam chybu, svá pochybení často maskovali voskem, španělsky *cera*. Socha, která byla bez kazů a nevyžadovala žádné vymazávání voskem, byla označována jako *sin cera* neboli „bez vosku“. Postupně začalo být tímto termínem označováno všechno poctivé nebo pravé. I anglický výraz *sincere*, upřímný, se vyvinul z onoho španělského *sin cera*. Davidův tajný kód proto nebyl žádnou velkou záhadou – prostě své dopisy podepisoval „upřímně Tvůj“. Měl ale neblahé tušení, že by to Susan zas tolik nepobavilo.

„Asi tě potěším,“ vyhrkl David ve snaze odvést řeč jinam. „V letadle cestou domů jsem volal rektorovi.“

Susan s nadějí v očích vzhlédla. „Řekni, žes pustil to místo vedoucího katedry.“

David přikývl. „Příští semestr už budu zase v posluchárně.“

Ulehčeně si povzddechla. „A právě tam taky patříš především.“

David se měkce pousmál. „Jo, myslím, že Španělsko mi připomnělo, co je opravdu důležité.“

„Zpátky k lámání dívčích srdcí?“ Susan ho políbila na tvář. „No, když nic jiného, budeš mít alespoň čas pomáhat mi s rukopisem.“

„S jakým rukopisem?“

„Rozhodla jsem se publikovat.“

„Publikovat?“ V Davidově tváři se zračily pochyby. „Publikovat co?“

„Některé své postřehy o alternativních filtrových protokolech a kvadratických reziduích.“

David zasténal. „To vypadá na opravdový bestseller.“

Zasmála se. „Budeš se divit.“

David zalovil v kapse koupacího pláště a vytáhl jakousi drobnost. „Zavři oči. Něco pro tebe mám.“

Susan poslechla. „Budu hádat – kýčovitý zlatý prsten celý popsaný latinsky?“

„Ne,“ zachechtal se David. „Přemluvil jsem Fontaina, aby ho vrátil do Tankadovy pozůstalosti.“ Vzal ale Susan za ruku, a přece jen jí cosi navlékl na prst.

„Lháři,“ zasmála se Susan a otevřela oči. „Věděla jsem...“

Nedopověděla. Prsten, který měla na prstě, neměl s tím Tankadovým nic společného. Byl to platinový kroužek s jediným třpytivým briliantem.

Zalapala po dechu.

David se jí zahleděl do očí. „Vezmeš si mě?“

Susan se stáhlo hrdlo, že mohla sotva dýchat. Podívala se na něj a pak zase na prsten. Najednou se jí zamlžil zrak. „Ach Davide... nevím, co říct.“

„Řekni ano.“

Susan se odvrátila a mlčela.

David čekal. „Susan Fletcherová, miluju tě. Staň se mou ženou.“

Susan zvedla hlavu. Oči měla zalité slzami. „Je mi to moc líto, Davide,“ zašeptala. „Já... já nemůžu.“

David na ni v šoku vytréštil zrak. Hledal v jejích očích šibalské jiskřičky, které by mu prozradily, že si ho jenom dobírá. Žádné tam nebyly.

„S-Susan,“ vykoktal. „Já... já tomu nerozumím.“

„Nemůžu,“ zopakovala. „Nemůžu si tě vzít.“ Odvrátila se a ramena se jí roztrásla. Zakryla si obličej dlaněmi.

David se musel hodně snažit, aby ovládl svůj zmatek. „Ale Susan... Myslel jsem...“ Vzal ji za třesoucí se ramena a otočil ji proti sobě. Teprve nyní pochopil. Susan Fletcherová vůbec neplakala. Jen se tak trochu sesypala.

„Nevezmu si tě!“ zasmála se a znovu na něj zaútočila polštářem. „Ne, dokud mi nevysvětlíš to ‚bez vosku‘! Já se z tebe *zblázním!*“

Epilog

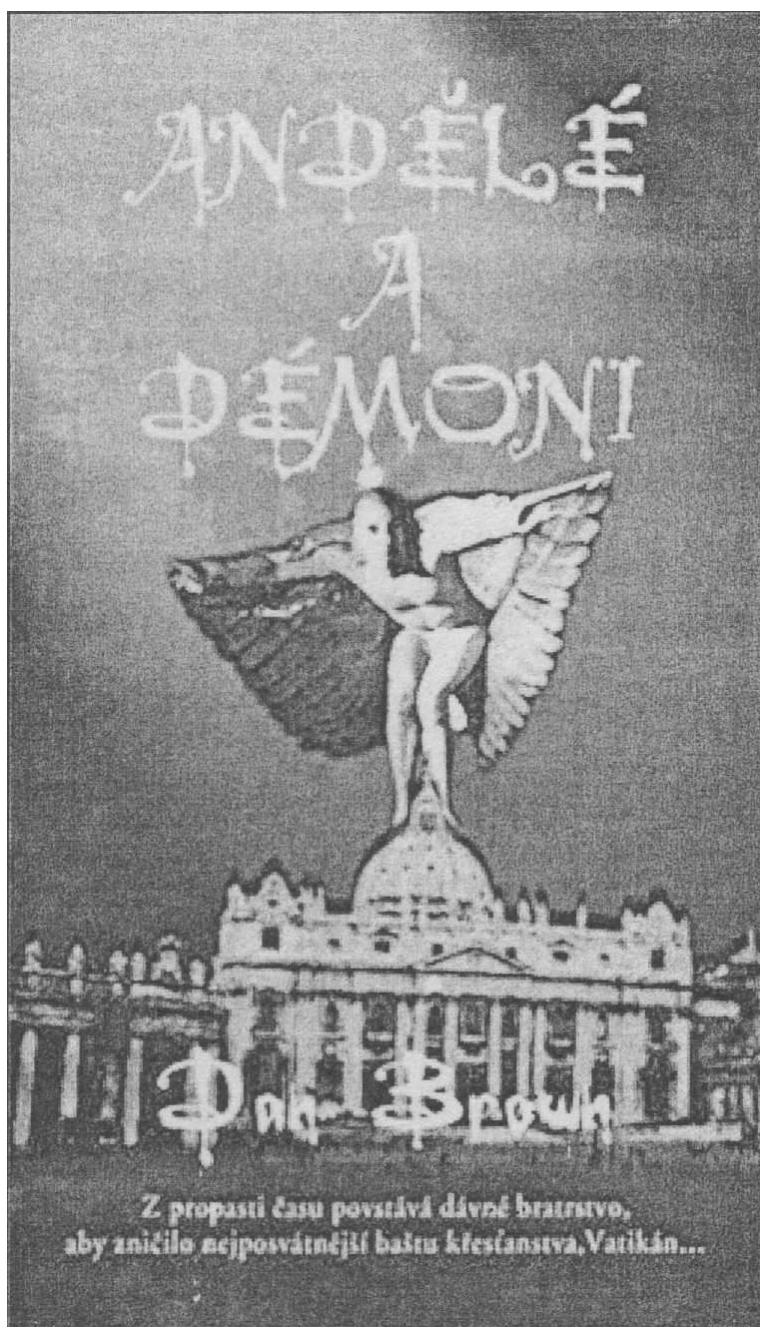
Říká se, že když přijde smrt, všechno je najednou jasné. Tokugen Numataka nyní věděl, že je to pravda. Když stál na celnici v Ósace nad rakví, měl jasno jako nikdy předtím a nebylo to nijak příjemné prozření. Jeho víra hovořila o kruzích a vzájemné provázanosti života, Numataka však neměl na víru nikdy čas.

Celní úředníci mu předali obálku s přejímacími papíry a rodným listem. „Jste jediný jeho žijící příbuzný,“ řekli mu. „Trvalo nám to, než jsme vás našli.“

Numatakovy myšlenky zabloudily až do doby před dvaatřiceti lety, do té deštěm zmáčené noci a k nemocničnímu lůžku, kde opustil své znetvořené dítě a umírající manželku. Udělal to ve jménu *menboku* – cti. Jak prázdně to najednou znělo. Z veškeré cti zbyl jenom stín.

Mezi papíry byl vložen zlatý prsten. Byla na něm vyryta slova, jimž Numataka nerozuměl, ale na tom stejně nezáleželo. Slova už pro něj neměla žádný význam. Zřekl se svého jediného syna, a teď je ten nejkrutější z osudů znovu svedl dohromady.

16-15-24-15-17 * 21-5-12-11-23
* 2-17-1-19-17 * 14-5-18-16-19

Andělé a démoni

Z propasti času povstává dávné bratrstvo, aby zničilo nejposvátnější baštu křesťanství, Vatikán...

Význačný vědec leží ve svém bytě brutálně zavražděný. Motivem byla zřejmě jeho převratná práce, jejímž výsledkem byl objev antihmoty. Ta ovšem za určitých okolností vybuchuje silou nejmohutnější jaderné nálože...

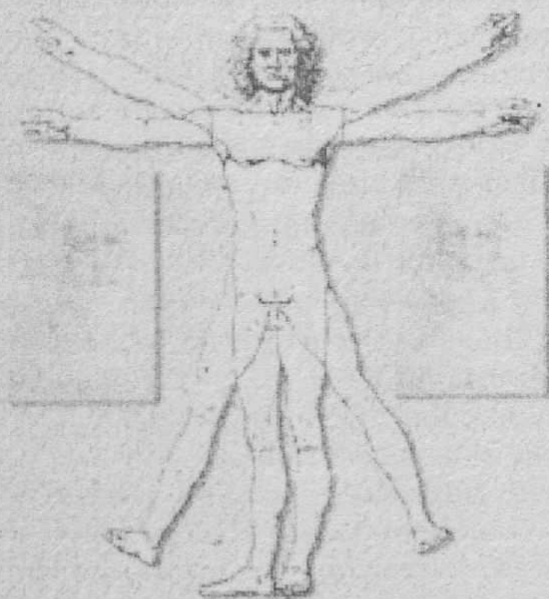
V té chvíli se na scéně objeví Robert Langdon, expert na význam náboženských symbolů. Mrtvému kdosi vypálil na prsa cejch, znamení, jímž o sobě před staletími dávalo vědět satanistické bratrstvo – ilumináti. Do toho přijíždí dcera zabitého vědce, Vittoria, a k všeobecnému zděšení se zjistí, že ukradený vzorek antihmoty se záhadně ocitl – ve Vatikánu! V samotném srdci křesťanstva právě probíhá volba papeže a časované bombě zbývá pár hodin do výbuchu. Langdon s Vittorií se ocitají ve víru šílených událostí a podle tajemných jinotajů pátrají po dávné Cestě osvětlení, jejíž objevení může vést k záchraně.

Tajemná zákoutí Říma, opuštěné ztemnělé kostely, které znesvětilo zabíjení, podzemní chodby, hrobky a pusté síně vatikánských archivů, to jsou kulisy, v nichž oba sympatičtí hrdinové běží o závod se smrtí.

Když po všem tom napětí konečně popadneme dech – se srdcem ještě bušícím až v hrdle, položíme nevyhnutelnou otázku:

A co když je to pravda...?

ŠIFRA MISTRA LEONARDA

Vražedné tajemství ukryté
v nejslavnějším obraze všech dob...
kdo ví, kde leží svatý grál?

DAN BROWN

Šifra mistra Leonarda

Vražedné tajemství zakódované do nejznámějšího Leonardova obrazu sahá až do dnešních dnů...

Ve hře není nic menšího než svatý grál!

Robert Langdon, uznávaný harvardský profesor náboženské symbolologie, pobývá služebně v Paříži, když v jeho hotelovém pokoji zazvoní telefon. Správce uměleckých sbírek v Louvrů byl zavražděn. Co s tím má společného profesor historie? Důvod leží hned vedle mrtvého těla: nevysvětlitelná šifra, kterou tam policie objevila. Langdon se pouští do pátrání a k svému ohromení náhle vidí, že kamsi do temnot vede stopa zřetelných nápovědí, viditelných pro všechny, kdo vidět chtějí, obsažených přímo v díle geniálního Leonarda da Vinci. Do hry se zapojí také talentovaná odbornice na šifry a kódy, Sophie Neveuová, a na světlo vycházejí další záhadné souvislosti, naznačující spojení zavražděného s elitní společností, tajným řádem zvaným Převorství sionské, jehož členem byl kdysi i sám Leonardo.

Nastává bezdechá honba Paříží i Londýnem, zatímco nepřátelé beze jména a bez tváře se snaží všechno překazit. Pradávné tajemství, jehož zveřejnění by znamenalo přepsání lidských dějin, má zůstat navěky skryto...

OD AUTORA SVĚTOVÉHO BESTSELLERU SIFRA MISTRA LEONARDA

DAN BROWN

PAVUČINA LŽÍ

Co se děje za polárním kruhem? A co v zákulisí vysoké americké politiky?

Pavučina lží

Co se děje za polárním kruhem?

A co v zákulisí vysoké americké politiky?

Rachel Sextonová, zkušená analytička a dcera prezidentova volebního soupeře Sextona, má na osobní prezidentův rozkaz odletět do Arktidy, kde NASA učinila fenomenální objev. V miliony let starém meteoritu našla zkameněliny živočichů, důkaz mimozemského života!!!

Za polární kruh je povolán i populární oceánský biolog Tolland, ale pocit triumfu brzy začíná ustupovat pocitu ohrožení. Na skupinku vědců zaútočí vraždící komando. Rachel s Tollandem sice krkolomně uniknou na Tollandovu loď kotvící uprostřed hejna žraloků, ale zdaleka ještě nemají vyhráno. Neznámí útočníci ze všech sil se snaží je umlčet. Bylo by snad možné, aby objev, který by mohl převrátit základy historie vesmíru, byl jen mistrně zkonstruovaný podvrh???

A zatímco zoufale bojují o život, ve Washingtonu propuká neméně lýtý boj o mocenské pozice. Senátor Sexton je ochoten udělat cokoli, třeba i obětovat vlastní dceru, jen aby usedl do prezidentského křesla.

DIGITÁLNÍ PEVNOST

DAN BROWN

Z anglického originálu Digital Fortress,
vydaného nakladatelstvím Thomas Dunne Books,
imprint St. Martin's Press,
v New Yorku roku 1998,
přeložil Pavel Kaas.

Vydala Metafora, spol. s r. o., v Praze roku 2005
Redakce Jana Moravcová
Technická redakce Hana D. Benešová
Sazba Edward Feldek
Tisk a vazba Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

METAFORA
U Krbu 35
100 00 Praha 10
www.metafora.cz

Ve spoustě thrillerů se to jen hemží palnými zbraněmi, bombardéry, tanky a výbušninami. V tomto se příliš nebojuje na zemi ani ve vzduchu (i když trochu samozřejmě taky), nýbrž na harddiscích počítačů, a výbušninou tady není semtex, ale cosi záhadného, co se jako bájná obluda vynořilo z počítačové sítě.

Geniální programátor Ensei Tankado vytvořil nerozluštitelný kód, který kdyby se dostal do oběhu, ochromil by veškerou zpravodajskou činnost USA a dal volnou ruku kdekomu – včetně teroristů. Bylo by něco takového možné? Zdá se, že ano, protože obrovský, neuvěřitelně výkonný TRANSLTR, počítač amerického Úřadu národní bezpečnosti, se na něm doslova zavaří – a neuspěje. Tvůrce kódu je však nalezen mrtev v jednom sevillském parku, aniž by komukoli stihl předat klíč. Z jeho prstu ale zmizel prsten pokrytý podivnými znaky, který všem, kdo s ním mají co do činění, přináší násilnou smrt...

Virtuální „bombu“, která hrozí nepředstavitelnými následky nejen pro bezpečí USA, ale i celého světa, se zatím v Americe pokouší zneškodnit dešifrantka Susan Fletcherová, půvabná dáma s brilantním mozkiem matematického génia. Ze všech sil se snaží zachránit ty, jimž věří, ale její boj se brzy stává bojem o vlastní život a posléze i o život muže, jehož miluje.

Příběh, v němž se dobro mísí se zlem a nikdo není, kým se zdá být, musí uchvátit snad každého, kdo alespoň jednou v životě seděl u počítače a odeslal aspoň jediný mail. A jako ve všech románech Dana Browna se neodbytně vtírá otázka: Co z toho je pravda a co spisovatelská fikce? Co všechno se děje za zamčenými dveřmi vládních organizací? Kdo nám čte naši elektronickou poštu a kdo je schopen kvůli ní i vraždit? Kdo... Ale jděte, vždyť je to jenom příběh! Ale můžeme si tím být opravdu jistí???

Dan Brown, autor kontroverzních bestsellerů, původně vůbec nechtěl být spisovatelem. Toužil se stát zpěvákem, skladatelem a pianistou. Dokonce tak moc, že se kvůli tomu přestěhoval do Los Angeles. Dosáhl však jediného úspěchu: jednu z jeho písní hráli roku 1996 na zahajovacím ceremoniálu olympijských her v Atlantě.

Po čase, když pochopil, že tudy cesta nevede, vrátil se Dan Brown zpátky do rodného New Hampshiru, a spokojil se s umírněným životem vysokoškolského učitele angličtiny. Ten ovšem trval jen do úspěchu prvního románu...

Výběr témat, která už pravidelně působí jako píchnutí do vosího hnízda, mají možná zčásti „na svědomí“ jeho rodiče: otec matematik a matka hluboce věřící hudebnice čili odvěký rozpor mezi vědou a vírou. A ani vliv manželky Blythe, kunsthistoričky, jistě nebude zanedbatelný.

„Mým postavám je úplně jedno, kolik knih už jsem prodal,“ tvrdí smrtelně vážně Mr. Brown, „a dá mi pořád stejnou práci, přesvědčit je, aby si nedělaly, co chtějí, ale chovaly se podle mých představ.“

„V tomto napínavém, závratně ubíhajícím a realistickém příběhu Brown natolik zamlžuje hranici mezi dobrem a zlem, že jeho román potěší americké vlastence stejně jako paranoiky všeho druhu,“ prohlásili o jeho **Digitální pevnosti** pro změnu literární kritikové, zatímco jiný román – **Šifra mistra Leonarda** – komentují dokonce nejvyšší církevní hodnostáři. Radí věřícím, aby příběh, založený na teorii o pokračování Kristova rodu a jeho údajném sňatku s Máří Magdalenou nečetli, protože prý je „plný lží“.

Vzdor svému úmyslu ale posloužili spíš jako nechtěná reklama – čtenáři si román trhají z rukou a je jim úplně jedno, jestli jde o svatou pravdu nebo jen o hříšný, ale zatraceně dobrý výmysl.

Ve spoustě thrillerů se to jen hemží palnými zbraněmi, bombardéry, tanky a výbušninami. V tomto se příliš nebojuje na zemi ani ve vzduchu (i když trochu samozřejmě taky), nýbrž na harddiscích počítačů, a výbušninou tady není semtex, ale cosi záhadného, co se jako bájná obluda vynořilo z počítačové sítě.

Geniální programátor Ensei Tankadō vytvořil nerozluštitelný kód, který kdyby se dostal do oběhu, ochromil by veškerou zpravodajskou činnost USA a dal volnou ruku kdekomu – včetně teroristů. Bylo by něco takového možné? Zdá se, že ano, protože obrovský, neuvěřitelně výkonný TRANSLTR, počítač amerického Úřadu národní bezpečnosti, se na něm doslova zavaří – a neuspěje. Tvůrce kódu je však nalezen mrtev v jednom sevilském parku, aniž by komukoli stihl předat klíč. Z jeho prstu ale zmizel prsten pokrytý podivnými znaky, který všem, kdo s ním mají co do činění, přináší násilnou smrt...

Virtuální „bombu“, která hrozí nepředstavitelnými následky nejen pro bezpečí USA, ale i celého světa, se zatím v Americe pokouší zneškodnit dešifrantka Susan Fletcherová, půvabná dáma s brilantním mozkem matematického génia. Ze všech sil se snaží zachránit ty, jimž věří, ale její boj se brzy stává bojem o vlastní život a posléze i o život muže, jehož miluje.

Příběh, v němž se dobro mísí se zlem a nikdo není, kým se zdá být, musí uchvátit snad každého, kdo alespoň jednou v životě seděl u počítače a odeslal aspoň jediný mail. A jako ve všech románech Dana Browna se neodbytně vtírá otázka: Co z toho je pravda a co spisovatelská fikce? Co všechno se děje za zamčenými dveřmi vládních organizací? Kdo nám čte naši elektronickou poštu a kdo je schopen kvůli ní i vraždit? Kdo... Ale jděte, vždyť je to jenom příběh!

Ale můžeme si tím být opravdu jistí???

Dan Brown, autor kontroverzních bestsellerů, původně vůbec nechtěl být spisovatelem. Toužil se stát zpěvákem, skladatelem a pianistou. Dokonce tak moc, že se kvůli tomu přestěhoval do Los Angeles. Dosáhl však jediného úspěchu: jednu z jeho písní hráli roku 1996 na zahajovacím ceremoniálu olympijských her v Atlantě.

Po čase, když pochopil, že tudy cesta nevede, vrátil se Dan Brown zpátky do rodného New Hampshire, a spokojil se s umírněným životem vysokoškolského učitele angličtiny. Ten ovšem trval jen do úspěchu prvního románu...

Výběr témat, která už pravidelně působí jako píchnutí do vosího hnízda, mají možná částei „na svědomí“ jeho rodiče: otec matematik a matka hluboce věřící hudebnice čili odvěký rozpor mezi vědou a vírou. A ani vliv manželky Blythe, kunsthistoričky, jistě nebude zanedbatelný.

„Mým postavám je úplně jedno, kolik knih už jsem prodal,“ tvrdí smrtelně vážně Mr. Brown, „a dá mi pořad stejnou práci, přesvědčit je, aby si nedělaly, co chtějí, ale chovaly se podle mých představ.“

„V tomto napínavém, závratně ubíhajícím a realistickém příběhu Brown natolik zamlžuje hranici mezi dobrem a zlem, že jeho román potěší americké vlastence stejně jako paranoiky všeho druhu,“ prohlásili o jeho **Digitální pevnosti** pro změnu literární kritičky, zatímco jiný román – **Šifra mistra Leonarda** – komentují dokonce nejvyšší církevní hodnostáři. Radí věřícím, aby příběh, založený na teorii o pokračování Kristova rodu a jeho údajném sňatku s Máří Magdalenou nečetli, protože prý je „plný lži“.

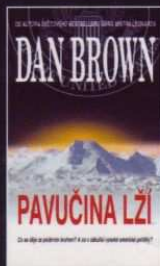
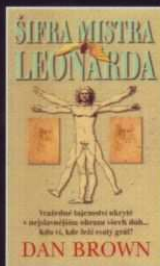
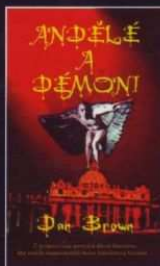
Vzdor svému úmyslu ale posloužili spíš jako nechtěná reklama – čtenáři si román trhají z rukou a je jim úplně jedno, jestli jde o svatou pravdu nebo jen o hříšný, ale zatraceně dobrý výmysl.

Susan se znepokojeně ošila.
„Nějaká chybná funkce TRANSLTRu?“
„TRANSLTR je v pořádku.“
„Tak jsme si natáhli virus?“
Strathmore zavrtěl hlavou. „Žádný virus.
Nechte mě domluvit.“

Susan si připadala jako Alenka v říši divů. TRANSLTR se ještě nesetkal s kódem, který by nedokázal rozluštit nejpozději do hodiny. Čistopis se na Strathmorově tiskárně obvykle objevoval během několika minut. Pohlédla na vysokorychlostní tiskárnu za pracovním stolem. Byla prázdná.

„Susan,“ ozval se tiše Strathmore, „vím, že se s tím budete těžko smířovat, ale teď mě chvíli poslouchejte.“ Kousl se do rtu. „Ten kód, co na něm TRANSLTR pracuje, je... unikátní. Je to něco úplně jiného, než s čím jsme se setkávali doposud.“ Strathmore se odmlčel, jako by se chystal vyslovit něco, co je i na něj příliš tvrdé.
„Ten kód je nerozluštitelný.“

V našem nakladatelství už vyšlo:

U Krbu 35
100 00 Praha 10
www.metafora.cz

ISBN 80-86518-95-7

